

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

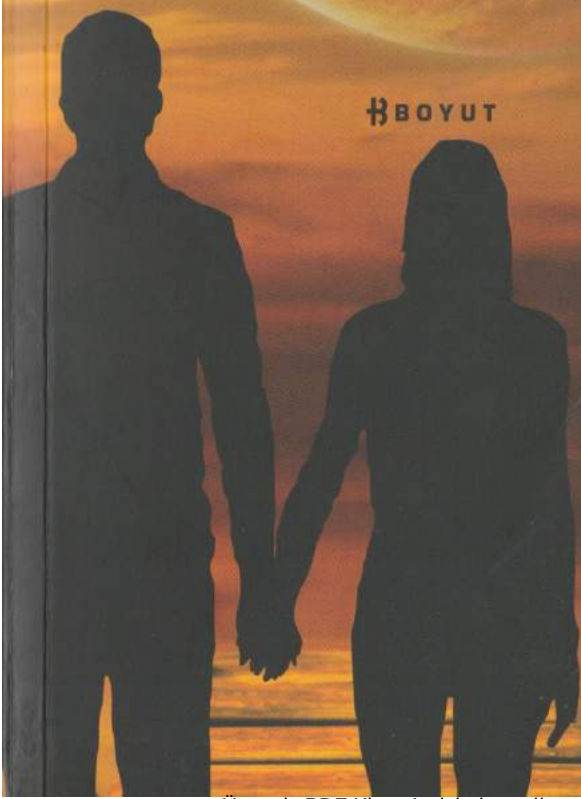
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜRK BİLİM KURGU EDEBİYATININ İLK ÖRNEKLERİNDEN

UZAYA KAÇIŞ

HALİL KOCAGÖZ

BOYUT

2. BASKI

UZAYA KACIS

Uzaya Kaçış

Halil KOCAGÖZ

ISBN: 978-975-521-076-6
Sertifika no: 10855

Genel Yönetmen
Bülent Özukan

Genel Müdür
Nilgün Özukan

Genel Sanat Yönetmeni
Murat Öneş

Grafik Tasarım
Erdem Aksoy
OZ

Bu kitabın her türlü yayın hakkı,
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu
gereğince Boyut Yayıncılık ve
Matbaacılık A.Ş.'ye aittir. Tanıtım
amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiç bir
yolla çoğaltılamaz.

1. Baskı 1997
2. Baskı 2012

BOYUT

© 2012 BOYUT YAYINCILIK ve TİC. A.Ş.

Yayınlayan

Koza Plaza A-Blok Kat:26 Tekstilkent 34235 Esenler / İstanbul
Tel: (212) 413 33 33 pbx
Fax: (212) 413 33 34
www.boyutstore.com
e-mail: info@boyut.com.tr

Baskı

Boyut Matbaacılık A.Ş.

Yüzyıl Mah. Matbaacılar Sit. 1. Cad. No:115 34204
Bağcılar / İstanbul
Tel: (212) 413 33 33 pbx
Fax: (212) 413 33 34

Kültür Ürünleri Danışma Hattı

444 53 53

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

UZAYA KACIS HALİL KOCAGÖZ

BÖLÜM: I

‘SONUMUT’ UZAY KENTİ

‘Sonumut’ Uzay Kenti

Sun, sevgiyle ışıyan gözlerle, Tan’ı yeraltı evlerinden uğurlarken, gün ışığı aktarmasıyla aydınlatılmış tünel sokakta, bir süre karşıya geçişini izledi. Tan, özekselsel hava basıncıyla büyük tüp borular içinde kayan, yeraltı treninin durağına vardığı zaman, içi bir hoş oldu...

Sun, ona bir kez daha, sevecenlik ve mutluluk dolu sesiyle:

– *Başarılar sevgili Tan!..*

diye mırıldandıktan sonra, cam–taşlıktaki sera–çiçekliğini bir süre gözden geçirdi. Su püskürmesiyle renk renk ışıyan çiçeklerinin, ısı, ışın ve sıvı gübre ayarlamalarını yeniden düzenledi. Ellerini küçük fişkırgaça tuttuktan sonra içeri girdi. Girince de evlerinin kapısı kendiliğinden kapanıverdi.

Gerçi, işe giderken, her gün, birlikte yola çıkarlardı, ama, bugün, Tan’a, uzay ortam çağrı-görün’ünden ivedi bir ulaştırı gelmişti; uzay tasarımıunun uygulanması öne alınıyordu!.. Bu nedenle kahvaltı etmemişler, Tan’la birlikte birer ‘Erk’-enerji hapi- almayı yeğlemişlerdi.

Eşi, sorumluluklarını bilen, çağına göre oldukça duygulu, iyi yürekli bir kişiydi. Bilgisayar uzmanı olması nedeniyle de, olaylara ussal ve soğukkanlı bir gözle bakma yeteneğini kazanmıştı. Ama yine

de bir ozansı yanı vardı işte. Bu nedenle, tasımlama uygulamasının öne alınma olasılığı, onları birden bir yürek çırpıntısına itivermişti işte...

Sun da, işe gitmeye hazırlanırken, bu konu boyuna kafasını kurca-
lıyor, şaşkın, yarı bilinçsiz devinimlerle, ortalığı toplamaya çalışıyor-
du. Bir yandan da;

– *Sakin Tan'ın başına bir iş açmasınlar?* diye mırıldanıp duruyordu...

Sun da sanki Tan'ın şu ozansı yanının yansıması gibi gökçeleri andıran bir güzellik içinde olurdu hep... Gözlerinin içinde sanki bin-
lerce yıldız uçuşur, uzaycıl gizem pınarlarından akan bir sesle konu-
şurdu. Sanırdınız ki evrensel bir bilinç, bir düş ülkesindeymiş gibi
onun derinliklerine iner, sonra oradan, ağır ağır, içli içli, ama güven
verdirici bir sevecenlikle, dudaklarından dökülürdü. En soyut düşün-
celer bile, ağızda öylesine bir ballanırdı ki, herkes büyülenmiş gibi
onu dinler, o konuşurken, somut, kuştüyü bir yastığa başlarını koy-
muşçasına, onun bu güzel görüntüsüne dalıp giderlerdi... Ama Sun,
düşünceleriyle bu sesi öylesine bir yoğunmayı bilirdi ki, yaşam bütün
gerçekleriyle, sanki arkasından sürüklenir, gelirdi.

İşte yine öyle oldu, bomboş evi dolduran mırıltısı, onu, daha bir
canlandırdı. Bir süre, çeşitli iklim bölmeli akvaryumun önünde dolaş-
tı. Sonra, yarı saydam, açık mavi sabahlığının içinde -yürek çırpıntı-
sının ölçüsünü anlayabilmek için- üç boyutlu ışın aynasının önünde
durdu.

Aynanın düğmesini çıtlatınca, orada bütün boyutlarıyla görüntüsü
belirivermişti: Kendinden kumral saçlarını, elleriyle okşadı.
'*Doğrusu, yapay ilaç almadan, kimsenin saçı, bunca tatlı ve pırlıtlı
olamaz...*' demişti Tan. Bunu düşününce, bilinçsizce oynadığı, saçla-
rındaki elleri, sanki Tan'ın elleriymiş gibi geldi ona. İçi tatlı tatlı
ürperdi... Sedef parıltılı, tel tel, incecik saçları, klimanın hafif esinti-
siyle savrulurken, sanki Tan'ın tinselleşmiş elleri, yüzyıllardır onları
okşuyormuş gibi geldi ona. Sanki Tan'ın, çağlardır birikmiş duygu-
lardan titreyen dudakları, teninin sonsuz yumuşaklığında gezinip
duruyor, güzelliğini ölümsüzleştirmek için çırpınıyordu, bu görüntü-
de... Sun birdenbire irkildi. Sonra işine yetişmek için giysi odasına
koştı. Saydam mavi sabahlığını üstünden attı. Ter emici iç çamaşır-
larını, süt beyazlığındaki göğüslerine ve kalçasına geçirdi. Yarı say-

dam iş giysilerini de kuşanınca, o kendine özgü sesiyle;

– *Oh, sevgili Tan, diye mırıldandı, bakalım bu işi nasıl başaracağız! Bakalım başımıza neler gelecek?.. Çünkü, uzay gemileri baş danışmanı Andur’la birlikte, onu ne diye ivedi çağırırsınlar? Koskoca uzay kenti başkanı, ne diye onlarla bağlantı kursun?.. Şimdi iki ayamız bir pabuca girecek işte...*

Oysa, Tan’la evlendiklerinden bu yana, sessiz, durgun, ama mutlu bir yaşam içinde günleri akıp geçiyordu. Düğünleri yapılabildiği daha üç ay olmamıştı bile... Belki dört ay... Bilemiyordu. Ama baş döndürücü güzel günler, iş uğraş, eğlence derken, yatağını bulmuş bir ırmak gibi, öylesine akıp geçiyordu ki...

Her gün birlikte, tatlı tatlı konuşarak, kahvaltı etme olanağını buluyorlar, gün batımlarından önce, yeşil alanlarda, yapay kırlarda dolaşıp eve dönebiliyorlardı. Geceleri, eksik olmayan konuklarıyla yemeklerini yiyorlar, sonra yalnız kalınca bin yıllık arkadaş gibi el ele, teleekranda, yeryüzünü, eğlence alanlarını, ‘Sonumut’ yıldızındaki olayları, uzay gemilerini izleyip duruyorlardı... Çoğunlukla da her gün –haftalık üç tatil günü dışında– uzay ortam alanına değin, birlikte işe gidiyorlardı...

Sun, bütün bunları düşünürken, dayanılmaz bir sevgi ürpertisi, tepeden tırnağa kendisini sarıverdi. Sonra bunu, karın boşluğundaki, tatlı bir kıpırdanma izleyiverdi:

– *Hey gidi Sun, diye mırıldandı kendi kendine, belki de bir bebek bu... Tan’ın sevgisini çevrenler boyu büyütecek bir bebek bu.... İnsanlığı yaşatacak, bilinci sonsuzlaştıracak, bir değer artışı, bir yaşam çoğalması... Gerçeğe şimdiden tekmesini atmaya başladı bile... Bu gece Tan’a bunu muştulamalıyım... Hem çağrı-görün’le de bu muştuyu ileteceğimi söylemeliyim ona...*

Bunu der demez, sevinçle, plak arşiv kataloğunun düğmesine bastı. Yüzlerce yıl öncesinin ünlü bir ezgisini bularak, sete şifresini verdi. Hava basıncı yastıklı koltuğunu açarak bir süre yerleşti. Şimdi işe gidinceye değin, geriye kalan kısa bir süre içinde, bir yandan, iklim bölmeli akvaryumunda, tek hücrelilerden, amiplerden, ta insan’a değin, bilinci gittikçe güçlendiren, doğanın gizemli evrimini izlemeye koyulurken, bir yandan da çok eski ünlü bestecilerden Beethoven’in, dokuzuncu koral senfonisinden bir bölümü, dalgın bir

mutlulukla dinlemeye koyulmuştu:

*'Bu yel bizi mutluluğun kucağına götürecekt,
Gözyaşlarımız denecek, yaşam neş'elenecek...'*

...

Tan, yeraltı treninden sonra bindiği, hava yastıklı uçakla, Uzay Dağılım Alanı'na gelmiş, arkadaşı Andur'u şaşkınlık içinde bulmuştu. Az sonra, sayısız görevlileri taşımaya başlayacak, yürüyen bantlı koridorlara girmişlerdi bile.

Bereket robot 'Yo', kimlik denetimini onları durdurmadan yapmıştı. Heyecandan, yandaki giysiliğe uğramadan, üstlerindeki çelikon tulumu hışırdatarak, koşar adımlarla giriş holünü geçtiler. Andur gözü seyrer gibi tikleriyle boyuna:

– Ne olacak şimdi, kardeşim Tan, ne olacak?

diye söylenip duruyordu. Tan:

– Sabırlı ol, sabırlı ol... Bunu az sonra anlayacağız... diye kısaca yanıt verdi. Bir yandan da, cebinden çıkardığı minicik telsizle, sekreteryaya geldiklerini duyuran Andur'un, çocuk gibi heyecanlı davranışlarını izlerken, düşünüyor, düşünürken de, arada bir yüzünü ekşitiyor, arada bir gülümsemek zorunda kalıyordu:

– Niye sakal bırakıyor bu adam, diye mırıldanıyordu kendi kendine, daha genç, hem de bekar... Üstelik aldığı 'saçboy' ilacıyla, saçı sakalı da mavi çıkıyor. Bir özenti bu... Bir yapaylık... Bir kendine özgülük sağlamak için çağın garip bulgularına hemen uymak mı gerekir? Tersine bir çeşit robotlaşma değil mi bu? Doğrusu bizi çağlar önceki insanlar görebilseydi, şu çelikon giysilerimizin içinde, gülünç bir biyonik adama benzetebilirlerdi...

Bölüm ortayına geldiklerinde, Andur, Tan'a, göz atar gibi bir gösteri çaktı. Öyle ki Tan bunun, bir tik mi ya da bir belirleme gösterisi mi olduğunu güçlükle anlayabilmişti.

Az kaldı, ışıklı tele-tabloyu geçip gideceklerdi çünkü. Tan, durumu anlayınca, yandaki duran kaldırırma atladılar. Işıklı tablodan, başkanlık salonu asansörünün makas şifresini alarak, devinim kolunun

düğmelerine verdiler. Kolu çekerek yandaki banta atladıklarında, bant önce düşmemeleri için yavaş, sonra da baş döndürücü bir hızla yol almaya başladı. Artık sağa, sola, çeşitli makaslardan geçerek, çeşitli koridorlara dönüyorlar, esinti oluşturabilen bir hızda ilerliyorlardı. Yürüyen yol arada bir merdivenleşerek, kavşakların üstünden aşıyor, yükselip alçalarak çeşitli yönlere doğru akıyordu.

Karşı bantlardan akıp geçen çoğunluk ise, kapalı alan giysileri içindeydi. Görevlerine göre renk renk giysiler içinde bir kalabalık, ısıltılı bir ırmağın üstüne düşmüş yapraklar, çiçekler gibi, yanlarından döne dolana akıp geçiyordu durmadan... Kimi tüy gibi giysilerini uçuştururken, esintilere karşı direnir gibi dikiliyor, yarı saydam mayolu, eteklikli kızlar kadınlar, renk renk pelerinlerini uçuşturarak birbirine değmeyen çeşitli bantların üstünden kayıp gidiyorlardı...

Kimi durmaktan, devinimsizlikten, kaslarının uyuşmaması için yürüyen bantlarda havaya sıçrayarak, koşar gibi dizlerini bükerek oynatıyor, kimi de cambazlar gibi iki ayağını önlü arkalı açarak, gövdesini esneterek, parmak uçlarına doğru eğilmeye çalışıyordu... Yandaki durağan kaldırımlarda arada bir devinen ayakçı robotlar görünüyordu...

On sekiz kat yerin dibinden gelen, yedi yüz yirmi iki katta gökyüzüne tırmanan asansöre geldiklerinde, yürüyen bant durdu. Kapılar kendiliğinden açıldı. Ayaklarını, kollarını serbestçe oynatabilecekleri askılı koltuklara yerleşir yerleşmez, ikisi de asansörün hızından, derin derin iç çekmek zorunda kaldılar.

Andur, yumuşak meşin tabanlı, file çoraplı pabuçlarını havaya doğru kaldırıp, çelikon giysilerini hışırdatarak, bir iki göz kırpar gibi davranıştan sonra:

– *Kardeşim Tan, dedi, artık öte–evrene göç zamanı yaklaştı. Bana öyle geliyor ki, son günleri ipe dizmeye başladık. Demek isterdim ki, yeryüzünün, bir daha kolay kolay bulamayacağımız tadını çıkarmaya çalışalım... Ama sanırım bunda geç kalıyoruz...*

– *Ağzını hayra aç...*

diye kısaca yanıtladı Tan. Şakaklarını oynatıp, yüzünü ekşitti.

– *Çok zamanımız olmasa gerek, dedi Andur, yoksa başkanın bizim gibi iki genç uzmanı doğrudan çağırması başka bir yorum gerektirir*

mi? Hemen BİS'lerimizde, yani şu küçük bilgisayarlarımızda bunu araştırmalıyız... İvedilikle!

Tan da, doğrusu bu olağanüstü çağrıya bir anlam vermeye çalışırken, garip garip davranışlarda bulunmaya başlamıştı. Parmağını yiyecekmişçesine ısıarak düşüncesini zorluyor, gözlerini yumuyor, askılı koltukta fir dönerek kendini iki yakaya savuruyordu.

Derken, şaşkınlıkla, us yardımcısı BİS'in düğmesine basacağı yerde, çelikon giysisinin sağ cebine yerleştirilmiş, anılar yardımcısı araca basıverdi. Hem de ayarlama yapmadığı için, başka yaşamlarla özdeşleştiği, yıllar öncesi zamanlara gidiverdi böylece. Daha önce yaptığı deneylerde, anılar makinesini bu frekans ortamında bıraktığı için, önce kendine kızacak oldu. Sonra, görüntünün ve olayların ilginçliği, bu düşüncüyü de usundan siliverdi.

Şimdi gözlerine ansızın kapanan, küçük tele-ekranlı gözlüklerinden, ta on iki bin yıl önce yaşanmış olaylar akmaya başlamıştı... Bir yandan bunları izlerken, bir yandan da kendini toparlamaya çalışarak düşünüyordu:

– Evet evet, diye mırıldanıyordu, *atomun parçalanmasının, daha yeni bulunduğu bir çağdı bu... Bilinçaltı yaşamım işte bu zamanı görüntülüyor. O zaman, Köken adlı bir ozanın tininde var olmuştum, ben... Sevgili Sun da, bilinçlerimizin ilk kesiştiği bu çağda, 'Sevi' adını taşıyan eşimin, varlığıyla özdeşleşmişti... Yıllar sonra, bu sevdiğim tine, bir kez daha, sevgili 'Sun'da kavuşacağımı nereden bilebilirdim ki? İşte: 'Cankuşum...' diye seslenen bu ses... Hangisinin sesi?.. Çöz çözebilirsen... O işte... İyiliğin, güzelliğin ölmez esini... İnsanlık değerinin örnek gökçesi!.. Bir gün evdeki teleekrana da bunu yansıtabilirim, kimbilir Sun, nasıl şaşırarak. Mutlanacak belki de... İşte günlük güneşlik bir gök... İşte, görüyorum, onun renk renk çiçeklerle donattığı bahçe bu... Ardında bizim o bereketli tarlamız, mor çiçekli pamukları, iri, sem başaklı buğdayları, bu masmavi göğün altında bir yöreşen gibi uzanıyor. Tertemiz, saydam bir havada civil civil öten serçeler, çataalkuyruklu kırlangıçlar.. Yemyeşil okaliptüsler altında işte o küçük çiftlik evi... Onun o günler içinde diktiği yaseminler, sarmaşık gülleri, petek petek kırmızı tuğlalardan örülmüş, balkonuna uzanmış... Oradan mı bakıyor o? Oralarda mı geziniyor?*

– Şimdi görev sırasında, anı gözlüklerini kapatıp, eskiyi düşünme-

nin bir yararını anlayamıyorum, diye seslendi Andur, yüksek sesle. Başkan Biltekin’in bizi çağırma nedenlerini BİS’leyerek araştırma-mız gerekiyor. Yoksa, soracaklarının yanıtına hazırlıklı olamazsak, zaman yitirmek zorunda kalırız...

Tan, Andur’un bu uyarısıyla toparlanarak, aracı durduran düğme-ye basıp, teleekranlı gözlüklerini açtı.

– Çok garip bir şey oldu, dedi. Bir bilsen, ilk kez böylesine bir bilinç altı yolculuğunu bulmuş oluyorum. Zamanımız olursa, büyük tele-ekranda bunu sana da canlandırmak isterdim...

Tan anılar makinesinin, bilinçaltı makinesiyle birleşerek, çok eski yaşantılara ulaşmasından öylesine etkilenmişti ki, Andur bu kez daha heyecanlı, Tan’ın kolunu sarsarak çekmek zorunda kaldı:

– İşte yaklaştık, diye ünledi, *bunca soğukkanlı oluşuna şaşıyorum. Bunca önemli olaylar içinde, anılar makinesine kapılmanın yeri mi şimdi? Eğer, uzaya göç tasarımız gerçekleşemezse, sonsuza dek var olması gereken insanın ne anıları kalır, ne de o güzelim bilinci!*

– Haklısın Andur, dedi Tan bu kez, *bu son fırsat... Bunu kaçırsak, güneşin antienerji durumuna geçerek, kendi gezegenlerini bile yutmaya başlamasıyla, bu korkunç burgacın içinde kalabiliriz. Daha ona kalmadan, atomcul patlamalarını, ultralavlarıyla birlikte yeryü-züne ulaştırdı mı sen seyreyle gümbürtüyü!.. İşte o zaman, insanlık selinin ağışmasıyla, doğanın o en güçlü bilincinin de yok olması, ilke-lin ilkeline dönüş olmaz mı? Kendi kuyruğundan başlayarak, kendini yutmaya çalışan bir dev gibi, evren nasıl olur da böyle bir dönüşüme girebilir? Us evrenim bir türlü bunu kavrayamıyor...*

– Elbet, işte bunun için çalışıyoruz ama, dedi Andur, *tarihin bu en ağır görevini, ne diye bizim sırtımıza yüklemişler? Ya başaramazsak... Sorumluluğumuzun ağırlığını bir düşünsene!..*

Bu sırada asansör birden durdu. Koltuk bağlarını çözüp inerlerken Tan:

– Bu bir birikim, dedi, *sonuna biz vardık. Ya da her son, yeni bir başlangıç olduğuna göre... Olguların ortasında didiniyoruz işte. Ama elden de uygarlık bayrağını, bizim kuşağımıza değin taşıyan elleri de unutursak haksızlık etmiş oluruz...*

Bunları dinlerken, Andur, anılar ekranındaki takvimi yakıp söndürerek:

– *Elbet, bu da bir değerbilirlik, diye mırıldandı, bu birikimler, birlikte aynı şeyleri düşünmemizi de sağlıyor. Haklısın... On dört bin yılının şu en sıcak temmuzunda, bizden önceki insanların, bizi buraya getiren çabalarını bir düşünsek, insanlık yaşamını korumamızın gereğini, çok daha iyi anlayabileceğimizi sanırım... ‘Dünya yine de dönüyor’ diyen ve asılmak için yargılanan Galile’den, radyumu bulmak için ellerini yakan Curie’den, ‘Göreceliği’ bulan Einstein’dan, bilinci beşinci boyut olarak öneren Köken Ozan’dan ve deha nicelerinden bize gelen düşünce ve buluşlar olmasaydı, şimdi hangi düzeyde olurduk?*

– *Ve bu gün diye sözü ağzından aldı Tan, göçü gerektiren şu sırada yeryüzüne çakılı kalmış son altın çivi gibi, güneşin ultralavlarıyla eriyip giderdik işte, dedi. Onların onuru şimdi bizim olmuşa, insanlık dediğimiz o canlı varlıkta özdeşleşmiş olmamız gerçek yaşamı ve giderek doğayı sonsuzlaştırıyor. Ve bu olgu, her özdeğin bir tini olduğu gibi, evrenin de, böyle büyük bir tinle birlikte var oluşunu kanıtlamıyor mu?*

– *Ama işte bu daha kanıtlanmış değil, dedi Andur. Büyük göç’ü başaramazsak, bunun kanıtı şöyle dursun, gerçeğin anlamını bile yitirmiş olabiliriz.*

– *Bu konunun en doğru yorumuna yaklaştığımızı sanıyorum...*

dedi Tan. ‘18 + 722’ yazısı, ışıklı göstergede belirince, kapılar açıldı. Bir düğmeye basarak, çelikon giysilerini oksijenle biraz şişirdiler ve yakalıklarını indirip kendilerine bir çekidüzen verdiler.

Bekleme odasının koridoru, sonsuz bir pencere gibi ışınları geçiren ama içerideki sıcaklığı dışarıya vermeyen özel bir camla örtülmüştü. Katı yeryüzünü saran bulutların düzeyinde olduğu için, camlarda su tozanları bırakıp geçen bir sis tabakası, çevrenin görünmesini engellemekteydi. Camların üstündeki sızıntılar, ortalığa hem bir gariplik veriyor, hem de geniş salonun güçlü ışıklarıyla yer yer umut pırıltıları gibi şimşeklenerek çakıyordu.

Karşıdaki başkanlık bölümünün girişi, büyük kapının üzerinde yer alan yapay bir gökkuşağıyla aydınlatılmıştı.

Dirsek keyfine göre ayarlanmış, hava basınçlı uzun koltuklara bile uzanmadılar. Beklemenin uzun olabileceği düşünülerek, çeşitli gerek-

sinimlere göre ayarlanmış bir oturma yerinin ucuna ilişerek, yerleşti-
ler. İşte tam bu sırada başkanlık sekreteryasına geldiklerini belirten
duyuru da kendiliğinden yapılmış oldu. İ salondaki ışık belli belirsiz
renk değiştirdi; sürekli derinlerden duyulan bir ince ezgiyi gonk ses-
leri uyumlu olarak fonlandırıdı.

...

Başkan Biltekin, elini masanın üstündeki ince bir dikey ışından
geçirerek, çağrılı konukların içeri alınma uyarısını yapmış
oldu. Bu uyarı başyazman Sergen'in hemen önündeki ağrı-görün
aracında ve güvenlik robotu Ho'nun küçük BİS'inde belirlenmişti
bile.

Sekreteryada, büyük üç masaya yerleştirilmiş göstergeler; komut-
lama araçları, kayıt ve işlem makineleri, bilim arşivlerine bağlı kar-
kotekler, tarih katalogları, geliş yolu televizyonları, çeşitli videobant
bağlantıları, çeşitli telsiz araçları ve teleekranlar yer alıyordu.

Bu aygıt ve araçların başında tüy giysili iki genç, kavuniçi sakallı
Sergen ve genç yazman Su, görevlerini sürdürüyorlardı. Sergen, baş-
kan Biltekin'in onay duyurusunu alınca Su'ya seslendi.

Saydam, pembe mayolu, saçları yeşile çalan mavi gözlü Su, kıvr-
rak davranışlarıyla hemen renkli dikey ışınlardan birini eliyle gölge-
leyerek, giriş kapısının açılmasını sağladı.

Tan ile Andur, yapay gökkuşağıyla aydınlatılmış kapıdan girince,
önce sağ başta duran Ho'yu selamladılar. Ho, ince duyargalarını ve
alıcılarını onlara doğru eğerek:

– *Buyurun geçebilirsiniz, diye boğuk bir sesle mırıldandı.*

Sonra sol yanlarındaki ayak işlerini yapan Hey de kıpırdanmaya
başladı:

– *Hoş geldiniz efendim, diye uğuldadıktan sonra hemen ekledi,
başkanım size içki ve çerez de sunacak. Hepsini masasına yerleştir-
dim...*

Robot'un bu gevezeliğine Tan gülümseyerek karşılık verdi:

– *Bravo Hey, sen görevini tam anlamıyla yapan bir robotsun!..*

Su, o sırada, bedeninin her yanını kıpırdatan tatlı bir devinimle ayağa kalkarak, onları başkanlık salonuna değin izlemek üzere yanlarına gelmişti bile. Andur'a nefesi degecek gibi yaklaşarak:

– *Oh, sonunda yine gelebildiniz, dedi, neredeyse yüzünüzü gören cennetlik olacak...*

– *Bugün siz de çok heyecanlısınız, diye mırıldandı Andur, ama bu da sizi bir kat daha güzelleştiriyor işte...*

Bunları derken, mavi sakalları içinde yüzü kızarıvermişti. Sağa sola o ünlü tikleriyle bir iki göz kırpar gibi yaparak, bu durumu saklamaya çalışırken büsbütün belirginleştirmiş oluyordu.

İşte tam o anda Su, üstüne üstüne varır gibi:

– *Bana bir ay dönemeci saati ayırmaz mısınız?, demez mi? Andur, bu kez ne diyeceğini şaşırıp yutkunmaya başlayınca Tan'a dönerek:*

– *Sanırım başkan sizinle, uzay göçü tasımlama uygulamasının erkene alınmasını konuşacak...*

– *Evet, çağırırken, Sayın Biltekin bunu belirtti...*

dedi, Tan kısaca, Su'nun bilmişliğine ve her şeye karışmasına canı sıkılmışçasına, onu gözden geçirerek. Sonra bir kez daha kendilerine çeki düzen vererek, kendiliğinden açılan büyük sürmeli kapıdan başkanlık salonuna geçtiler. Su, onları kibarca ayağa kalkan başkan Biltekin'in yanına varıncaya dek izledikten sonra, geriye döndü. Ses geçirmez kapılar kapanınca da şaşkınlığını gizleyemeyerek:

– *İçeride çok gizli ve önemli konuşmalar olacak sanırım Bay Sergen, dedi yeşile çalan saçlarıyla tatlı tatlı oynayarak...*

Sergen bu sırada o günkü görevliler karkoteğini, küçük BİS'e vererek Tan ve Andur'u izleyecek konukların saptama ve zamanlamasını yapıyordu. Bu nedenle onu, yalnızca başını hafifçe eğerek, yanıtlayabildi. Su, yeniden bütün kıvraklığı duyurabilecek biçimde yaklaşarak, sözlerini sürdürdü:

– *Umarım, en önemli görevleri onlara verecek, başkan...*

Sergen, turuncu saçlarını ve bıyıklarını sıvazladı:

– *Bu onları ilgilendirir, diye yanıtladı. Ne bileyim, belki de Gallopluların dil-dialekt ayrıcalığı konusunu ele alacaklardır...*

– *İki bin yıldır artık çeviri makinelerinin kullanılmasına gerek kal-*

madı, dedi Su, sonra çok önemli bir BİS uzmanıyla, uzay gemileri danışmanının, koca uzay tasımlama eylemi içinde Gallopslularla, daha önemli bağlantılar kurması gerekmez mi?

Sergen bu sözlere karşı kavuniçi sakallarını sıvazlayarak, gülümsemekle yetindi, çalışmalarını sürdürürken. Az ilerde aygıtlarla becelleşen, tüy giysili Sayman:

– Onlar da bir gün, evrensel dile daha çok uymak zorunda kalacaklar, diye atıldı, ama Gallops yıldızına göçerlerse keyifleri bilir; dilerlerse yeni bir Gallopsça evrimi oluştursunlar..

Su, beden eğitimi devinimleri yapar gibi, işveli bir oynaklıkla yerine oturdu. Yüzünde şeytansı mı, meleksi mi olduğu anlaşılmayan ama kesinlikle ürpertici bir gülümseme vardı.

...

Başkan Biltekin, ses geçirmez sürme kapıların kapanmasından sonra, Tan ile Andur’a, hava yastıklı sandalyeleri göstererek yerini aldı.

Önünde, onların görev, kişilik ve yaşam öykülerini içeren kartlar duruyordu. Başkan, genel tasımlamayla yükümlenmiş BİS’e, onların durumunu da fişleyerek eklerken, Tan ilgiyle onu izliyordu.

‘İki yüz yaşından daha çok yaşayan kimse yok ama’, diye düşünüyordu, ‘şu bizim başkan, belki de iki yüzü geçkindir... Yer yer aklanmaya başlamış kahverengi saçları, sakalları bile, onun özdekten taşmış bir tin gibi, soyut bir bilgelik içinde varlığını duyuruyor. Yüzünde sanki deneylerinin, görmüş geçirmişliğinin çizgileri, göz pınarı uçlarının kıyılarında birleşerek, kişiye erinç dolu bir güvenilirlik aşıyorlar. İyi yüreği çarpa çarpa, geniş alnında, yıllardır biriken bir ışın demeti oluşturmuş sanki...’

Biltekin, kağıtlardan başını kaldırıp, gözlerinin içinden eksilmeyen çocuksu bir bakışla, onlara doğru dönünce, babacan içtenliği daha bir sezilerek:

– Hoş geldiniz çocuklar, dedi, doğrusu zamanlamayı iyi ayarlıyorsunuz... Evet, sizleri anımsamamam zaten olanak dışı. Sayın Bay

Andur, uzay gemileri yönetmeni ve danışma başyardımcısı. Sayın Bay Tan da, değerli bir BİS uzmanı ve Sonumut Uzay ortamı büyük BİS'inin, baş yönetmeni. Sizinle bu kez de bir durum yargısı yapmak istedim ve bunun sonucu size en önemli son görevinizi de duyurmak isteğiyle, sizi buraya çağırmış bulunuyorum...

– *Son görev mi?* diye hayretle sordu Andur.

– *Evet, diğer görevlerinizle birlikte olmak koşuluyla, son görevleriniz de diyebilirim,* dedi Biltekin.

Andur, şaşkın ve heyecanlı, salonun cam kubbelerine bakındı bir süre, şu kısa sessizliği yıllar geçiyormuş gibi yorumlayarak...

– *Çünkü,* dedi başkan Biltekin, *tasımlama uygulamamızın gelişmesi, bazı atılımlarımızın da öne alınmasını gerektiriyor. Artık, umulduğundan on gün önce, 'Sonumut' gezegeninin hazırlanma işlemlerinin bittiğini size muştalayabilirim. Bakın, size şimdi, uzaydan daha dün gece aldığımız bir videobantı göstereceğim. Bu sözleri eder etmez, bir düğmeye bastı; arkasındaki duvar büyüklüğündeki ekran aydınlanıverdi. Bir uzay gemisinin içiydi bu... İçindekiler kamera objektifinin tam önüne gelip, utku gösterileri yapıyorlardı. Teleekranlarında da, Biltekin'in onları kutlayan yüzü, yol göstergeleri ve çeşitli sayaçlar, ışıltı ışıltı yanıyordu.*

Tan:

– *'Güney yıldızı' bu!* diye hayretle bir çılgılık attı. *Demek büyük filomuz Sonumut'tan dönüyor... Evet, evet, kardeşimin gemisi bu!.. Tam dört yıldır onu nasıl da özlemiştim...*

Çünkü teleekrana şimdi baş kaptan Gündur çıkmış, konuşuyordu:

– *Sayın uzay ortamı! Sayın Biltekin!.. Yıllardır sürdürdüğümüz Sonumut hazırlanma işlemlerinin sonuncusunu, umulandan on gün önce bitirerek, yedi aydır yola çıkmış olduğumuzu biliyorsunuz. Yerden fışkıran sular, yağmur yağdıran bulutlar, gece gündüz ısıtı, havanın yoğunluğu, hiçbir aksama olmadan sürüyor. Taşıdığımız, mayaladığımız, oluşturduğumuz oksijen ve hava, yıldızı mavi bir tül gibi sardı. En üst kattaki ozon tabakasının da oluştuğunu kesinlikle saptadık. İlk canlıları, yararlı mikrop ve bakterileri getiren gemiler de, ayrıldığımızdan bir ay sonra oraya vardılar. Bunu biliyoruz—Hepsi size selamlarını iletiyor... Dönüşümüz başarılı geçiyor. Üç gün,*

on bir saat, yirmi iki dakika sonra iniş bağlantısına geçebileceğiz... Şimdilik hiçbir aksaklık yok... Bir gemimizdeki atom-radyoaktif kaçağı dışında, her şey yolunda... Ancak bize şimdi, en kısa zamanda –Güneş dizgesine girmiş bulunduğumuza göre– ultra-lav olasılıklarını, daha kesinlikle ve ivedilikle iletin... Herkesten yeryüzüne selam... Özlemlerle, en iyi dileklerimizi iletiriz.

Tan’la Andur, bu görüntülü konuşmayı, ağızları bir karış açılmış izlerken, Güney Yıldızı, kameralarını, ardından sonsuz bir hızla gelen, o umulmaz büyüklükteki gemilerden yapılmış, uçan dairelere benzer filosuna çevirmişti bile.

Bu kez Andur:

– Anlayamadım sayın başkan, dedi, böyle önemli bir yaklaşıma olayını niye tüm iletişim araçları yeryüzüne vermesin?

Başkan Biltekin, videobant’ı aktaran teleekran’ı kapatırken, güvenilir bakışlarını iki genç konuğun üzerinde gezdirerek, sesini –sanki iki yakadan duyacaklarmışçasına– yavaşlattı:

– Çünkü biliyorsunuz, dedi, son aylarda gizlilik düzeyini artı on ikiden eksi üçe indirmek zorunda kaldık. İletişim araçlarına artık güvenemiyoruz. Üstelik frekans ayar önlemlerimiz de yetersiz kalabiliyor. O zaman kişiler kuşkuyla üzerine çekmeye başladı.

– Kişiler mi, dedi Tan, kim olabilir bunlar?

– Daha bilmiyoruz, diye yanıtladı Biltekin, ama BİS bunun gerçekliğini kanıtıyor. Örneğin; şu bizim yeşil saçlıdan bile kuşkulana biliriz artık...

– Su’dan mı, dedi Andur heyecanlanarak...

– Evet, Su da olabilir..., diye, tatlı bir gülümsemeyle sürdürdü sözlerini Bay Biltekin: Kilit noktasındaki kişileri bile bundan böyle araştırmamız gerekiyor. Anlayacağınız, Su’yu bir örnek olarak söyledim... Çünkü Bay Andur’un bazı tatil günlerini Su’yla geçirdiğini biliyorum...

Bu kez Andur, korkusundan derin bir yutkunma geçirircesine:

– İAD mi size bunu ilettiler? diye sordu.

Başkan gülümseyerek:

– Yok, hayır hayır, dedi; İleri Araştırma Derneği, böyle basit konu-

larla ilgilenir mi? Zaten gizli örgütümüz böyle bir kuşku içinde olsaydı, sizi buraya çağırır mıydım? Üstelik bir de size görev vereceğimi söyler miydim?

– Öyleyse, dedi Andur bu kez dayanamayarak, *BİS’lerden bu sonucu çıkarıyorsunuz...*

Başkan bu kez gülmemek için kendini zor tuttu. Onu, küçücük bir çocukmuşçasına sevecen gözlerle süzdükten sonra:

– *Elbet bir bilgisayardan da bunları çıkarmış değilim, dedi. Bunu, yani sizinle dolaşmaktan çok hoşlandığını, özellikle bana Su, kendisi söyledi!*

Andur, buncasına kolay bir sorunu, çözmemekten çok utanmıştı. Hemen mavi sakallarının çevrelediği yanakları al al oluvermişti...

Başkan, neş’elenmişti doğrusu. Hemen büyük bir aygıtı benze-yen, yazı masasının altından –küçük bir düğmeye basarak– iki konu-ğun önüne uzanan, baklava biçiminde birleşimlerden yapılmış meka-nik bir kolla, bir tepsi ulaştırdı. Tepsinin içinde büyük bir çerezlik, onun içinde de, küçültülmüş meyveleri andıran, ve resimledikleri tadı içeren haplar... Bir şişe, iki kristal bardak ve daha nice paketlenmiş yiyecekler...

Andur, utançlı durumunu belli etmemeye çalışarak, sempatik tik-leriyle:

– *Oh... dedi, nefis bir Sütalki içkisi... Yüzde on dört alkollü ve aro-matik sütlü...*

Tepsinin üstündeki küçük paketlerden Tan, içkiye koka ve kakao, Andur da biraz anason dökmeyi yeğledi. Kadehleri ağır ağır yudum-larlarken, Biltekin konuşmasını sürdürüyordu:

– *Evet, BİS’e göre kişilerden kuşkanmamız gerekiyor ama yine de herkesle belirgin ilişkilerimizi aksatmayacak, olağan konuşmalarınızı sürdüreceksiniz. Örneğin; Bay Andur, siz, Su’nun Gallopslularla bir gizli alışverişi var mı, bunu da araştırabilirsiniz. Kesinlikle böyle bir şey olamayacağını ben de biliyorum ama bir araş-tırma kuralına uygunluk bakımından söylüyorum...*

O zaman Andur, bir şeyler söyleyebilmek için yutkundu:

– *Eğer dilerseniz ben hiç...*

– *Yoo... yooo... Biliyorum Bay Andur, gençsiniz ve bekarsınız,*

elbet genç ve güzel bir kızla ilgileneceksiniz. Yok, hayır; ben sizi bunun için çağırmadım gerçekte... Yarın gelip olağan görevinizi denetleyeceğim ve Güney Yıldızı filomuzun iniş ortamının hazırlığını dört başı bayındır olması için ben de izlemek istiyorum...

Sonra merakla bekleyen Tan’a döndü:

– *Siz de Bay Tan, dedi, Baş kaptan Gündur’un isteğini duydu-
muz;Ultralav olasılıklarını BİS’te araştırmayı sürdüreceksiniz. Ama
sonuçları bize duyurmanızı, olağan iletişim araçları dışında yapma-
nızı istiyorum!*

Bunları duyunca Tan, büsbütün meraklanmıştı:

– *Neler oluyor ki sayın başkan?, diye sormaktan kendini alamadı.
– İşte size bunları anlatmam gerekiyor, dedi Biltekin, bilgisayar
verileriniz ve tasımlama uygulamalarınız günü gününe
Gallopsluların eline geçiyor. Hemen gün geçmeden, bizim yaptıkları-
mızın benzerini uygulamaktan da geri kalmıyorlar... Ama yine de bir
gecikme içindeler işte... Bu son durumu BİS’e verdik. Bu açıklama ve
yorumu dinlemek ister miydiniz?*

– *Elbet, çok ilginç, dedi Tan.*

Andur da, göz kırpan tikleriyle birlikte başını salladı.

Bunun üzerine başkan, yanındaki renkli dikey ışınların birinin içinden elini geçirdi. Bu kez salonun ezgiler çalan hoparlörleri sustu. Yerine BİS’in bu konudaki yanıtı duyulmaya başlandı:

– *BİR:... Aldığım verilere göre sakınca, uzay göçünün GERÇEK-
LEŞMEMESİNDE görünmüyor: Uygulama önlemlere karşın başa-
rıyla sürmektedir. ...İKİ:... Sakınca, güneşin, güneş dizgesiyle birlikte,
yeryüzünü de içine almasından ve antienerji ya da ölü nokta durumu-
na geçmesinden de gelmeyecek. Çünkü: UZAY GÖÇÜ bu kritik
andan önce GERÇEKLEŞEBİLECEK DÜZEYDE. ...ÜÇ:... SAKIN-
CA: Şimdilik, Gallopsluların geciktirme çabalarında ve gecikmele-
rinde aranması gerekir! Araştırmacılarının, hazırlığına giriştikleri
gezegenin, daha ozon tabakasını bile geliştiremedikleri bilindiğine
göre...*

Biltekin, burada bir kez daha, belirli dikey ışından elini geçirince, BİS’in sözlü bantı kesildi. -Ses yükselticiler yeniden, içli büyülü ezgilerini duyurmaya başladılar...-

– İşte, dedi Biltekin, sakınca asıl buradan geliyor. Uzaya yolcu taşıma rekabeti nedeniyle, Gallops Araştırma Merkezi, bizim bütün çabalarımızı durdurmaya çalışıyor. Şimdilik bu bizi aşırı ölçüde etkilemiyor. Gerçi çok değerli zamanlarımızı yitiriyoruz ama asıl beni korkutan, olmaya ki bir çılgınlık titremine girmeleri... Oyalayıcı etkenler gönderebilir, yüz binleri aşkın taşıyıcı gemilerimizi yok edebilir, Gallops'a, Sonumut'tan önce varmak için, tüm uzay araştırma ortamımızı bile kundaklatabilirler... İşte göç uygulamasını bu nedenle daha öne almamız gerekiyor... Çünkü BİS'lerimiz de zamanlama olarak, her yeni soruda, güneş patlamasını daha bir yakın tarih içinde gösteriyorlar... Yüz binlerce uzay taşıma gemimizin –bazı gözden kaçacak, bilemeyeceğimiz aksaklıkları da göz önünde tutarsak– yeryüzü insanlarını Sonumut'a taşımaya başlaması, hem de en kısa zamanda başlaması, artık zorunlu oluyor...

– O zaman anlaşıldı sayın başkanım, diye söze girdi Tan, demek ki tasımlama uygulamamızı on beş gün daha erkene alabileceğiz. Zaten ben de bunu öneririm!

– Peki, böyle olunca, dedi Andur, Gallopslular ne olacak?

– Gallopslular mı? dedi Biltekin, dilerlerse şimdilik onları da Sonumut'a taşıyabiliriz. Ancak bizimle anlaşmaları koşuluyla elbette.

– Bu nasıl olabilir, dedi şaşkınlıkla Tan, onlar sürekli bizim büyük BİS'imizi bile durdurmaya çalışıyor...

– Gerçi onların da gemileri yeterli ama, dedi Andur, bizimkilerden daha küçük olduğu için uzun zamanlı bir tasımlamaya elverişli...

– Önemli olan, dedi başkan Biltekin, onların sağduyuda dışında bir engellemede bulunmamaları. Gallops'u hazırlayınca dek, Sonumut'ta kalacaklarına kesin güvenlik vermemiz, 'Bir birlikte davranış' anlaşması yapmamız, artık kader birliğini anlamış olan bütün insanlar için de sanırım iyi bir örnek olacaktır... İşte olağan görevleriniz dışında ben bu görevi de sizin almanızı istiyordum... Yani bir çeşit kısa bir elçilik de diyebiliriz buna... Çünkü bizimle iletişimi kesmiş bulunduklarını biliyorsunuz. Yüksek yöneticiler katında onlarla çoktandır, bir türlü konuşma olanağı bulamıyoruz...

– Yani şimdi, bu olanağın sağlanması için bizi mi seçtiniz?, dedi, Tan şaşkınlıkla, bu iş için değerli bir toplumbilimci ve psikolog gerek-

mez miydi?

– Evet onlarla birlikte sizin de gitmeniz gerekiyor da ondan. Çünkü göç konusunun incelik ve ayrıntılarını da onlara anlatmamız gerekecek. Üstelik tasımlamada son uzay gemisinde yer aldığımız için ve uzmanlık değerinizin üstünlüğünü göz önünde tutarak, bu konu için belgelendirdiğimiz BİS de sizi seçmiş bulunuyor...

– Demek BİS bizi seçti, dedi Andur kısaca...

Bu arada garip bir sessizlik oldu. Tan bütün Samanyolu’nu, galaksileri içine alabilecek derin bir düşünceye dalar gibi bir süre gözlerini iri iri açarak:

– Anlaşıldı sayın başkan, dedi, en ağır sorumlulukları bize veriyorsunuz. Bizim gibi genç iki uzman nasıl...

diye sözlerini sürdürecekti ki, başkan da içki kadehini kaldırarak:

– Sağlığınıza ve mutluluğunuza, dedi, başarılı olacağınızdan hiç kuşku yok... Sizin gibi bilgili ve sağduyulu gençlere güvenim sonsuzdur...

Sonra, bir düğmeye basarak, küçük bir aygıttan, görev tasımlama belgelerini çıkartıp onlara uzattı. Onlar da kristal bardaklarından son yudumları bir çırpıda boşaltarak, birer küçük kartondan oluşan belgeleri, çelikon giysilerinin ön cebine yerleştirip, Biltekin’i başarıyla selamladılar.

O anda, gizli yükselticilerden gelen büyülu ezgiler, görkemli gonk seslerini ön duyarlığa çıkardı. Işıklar renkten renge girdi. Salonun ses geçirmez sürmeli kapıları derinden gelen bir rüzgar sesiyle açılıverdi.

...

Yazmanlıktan geçerlerken, saçları yeşile çalan mavi gözlü Su, yerinden kalkarak Andur’un yolunu kesti. Yumuşacık elleriyle, onun bir elini sıkıca tutarak:

– Zaman ve yeri belirtmedin!.. diye fısıldadı.

Andur, olağanüstü olayların etkisiyle kafası karışmışçasına, mırıldandı:

– *Anlayamadım Bayan Su?*

– *Hani buluşacaktık!?*

– *Haa... Evet... Ama şimdi çok doluyuz... Ek görevler verildi... Şey... Çok da önemli değil ama...*

Başkan'ın, 'Kilit noktasındaki kişilerden bile kuşkulanma gereği...' sözlerinden sonra, Andur, Su ile ölçülü konuşmaya çabalıyordu. Nefesi duyulacak değin yüzünü, dudaklarının önüne yaklaştıran Su'ya yanıt vermekte güçlük çekiyordu. Su, 'Tırboy' içerek boyadığı, daha doğrusu, kendinden boyalı çıkmasını sağladığı, saydam pembe tırmaklarını, bir an önce ondan yanıt alabilmek için, Andur'un avuçlarının içine batırınca, seninki göz atar gibi o utangaç tikleriyle:

– *Sen... Sen... Sen bir şeytansın...* diye bağırdı.

Tan onu bu güç durumdan kurtarmak için; atıldı:

– *Niye olmasın... Bu gece gelin, birlikte yemek yeriz... Hem size yeni bir buluşumu da gösterme olanağını bulurum... Hem de Gallopluların tutumunu hep birlikte incelemiş oluruz...*

Üstelik Tan son tümcesini Su'nun üzerinde nasıl bir etki yapabileceğini anlamak için, sözcüklerin üstüne tek tek basarak söylemişti...

Doğrusu, Su, durumu hemen kavramıştı:

– *Yok yok, dedi, dinlence saatlerinde usumuzu böyle önemli konularla yormamıza gerek yok... Dilerseniz yemekten sonra, gidip uyuyan şu ayaklarımızı canlandıralım biraz? Andur'la çoktandır bir eğlence yerine gidecek zamanı bulamadık...*

Su, böylelikle, hem Tan'ın önerisini benimsemiş olduğunu belirtiyor hem de Andur'a tepeden inme bir buyrukluğa yapmak istiyordu. Bir yandan da Andur'un caymaması için, ona büyüleyici mavi gözleriyle bakıyor, kısa devinimlerle, canlı kıpranışlarla, onun bakışlarının içine dolmaya çalışıyordu. Tan, onları bu görüntü içinde bir süre yalnız bıraktı. Kavuniçi saçlı Başyazman Sergen'e yaklaşarak, görev tasımlama belgesini uzattı. Bu arada:

– *Sanırım, dedi, Galloplularla en kısa zamanda bağlantı kurabiliriz... Bu çok önemli bir konu...*

Sergen, uzattığı belgeyi fotokopi makinesinden geçirerek, bir çeşit damgalama işlemini gerçekleştirmiş olurken...

– *Gallopslularla bağlantı mı..?* dedi şaşkınlık içinde, hemen yanındaki karkotekli BİS’in düğmesine basarak, oradan çok kısa bir yanıtı da aldıktan sonra; *çok güç,* diye sürdürdü, *Başkan Biltekin bunu nasıl tasarladı bilemiyorum ama, tam iki yıl, sekiz ay, on bir gündür onlarla doğrudan bir iletişim kurulamıyor.. Üstelik bizim iletişimlerimizi bile, zaman zaman yakalayıp perdeliyorlar. BİS’lerimizi de nasıl durdurmaya çalıştıklarını ise siz daha iyi biliyorsunuz... En gizli şifrelerimizi bile ellerine geçirdiklerini sanıyorum...*

– *Demek ki bizi dinliyorlar,* dedi Tan, *bundan şu sonuç çıkar ki, onlara kendileri için de yararlı bir öneri gönderebileceğimiz kanısını verebilirsek belki de kısa zamanda bir yanıt alabiliriz...*

– *Olabilir...* dedi Sergen. *İyi bir BİS yorumcusu olduğumuzu belirginleştiriyorsunuz. Bence, bu olayda... Böylece başarı olasılığımız artabilir... Kendileri sağduyularını yitirmiş olsalar bile, BİS’leri de sağduyularını yitirmiş olamaz ya...*

Bu arada, Andur’u, bir elinden çekerek yaklaştı Su. O kıvrak davranışlarına örnek usuyla:

– *Ama güçlük şurada ki,* dedi, *hem gizlilik içinde oraya adam göndereceksiniz, hem de buluşma almak için bu gizliliği önceden açıklamak zorunda kalacaksınız!.. Bu durumu da çözümlmek gerekiyor.*

Andur da görev belgelerini, kavuniçi sakallı Başyazmana vererek, fotokopisini çektirip onaylamasını alırken; Su’ya doğru dönerek:

– *Bunun çaresi,* dedi, *‘Uzay Tasımlaması Birlikteliği’nden söz eden sürekli duyurular yapmak olacaktır.*

Bunları derken, nasıl bir tepki göstereceğini anlamak için göz kırpar gibi tikleriyle bir yandan Tan’ı izlemeye koyulmuştu.

– *Onlara bunu duyuracağımıza göre,* diye belirtmek zorunda kaldı Tan, *tüm ara görevlilerin bunu duymasında bir sakınca yok!*

– *Elbet uzay kentlilerimiz ve yeryüzü vatandaşlarımızın dışında...* diye ekledi Andur. İşte Tan’ın bu son sözlerle canı sıkılmıştı. Çünkü asıl gizlenmesi gereken buydu. Ve Su ya da başyazmanlıktakiler, eğer güvenilmez kimseler ise, yarın kamuoyu bu dedikodularla çalkalanabilirdi...

Su, sanki onun düşündüklerini yüzünden okumuştı. Kuş tüyü gibi yeşil saçlarıyla, sıcacık mavi gözleriyle, bu kez Tan’a dönmüş bakı-

yordu. Su olağanüstü bir kızdı çünkü. Usunu cin gibi çalıştırır, beklenmedik yanıtlarla tüm dikkatleri üzerine çekerti. Başyazmanlığın bu görevine yükselmesinin bir nedeni de bu oluyordu. İşte, Tan'la Andur'un suspus kaldığı bu güzel görüntüsü içinde, böylesine bir yanıtla ortaya çıkıp, yüreklerine su serpmeyi yine başarıyordu:

– *Yerin kulağı var, diyordu, anlaşma sonuçlanıncaya değin, bir daha bundan kimseye söz açmamalıyız...*

Andur, mavi saçlarının, sakallarının içinde bir kez daha pembeleşti. Sanki bütün konuları unutup, güzel Su'nun çekim alanına yakalanmış bir büyü içinde, etkin kişiliğine tutuklanıp kalıvermişti.

– *Bu gece yemekte birlikteyiz! ..*

– *Tamam... Başarılar... Hoşça kalın...*

Tan ile Andur, başyazmanlıktan çıkarlarken, Ho ile Hey'i de selamlamayı unutmadılar...

...

Tan ile Andur, dışı sislerle kaplı, çift kat camlı bekleme salonunu ve koridoru da geçtikten sonra, olağan işlerine dönmek için, yedi yüz yirmi iki katı çığ gibi düşen asansörde, olayların son yargılamasını yapıyorlardı.

Asansörden çıkıp da, bantlı salonlara, yürüyen koridorlara geldiklerinde herkes görevine dağıldığından, ortalık kalabalığını yitirmişti. Yalnız, tek tük yönetimle ilgisi olan yeryüzü vatandaşları, uygulamalı toplumbilime başlamış öğrenciler, stajyer uzmanlar, arada bir görülüyordu.

Ancak sağlık bölümüne giden koridorun üstünden geçerlerken, aşağıdaki kalabalık onlara oldukça hüznün verdi. Çünkü akıp geçen bu kalabalığın yontu gibi sessiz ve durgun görüntüsü, oldukça etkileyiciydi. Hepsinin yüzünde güneş yayılmasının ve gün gün artan sıcaklığın verdiği bungunluk okunuyor gibiydi...

Giriş-dağılsa alanına kavuşan son büyük salona sapmadan önce, birkaç kilometrelik uzun, dar bir koridora girmişlerdi ki, arkalarında ansızın, patlayan bir lastiğin çıkarabileceği, ince bir ses duyular.

Ürküntüyle artlarına baktıklarında, yürüyen bantın üzerinde onlardan daha hızlı, koşar gibi yaklaşan, pembe mayolu, saydam etekli bir kız gördüler!.. Andur, şaşkın şaşkın:

– *Bir şey mi unuttuk yoksa, Su bizi izliyor.. dedi.*

Tan hayretle bir kez daha dönüp bakınca, pembe mayolu kızın iyice yaklaştığını gördü.

Kız, alnında boncuk boncuk ter taneleri, beline dek uzanan ve savrulan saçlarıyla, onlara doğru hızla geliyordu. Tan, Andur'un kolundan kavrayarak öne doğru bir atılım yaparken:

– *Hayır hayır, Su değil bu, dedi, Gallops İAD'ından olacak...*

– *Neredeyse doğrayacak bizi...*, diye mırıldandı Andur. Onlar da var güçleriyle yürüyen bandın üzerinde koşmaya başladılar. Ama çok sürmedi... Pembe mayolu kız ikisinin arasına girdiği gibi sarılmış, göğüslerinden kıskaç gibi kavramıştı...

Öylesine ki, öne doğru son hızla ayrılırken uzun, mor saçları, ikisinin de yüzünü gözünü, kamçıarcasına aralarında uçtu. Bayıltıcı bir yapay gül kokusu başlarını döndürdü... Ve iki yakaya savrulup düştüler...

Pembe mayolu kız:

– *Oh, özür dilerim baylar.. derken, hızla uzaklaşmıştı bile... Tan:*

– *Vay.. vay..., dedi, ayaklarına moto-paten takmış bu fırtına da nereden çıktı?*

Ardından da olayı atlattıkları için, püfler gibi bir ısıklık çalmadan edemedi. Andur bir yerlerinin kırılıp kırılmadığını anlamak için orasını burasını yoklayarak ayağa kalkarken, birden elleri çelikon giysisinin üst ceplerine gidiverdi:

– *Eyvah... Görev belgelerimiz!.. Sen mi almıştın..?*

– *Yanımızdaydı, dedi Tan, bir süre aradıktan sonra; Vay!.. diye bir çığlık attı o da... Çarpıldık!..*

Bunları der demez, pembe mayolu kızın ardından, yeniden koşmaya başladılar. Kız koridorun ucunda bir nokta olmak üzereydi ki, birden Tan'ın usuna BİS'sel bir çözüm geliverdi. Hemen Andur'un kolundan tutarak çekti; yandaki durağan kaldırıma atladılar. Duvar boyu uzanan alarm kordonuna değerek, bantın birden durmasını sağ-

ladılar.

– *Çabuk, dedi Tan Andur’a, saymanlık ortamını ara, yürüyen bantı geriye çalıştırsınlar...*

Andur, hemen küçük telsizlerinin düğmesine basarak:

– *Sayın Sergen, bulunduğumuz bantı ivedi geri çalıştırın. Kat: On yedi. Koridor: Yüz dört. Bant: Yedi!..*

Şimdi çok komik bir görüntüyle karşı karşıyaydılar: Bir yandan alarm zilleriyle birlikte kırmızı ışıklar yanıyor, bir yandan geriye dönmeye başlayan bantın üstünde mor saçlı kız, moto-patenini son hıza çıkararak, gerisin geriye dönmek için çabalıyordu. Hatta, alan salonuna bile yaklaşmayı başaracaktı ki, Andur küçük telsizinin önünde:

– *Daha hızlı... Daha hızlı...* diye çığlıklar atmaya başlayınca o ünlü tikleriyle, bant hızlandı.

Pembe mayolu, bu kez telaşlandı. Karton belgeleri, yürüyen bantın üstüne fırlattığı gibi, kendini de hemen durağan kaldırımın üstüne attı, tökezlendi. Öylesine ki bir ara, mor, uzun saçları bantla kaldırımın arasına sıkıştı; sürüklenmemek için elleriyle saçlarını çekti; doğruldu. Sonra, kaldırımın üstünde yeniden moto-patenlerini ayarlayarak, sağdaki çıkış alanına kendini atmayı başardı.

– *Tüh kaçırdık...* dedi Andur. Tan:

– *Merak etme, çok uzağa gidemez, diye yanıtladı, en azından çıkış kapısında, kimlik makinesi, alarmı duyduğu için onu yakalar...*

– *Robot ‘Yo’ mu...?* dedi Andur; *o aptalın tekidir, kaçırır onu...*

– *Aslında kaçması daha iyi, dedi Tan, en azından sakıncasız...*

– *Niye?*

– *Çünkü şu pembe mayolu, eğer bir Gallops İAD’lısı ise, bağlantımıza yardımcı olacak demektir. Yok... Yalnızca bir şantajcı ise, şifremizi çözemeyeceğinden, eylemin ne işe yarayacağını bilemeyecektir...*

– *Neyse ki bizim görev belgeleri tıngır mıngır geri geliyor...*, diye mırıldandı Andur. Bantı yeniden durdurmak için duyurusunu yaptı. Bantın üstünden belgeleri alırlarken:

– *Bak... Bir tutam da mor saç yakaladık, dedi, ipucu ya da kanıt olabilir...*

– *Ne yapıyorsun? diye takıldı Tan, gül kokusundan bayılmak mı istiyorsun? Hem kanıt ne ola ki... Gallopslularla suçluların geri verilme antlaşmamız var ve buna göre de sonuçlanmamış suça girişimler, suç sayılmayabiliyor...*

– *Ama bu arada, o fırtına kız, belgelerin fotokopisini çekmiş olabilir, dedi Andur, o zaman eylemli suç olur bu...*

– *Saçıyla, zaten bunu kanıtlayamazsın, dedi Tan, ‘Yo’ya gelince, o öylesine utangaçtır ki, genç kızların öyle inceden inceye her yerini arayamaz.*

– *Daha olmadı, biz de ‘Saçboy’larını incelemiş oluruz..., deyip şakaya vurdu Andur. Olağan olarak yeniden çalışan banta atladılar. Andur, kızın mor saçlarını şöyle bir koklayayım derken, Tan’ın bakışlarına yakalanınca, pembeleşti. Göz kırpar gibi ünlü tiki yeniden tuttu:*

– *Şu çıkış salonunda, diye hafif kekeledi, pembe mayolular var ama hiçbir mor saçlı değil... Seninki alıcı kameraları şaşırtmak için peruk kullanmıştır... Bu koku da ya şaşırtmaca, ya da insanı bayıltmak için...*

Çıkış salonunda da kuşkulu bir kimse göremediler. Arayıcı ve kimlik belgeleyici döner kapının önünde Yo duruyordu. Hiçbir şey duymamışçasına, orada sessizce dikilmiş, incecik duygularını bile kıpırdatmadan, gelen geçeni soğukkanlılıkla izliyordu...

– *Selam Yo, dedi Andur, uyarıyı duymadın mı?*

– *Evet var uyarı, dedi Yo, ama şimdi yok uyarı!..*

– *Buradan mor saçlı geçti mi? Yani pembe mayolu?..*

– *Buradan çok geçti... Mor saçlı, pembe mayolu...*

Sonra bir kez daha uğultulu sesler çıkararak, mırıldandı:

– *Kimlik tamam... Görev belgeleri tamam... Geçiş tamam... İyi günler...*

Uzay Ortamı Sarayı alan kapısından çıkarlarken:

– *İşte, senin Yo’nun yapacağı iş buncacık... dedi Tan, şimdilik olağan görevlerimizi sürdürüelim... Diğer gelişmeleri birbirimize nasılsa iletiriz...*

Görevlilere ayrılan araba park yerinden sırada bekleyen hava yas-

tıklı bir araba seçtiler. Aracın ‘Uzay Araştırma Kenti’ düğmesine basınca, önceden tasımlanmış yola hızla atıldı araç...

Üzerlerinde –aracın cam kapağını kaplayan– baştan başa bulutlu bir gök uzanıyordu. Yıllardır, güneşin yaklaşan ultra–lavlarının ısısından, son kez yeryüzünü koruyan bu ağışmış sis gibi bulutlar, sanki onun yaşamını uzatmak için direniyorlardı. Çevren’in bir bölümü kırmızı dumanlarla tutuşmuş gibiydi...

Az ilerideki alandan havalanan uçaklar, göz açıp kapayıncaya dek, bu bungun bulutları delerek, kulak tırmalayıcı ısıklar içinde gözden yitiveriyorlardı. Askılı trenleri taşıyan, dev görüntülü çelikon dikmeler, uzaklarda kaynaşıp birleşiyor, ta Erk fabrikalarından, Kubbe kente değin uzanıyorlardı.

Uçarkaçarlar, bu yoğun araç gelgitinin selinde, bir kazaya uğramamak için daha alçaktan bir yol çizelgesi içinde, turna sürüleri gibi uçuşup duruyorlardı...

Kaldırımlarda, yayalar, moto-patenliler, göğün kırmızılığı içinde oraya buraya koşuyordu... Son hızla yol alan araçlarının üst camından Tan, son bir kez daha gökte askı gibi duran yoğun bulutları izledikten sonra:

– *Tam on iki yıldır artık yağmur yağmıyor... diye tasalandı.*

Andur:

– *Yine de direniyoruz işte, dedi, koca okyanusların suyunu çekip, tuzunu arıtmasaydık; yaşam alanlarına fıskiyelenen yapay yağmuru oluşturmaysaydık, daha şimdiden yeryüzüyle birlikte kuruyup kalabilirdik...*

– *Doğayla savaşımızı sürdürüyoruz ama dedi Tan, onun yasalarından yararlanıp, üstün olmak... Artık bu gittikçe güçleşiyor... Bu gidişle niye öleceğimize değil, belki de nasıl yaşadığımıza şaşmamız gerekecek...*

– *Zaten, doğrusu da bu... dedi Andur, bir iki göz kırpar gibi yaparak, doğa da bir gün, bizim gibi kendisini yitirir mi dersin?*

– *İnsanlık şu bilinç boyutunun önemli bir halkası olmasaydı, dedi Tan, evren de anlamını yitirirdi, yeryüzü de... Biz bugün var, yarın yok olsak da, tek anlam bu evrensel bilinçte değil mi? Ve onun bu evrimi, özdek ve zamanı aşarak, bir evrensel tinselleşmeyi içermeseydi,*

bugün şu Büyük Göç'ten nasıl umutlanabilirdik?

– Evet Tan, dedi Andur, *BİS'teki son araştırmalarının da bu olduğunu biliyorum. Eski yaşam özdeşmeleriyle bunu kanıtlamak üzere olduğunu da söyledin... Bu nedenle, bilinçaltı ve anılar makinesinin birleşiminden doğacak yeni buluşunu da çok merak ediyorum doğrusu...*

– Zor bir deneyim ama dedi Tan, *gece yemekten sonra sana göstermeye çalışırım... Ama incelikli bir dönüm noktasındayız işte... Başarıya ulaşabilmemiz için de zamanımız çok kısıtlı.*

– Evet kısıtlı, dedi Andur, *bir de şimdi şu Su kancayı taktı...*

– Utangaç bir çapkınsın, dedi Tan, *hem onun mavi gözlerine, yeşil saçlarına dayanamıyorsun, hem de renk renk saç koleksiyonu yapmaya kalkıyorsun...*

BİS uzmanı arkadaşının bu sözleri üstüne Andur, mavi sakallarıyla çevrelenmiş yüzünün bir kez daha pembeleştiğini duyarlardı. Koskoca uzay gemileri danışmanı arkadaşının bu çocuksu görüntüsüne Tan, daha bir yakınlık duyarak:

– *Seviyor musun onu?* diye sordu.

– *Sanırım bu kez kenetlenme işlemi tamam. Yani yakalandık...*

– *Sevindim, dedi Tan, Su'lar bulanık aksa da bir gün durulur ve engin denizlerin sonsuz maviliğine karışır...*

Bunları der demez de ona takıldığını anlaması için, Andur'un sırtına bir şaplak attı, gülümseyerek...

Hava basınçlı, yol için programlanmış arabaları, şimdi bir tak gibi kocaman neonlarla yazılmış: ‘Uzay Araştırma Kenti’ kapsamında içeri dalmıştı bile. Aktarma yerinde, araçtan indiler. Araç, cam kapağını kendiliğinden kapatarak gitti, bekleme yerine yerleşti. Onlar da çelikon giysilerinin başlıklarını kafalarına geçirdiler...

Çünkü dağılım alanının ortasındaki yapay yağmur, çisem çisem bütün çevreye dağılıyor, yemyeşil koruluktan, mis gibi bir toprak kokusu duyuluyordu...

Tan'ın koruluğun yanından karşıya geçerek, biraz yürümesi, BİS Uzmanlığı bölümüne varması için yeterliydi. Oysa uzay gemileri uzmanlığı, araştırma kentinin en uç noktasına düşüyordu.

Bu nedenle Andur, giriş kapısının yanındaki çelikon örtülü büyük

ambardan, robot ‘Mu’nun denetlemesi altında, bir ‘Uçar-Kaçar’ almak zorunda kaldı. Aslında bu, şu sıcak, nemli hava koşulları altında pek de tasımlanacak bir aygıt değildi. Üstelik Andur bunları hiç de güvenilir bulmuyordu. Bilinen tikleriyle, canı sıkkın, bu küçük tepkiliyi beline bağlarken:

– *Neyse, bereket, uzun yol yapmıyorum, dedi Tan’a, göz açıp kapayıncaya varıyorum. Ya şu zavallı üreticiler; sereciler ne yapsın? Hep bunlarla işlerine gidiyorlar... İyi kullanmadıkları için de, havada pat pat çarpışıp, Ahank kuşu gibi yere düşenleri de oluyor...* dedi ve aracın devinim kolunu çekmesiyle birlikte paaaaarttt diye gökçe gibi havada dolanması bir oldu. Belirgin tikleriyle, canı sıkkın, bu küçük tepkiliyi beline bağlarken takındığı hava, şimdi değişmişti. Başlığındaki açık pembe gözlüklerinin ardından, gözleri bir çocuk gibi ışıdayarak parlıyordu. Döndü, geldi, Tan’a doğru son dikey inişini yaparken:

– *Yemekte görüşürüz!*, diye haykırdı... Sonra, onu selamlayan bir eli havada, koruluğun üstünden, ötleğeni kovalayan bir kartal gibi yitip gitti...

Tan, yanaklarını püfler gibi şişirerek bir ısıklık çaldı:

– *Üf be... diye mırıldandı, bugün kısa sürede amma olaylar geçti başımızdan... Yeşil saçlı, bizim mavi sakalı çekim alanına aldı; mor saçlı da bayıltıcı gül kokusuyla etkin bir oluşum yarattı. Ama doğrusu, bizim için bilmeden, iyi bir duyargan olacak. Elbette, Gollopluysa... Gelişmeler bence olumlu... Bir de şu güneş yayılması, bakalım yeterli zaman verecek mi bize? Sun da niye çağrıldığımızı şimdi kimbilir nasıl merak ediyordur...*

Vardığında, BİS Uzmanlığı’nın kapısı, dışarıyı gözetleyen Robot ‘Bo’nun komutuyla kendiliğinden açılıvermişti. Bo gelişmiş fotosel algılayıcılarıyla Tan’ı tanıdığından, güvenlik denetimine gerek görmemişti. Tan, hemen girişteki giysisilik odasına uğrayıp, üzerinden suları ağışan çelikon giysisini çıkardı. Her gün bıraktığı yerde yıkanıp kurutulan, beyaz fileli, cıva yelekli iş elbiselerini kuşandı. Yürüyen bantlı özel küçük koridordan, kendi bölümüne geçti.

İncecik boynu, kocaman kara gözleriyle yazmanı İncik onu görünce, yazı masasında hemen doğrularak ayağa kalktı. Tan, bir el gösterisiyle oturmasını önererek, hiç konuşmadan hemen kendi oda-

sına geçti.

Yazı masasının, hava yastıklı koltuğuna yerleşir yerleşmez, bir süre teleekranından, komutunda çalışanların, Büyük BİS’i hazırlamalarını izledi. Teknisyenler ve arkadaşları, erk kaynaklarını denetliyor, küçük BİS’leri çalıştırarak, Büyük BİS’in ön bakımını yapıyorlardı...

Sonra çağrı-görün aracının renkli düğmelerinden üç tanesini seçerek, bir anda onlara basıverdi. Kısa bir çağrının geçişinden sonra, aracı küçük ekranında Sun görünüyordu.

– *Merhaba sevgilim!*

– *Merhaba!*

Sun, çağrı-görün aracıyla konuşmaya bayıldığından, uzun bir görüşmeye hazırlanarak, hemen hava yastıklı minderine ilişip, ayak ayak üstüne atmıştı bile...

– *İşe başladın mı?*

– *Bugün botanik laboratuvarımız olağanüstü araştırmalar içinde. Ama ben, gördüğün gibi yazmanlıkta, birkaç kolay veri hazırlıyorum. Oh... Sevgili Tan... Sana bir muştum var... Ama... Ama dur, şimdi olmaz, eve geldiğinde söylerim... Bu dediğimi muştunun muştusu say...*

– *Anlayamadım... Yoksa çok başarılı bir deney sonucu mu yakaladınız?*

– *Yoo, hayır... Şey, evet... Evet... Öyle sayılabilir... Diyeceğim şu bilinç boyutunu kanıtlayabilecek yeni bir olgu...*

– *Ooooo... Bu çok önemli o zaman... Şimdi kısaca anlatmaz mısın?*

Sun, çağrı-göründe gülümseyerek duraladı. Sonra birden, ona gece söyleyeceği sözlere, bir bağışıklık kazanması için olacak, hızlı hızlı, söze girişti:

– *Hani... Sonsuz olasılıklar içinde, güneş ve kayaların radyoaktif erkinden titan, platin, nikel, çinko katalizörleriyle, Amino Asitlerin oluşması ve sonunda bunların, doğa tarafından ‘DNA’ olarak programlanmasından bir bilinç evriminin varlığını saptamıştık ya...*

– *Evet...*

– *İşte, o cansız kayalardaki erk ve atomcul devinim, en basit özdeğin yer ve zaman boyutları yanında, bir de bilinç boyutuyla birlikte-*

liğini gösteriyordu ya...

– Evet... Çatlayacağım şimdi, tüm bunları anlatırken niye gülüp duruyorsun?

– İşte bunun, tüm botanikte ve organizmalardaki gelişmesini incelediğimizde, o en karmaşık dizgeli organizma olan insanda, bu bilinç başlangıcının doruğa doğru tırmandığını gözlemleyerek, anı ve düşleri de kapsayarak görüş uzaklığını da büyüttüğünü ve varlığın gide-rek anlama dönüştüğünü birlikte saptamıştık ya...

Sun artık, sözün burasında dayanamadı. Saydam işliğin altındaki karnını ovarcasına kahkahalarla, bütün içtenliğiyle gülmeye başladı. Gülücüklerden konuşmasını sürdüremeyince bu kez Tan, durumu anlamış gibi gülümseyerek konuyu sürdürdü:

– İşte, tüm canlılara doğa düzeni etken ve üstün olmasına karşın, kişi bu usun gelişmesi yüzünden, kısır döngünün çemberini kırarak, hem evrensel bilincin üyesi, hem de yine bu evrensel bilincin sürekli evrim aşamasındaki etkeni oldu...

Sun bu kez biraz durularak:

– Evet, ipucu burada, dedi, yenilenen ve yinelenen devinim ve üremelerle süren özdek-tin birlikteliği, hücrelerinin doğumu ölümü ile birlikte nasıl insanı sürdürüyorsa, insan da bu benzer kural içinde, ‘insanlığı’ yaşıyor. Ki o zaman, anıları tarih, düşleri de sonsuzluğa doğru akan bir uygarlık oluyor... Kişinin umut ve ereklere olmasaydı, en azından şu yeryüzü koşullarının bozulmaya yüz tuttuğu şu günlerde, nasıl yaratıcı ve üretici olabilir, bilinci sonsuzluklara nasıl iletebiliriz?..

Sun, bu son tümcesini söylerken, Tan, çağrı-görün aracının bir düğmesine daha basarak, onun bu bilinçten ıslıl ıslıl, gülmekten ve mutluluktan pırıl pırıl olmuş gözlerine bir zum yaptı. Sanki orada, yıldız yağmurları, hızlı hızlı dönüşen bulutsular (galaksiler), nötron ve protonların devinimi, kısaca doğanın tüm büyüğü, canlandırıcı, görkemli görüntüleri parlayıp duruyordu...

– Ve, dedi Tan, bu kez biraz daha ozansı damarı tutarak, şu senin güzelliğinin dillendirdiği anlam gibi, evrenin varlığını ta derinlerden duyup, hangi kuşlar cıvıltılı türküllere döker, hangi tatlı diller öykülerini masallaştırabilirdi?.. Şu evrensel bilincin kaynağı olan sevgiyi...

– *İşte, sonunda yine oraya ulaşıyoruz, dedi Sun, tüm canlıları, atomcul çekimler gibi, büyük kitle çekimi gibi kenetleyen, onlara yaşam bağıllığı veren, onları şu sonsuzluk köprüsünü sağlamlaştırmak için, üremeye ve yaratımlara iten de bu değil mi?*

– *Elbet canım, elbet sevgi, dedi Tan, ama yine de neyi muştulayacağını daha anlayamadım...*

Sun, dudaklarını alıcıya yaklaştırarak:

– *Bunu, gece eve geldiğinde açıklayacağım dedim ya... diyerek, kumral saçlarını iki yakaya savurup, yeniden tatlı tatlı gülümsedi. Gösteri parmağını öper gibi dudaklarına götürdü. Tan, eşinin çağrı-görün aracını kapatmaya davrandığını sezince:*

– *Haa, unutmayayım, dedi, bu gece yemeğe çağrılı konuklarımız var..*

– *Kimler?*

– *Su ve Andur...*

– *Çok iyi, sevindim... Şu anda botanik başkanımız bizi bekliyor. Bereket verileri bitirmiştin... Hadi hoşça kal...*

– *Başarılar...*

Sun'un çağrı-göründeki belirtisi yitince, Tan mutlu bir sessizlik içinde, bir süre gözlerini kapatarak, orada güzel eşinin yaşam dolu görüntüsünü saklamaya çalıştı, sonra kendi kendine mırıldandı:

– *Başarabilecek miyiz acaba... Başarabilecek miyiz?.. Şu büyük göçümüzü gerçekleştirebilecek miyiz?.. Haydi, insanın sonlu olması, var olması değin doğal diyelim, ama tüm insanlığın yitebileceğini düşünmek korkunç!.. Evrenin yok olması, göklerin çatırdayarak yıkılması gibi bir şey bu... Of tanrım, onu sonsuzlaştırmayı başarabilecek miyiz? Şu sonsuz küçükten, birleşe birleşe dizge halkaları içinde, sonsuz büyüğü oluşturan özdek evreni, aynı zamanda sonsuz küçük bilinçlerden, o sonsuz bilinci de oluşturmuyor mu? Ya da bu sonsuz bilinç, yine de içinde onu kapsamış bulunmuyor mu? Öyleyse bu umudu niye yitirelim...*

İçi biraz erinçlenince, Tan, bu kez uzay ortamının doğrudan bağlantı düğmelerine basıverdi:

– *Selam Sergen!*

– *Selam!..*

– *Ultralav araştırmaları için BİS'i hazırladık. Başkan izlemek ister mi?*

– *Evet istiyor...*

– *Başlarken yeniden duyururum.*

– *Tamam. Uyarımızı alınca, başkanın teleekranına bağlarım.*

– *Gallopslularla bağlantı kurabildiniz mi?*

– *Hayır... Şimdilik hiçbir yanıt yok.*

– *Peki ne olacak?*

– *Sürekli 'Uzay Birlikteliği' duyurusunu yayınlıyoruz...*

– *Umursamazlıkları çok sürmez sanırım... Yakında bizim gizli belgeleri, mor saçlı onlara sızdıracaktır...*

– *Ben bu konuda çok iyimser değilim Bay Tan, ama eninde sonunda onların da BİS'leri, sağduyunun üstünlüğü için Gallopsluları zorlayacaktır. Evet şu anda, beni Başkan Biltekin arıyor...*

Anlaşıldı, hoşça kalın...

– *Tamam. Size de başarılar...*

Tan bağlantıyı kapatınca, baktı, elinde BİS'lenmiş araştırma verileriyle yazmanı İncik, ayakta onu bekliyor. İncecik ayakları elleri, bir karış beline karşın, yuvarlak büyük kara gözleriyle ona bakıp duruyordu.

– *Günaydın efendim...*

– *Günaydın!..*

– *Büyük BİS, çalışmaya hazır.*

– *Elektromanyetik dalgaları önlem araçları...*

– *Hazır efendim.*

– *Öyleyse çalışmaya başlayabiliriz!* dedi Tan, dalgın adımlarla yürüdü. İncikle birlikte, özel yürüyen geçitten, çeşitli ışıklar içinde yanan, pırıl pırıl aydınlatılmış ve oldukça serin, 'Uzay Araştırma Laboratuvarı'na ulaştılar.

O gün, orada herkes, Tan'ın yolunu gözlüyordu sanki. Büyük BİS'in başında duran yardımcılar Oklan'la Seril'e, hemen araştırma, tasımlama fişlerini verdi İncik. Fotoçipler ve biyokristaller arasında

becelleşen teknisyenler, son incelemelerine, bir kez daha göz atarak yerlerini aldılar. Küçük BİS’ler, çeşitli erk araçları çalıştırılmaya başlamıştı bile. Büyük bir sessizlik içinde görünseler de heyecandan titrer gibiydiler...

– *Özür dilerim biraz geciktim, dedi Tan, Başkan Biltekin çağırdı. Ekgörevler verdi... Gündür ’un isteğini değerlendirmek için, daha bir titizlikle yeni veriler hazırlandı. Biliyorsunuz... diyerek, BİS komuta koltuğundaki yerini aldı. BİS’in ekranlarındaki, belirlenmiş tasımlamaya şöyle bir göz attıktan sonra:*

– *Tamam başlayabiliriz, dedi, uzay ortam algılayıcısını da çalıştırın. Sayın Biltekin, bu araştırmamızı yakından izlemek istiyor:*

– *Anlaşıldı, sayın uzmanımız, dedi bir genç teknisyen ileriden, başlıyoruz. Erk aktarmasını açıyorum...*

Oklan, sanki bir orkestra yöneticisiymiş gibi herkese başıyla bir ‘Başlayın’ gösterisi çıktı. Sonra, yaklaştı, elindeki verilerin bir bölümünü, Büyük BİS’in ‘Şom ağız’ diye adlandırdıkları dolabına yerleştirdi, elinde kalan özet bölümünü ise tek tek, yüksek sesle okumaya başladı. BİS’in orta teleekranı, o konuştukça, ağzından çıkan her sözü, hemen ışıklı yeşil bir yüzey üstüne, sarı yaldızlı parıltılarlaya-zıyordu:

– ‘KONU: GÜNEŞ ULTRALAVLARININ YERYÜZÜNE ULAŞMA OLASILIĞI! VERİLER: 1196 GELİŞME, 7197 SAYILI ÖNYAZIMLARDAN DA YARARLANMAK KOŞULU İÇİNDE,

... YERYÜZÜ-GÜNEŞ UZAKLIĞINI AŞAN ŞİMDİLİK ÜÇ ULTRALAV... GÜNEŞE EKSENSEL UZAKLIĞI ON İKİ IŞIK GÜNÜ. GÜNEŞTEN KOPMAMIŞ DİĞER SAYISI BELİRSİZ LAVLARIN ORTALAMA UZUNLUKLARI 7 IŞIK DAKİKASI... ÜÇ ULTRALAVIN YERYÜZÜNE UZAKLIĞI –çizginin uzay eğriliği göz önünde tutulmadan- SIRASIYLA... DOĞU ULTRALAVI: 7 IŞIK YILI. (Evet, ışık yılı)... GÜNEY-BATI ULTRALAVI: 8 IŞIK GÜNÜ... BATI ULTRALAVI: 3 IŞIK GÜNÜ... ISI ARTIŞI... Günde: 0,0223, RADYO AKTİVİTE ARTIŞI: 0,005... ULTRAVİOLE VE OZON TABAKASINDA BİLİNER BELİRGİN DEĞİŞİMLER... YERÇEKİMİNDE MİNİSEL ARTIŞ... SON ARAŞTIRMADAN BU YANA, 0,021 ATMOSFER BASINÇ ARTIŞI. RUTUBETTE ŞİMDİLİK YENİ BİR DEĞİŞİM YOK... VERİ BİTTİ. TAMAM.’

Tan, merakla BİS'in grafiksel ekranını izlerken, bu kez Bayan Seril, aracın birkaç ışınını eliyle gölgeledikten sonra, elindeki alıcıya, ince tiz bir sesle, seslenmeye başlamıştı:

– ‘SORU BİR: YERYÜZÜNE BUGÜN ULTRALAVLAR UZAKLIĞININ KESİN ÖLÇÜSÜ... SORU İKİ: YERYÜZÜ-GÜNEŞ YÖRÜNGE ÇAP UZAKLIĞINA ULAŞABİLECEK YA DA AŞABİLECEK ULTRALAVLAR OLASILIĞI... ORTALAMA LAVLARIN KOPMA VE YERYÜZÜNE ÇARPMA OLASILIĞI???... TAMAM. SORULAR BİTTİ. YANITI BEKLİYORUZ...’

Konuşma bitince, Büyük BİS'in, birçok yeri ısıdı. Ekranları aydınlandı, uğuldamaya başladı. Seril Tan'a dönüp:

– *Sayın uzmanım, BİS'i gorka yatırdık...* diye seslendi.

Yazman İncik de:

– *Bu kez çok terleyecek...* diye mırıldandı.

Oklan, grafiksel ekrana bakarak, birkaç ışını gölgeledi. Sonra koştü yönetsel ekranda ellerini gezdirmeye başladı:

– *Daha da erk istiyor!* diye seslendi.

Tan:

– *Hay Allah! dedi, yine mi? Hemen Atom gücü elektriğine bağlayın.*

Komutunu verdi. Teknisyenler koşuştular. Çok geçmeden Oklan, bir kırmızı grafiği ekrana dokunarak yukarı çekti. Sonra sevinçle haykırdı:

– *Tamam bağlandı, artık düşünüyor!..*

– *Nasrettin Hoca'nın hindisi gibi...* diye mırıldandı İncik, ardından:

– *Beş yüz yıl önceki güldürücü, düşündürücü fıkralardandır...* diye açıklamak zorunda kaldı.

Koca makine şimdi, kırk bin kiloluk bir yük kaldırırcasına uğulduyordu. Anılarını yokluyor, verileri inceliyor, bilgiler topluyor, var gücüyle çalışıyordu. Yanıt verecek ekran ve yüksek duyurucularını, aydınlatarak uğuldatacak ayarlıyor, sanki çırpınıyordu...

Bir süre sonra, ekranında kısa bir yazıyla birlikte, konuşucuda boğuk bir ses duyuldu:

–‘YANIT’

Kısa bir sessizlikten sonra yeniden:

– ‘BİR DAKİKA BEKLEYİN...’

gibisine bir konuşmayla, silik silik yazılar çıkmaya başladı.

– *Yine ne oldu bu BİS’e?* dedi Oklan.

– *Bizi meraktan çatlatacak* dedi Seril.

– *Ne oluyor? Ne oluyor..?* diye teknisyenler heyecanla ekranların başında kasıldılar...

Oklan, güç ve veri ışınlarını, vericileri, algılayıcıları birkaç kez daha yokladı. Bu kez makine, yine boğuk sesler, silik yazılarla son bir çaba daha gösterdi:

– ‘GALLOPSLULAR YÖNÜNDEN GELEN BİR ELEKTROMANYETİK DALGA BENİ TUT... TUT... TU... UUUU...YOR...’

– *Çabuk olun,* dedi Tan, *engellemeyi önlemek için ‘Antielektromanyetik’ makineyi çalıştırın!*

Bir yandan da uzay araştırma ortamının çağrı-görün bağlantısına girerek:

– *Sayın Biltekin,* diye seslendi, *yine Gallopslular yönünden bir durdurma girişimi!*

– *Evet, izliyoruz... Sürekli bağlantı kurmaya çalışıyoruz... Bu davranışı yine önleyeceğimi umuyorum... Heyecanlanacak bir şey yok.*

Siz çalışmanızı sürdürün Bay Tan!..

Oklan hemen yerinden fırlamıştı. Teknisyenler de koşuştular. Sonunda engellemeyi önleyici aracı çalıştırdılar. Yeniden herkes merakla BİS’in çevresinde yerlerini aldı. Koca araç bir süre daha uğuldadıktan sonra, ağır ağır hızlanarak, yeniden yazmaya, konuşmaya başladı:

– TAMAM... ENGELLEME BİTTİ... YANITI VERİYORUM;... YANIT BİR: YERYÜZÜNE ORTALAMA ULTRALAVLAR UZAKLIĞI: 6 SAAT 45 DAKİKA GÜN IŞIĞI...YANIT İKİ:...YENİ BİR ULTRALAV OLASILIĞI: 1 AY 12 SAAT 35 DAKİKA SONRA BİR ULTRALAV OLUŞARAK GÜNEŞ YERYÜZÜ YÖRÜNGE ÇAP UZUNLUĞUNU AŞABİLİR... YANIT ÜÇ: ORTALAMA KESİN LAVLARIN YERYÜZÜNE ÇARPMA OLASILIĞI: -EN GEÇ- 5 AY 16 GÜN (klasik zaman birimi) ... YANIT TAMAM...

SAYGILAR... SAĞLIKLAR... MUTLULUKLAR...

– *Vay anam... dedi Oklan, Büyük BİS'i durdururken, bu kısa zamanda nasıl baş edeceğiz? Nasıl, koca milyonları, 'Sonumut' gezegenine göçürebileceğiz? Üstelik, yeryüzünü yok edecek, içine alacak ortalama ultralavların, çarpma olasılığı zamanını, her araştırmamızda, daha da kısaltıyor, bu şom ağızlı makine!.. Durmadan da yeni yeni şeyler yumurtluyor...*

– *Korkak aygıt, diye bağırdı Seril, kendisi de kuşkular, korkular içinde ne yapacağını şaşırdı...*

– *Gorka yatırdıkça, usu başından gidiyor, dedi İncik, zavalılık, ummadık verilerle karşılaştıkça şaşıyor olacak... Sanki hantallaşmış kanatlarını bileyip, bir an önce göklere taşınmayı özlüyor...*

– *'ELBET, BEN DE YAŞAMAK İSTERİM. BENİ BURALARDA BIRAKIP GİDEMEZSİNİZ YA!?' diye birden konuşup susuverdi koca BİS; Seril'le İncik, korkudan dillerini yutacaklardı az kalsın. Birden, bereket anladılar; Oklan şaka olsun diye, BİS'i ivedi programlayarak bu yanıtı verdimişti.*

Tan, çaresiz gülümseyerek onların bu durumunu bir göz atımı süzdükten sonra; Oklan'a:

– *Aman, şunu yorup durmayın, ona daha çok gereksinmemiz olacak, dedi, şimdi ben diğer araştırmalar için yazı odama geçiyorum. Siz ayrıntılı bilgileri, uzay ortamı yazmanlığına ileterek, hemen Gündur'a ulaştırmalarını sağlayın... Bir yandan olağan araştırmalarımızı da sürdürün...*

Tan, ayrıca duyulmasını istemediği özel bir konuşma yapmak için, yürüyen bantlı özel geçitten, yazı odasına vardı. Orada, bir kez daha uzay araştırma ortamı yazmanlığının, doğrudan çağrı-görün bağlantısına bastı:

– *Selam Su, ben Tan...*

Su, yemyeşil parlak saçlarını silkeleyerek gülümsedi:

– *Görüyorum, sevgiler!*

– *Başkan'ı bağlayabilir misin?*

– *Elbet... Bir saniye...*

Bu kez çağrı-göründe Başkan Biltekin göründü:

– Sayın başkanım, araştırmamızı beğendiniz mi?

– Evet, elbet... Yanıtlar, uzay tasımlamasını öne alışımızı haklı çıkarıyor... Benim de size şaşırtıcı bir duyurum olacak...

– Sayın başkanım, artık öyle şaşırtıcı oldu ki her şey, şaşıra şaşıra olağanlaşacak... Örneğin Gallopslularla bağlantı kurulamayacağı kesinleşmiştir.

– Kuruldu bile...

– Neeeeeeee?.. Nasıl olur?

– Oldu işte...

– Ama nasıl?

– Sanırım sizin mor saçlı işe yaradı...

– Yaaaaa....

– Ancak daha olumlu bir yanıt vermediler. Yeryüzü koşullarına uygun, 'Durgun Denizler Gezegeni'ni bulduklarını iletiyorlar. Oraya da göç olasılığı bulabileceklerinden, işi ağırdan almak istiyorlar...

– Peki ne olacak?

– Görüşme olsa bile, antlaşmayı kendi belirleyecekleri bir tarihe ertelemeyi öneriyorlar. Yine de iyi bir gelişim... Belki de artık yarar-sızlığını anlayıp BİS'lerimizi engelleme gösterisini sürdürmezler... Neyse, şimdilik iyi günler Bay Tan. Önemli gelişmeler olursa, ben sizi yine hemen ararım. Çağrı-görün kapanınca, Tan, o günkü diğer araştırmalarını sürdürmek için, yoğun bir çalışmaya girişti. Ve tüm bulgularını sağduyu süzgeç, sağlama aygıtlarından geçirerek anılar makinesine yazınlayıp durdu...

Tan'ın, Uzay Araştırmaları BİS Uzmanlığı'ndan çıkınca, koruluklu alandan, tasımlanmış arabasıyla, giriştiği dönüş yolculuğu, o bungan bulutlar altında sürdü. Hava artık iyice kararmak üzereydi. Uzay ortamı alanında bekleyen bir kent uçağına hemen yetişti. Gerginleşen sınırları, evinde bulacağı erinci düşündükçe yumuşuyordu. Bu kez yanına, küçük bir çanta içine yerleştirilmiş, bilinçaltı makinesini de almış, onu özenle oturma yerinin üzerindeki ilye yerleştirmişti. Bir süre, uçak kalkmaya davranırken, anacık babacık günü gibi, gürültüler, yanan sönen ışıklar içinde, alana inip kalkan tepkilileri, uçan çemberleri, uçarkaçarları izledi...

Bindiği uçak, ‘Saydam kemer’ denilen hava yastığını, yolcuların dizlerine indirerek, ok gibi göklere dikilince, çevresini şöyle bir gözden geçirmeye başladı. Doğrusu, bugün, Tünel Kente dek -tanış olduğu bir iki yüz dışında- bilmediği bir kalabalıkla yolculuk etmek, canını sıkıyordu. Giysileriyle görevleri belirgin bu insancıklar, yüzlerine güneş yayılmasının bungunluğunu asmış, evlerinde bir umut bulmak için, yorgun argın işlerinden dönüyorlardı.

Bu yoğun kalabalık içinde, sanki bir yalnızlık, ta içine sinip çöreklenmiş gibiydi. Öylesine bir tedirginlik içindeydi ki, onu yatıştırmak için, ya yüz yıllık sevecen bir anne eli onu okşamalıydı; ya da bin yıllık bir baba gibi kucağına aldığı bir çocuk, onun yanaklarını çimdirmeliydi...

Havaalanının, çok aşağılarda kalan ışıkları, dalgın gözlerinde hüzmelenirken, birden, endüstri tasarımcısı olan babasının, onun çocukluğunda, kendisi için yaptığı oyuncakları düşündü... Tatil günleri, yapay birikim gölleri kıyısında, o elden kumandalı gemilerini nasıl yüzdürdüğünü anımsadı... Hele annesinin de bayıldığı, tel üstünde yürüme yeteneği olan o elektronik cambazlar...

Ama işte onları çok erken yaşta yitirmişti. Annesi de, babası da, çağlar önceki ünlü Curie’ler gibi birlikte çalışırken... Bir elektronik deneme sırasında, küçük bir faz yanlışlığı yüzünden, kül olup gitmişlerdi. Yıllar süren bu öksüzlük duygusu, ilk kez, bu yıl, Sun’la birlikte, o mutlu düşünlerinde silinmiş gitmişti... Ama yine de insanların yok oluşları, acıları, ayrılışları, bu garip duyuyu, getirip getirip içine salıveriyordu işte...

Sun, bu çağın makineleşmiş, bencilleşmiş insanları arasında, onun her şeyiydi işte. Özverili kişilerin yaşamlarına örnek bir umuttu o... Onun yüzlerce yıl önce özdeşleştiğini bulumladığı bir güzel kadının benzeriydi o: Yani Sevi’nin ta kendisiydi. Sanki tüm insancıl yanlarını ondan almış, onun içli, canlı, yaşam dolu evrenini, çağlar boyu bugüne alıp getirivermişti. İşte bu, Tan’a, insan sevgisinin sonsuzluğunu yaşatan bir iç erinci veriyordu...

Uçağın loş pembeliği içinde, taa genzine inen bir gül kokusu, boyuna anılarını tazeler gibiydi. Öğleden sonra, yazıhanesinde, yazımlamaya geçirdiği deneyler arasında o son buluşu da vardı... Bilinçaltı makinesinin, anılar makinesiyle eşgüdümленerek, çağlar

öncesi yaşantılarla özdeşleşmesi; beş yüz yıl öncesindeki iki kişinin yaşam öyküsünü, bütün canlılığıyla ona getirivermişti. Yıllar, yıllar önceki o gelenekler, görenekler... O herkesi düşünebilecek zamanı bulan yaşantı... İnsanlar için çırpınan, herkesin sorununa yetişmeye çalışan bir kadın... Evlenecek kızların çeyizlerini alıyor; sınava girecek çocukları çalıştırıyor. Kimine giysiler diyor, kimine birşeyler örüyor... İşlediği yatak örgüleri, simleriyle pırıl pırıl parlıyor... Renk renk yapma çiçekleri... Gerçekmişçesine dokunası geliyor insanın. Çocuklar birer pırlanta... Öylesine yetişiyorlar... Konu komşu bile onu gördükçe mutlanıyor. 'Sevi' diyorlar, başka bir şey demiyorlar... Tıpkı Sun gibi, elinde yaşam, yüzünde yaşam, gözlerinde yaşam... O evrensel bilinçten gelirmişçesine, tatlı sesi, duyarlı sesi. O insancıl eğilim... Örnek bir annenin sevecen bakışları... Herkese yararlı olmak için parçalanan bir yürek... Yaşam dediğin böyle olur işte... Böyle olmalı... Deneyi bir bakıma korkunçtu... Tan alınındaki boncuk boncuk terleri bir kez daha sildi. Şakaklarındaki, bencik bencik tüpürlerden, sızıp kalmış bir damla kan, parmaklarına sıvandı. Terleriyle birlikte, pembe ince bir benek gibi gözlerinde ağıştı durdu... *'O zamanlar bu sayrılığa çare bulunmamıştı!'* diye mırıldandı... O anda sanki Köken Ozan'la özdeşleşmişti yine. Ta beş yüz yıl önceki eşinin o özverili yaşamı, ölümün dibinde olduğu günlerde, o kendi kısa yaşamının sonuna umursamaz kahramanlığı, bu yüzden de çevresini üzmemek için benimsediği mutlu görüntü içinde, ateş gibi çalıştırdığı sağduyusu, bir kez daha üflenene, ta o zamanlardan kalmış bir köz gibi, yüreğini yaktı, durdu.

Tan, bunları düşünürken, uçak sis gibi bungun bulutları yarmıştı bile... Şimdi ak-pembe bulutların üstünde uçuyorlardı. Çevren'de yitmiş gitmiş güneşin bir kuyruklu yıldız gibi bıraktığı kırmızılık içinde, batı ultralavı boydan boya uzanıyordu... Doğu pencerelerinden de, diğer iki ultralavın parıltıları, uçağın içini hüzün verici bir görüntüye boyuyordu. Doğudan beliren daha yüksekteki bulut kümeleri, batıda yeni beliren ayça biçimindeki, yitti yitecek olan aya doğru bir umut ararcasına koşuyordu. Gittikçe ay, her zaman denk gelmeyen bir görüntüde, parlak bir yıldızı, yarım çemberinin içine almış, gözü ısıtan bir konum yeri gibi ışımaya başlamıştı.

Birden, o sırada Tan, yanında oturmakta olan, pembe mayolu

kızın varlığını anlayabildi. Çünkü o bayıltıcı gül kokusunu bir kez daha duyar gibi olmuştu. Ya da ona öyle gelmişti. Ürpererek, belli etmemeye çalışarak, hemen, bir kez daha ceplerini, telsizini, sayaçlarını, anılar makinesini yokladı. Yan gözle onu incelerken...

Kızın saçları ne mordu, ne de yeşildi. Üstelik üstüne peruk takılmış da olamazdı. Çünkü yine beline değin uzanıyordu. Ultralavların boyadığı bu ışıktaki bile, platin rengi sarılığı iyice belirgindi.

İnadına gibi, kız ona doğru dönmüş, bir eliyle alnına düşürdüğü kakülleriyle oynuyor, çekiyor, parmaklarına doluyordu. Hayır... Bu değiştirilmiş bir peruk da olamazdı... Ama mor saçlıyla bu benzerlik? Bu şeytansal gülümseme, bu oksijen sigarasını tüttürüp fosur fosur içmeler... Kız:

– *Çok dalgınsınız dedi, güneş yayılmasını düşündüğünüz belli...*

– *Yok, hayır hayır, dedi, Tan, doğrusunu isterseniz bir gökçeyi düşünüyordum.*

– *Öyle dalmışsınız ki, sizi binlerce yıl sonra uyandırılmak üzere dondurduklarını sanacaktım... Beni yol boyunca görmediniz bile. Evet baktınız ama görmediğinizi kesinlikle söyleyebilirim...*

– *Görmek zorunda mıydım? dedi, başını yeniden pencereye çevirdi Tan. Yanındaki birden gül kokusunu arttırarak, dudaklarını ona yanaştırdı:*

– *Hiçbir erkeğin bakınca görmeyeceği bir varlık olduğumu sanmıyorum diye sürdürdü, hangi gökçeyi düşünürse düşünsün...*

– *Tanıştığımızı sanmıyorum, dedi Tan, yarı dönerek, özür dilerim sizi görmediğimi de söylemiş değilim... Ama iki çeşit kadın olduğunu biliyorum; gökçeler ve şeytanlar... Anladınız mı şimdi!..*

– *Yanılıyorsunuz dedi genç kız, bilmiş bir tavırla, kadınların hepsi hem gökçe hem de şeytandırlar...*

– *Olabilir, dedi Tan, -konuşmak istemiyordu- sizinle bunu tartışacak değilim...*

– *Evet... BİS'ler, yalnız gökçe gibi olan insanlar olduğunu saptıyor. Ama yine de insan... Gökçe değil!..*

Tan yeniden pencereye döndü, o güzelim anılar, düşler içinde, bu diskotek yosmasıyla gevezelik etmekten hoşlanmamıştı...

– Biz, istediğimiz zaman, istediğimiz anda, saçlarımızın rengini değiştirebiliyoruz, elbet kokumuzu da...

Tan’ın yanından şimdi bir yasemin kokusu geliyordu. Bu kez dayanamayarak yeniden döndü:

– Biz... dediğiniz, kimler? diye sordu şaşkınlıkla. Başka bir yıldızdan mısınız?

– Biz, yani kadınlar, dedi kız, oksijen sigarasını söndürerek, Gollopluları da içine alan bütün yeryüzü kadınları...

– Yaaa! dedi Tan kısaca. İçindeki kuşku azalacağına, büsbütün artmıştı. Sonra yeniden konuşmak gereksinmesini duydu:

– Siz Galloplu musunuz?

– Olabilir de, olmayabilir de, gördüğünüz gibi şimdilik burada yaşıyorum... Ama ne yazık ki geldik.

Kızın platin saçları biraz daha morlaşmıştı. ‘Belki de oksijenli sigaranın içine bir om koymuş olacaklar’ diye düşündü Tan, ‘Belki de saçlarının rengini o değiştiriyor, çeşit çeşit de kokular saçıyor..! Bu kez, kızın mavileşen bakışlarıyla ürperir gibi oldu. Özgünleşmiş yasemin kokusu da bayıltıcı bir etki yapmaya başlamıştı... Tan: ‘Cırtlıplak bir şeytan bu..’ diye mırıldanarak gözlerini yumdu. Uçak şimdi Saydam kemer’ini indirmiş, inişe geçmişti bile.

Karanlık bulutların altına indiklerinde Tan, derin bir düştten uyanırcasına, Tünel Kent’in, karbondioksit boşaltma kulelerini ve ışıklar içinde pırıldayan havaalanını, pencereden bir süre izledikten sonra, davrandı. Saydam kemer kalkınca herkes yeleklerini, pelerinlerini, başlıklarını, çantalarını toplarken, o da hemen fileye uzanıp, bilinçaltı makinesini indirdi.

– Yine görüşürüz, dedi mor saçlı -evet, şimdi saçları kesinlikle mordu artık.- Çok hoşsunuz... Bilin ki sizinle buluşmak için olasılıklar sağlayacağım...

– Tanıştığımıza sevindim... dedi Tan kısaca. Sıkıntıyla. Bir yandan da, Gallops’la bağlantılarını sağlayacak önemde biriyle tanışmış, ya da yeniden görmek kuşkusunu içinden atamayarak... Bu kez mor saçlı, sanki dudaklarını büyülemiş gibi yaklaştırarak sordu:

– Ummadığınız bir yerde görüşürsek, şaşmazsınız değil mi?

– *Bilmem... Doğrusu beni şaşırttınız. Ama sanırım bu da umduğum bir yer olacaktır, kanısındayım...*

– *Şimdilik mutluluklar, hoşça kalın...*

Uçaktan indiler. Saydam mayolu kız, bir kez daha kalabalığın arasında yitiverdi, uzun mor saçlarını savurarak... Tan, elinde bilinçaltı makinesi, yürüyen bantlı bir koridordan, Tünel Kent'in ulaşım ortamına geldi. Basınçlı büyük yuvarlak boru gibi tüneller içinde yol alan araç, onu beş saniye durduğu, Beşinci Erinc Sokağı'nda indirmişti. Tan, yanaklarını şişirerek, ünlü iç dinlendirici ıslığını üfledi. Sevinçle cam sahanlığın basamaklarını çıktı. Çiçekliklerinin ince, küçük yapay yağmuru gönlünü bir hoş etti. Kapıyı elindeki şifreli telsizle açmamayı uygun gördü. ıslığı dudaklarında, Beethoven'in dokuzuncu koral senfonisine dönüşürken, evlerinin kapısının çok eskilerden kalma, antika, kanarya sesli zilini çalındı. Bir yandan da Sun'u, mutluluklar içinde gözlerinin önüne getiriyor, 'Bakalım bana nasıl bir muştı duyuracak?' diye düşünüyordu.

Sun, her gün, işyeri yakın olduğundan daha önce gelirdi. Bir de Tan'ın, önemli araştırmaları, genellikle onun sürekli geç kalmasına neden olurdu. Bu bakımdan, Tan'ın umduğu gibi, Sun, eve gelmişti bile. Çarçabuk yıkanmış, kumral saçlarını toplayarak, ince besleme tülüyle sarmıştı. Köpüklü sabunundan, süt ve menekşe kokusu, akpak tenine sinmiş, çılgın bir sevinç içinde eşini karşılıyordu.

Tan, bilinçaltı bavulunu hemen oracığa koyup, ince çelikon giysilerinin oksijenini indirip, düğmelerini açtı. iki elini sevgiyle Sun'a doğru uzattı. Sun, bir süre, yumuşacık ellerini onun avuçlarının içine bıraktı; böylece birbirlerinin gözlerindeki mutluluğu emer gibi bakiştılar. Tan:

– *Oh, gün doğumlarından, gün batımlarına değin bile, seni nasıl özlüyorum...* diye mırıldandı. Sun serinletici yanakları, tüy gibi göğüsleri, ateş gibi bütün vücuduyla, şimdi ona sarılıvermişti bile. Bir yandan da kulağına:

– *İşte artık bir bebeğimiz olacak, bebeğimiz olacak...* diye fısıldıyordu.

Tan sevgisinin sarhoşluğundan bu sözleri duymamıştı bile. Sonra birden irkildi. Sun'un nasıl bir gerçekten söz ettiğini anlamak için bir-

den başını geri çekerek, onun yüzüne baktı.

Sun’un kahverengi bal peteği hareli gözleri, sevinçten ıslak ıslak, pırıl pırıldı. Usulca:

– *İşte sana muştum buydu, diyordu, sevinmedin mi?*

Tan bu kez onu bir kez daha kucaklayarak, çevresinde döndürdü:

– *Sorulur mu sevgili Sun... Oh... Sevgili karıcığım. Elbet sevindim.*

Dünyalar, galaksiler, yıldızlar, hepsi benim oldu... Sonra Sun, onun bir elini tutup karnının üstüne koydu:

– *Bak!..*

– *Aaaaaaaa... dedi Tan, elini hayretle çekerken.*

– *Bugün test makinesine girdim... Hem de oğlan... Sanki dört yürekliymiş gibi gümbür gümbür yüreği de atıyor. Senin güçlü kişiliğinin uzantısı olacak o... Senin yaşamını sonsuzluğa sürdürecekt...*

Tan, mutluluk içinde, parlak kara saçlarını sıvazladı. Sonra üç boyutlu ışın aynasını çıtlattı. Aynada iç içe özdeşleşmiş gibi, kristalleşip parlayan görüntülerine bakarlarken:

– *Hayır ikimizi de yaşatacak o, dedi. Bizim sonsuzlaşan sevgimizin bir simgesi gibi, özdeklerimizin birleşen tinini, ölümsüz bir bilinç gibi kuşaktan kuşağa iletecek... Ellerimizin bir elden tutumuşu o, yüreklerimizin birlikte çarpışı...*

Bu kez Sun, Tan’ı elinden tutarak, değişik iklimli akvaryumlarının önüne çekti. Yüzgeçleri renk renk kıvrımlarla dalgalanan, çeşitli irilikteki balıkların arasında, yumurtalarından yeni çıkmış, saydamlıklardan incecik tel gibi kılçıkları görünen yavruların bulunduğu yere, camın üstünden parmağını dokundurdu. Balıklar çil yavrusu gibi hemen oraya üşüştüler...

– *Doğrusu onun yeryüzünü görmesini çok isterdim, diye mırıldandı, ama bu olmayacak işte!.. Bir uzay gemisinde, ya da yapay bir gezegende, yeryüzünün tüm olanaklarından yoksun yetişecek... Ne de olsa bir darlık içinde büyüyecek... Ama o, bir tek doğum hakkımı, başka ne zaman kullanabilirdik ki?*

– *Ama, ikinciler için de izin alınabiliyor, dedi Tan. Hem o bu güneş yayılmasından bunalan yeryüzünü neylesin? Sonsuzluğu görünen o mavi göklerin özlemini çekmeden yaşamak da iyi bir şey... Hem yer-*

yüzünü görmemiş de olsa, anılar makinemiz de var ya...

– O senin çocukluğundan kalan uzaktan kumandalı gemiler, elektronik cambazlar. Sarnıç dolaplığında duruyor. Hem arşivimizdeki tüm videobantları da Sonumut’a götürmeyecek miyiz?

– Elbet, elbet, dedi Tan, yükte hafif pahada ağır, her şeyi götürmemiz gerekiyor... Ama bu büyük göçteki kısıtlı olanaklarımızı da biliyorsun... Sınırlı bir ölçü dışında kimse daha çok bir şey götüremeyecek... Bu nedenle haklısın. Yine de yeryüzü onun için bir masal ülkesiymiş gibi kalacak...

– Olsun, dedi Sun, hareli gözlerindeki, kadife kirpiklerini kırıştıran, tek bu başarıya erişelim, büyük göçü gerçekleştirebilelim de... Çocuklar, gençler, kendilerine yeni bir evren yaratma olanağını elbet bulacaklardır. Ama, göç başarısı ortalamasının daha yüzde yetmiş sekiz dolaylarında kaldığı söyleniyor, BİS’lerin yanıtları daha bu ortamdaymış...

– Önemli gelişmeler var, dedi Tan, bugün ‘Güney Yıldızıyla’ konuştuk, umulandan on gün önce tasımlamayı uygulayabilmişler, Gündur, üç gün içinde yeryüzüne ulaşabileceklerini söyledi.

Tan, bunları anlatırken, Sun, onun şakaklarındaki kırmızı bencikleri görerek:

– Ne oldu böyle, saçlarının yanında garip sivilceler var... dedi,

Tan’ın yana düşen saçlarını iterek.

– Önemli bir şey değil, diye mırıldandı Tan. Öğleden sonra yaptığım bir deneyde oldu bu. Ama sana da göstermek istiyorum. Bu nedenle bu araçları getirdim. Bak şimdi ekranda kimleri göreceksin. Hem bakalım bilebilecek misin, kim olduklarını...

Bunu der demez, gitti, getirdiği büyük çantayı açtı. İçinden çıkardığı aracı getirip kurdu, tellerini, salonun teleekranına bağladı. Anılar aracını da organokristalli bir kutuyla birlikte üstüne geçirdi. Ardından, çantanın bir bölmesinden çıkardığı, kulaklığı andırır bir küçük aygıtı da, bu araca bağladıktan sonra, Sun’u hava yastıklı koltuğuna oturttu:

– Bak Sun, dedi, bu da benim sana, doğum muştuna karşılık armağanım. Sen nasıl geleceği yaşatma olanağı açıyorsan, ben de bu araçla geçmişteki yaşamı algılama olanağı bulabiliyorum. Kısaca, şu

küçük aygıt, kişinin daha önce özdeşleştiği bir yaşam varsa, bilinçaltından alıp aktararak onu veriyor. Kişiyi çağlar öncesine götürüp, orada yaşatabiliyor...

Tan'ın bu garip araca en son bağladığı, el büyüklüğünde bir küçücük aygıttı. Yalnızca, kulaklığa benzer iki yuvarlağının üstünde, yan yana yapıştırılmış taraklara benzeyen küçücük iğnecikler vardı!

– *Şu küçücük benciklerin nedenini şimdi anladım, dedi Sun heyecanla, ama bunlar sana acı vermiyor mu?*

– *Çok az, dedi Tan, evet, bir çeşit tansiyon ölçer gibi şakakları kavırıyor. Beynin bilinçaltında kalmış anılarını, titreşimlerle devinime geçiriyor. Yaptığı işin yanında verdiği acı devele kulak sayılır. Çünkü bilinçaltı anı elektronları, anılar aracına taşınmış oluyor böylece. Ekleliğim araç da, anılar makinesinin sonsuz eskiye yakın, buğulu, boğuk görüntüsünü güçlendirerek, o andaki olayları, yer, zaman ve bilinçten oluşan gerçek boyuta aktarabiliyor. Yalnızca yükseklik, uzunluk, genişlik olarak nitelendirdiğimiz, yerleşim boyutunun yanında, bir de zaman ve bilinç boyutları bulunduğunu da böylece bize kanıtlamış oluyor. Ayrıca kanıtlamasına gerek yok zaten, anı, düşünce ve düşlerle bu boyutların genişliği içinde olan usumuz bile, bu üç boyutla var olabileceğine göre, yer, zaman ve bilinç olarak, varlığın gerçek boyutlarını zaten saptamış oluyoruz. Bu onun, yalnızca bir göstergesi oluyor...*

Sun, bu anlatılanları, içli bir gülümsemeyle, ama biraz da şaşkınlıkla dinliyordu. Eşinin nice güçlü bir bilim ekinine ulaştığına ve onun güçlü yeteneğine güvenirse, bu söylediklerine de taş çatlasa inanmayacaktı.

– *Doğru da olsa, yanlış da olsa, hoş bir deney, diye mırıldandı, ama şu şakaklarındaki iğneler tenini acıtmayacak mı? Kanatır bile... Niye buna katlanmak gerektiğini bir türlü anlayamadım...*

– *Alacağımız sonuç, buna değecek, göreceksin...*

Tan, bunları derken, iğneli şakaklıkları alnına takmış, acıdan kasılan dudaklarını dişleriyle ezerek, makineyi çalıştırmaya başlamıştı bile... Elindeki küçük kumanda aygıtının bir iki düğmesini çevirince, önce kulakları yırtıcı bir çınlama duyuldu. Sonra tüyler ürpertici bir sessizlik içinde bu çınlamanın, çevreyle ilişkisi olmayan yansımaları...

Ekran, önce, geriye doğru ivedi sarılan bir film gibi, çok hızlı kayan görüntülerle ışıdı. Nefesini içine doğru çekerek konuşan bir insan gibi, kıvrak, garip, boğuntulu sesler çıkardı. Sonra renk akıntıları arttı, çakan büyülü şimşekler gibi parıltıları gittikçe durularak ışıdı:

Çok eski tarihlerde kalmış Western filmlerindeki gibi, soluk soluğa, buharla çalıştığı anlaşılan, kapkara lokomotiflerle, bir tren çıkıverdi ortaya. Ekranın yanındaki açıklama bandında bu sırada ‘Batı Anadolu Kıyıları’ yazdı. Dağlar, ovalar, ormanlarla birlikte görüntüler akmaya başladı. Sonra birden vagonların içi göründü, insanlar öbek öbek, sert meşin koltuklarda oturmuş, konuşuyor, kağıt oynuyor, ya da türküler söylüyorlardı. Yandaki açıklama bandında bu kez: ‘Liseli Öğrenciler’ yazdı. Ve şimdi genç bir ozan, şiirler okuyordu çevresindekilere. Vagon sarsılıyor, ray aralıkları tıkırdıyor, o, etkin ve şiirini sürdürüp duruyordu...

– Aaaaa! *Senin gençliğin bu...* dedi Sun, Tan’a dönüp heyecanla bakarak. Tan, hiç sesini çıkarmadan görüntüyü sürdürdü:

‘Şiir bitmiş, ondan daha genç küçük bir kız, bu şiir okuyan gencin gözlerini, gözleriyle öpercesine, çılgın gibi ellerini çırparak, onu alkışlamaya başlamıştı. Açık kahverengi saçları, bal harelî gözleri, canlı yaşam dolu devinimleriyle...’

– A...! *Bu da benim işte!* dedi Sun. *Ama nasıl olur? Böyle bir yerde, sana nasıl rastladığımı bir türlü anımsayamıyorum...*

Tan, onu yine yanıtlamadı. Şakaklarının acısını unutmuş hafif bir gülümseme içinde, daha işlemini sürdüreceğini belirtmek istiyordu. Türküler söyleniyordu trende. Sonra ad bulma oyunları oynandı, hece tamlama oyunları bunu izledi. Genç kız her oyunda, ‘Köken’ adını vurgulayarak söylüyor, ellerini çırpıştırırken: ‘*Ne olur bir şiir daha... Bir türkü daha!...*’ diye mutlulukla haykırıyordu. Sonra okul dönüşü için bindikleri tren durdu. İlk kez böylesine bir tanışma ikisinin de başını döndürmüştü. Küçük kız filelerden, bavullarını, okul çantasını almak için çabalıyordu. Genç ozan uzandı hemen ona yardım etti. Ve onları, o güzel içli kıza verirken, yumuşacık elleri, avuçlarının içinde kalıverdi... Sanki bu olayla birlikte, tinleri de sonsuza dek birleşmişti bile...

– Ayyyyy... *Bunu ben yaşadım...* diye bir çığlık attı Sun... Öylesine heyecanlanmıştı ki, yüreğinin çarpışı, boynundaki sedef damarlara

vurmaya başlamıştı:

– *Ben bunu yaşadım... Evet, kesin kez biliyorum...* diye mırıldandı ardından. O geri dönülmez içli, yaratıcı an, onu öylesine etkilemişti ki, gözleri ıslak ıslak oldu. Sanki, yosunlu mavi, saydam bir pınarın içme daldırmıştı gözlerini, çevre sanki alışmadığı bir merceğin ardından görünüyordu... Yine de görüntüyü izleyebilmek için, kirpiklerini kırıştırarak çırpınıyor, çırpınıyordu...

Tan onun bu durumundan ürkererek, hemen görüntüyü durdurdu. Şakaklarındaki iğneli aracı çıkardı. Sun’u yumuşak bir davranışla kendine çekti. Yanağını yanağına dayayarak:

– *İşte bunlar biziz sevgilim,* diye mırıldandı, *biziz, ürkecek bir neden yok. Bilincimiz tam beş yüz elli üç yıl önce, böylece buluşarak sonsuzlaşmıştı. Sen, adı ‘Sevi’ olan şu genç kızla özdeşleşmiştin. Ben de şu şiirler söyleyen, türküler söyleyen, ‘Köken’ adlı genç ozanla...*

Tan, bunları anlatırken, Sun sarsıcı bir ürperti içinde, şaşkın ve mutlu, gözlerindeki yaşları, gösteri parmağının alt kıvrımıyla silmeye çalışıyor, arada inler gibi durmadan iç çekip duruyordu. Eşi, onu içercine ulaştırmak için, boyuna göğsüne dayadığı saçlarını okşuyor, okşuyordu. Genç kadın biraz yatışınca, sanki o günlerden kopup gelmiş o çocuksu içtenliğiyle.

– *Ne olur; biraz daha izleyelim, ne olur biraz daha...* diye mırıldanarak, bu kez dokunur gibi, parmaklarıyla, Tan’ın bencik bencik şakaklarındaki, kan oturmuş yerleri ovmaya başladı.

– *Oldukça yoruyor,* dedi Tan, *başka bir zaman, yine izleriz... Hem yemeğe gelecek konuklarımız var... Üstelik kapı çalınırsa, kanaryayı da duymayabiliriz.*

Bunları duyunca Sun, yeniden toparlandı, bir değişim geçirircesine:

– *Haydi hop...* diye yerinden kalktı. Fırladı, gitti; aşıltaki yapay sarnıcın kapağını açarak birkaç düğmeye bastı. Şıkır şıkır üstünden suları akan, özel beslemeyle yetiştirilmiş bir trança, canlı canlı, makinenin ağına takılarak, çıktı, geldi. Sonra onu alıp, pullarını ve içini ayıklayan makineye verdi. Balık şıp diye, belirli işlemlerden geçtikten sonra, yağ tozanlarını ve sıcak havayı birlikte püskürten fırına yerleştirdi. Dönerlerini, ısısını ve süresini ayarladı. Bir buzulu andıran kapağını kapatıp, ellerini oğuşturdu...

Sonra, gidip sofrayı kurdu. Yani, önce bir kolu çekince, masa duvardan yelpaze gibi açılarak çıktı. Sonra, bir düğmeye bastı, tavanın bir boşluğundan, yıkanmış tabaklarla birlikte aktarma tepsisi indi, masanın üstüne yerleşti. Şak diye yayını çekince, masanın üstünde, semsiye gibi, kristal çeşmeli borular ortaya çıktı. Su, şarap, sos, sıvı yağ borularının doluluk ibresini gözden geçirdi. Tabakların yanındaki kutuları da birkaç kez çevirince, balık takımı çatal bıçak da yerini almış oldu. Tamam...

Tan da bu arada, önce köpük, sonra belirli ısıda su tozanı, ardından kurutucu hava fışkırtan banyolarına girmişti. Doğrusu konuklar gelmeseydi uzun uzun giyinmesine gerek kalmayacaktı bile...

– *Ne giyeyim?* diye sordu Sun’a. Sun eşinin böyle ev içi sorularına alıştığı için yanıtını hazırlamıştı:

– *Mor kadifelerini giy...*

– *Niye mor?* diye sordu bu kez Tan şaşkınlıkla, bu rengin anımsama zincirlemesinin etkisinde kalarak. Kanarya ötmeye başlayınca, Sun koştu, deneyden önce dalgınlıkla çıkarıp, koltuğun üstüne attığı saç besleme filesini ve bir iki yayıntıyı toplayarak; akvaryumun yanındaki cam taşlığı gösteren ekranın altındaki düğmeye basarak, kapının açılmasını sağladı.

...

Su ile Andur, bir komşuluğa birlikte gelmenin heyecanı için Sdeydiler. Su, saydam iç çamaşırlarının üstüne, seyrek tülden ve geniş, uzun etekli bir gece giysisi geçirmiş, Sun’lara armağan olarak da elinde, kalın bir cam fanusun içinde yetiştirilmiş mavi yase-minler...

Andur, içi yıldız parıltılı fileli giysilerinin üstüne, cıvalı yeleşini geçirmişti. O da elinde fiyonklanmış, bir küçücük kutu tutuyordu...

Andur, süslü, sarmalı kutuyu Sun’a uzatırken:

– *Bilin bakalım size ne getirdim?* dedi. *Hemen açın, birlikte içelim; çok enfes bulacaksınız...*

Sun, açtı, mantar kapaklı küçük bir kavanozun içinde, içilecek bir

nen göremeyince:

– *Evet kırmızı bir toz, dedi, bu nasıl içiliyor?*

Tan, hemen anlamıştı?

– *Ooooo, diye atıldı, vay, vay... Andur, sen bunu nasıl kıyıp da getirdin? Belki iki yüz yıllık bir şarap bu...*

– *Dedem, şu ‘Sonumut Yıldızı’ tasımlamasını uygulamaya başladığımız günlerde coşup, bir kasa ‘Özşar’dan, beş kavanozunu bana armağan etmişti. Ben de bu gece, ‘Güney Yıldızı’nın başarıyla dönüşünü kutlayalım, dedim. Elbet, Gündür’a da ayırdım, geldiğinde sunmak için...*

– *Kutlanacak, başka bir olayımız da var...* dedi Tan. Koluna, hemen Sun’dan gelen, yumuşacık bir çimdik, uzandı.

– *Onu daha sonra açıklarız, diye söze karıştı, dilerseniz şimdi, balıklar soğumadan hemen sofraya geçip, şu yıllanmış içkinin de tadına bir bakalım.*

Hep birlikte masaya yerleştiler. Sun, hemen mavi yaseminleri, şemsiye boruların kıyısına yerleştirdi. Gitti, fırına yerleşirken kendiliğinden, ayıklanıp şişlere dizilmiş ve artık nar gibi kızarmış trançanın üstüne, mutfağın baharat fıskiyelerinden biraz defne esansı püskürterek masaya getirdi. Sonra döndü, hazır salata ve ordövrlerden seçtiklerini de, aldı, geldi, masaya koydu:

– *Haydi çabuk sabırsızlanıyorum...* dedi Tan. Kırmızı tozdan herkesin bardağına birer kaşık attıktan sonra, şemsiyeli çeşmeden, ikişer parmak arı alkol, üstlerine de su doldurdu:

– *Sağlığınıza, ‘Sonumut’ ve ‘Güney Yıldızı’nın onuruna!*

– *‘Büyük Göç’ün başarısı için!..*

– *Anımsadığınız için sağ olun, dedi Sun, nefis bir şarap...*

– *Doğrusu bu bir şölen oldu, dedi Su, nice mutluluklara...*

Sonra, beş parmağını birleştirip, dudaklarına götürdü ve Andur’a doğru eğilerek:

– *Özşar değil mi bunun adı?*

– *Evet...*

– *İlk kez içiyorum, dedi Su, çok sevdim...*

Bir küçük yudum daha alıp, dilini damaklarında şaklattıktan sonra, yeşil saçlarını savurup mavi gözleriyle Tan'a derin derin bakmaya başladı, sonra döndü:

– *Bayan Sun, dedi, biz de Andur'la birlikte sizi Rüzgarlıca'ya götürelim. Dans için güzel bir yer. Oldukça da ünlü...*

– *Sağ olun, dedi Tan atılarak, öğleden sonraki deneyler beni çok yordu. Sun'un da artık bundan böyle yoğun alkol almaması gerekecek...*

Başka bir gece hep birlikte gideriz. Şimdi birer yudum daha oğlumuzun sağlıklı olmasına içebiliriz...

Tan bunları derken, Sun'dan bir çimdik daha geldi, ama artık geç kalmıştı. Konuklar Sun'un bir bebeği olacağını öğrenmiş oldular. Kadehler yeniden havaya kalktı; şakalaşmalar, kahkahalar sürüp giderken, birden Su, Tan'ın şakaklarındaki bencikleri sezinleyince:

– *Aoooo, dedi nedir o şakaklarınızdaki bencikler? Minicik minicik kan parçaları toplanmış...*

– *Önemli değil, dedi Tan, bugünkü deneylerden!.. Başka bir gün, bu uygulamayı size de göstermek istiyorum...*

– *Demek başardın, dedi Andur, kutlarım. Sözünü etmiştin... Ama kardeşim şu şakak iğnelerine de bir çare bul... Yine de ben de, denemek isterdim...*

– *İlk olasılıkta, dedi Tan, ancak iğne uçlarının sivriliğini de gidermek istiyorum. Hele bir Gallops'a şu gidiş dönüşümüzü yapalım da...*

Su, elini uzatıp, Andur'un saçlarını karıştırır gibi okşadı:

– *Doğrusu, Andur'un orada bir Gallops güzeline yakalanmasından korkarım... Bay Biltekin nereden buldu da size bu görevi verdi?*

– *Evet bir mor saçlı, bugün Andur'u yakaladı bile, diye takıldı Tan, ona saçlarını bile gönderdi... Bir parça anı olarak!..*

– *Bir Gallops ajanı olacak, dedi Andur hemen kızarak, ikimize de çarpıp, görev belgelerimizi yürütmek istedi...*

– *Gelirken, onunla tanıştım, dedi Tan, kent uçağında yanımdaydı... İsteddiği an kokusunu ve saçlarının rengini değiştirebiliyor ve durmadan oksijen sigarası içiyor...*

– *Bak sen, bak sen, dedi Sun, Su'ya dönerek, bunları yalnız bırakmaya gelmeyecek. Kaşla göz arasında hemen ne işler çeviriyorlar...*

– *Yok, yok... Öyle bildiğiniz gibi değil dedi Tan, bu olay... diye savunmalı ve ayrıntılı bir konuşmaya girişecekti ki, birden hepsi dilleri tutulmuş gibi kalıverdiler. Tan farkında olmadan uzanıp, mavi yaseminli fanusu tutarken, Sun da şaşkınlıkla, hemen Tan’ın koluna sarılıvermişti. Su, kıvrak bir devininle kalkmış, Andur’un ellerinden çekmeye başlamıştı.*

Çünkü yerin altından gelen ürpertici bir uğultuyla birlikte demir gıcirtısını andıran seslerle, Tünel-Kent’in baştanbaşa sarsıldığını anlamışlardı. Önce masa tepsisinin tavandan indiği yerden küçük bir toz bulutu kopmuştu. Ardından da değişik iklimli akvaryum ta giysi odasının yakınlarından kayarak onlara doğru yaklaştı.

Bu, yavaş yavaş alışmaya başladığı sarsıntılardan biriydi ama Tan, bu kez oldukça korkmuştu. Sanki Sun’un bebeğini düşürüverecekmiş gibi ürküntüsünü savuşturmak için:

– *İşte bitti... İşte bitti... diye mırıldanarak, Sun’u kollarıyla örtmüş, korumaya çalışıyordu. Oysa sarsıntı öyle hemen kesilmiyordu.*

Su, Andur’la birlikte sofradan yarım metre öteye savrulmuştu. Ortalık durulduğunda öylesine birbirlerine bakakaldılar...

Tan, yanaklarını şişirip, püfler gibi bir ıslık çaldı:

– *Bu kez uzun sürdü, dedi, bereket bütün yapılar yirmi bir birimine göre yapıyor...*

– *Sanırım eski Richter ölçeğine göre..., diye ekledi Andur. Sun kollarını karnının üstünde kavuşturmuş, öylece iki yakasına bakmıyordu.*

– *Güneş yayılmasından, magma da gittikçe ısınıyor, dedi Tan. Biz de üstünde yeryüzünü beşik olarak kullanıyoruz...*

– *Bir an önce göçe çıkamazsak, yeryüzü bizi yutacak, dedi Su yerine otururken, ama ben gittikçe umudumu yitiriyorum. Şu güzelim Özşar’ı yarıda bırakacakmışız gibi, yaşamımız da sona erecekmişçesine bir duygu kaplıyor içimi...*

– *Yarından sonra Güney Yıldızı dönüyor, dedi Andur, göç uygulamamız tasımlamanın önünde gidiyor. Yani, iyimser olmamız için hiçbir neden yok...*

Bunları derken, Su’nun parlak yeşil saçlarına, mavi gözlerine, içtenlikle, derin derin baktı:

– *Ultralav olasılıklarını bugün Gündur'a duyurduk. Ağabeyim, yanıtımızı olumlu buldu. Geminin birindeki radyoaktif kaçak dışında, korkulacak bir sorunları yok...*

Bu arada alarm düdüğüne benzer sesler, araç uğultuları, yükseltici aygıtlarla konuşmalar, ardından ince uzun kedi miyavlamalarını andıran vınıltılar duyuldu... Sun kumral saçlarını iki yakaya savurarak yerinden fırladı:

– *Sağlık ekipleri geçiyor, dedi, bizim 'Erinç Sokağı' ya da Tünel-Kent yıkılmış olmasın?..*

Gitti, bir düğmeye basarak salon penceresinin kepengini açtı:

– *Tren durağına doluşmuşlar!..*, diye mırıldandı. Hepsi hemen pencereye koşuştular. Tan oradaki işlemleri keskin gözlemiyle değerlendirecek:

– *Baskı tüplerinde bir kaçak var, dedi, onu onarıyorlar... Tünel-Kent'in dikme ve kirişleri de çatlaklarla dolu...*

Sokakta toz ve sis... Bungun bir loşluk... Gelip giden araçlar, çocuklar, meraklılar... Bu saatte alışılmamış bir kalabalık...

– *Tünel-Kent ayaklanmış, dedi Su, bir ekip de aydınlatma bölümünü onarıyor...*

Bir yandan küçük yapay meyvelerden yiyerek, bir süre durumu oradan izlediler. Sonra Su, Andur'un bir elini avuçlarına alıp, mavi gözlerini kırıştıracak:

– *Artık izin isteyelim, dedi, Sun ile Tan, diskoteğe gelmek istemediler.*

Andur, mavi sakallarının arasında, yanakları kızarak:

– *Sen bilirsin, dedi, sonra bilinen tikleriyle bir iki göz kırpar gibi yaparak, eğer izin verirlerse...*

– *Elbet, dedi Sun, eğlenmek de hakkınız. Çok seviniriz. Andur, Sun'a doğru eğilerek:*

– *N'eylersiniz dedi, bir kez yakayı kaptırdık işte... Ama, hani böyle oluşu da hoşuma gitmiyor değil...*

– *Su çok güzel bir kız, dedi Sun, canlı, yaşam dolu! Birlikteliğiniz çok iyi olacak...*

– *İki sevdiğimiz arkadaşın yan yanılığı, bizi de mutlandırıyor, dedi*

Tan, ayrıca şu mavi yaseminlere ve Özşar'a da teşekkür ederiz. Sun, çiçekliğin önündeki cam taşlıkta onları uğurlarken, Su'ya duyduğu yakınlığı belirtmek için:

– Onu kalabalıkta sakın yitirme, dedi, biliyorsun ya, mor saçlılardan korkulabilir. Hangisine gideceksiniz? Karnaval'a mı, yoksa Rüzgarlı'ya mı?

– İkisine de uğrayabiliriz, dedi Su, ama evinizin şu içten havasını ve şu nefis yemekleri anılarımıza yazdık...

– Elbet unutmayız, dedi Andur, bu gece hepimiz için ayrı bir değer taşıyor...

– İyi geceler...

– Güzel düşler...

Tan'la Sun, salonlarına dönünce, kapı yine kendiliğinden kapandı. Sun, eşini ellerinden tutup hava yastıklı koltuklara çekerken, bal rengi harelî gözlerini, onun kara gözlerine tutundurdu. Özşar'ın tadı esrikliğindeki bedeniyle, bir kez daha Tan'a sarıldı:

– Oh... Ben artık korkmaya başladım sevgilim, dedi, bana sanki bu günler, son günlerimizmiş gibi geliyor...

– Evet, yeryüzündeki son günlerimiz... diye düzeltti Tan. Sun, Özşar'la yıkanmış dudaklarını, yalayıp, ısırdı:

– Ama bu yer sarsıntuları gittikçe sıklaşıyor... Güneş yayılması da herkesin sinirlerini koptu kopacak bir ince keman teli gibi geriyor...

– Şimdi bunları düşünme bakayım, diye mırıldandı Tan, Sun'un kadife gibi kumral saçlarını sıvazladı, hadi bir an önce yatalım artık.

Yarın 'Güney Yıldızı' filomuzun indirme hazırlıkları var. Sonra Gallopslulardan da kesin bir buluşma çağrısı almak için olağanüstü çalışmamız gerekecek... Ayrıca uzay ortam akınının BİS denetimleri...

– Anladım, anladım, dedi Sun, haydi öyleyse ben yatak odasını hazırlıyorum...

Tan onun, iç yatıştırıcı serin yanaklarından öptü, sıcacık ellerini bir süre tutup bıraktı. Sun gitti, yatak odasının klimasını açtı. Yer çekimini azaltan aygıtını çalıştırdı. Bir düğmeye basınca, saydam plastik köpükler, odayı, bir yatak düzeyinde boylu boyunca kapladı.

Tan da gizli yükselticilerden klasik yemek ezgileri çalan karkotek-

li vericiyi kapatıp geldi. Şimdi giysilikte çırılçıplak olmuşlardı. Gün ışını aktarmalı köpüklerin üstüne uzandılar. Sun, tavandaki uyku verici, plastik renkler geçişli, masalsı düşler ekranını da aydınlatarak, köpüklerin üstünden yuvarlanarak geldi. Süt gibi bembeyaz tenine yapışıp uçuşan balonları savurarak, yüz üstü uzanan Tan'ın altına kayarak sarıldı. Sonra yuvarlanıp dönerek, bir süre öylece görüntüleri izlediler. Tan:

– *Bilsen seni nasıl seviyorum, can kuşum, dedi, eski çağlardaki Ferhat ve Mecnun'un Şirin ve Leyla'ya duydukları, bunun yanında hiç kalır... Ne bileyim, bir anne, bir kardeş, bir çocuk sevgisi değin kutsal... Sanki bin yıldır iç içe yaşamışsınız gibi bir duygu... Sonsuz bir özdeşlik bu...*

Sun, bunları dinlerken, ak bir bulutun üstünde uzanan, içli bir gökçe gibi, sevecen bakışlarla Tan'ı izliyordu. Bal hareli gözlerinde, sanki sevgiyle yanan yüzlerce meşgaleyi tutuşturarak, tatlı tatlı gülümsüyordu. Tıpkı bugünkü çağrı-görün'deki havasıyla mutlu, tıpkı bilinçaltı makinesindeki o genç kız gibi içten... O bilinç pınarlarından, göklerden gelen, anlam dolu, derin, içli sesiyle:

– *Ne sandın dedi, ben Sevi'yim işte; sonsuza dek seninleyim... Buna kendimi adadığım için mutluyum. Düşsel bir görüntü değil bu... Sen de sanki hep içimdesin... Sanla beni sonsuzca kaplayan bir tin gibisin... Nasıl diyeyim, hani sedef kabuklu istiridyeler olur ya, öyle... Bir kabuğu sen, biri ben...*

– *Bir de içindeki şu inci...* diye takıldı Tan, dudaklarını eşinin yumuşacık dudaklarına değirdi. Sun bir kez daha:

– *Çok korkuyorum, diye mırıldandı, ama kendimden değil, insanlığın bir sonu olursa diye korkuyorum. Çocukların o yazıksız yaşam sevinçleri yarıda kalırsa diye...*

Ve bir süre daha erinç dolu ıslak ıslak gözleriyle Tan'a baktıktan sonra:

– *Haydi, iyi geceler can kuşum, dedi, erkenden uyumaya çalışalım...*

– *İyi geceler can kuşum, diye mırıldandı Tan, mutlu düşler!* Sun ellerini geriye atarak, savrulan birkaç köpükle oynar gibi yaptı. Döndü, masalsı düşler ekranından gelen ışıklarla, gökkuşağı renklerine bürünen göğüsleriyle, süt beyaz yontu gibi bedeniyle, odanın

yerçekimi azaltılmış boşluğuna kendini bıraktı...

Şimdi güzel Sun, göğsünün yuvarlaklarında gezinen, renk renk saydam köpüklere gömülmüş, ellerini kar beyazlığındaki karnının üstüne kavuşturmuştu. Sanki yaşamış, yaşayacak tüm iyi, güzel kadınları simgeleyen bir hava içinde, yüzünden hiç eksilmeyen o yaşamdan kopmazlık, o çocuksu tatlı gülümseme içinde, mışıl mışıl uyumaya başlamıştı bile...

Tan artık, onun duymayacağını bilmesine karşın, yine de bir kez daha:

– *İyi uykular, sevgilim, diye mırıldandı, benim güzel Sevi'm...*

Bir süre, Sun ile Sevi'yi böylesine özdeşleştirdiği için, kendisine şaşıtı. O, ancak, saydam yürekli insanlara özgü bu göksel gülümseyişin, filmini çekip de sonsuzlaştıracakmışçasına, bu görkemli görüntüyü yudumlayarak belleğine akıttı.

‘Bir bakıma nedir gerçek?’ diye düşündü kendi kendine. ‘Nedir gerçek... Bir umudun oluşması, bir amacın meyve gibi ermesi değil mi? İster bir erk, ister bir tin olsun, soyut güçlerin somutlaşması, kuralların belirmesi, devinimlerin özdekleşmesi değil mi şu gerçek...

Ve o herkes için zaman ve bilinç boyutları içinde yine somutluktan çıkarak, soyut bir anı olarak kalmıyor mu?’

Bunları düşünürken Tan, bir kez daha bu açıdan güzel Sun’a baktı. Yanaklarını şişirerek sessiz bir ısıklık çaldı... O kıpır kıpır sorumluluk duygusu, o yaşam esrikliği, artık kendisini günün yorgunluğuna bırakarak, ta kirpiklerinin ucunda saçaklanmaya başlamıştı...

...

Su, sivri tırnaklarını, Andur’un avucunun içine batırarak, onu çekti; gözlerinde derinlikleri yaşama sevinciyle çakışan mavi bir koyun içten devinimi, saçlarında yeşilinden sarısına yeni dönüşen bir başak denizinin çırpıntısı içinde Andur’u, Tünel-Kent’in sokaklarında, koşar gibi yürütmeye başladı:

– *Basınç tüplerinin onarımını beklememiz gerekmez, diyordu, hem yeraltı treninin durağı çok kalabalık...*

– *Evet varacağımız yer çok uzak değil, dedi Andur, sanırım on dakika sürmez...*

Yollarda kalabalık azalmaya başlamıştı. Komşular, sokağa fırlayan çocuklarını toplamaya başlamış, meraklılar kapılarının önünde son kez, yeni bir yer sarsıntısının ürküntüsü içinde bekliyorlardı.

Sağlık ve onarım ekipleri yerlerine dönmeye başlamışlardı. Işıklarının onarılması gözden kaçmış, dar bir sokaktan, pırıl pırıl gün aktarmasıyla aydınlatılmış bir yeraltı caddesine çıktılar. Caddenin ortasında iki yakasına köprülerle geçilen, insan boyunda cam borular, içinde hava kabarcıklarıyla, kentin dört yanına dağılacak suları aktarıyordu. İnce su tozanlarını püskürten fiskiyeler, boylu boyunca çiçeklendirilmiş orta terasa dökülerek, hem renk renk ışınlar içinden gözlemsel bir görüntü, hem de serinletici bir ortam yaratıyorlardı. Kentin sularını taşıyan bu ana boruların kıyısınca yürüdüler. Sonunda Andur, göz kırpar gibi tikleriyle, Su'nun elinden çekti:

– *Yorulдум, diye mırıldandı, biraz yavaşlasak...*

Su, ağırlaşarak, elini Andur'un beline doladı. Dudaklarını Andur'un mavi sakallarına değirecekmiş gibi yaklaştırarak:

– *Beni sizinkilerle tanıştırmayacak mısın? diye fısıldadı.*

– *Bizimkiler mi, dedi Andur şaşkınlıkla, bizimkiler kim?*

– *Lokanta hemen karşı kıyıda, dedi Su, ayakta bir uğrasak...*

– *Haa evet, dedi Andur, emekli olduklarından bu yana ben de annemle babamı çok sık göremiyorum. Ama seni iyice tanımalarına yetecek zamanımız olmayacak.*

– *Bir göz tanışlığı olsun istiyorum...* dedi Su; su tozanlarıyla yıkanan saydam bir köprüden karşıya geçmek için, elinden çekerek...

– *Bayan Tin ve Bay Eti'nin beni tanımalarını istiyorum,* diye yineledi, Su *hemen şöyle bir uğrayıp geçelim...*

– *Bir başka gün için söz veriyorum sana,* dedi Andur, *hem ilk tanışma için eve gitmemiz daha doğru olur.*

Bu kez, bizim Uzay Gemileri Danışman Kaptanı, Su'nun beline elini attı. Su darılmış gibi onu iterek iki adım önden koşarcasına yürümeye başladı. Andur, ona yetişmek için adımlarını sıklaştırırken: 'Demek iş çok ciddi', diye düşünüyordu, 'bu kız bana düşünecek

zaman bile bırakmıyor... Şeytan bu... Şeytanın teki.'

Su, birden dönerek, ansızın yeniden onun elini avuçladı:

– *Hangisine gidiyoruz şimdi, Karnaval'a mı, Rüzgarlı'ya mı?*

– *Hangisini istersen, dedi Andur, sen bilirsin...*

– *Oh, bir bilsen, bu gece çılğınlar gibi eğlenmek istiyorum, son günlerimizi, yeni yer sarsıntıları gelmeden, mutlu geçirmeliyiz değil mi?*

– *Oh elbet, yorgunlukları dindirmek hakkımız...*

Andur bunları söylerken, Su'nun denizler, gökler gibi mavi gözlerini, üstü içe batık minicik burnunu, büyülenmiş gibi titreyen gül kırmızısı dudaklarını hemen soluğunun dibinde buluverdi. Su onu öperken:

– *Of... Seni nasıl da seviyorum... Seninle birlikte olmak, bütün erkekleri, bütün yorgunlukları, bütün sorunları unutturuyor bana...* diye usulca mırıldanıyordu. Andur bu kez bir adım önden yürüyerek, kızaran yanaklarını ona göstermemek istercesine:

– *Biliyor musun Su, dedi, pembe mayolu kızı sen sanarak, bizim Tan'la senden boş yere kuşkulandık... Oysa... -Cıva pırıltılı çizgilerle donatılmış saydam yeleğinin cebinden, top gibi fiyonklanmış birkaç demeti çıkararak- bak, saçları mordu!..*

– *Hangi saçlar, dedi şaşkınlıkla Su, cebinde mi taşıyorsun?*

– *Evet onlar ipucu, dedi Andur, bak ipek gibi mor saçlar... Sarılı demeti açtı.*

– *Aaaaaaaa... diye şaştı sonra kendisi de.*

– *Bunlar mor değil, dedi Su, bunlar bal gibi sarı, platin sarısı...*

– *Belki de ışıklardan öyle görünüyordur, dedi Andur, hatta bunlar yeşil...* diye mırıldandı, gözleri hayretle Su'nun saçlarında gezindi. Onları karşılaştıran gibi baktığı için de, çekinerek, bir iki göz kırpar gibi yaptı. Su, saçları elinden aldı. O dans eder gibi kıvrak devinimleriyle yürüyüp dönerek, cam boruların yanındaki, fiskiyelerin suyunu akıtan kanala, büktü, yuvarladı, atıverdi:

– *Bir Gallopslu'nun saçları bunlar, dedi, saç değil, saçmalık... Ne ipucu olur ne de başka bir işe yarar... Ama o kızı görsem doğrusu kutlardım. Çünkü onlarla yeniden bağlantımızın kurulmasını sağlayarak bilmeden bir iş başarmış oldu. Yeryüzü için çok önemli bir olay bu!..*

– *Evet, ancak önemli bir anı olabilirdi onlar...* dedi Andur. Su yeniden tırmaklarını Andur'un avuçlarının içine batırarak:

– *Ben, ilk olasılıkta saçlarımdan sana bir parça kesip vereceğim. Hiç tasalanma... Dilersen, bütünüyle de senin olabilir... Anladın mı? Artık başka anıya gerek var mı? Hem anılar makinendeki tüm kızları da sileceğim. Tamam mı!?* diye bir çıkış yaptı.

Şimdi buzulu andıran kapısının önünde, gökkuşağı gibi bir dikte yazılmış: 'Karnaval' görüntüsünün yanına gelmişlerdi.

Kapıdan girer girmez, çeşitli masklar satan iki robottan, değişik iki başlık aldılar. Su, şimdi kulakları sarkan, uzun burunlu, yayvan dudaklı bir ceylan olmuştu. Andur da, nesli tükenmeye yüz tutmuş bir küçük fil yavrusu...

Yerçekimi azaltılmış pistte, kalabalık tarihsel ve çeşitli doğa görüntülü kişiler arasında, bir yer bulup, gürültülü tam sesleri içinde, çılgınca zıplamaya başladılar. En küçük devinimlerinde, plastik ağırlar gerilmiş tavana degecek gibi oluyor, gülmekten kırılıyorlardı.

Birden yanlarında, bir kaplumbağa başıyla, bir tavşan göründü. Her çıkış inişlerinde, havada onlara denk geliyorlar, ne yana kaçsalar, onları karşılarında buluyorlardı. Derken eski Roma krallarının kılığında biriyle, Kleopatra görüntüsünde bir kız da yanlarında sıçramaya başladı. Bu dörtlü sanki çevrelerini sarmış, sürekli çevrelerinde dönüp duruyordu. Sonunda, tavşan kılıklı Andur'a yaklaşarak:

– *Artık gemilerimiz, geliyor değil mi?* dedi, yüksek sesle. Andur'un yüreği hop etti. Usulca dönüp Su'ya:

– *Hani, dedi, bu olay herkese duyurulmayacaktı?..*

– *Bunu bilmeyen mi var, dedi Su, bakalım Gallopslulara birlikte-lik önerisi vereceğimizi biliyorlar mı? Önemli olan bu...*

– *Elbette biliyoruz, dedi kaplumbağa, hem ses yükseltici aygıtım başlığımın içinde olduğundan, konuşmalarınızı iyice duyuyorum...*

Andur bu kez iyice ürperdi:

– *Evet yarından sonra burada olacaklar, dedi, ne istiyorsunuz?*

– *Bak, dedi tavşan kız, başlığını çıkararak, ben Gündur'u yıllardır görmedim. Siz onun kardeşi değil misiniz? Sizi civalı yeleşinizden tanıdım.*

– *Oh, dedi Andur fil başlığını çıkararak, bu tavşan başlığı içinde sizi tanıyamadım Bayan Özlen...*

– *Bilseniz ha ayrılık, ha ölüm... diye havada ellerini tuttu genç kız Andur’un; Oh. Siz de ona öylesine benziyorsunuz ki...*

Su hemen, bu elleri ayırarak araya girdi:

– *Size nasıl yardıma olabiliriz Bayan Özlen?* diye sordu, ceylan başlığını çıkararak:

– *Dilerseniz size Gündur’un uzay merkezine gelen son videobantlardan verebilirim...*

– *Yok sağ olun, dedi Özlen, Hiçbir görüntü kendisinin yerini tutmuyor. Ama bir an için Andur, onun canlılığını yaşattı bana. Bunu size söylemede bir sakınca var mı, bilmiyorum... Karşılama için bir giriş kartını, benim için de unutmazsanız, sevinirim.*

– *Elbet, dedi Andur, Su öncelikle sizi seçecektir...*

Özlen, kısa siyah saçlarının üstüne, beyaz tavşan başlığını geçirip, teşekkür için yerlere dek eğilir gibi yaptı:

– *Çok iyi yüreklisiniz Bayan Su, dedi. Sizleri de Andur’la birlikte bir gün bize bekleriz. Kimbilir, bir düğünde, işi çıkarabiliriz, ne dersin?* dedi, tavşan dilini kıpırdatır gibi yaparak. Sonra, ekledi:

– *Bakın, ben kıskanmadım. Size de mutluluklar, iyi eğlenceler...*

Kaplumbağa da teşekkür için başlığını çıkarıp taktı...

Bu sırada, Andur’un gözleri, boyuna onları dinleyen, kabak başlı Roma Kralının yanındaki Kleopatra’ya takılmıştı. Çünkü sanki uzun saçlarını renkten renge geçiriyor, o eski biçim rastıklı kirpikleriyle onları süzüyor, keskin bir biçimde, baharat, gülyağı, sakız kokularıyla boyuna ona sokulup duruyordu. ‘Hayır, bu bir benzerlik’ diye düşündü Andur, ‘bu mor saçlı olamaz...’ Göz kırpar gibi tiklerinin belli olmaması için başlığını takarken, Su’ya usulca:

– *Haydi artık buradan çıkalım, bana baysınlık gelecek, diye fısıldadı.*

– *Evet biraz da ‘Rüzgarlı’ya gidelim, dedi Su, burası içimde seni kapıp götüreceklermiş gibi bir önsezi yaratıyor...*

Bu sırada Kleopatra, tavandaki fileye tutunarak, Andur’un kolundan çekti:

– *Bana teşekkür etmediniz, dedi, size bağlantıyı ben sağladım... Andur'un mor saçlıya yakalanmış olma kuşkusunu, yüreğini ağzına getirecekti, bilinçsizce kolunu hafifçe iterek:*

– *Oooooo... Elbet bağlantı... dedi. Ama nasıl?..*

– *Anlayamadınız mı?*

– *Ben evet... Şey... dedi Andur bilinen tikleriyle. Siz Galloplularla nereden öyle..., diye söze başlıyordu ki, Kleopatra kıvrak bir kahkaha basarak:*

– *Sizin Su ve Andur olduğunuzu Bayan Özlen'e ben anımsattım.*

– *Haa bu bağlantı mı?, dedi, içi rahatlayarak Andur.*

– *Evet yoksa başka bir bağlantı mı düşünüyordunuz?*

– *Yok, yok, dedi Andur, sağ olun, teşekkür ederiz. Biz Su'yla gidiyorduk da. Şimdilik iyi eğlenceler...*

Pistten çıkarlarken, Özlen de, tavşan kız kılığıyla, onlara el salladı. Başlıklarını yeniden kapıya bırakırlarken; Su:

– *Bunların başka amaçları olmasın, dedi, hep senin ağzından laf almaya çalıştılar. Doğrusu şu mavi sakalların, arı kovanı gibi kızları çekiyor hani...*

– *Uzay araştırma ortamından olduğumuz için, her yerde bizi tanıyorlar, dedi Andur, ama Özlen'i tanıyorum. O da gökçe gibi bir kızdır. Ama şu büyüleyici Kleopatra kuşkulu... Kokusunu ve saçlarının rengini değiştirenlerden olduğuna kalıbımı basabilirim...*

– *Bir türlü yalnız kalamadık, dedi Su, -o da artık gökçeler gibi bakıyordu- haydi Rüzgarlı kapanmadan yetişelim.*

Sonra gözlerinde küçük bir kıskançlık uçuşarak:

– *Düş önüme bakayım, dedi, çapkın filim benim.*

– *Hay, hay, güzel ceylanım... dedi Andur.*

Makineye diskotek ücretini atınca, kapı kendiliğinden açıldı.

Caddenin az ilerisindeki, parlak yeşil neonla yazılmış 'Rüzgarlı Diskotek' adlı yere gidip daldılar bu kez. Burası az öncekinden daha büyük, romantik bir yerdi doğrusu. Çevresinde, pistin ters yönünde ağır ağır dönen, her çeşit tropikal bitki ve çiçekler, yapay su tozanlarıyla canlandırılıyordu. Pisti çevreleyen hava yastıklı yataklarda,

çoğu kimse sessizce uzanmış, incecik borulardan çeşitli içkiler emip duruyorlardı. Bazıları, yandaki küçük çarşıda alış verişi yapıyor; kimi de şifreledikleri makinelerden, para attıkça, lüks meyvelerin, pahalı havyar tüplerinden birinin düşmesini sağlıyorlardı. Kimi de anı eşyalarının, çiçekçi dükkanının önünde toplanmıştı.

Yerçekimi büsbütün azaltılmış pistte, burgaç gibi bir rüzgar, durmadan dönerek, kadınların saydam gece giysilerini, renk renk saçlarını havaya uçuruyordu. Erkekler, çıldırtıcı, büyüleyici bir ezgiyle, genç kızları bellerinden tutarak, havada taklalar atıyorlardı...

Onlar da piste girer girmez hemen havalandılar. Andur, Su'nun belinden tutarak, sekiz on kıvrak makasla, ayaklarını yay gibi oynattı. Su da, değme balerinlere taş çıkartırcasına, dalgalanan o yeşil saçlarıyla, havada kıvrırır gibi devinimler içinde, ezginin etkileyici ritmine uyarak, onun davranışlarına katıldı. Sonra, Andur'a bütün gövdesiyle sarılarak:

– *Şimdi şu burgaçtaki mevsimsel dönüşün yanında, bir de eksensel dönüşe giriyoruz, tamam mı?* dedi

Andur:

– *Zaten başım döndü,* diye yanıtladı hemen, *ne olur duralım artık!* Su, onu kırmadı. Yüzeysel bir pervane gibi bir süre daha döndükten sonra, yandaki süslü iplerden birine tutunarak, onu pistin dışına çekti... Küçük çarşıdaki yiyecek araçlarından, içi likörlü birer portakal düşürerek, dönüp pistin yanındaki, tropikal ağaçlıklı bölümde, hava yastıklı bir yataкта, uzun bir zaman, dirsek keyfi yaptılar.

İşte bu sırada Su, göğsüne taktığı bir madalyonu, küçük kapaklı bir antika saat gibi açtı. İçinden iki yüzük halkası çıkararak, birini Andur'un parmağına, birini de kendi parmağına takıverdi... Sonra mavi gözlerini, ona dikerek, tepkisini beklemeye başladı. Andur, esrik ve şaşkın, bir platin yüzüklere, bir de onu merakla izleyen Su'ya bakıyordu... Yeniden, yeniden başlayan belirli bir an gibi, ortalık dönüyor, dönüyor, yeniden aynı noktaya geliyordu. Su'nun gittikçe kendine yaklaşan, bir soru göstergesini andıran dudakları, tropikal bölümü aydınlatan ışıklarla, yanıp yanıp sönüyordu:

– *Şimdi nişanlanmış mı oluyoruz?* diye sordu Andur, bir iki göz kırpıp iyice pembeleşerek.

Su, yapay yağmurlamadan oraya sızan ıslacık tozanlarla bezenmiş yanaklarını onun boynuna yatırarak, yeşil tatlı saçlarını Andur'un yüzüne gömdü. Kulak memesini emer gibi usulca konuşarak:

– *Oh... Demek ki bunu istiyorsun... Karşı değilsin buna... Elbet bu ön tören. Elbette, bizimkilere verip takmalarını dileyebiliriz bunları. Hemen, yarın gece, dilersen, seni bizimkilere götüreyim...*

Andur, içtenlikle ona sarılan Su'nun, omuz başlarını okşayarak; bir süre yerçekimi azaltılmış, rüzgar burgaç pistte, giysileri savrulurak çılgınca uçuşanları izledi.

– *Hangisi daha yaşlı oluyor, benim babam mı, yoksa seninki mi?*

– *Oh elbet benimki, dedi Su, yüz on yaşında emekli oldu.*

– *Ne yapıyorlar şimdi?*

– *Annemle birlikte deney kedilerine bakıyorlar, evde. Böylece bir ek gelirleri de oluyor... Ama istersen, önce size gideriz?*

– *'Güney Yıldızını hele bir karşılayalım da, dedi Andur, hem Gündur'un da, törenimizde bulunmasını sağlamış oluruz.*

– *Ama siz, Gallops'a gitmeden...* dedi, Su. Hava yastıklı yatağa sevinçle uzanıp, içkiden ıslanmış dudaklarıyla, portakal, yasemin kokuları içinde, Andur'u öpmeye başladı.

Andur, kendinden geçmişti:

– *'Bu şeytan kız, nasıl gelinliklerin içine girer?'* diye düşünüyordu artık. Uzay göçüne birlikte taşınmalarını, 'Doğu Yıldızı' uzay gemisinde, birlikte, sonsuz gökleri, ıslıl ıslıl yıldızları, kumanda penceresinin camından nasıl izleyeceklerini, 'Sonumut' gezegeninde kuracakları minicik evlerini bile düşlemeye başlamıştı. Ama yine de bir tutukluk vardı içinde. Sanki eksilip kopacak bir şey... Bütün bunlar gerçekleşebilecek miydi; ya da hiç ummadıkları bir denk geliş, onları şu 'Rüzgarlı'daki burgaç gibi, oraya buraya mı savuruverecekti?

– *Evet, insanın yaşamının sevdiği biriyle geçmesi, çok önemli, dedi Su'ya. Bir de geleceği gösteren bir makine yapmalı...*

Su, tatlı tatlı gülümsedi:

– *İşte buna olanak yok!*

– *Neden olmasın? Bak Tan, geçmişi algılayan bir aracı buldu.*

– Geleceği gösteren bir aracın olamayacağını *sen de biliyorsun. Zaten olsaydı, yaşamın tadı belki de azalırdı. İnsanı biraz da merak ve bilinmeyene ilgi, çekip götürmez mi?*

– Evet ama bilinç boyutunun evrensel kapsamı, sonsuz zaman içinde yaygınlığı ve onun bize duyurduğu esin, bize bir şeyler kazandırılmaz mı?

– Olamaz, dedi Su, zaman boyutu, bir süs tepkilisi gibi, ancak ardında izler bırakabiliyor. Biz canlılar, bu erk ve devinim kurallarını algılayıp saptayarak onu anılaştırabiliyoruz. Bu nedenle anılar, gerçeğin bir parçası sayılabilir. Çünkü ayrıntılar, denkleşimler, özellikler, kader... Hepsi de bunun içine girebiliyor... Örneğin bu gece; *Sun’la Tan’ın konukseverliği, ardından yer sarsıntısı, denk geldiğimiz kişiler, önceden belirli bir kurala bağlanamazdı ki...*

– Elbet öyle, dedi Andur, Su’nun bilmişliğine bir kez daha şaşarak, ama, diye sürdürdü, rastlantılar, ayrıntılar, özellikler de, ortalamalı bir kurama sokulamaz mı? Gelecek, anısal olayların yinelenmesi olarak düşünülemez mi? Ya da tarihsel akışın bir uzantısı...

– Çok az, dedi Su. Yine de bu bir amaç, ya da bir düş olabilir... Gerçekleşme ancak insanın var olduğu andadır. Ama elbet, bu gerçek, içinde bağlantısı bulunduğu geçmişi ve geleceği de içerecektir. Ancak: Geçmiş, oluşmuş bir gerçektir. Gelecek ise, olası bir gerçektir...

– Seni kutlarım, çok başarılı irdeledin, dedi Andur, haydi gidelim artık. Evlerimize varma olasılığını uygulayalım.

Gülüştüler. Su, gülüşmekten ıslanan maviş gözleriyle, bir kez daha Andur’un pembeleşen yanaklarına baktı. Ayrılmadan, onu bir kez daha öptü. Hem bu kez, daha içten, daha ayrıntılı, daha kendine özgü ve daha uzun...

...

Tan, uzay araştırma ortamına varan, kendinden uyarlı arabadan inince, bu kez, bir uçar-kaçar almak zorunda kalmasından epey endişeliydi. Robot ‘Mu’ya:

– *Ne olur; en iyisinden olsun, dedi, düşer kalırsam, çok önemli işler aksayacak...*

– *Bu var, en iyisi!.. dedi, Mu; bir tane yepyeni, pırıl pırıl silinmiş, uçar-kaçar çıkardı. Çarçabuk son bakımını yaparak ona verdi. Tan, uçar-kaçar'ı beline bağlayıp, çelikon bağlığından gözlüğünü indirdi.*

– *Şimdi danışman Andur'un, uzay araştırma gemiler uzmanlığı bölümüne değin uçacağım...*

– *İyi şanslar size diye mırıldandı Mu, uçmak bir iç duyudur, sevgi gibi, su içmek gibi güzel!..*

– *Hay Allah, sana bunu nerden de ezberletmişler... diye söylendi Tan. Devinim kolunu birkaç kez çekti. Birden, öylesine bir fırladı ki, az kalsın tepetaklak gidiyordu. Kendini dengeleyip düzeldi Koruluğun dallarını yüzü yalıyarak geçerken, yapay yağmur gözlüklerini buğulandırdı. Toparlanıp bir çember çizerek yükseldi. Sonra alanın on iki yöne dağılan caddelerinin üstünden, güney yönündeki, uzay gemileri uzmanlığı bölümüne doğru uçmaya başladı.*

Oraya yaklaştıkça uçar-kaçarlar gittikçe sıklaşıyor, birçok görevli, daha yakındaki yapıların iniş balkonlarına, gelip gelip konuyorlardı. Yollarda, moto-patenliler, deneysel bölüm öğrencileri, kreş lunaparkı, hayvanat bahçesi, ayakçı robotlar, karıncalar gibi görünüyordu. Bu arada yanından, hayvanat bahçesinden havalanan iki Ahankkaz çarpacak gibi geçti...

– *Jet ve roket alanının yanında, doğrusu bunları böylesine başboş bırakmaları çok sakıncalı, diye mırıldandı Tan, neyse ki ucuz atlattık...*

Şimdi yusuvarlak kubbe gibi üstü örtülü, buz pateni sarayını ve üç dört kilometre uzanan yarım yumurta biçimindeki kar kayağı ve rüzgar kayağı pistini geçiyordu; ara sıra, kış olimpiyatları, genel spor dersleri, buz eğlenceleri işte burada yapılıyordu. 'Oh, serinlemek için en iyi yer burası!' diye düşündü Tan... Az sonra olimpiyatlar stadı da görüldü. Aşağılarda, dizi dizi çalışan atletler, koşuuyorlardı işte... 'Acaba insanlar, aşamalarının sonuna mı geldi' diye mırıldandı Tan, 'artık rekorları bile, binde bir saniyelerle ölçülüyor...'

Derken, biraz daha yükseldi. Atom reaktörleri bölümünü, atom elektrik santrallerini oldukça yüksekten aştıktan sonra, uzaktan 'Güney Alanı' görünmüştü.

İşte denetlemelerini yapacakları roket rampaları, radarlı teleskoplar, uydu bağlantı istasyonları, uzay gemisi yapım ve onarım fabrikaları, televizyon kuleleri, iki yüksek dağ arasındaki bu düzlükte, boylu boyunca uzanıp gidiyordu.

Sera kenti ve onun yüksek su kulesini de aşınca, uzay gemileri araştırma alanının yüksek yapıları arasından kıvrılarak, uzay gemileri uzmanlığına doğru inişe geçti. Yirmi yedinci kattaki uçar-kaçar dağılım ortamına yönelerek, hız düşürücü düğmesine bastı. Küçük BİS ayarını yaptı. Oraya varan uçan araçlardan kendine bir yol bulup, yerçekimi azaltılmış iniş rampasına konuverdi.

Andur, az ilerdeki giriş kapısında, yardımcılarıyla onu bekliyordu. Mavi sakallı arkadaşı, kalabalığın arasından bir eski gladyatör gibi geçerek:

– *Yahu, nerede kaldın, dedi, ben sizden sonra bütün gece Su'yla dolaşmama karşın, erkenden geldim. Neredeyse telsiz bağlantısı kuracaktık ki, bir robot, karşıdan gelmekte olduğunu fotoselledi...*

– *Bizim, 'Büyük BİS' araştırmalarından birini izledim, dedi Tan, bir de Koruluklu Alan'da yapay yağmurdan ıslanınca iki dakika geciktim...*

– *Oh... Sen, serin serin keyfindesin kardeşim, dedi Andur, biz bir saattir buram buram terliyoruz...*

– *Beni niye bunca ivedi karşıladığınızı anlayamadım, dedi Tan, yoksa bir aksaklık mı var?*

– *Evet... Bir türlü gemilerimizle bağlantı kuramıyoruz– BİS araştırması gerekiyor. Sen de başuzman olduğuna göre... Uzay gemileri ortam başkanı Bay Göktekin küplere biniyor... Doğrudan çağrı-görün bağlantısıyla yetinmeyip, Başkan Biltekin de az önce hava yastıklı özel aracıyla buraya geldi.*

Bunları derken, Andur, yanındakilerle birlikte, Tan'ın belinden Uçar-kaçar'ı çıkarmasına yardım ettiler. Onu karga tulumba yanlarına alıp, uzay gemileri bağlantı salonuna yöneldiler.

– *Peki, 'Güney Yıldızı' da hiç aramadı mı, dedi Tan, dokuz yüz kırk bir geminin hepsinin alıcı ve vericileri bozulmuş olamaz ya...*

– *Bilmiyoruz ki dedi Andur, bir saattir ne bir ses, ne de bir görüntü... Klasik telsizle bile bağlantı kuramıyoruz. Yörüngeye oturtulmuş*

ara uydularımız bile yanıt alamıyor... Küçük BİS'ler bu konuda yorum yapamıyor...

– *Orta BİS'i çalıştırmak gerekiyor...*

– *İyi ki bunu bilebildin...* dedi Andur, yarı alaylı. Asansörler holünden, denetim odasına geçtiler. Uzay gemileri bağlantı anfisinin kapıları, onlar yaklaşıncaya kendiliğinden açıldı. İçeride, sayısız çağrı-görün, sayaçlar, büyük teleekran, küçük BİS'le, Ota BİS, tavanda büyük bir bölümü kaplayan planetaryum, ıssız sessiz, uzanıp duruyordu. Anfiteatr biçimindeki sıralarda görevliler, süt dökmüş kedi gibi, sanki bir yas tutma töreni içinde bekliyorlardı. Çağrı-görünlerinde çakıp sönen boş ışıklar, ses vericilerde, garip, durgun bir uğultu ve incecik bir 'ti' sesi...

– *Şu bizim anfiteatrda, yüz kırkına yüzyıl dramı mı oynanıyor?* dedi Tan, Andur'a... Ortalık öyle durgundu ki, sesi birden bir çığ gibi duvarlardan yankıdı! Herkes garip garip onlara bakmaya başladı.

Yuvarlak cam ayrıntılı denetleme-kumanda odasının basamaklarını çıktılar. Buradan salonun her yanı en ince noktasına değin görünüyordu. Başkan Göktekin:

– *Çabuk yerlerinizi alın, dedi, orta BİS'e yorum yaptırmaktan başka çare bulamadık. Başuzman Türe verileri dağıttı. Oklan'la Seril de yardım ediyor.*

Uzay ortam başkanı Biltekin, yer yer aklanmış kahverengi saçlarını sıvazlayarak, görmüş geçirmiş bir soğukkanlılıkla:

– *Nerede kaldınız, dedi, şu anda en küçük gecikme, amacımızı aksatabilir.*

– *Bay Tan gecikmiş sayılmaz, dedi kavuniçi sakallı Sergen, görev belgesinde verilen saat, daha yeni geliyor. Araştırma olağanüstü nedenle öne alındı.*

– *Bağlantı kurulamayacağını nereden bilebilirdik ki, dedi Türe, bu ilk kez başımıza geliyor...*

Uzay gemileri bağlantı ve araştırma ortamı başkanı Göktekin:

– *Haydi başlayalım, dedi, teleradar'ı çalıştırın! Planateryum'u aydınlatın!.. Orta BİS'i bağlayın...*

Başuzman Türe, ekrana dokunarak çeşitli ışınları gölgeledi. O

zaman salonun dümdüz buzlu cam gibi tavanı aydınlanarak, büyük kubbeli bir planetaryum oluşturuverdi. Bütün güney bölümü yıldız dizgesi şimdi oradaydı. Samanyolu, dokuz gezegenli güneş dizgesi, bilinen tüm yıldızlarıyla aydınlandı. Büyütülmüş üç boyutlu bu gök haritası, uzay araştırma-bağlantı salonunun tavanında belirince, mavi bir ok ışılarak bu pırıltılar arasında gezinmeye başladı.

Önce, üzerinde GALLOPS, yazısını yakıp yakıp söndürerek, ‘Samanyolu’nun en uzak bir noktasında durdu. Ardından da bu ok, çok az yürüdükten sonra, ‘SONUMUT’ yazısıyla birlikte yeni bir noktayı gösterdi... Sonra daha yakınla inerek: ‘UZAY GEMİLERİMİZ GÜNEY YILDIZI FİLOSU! diye belirtti...

- Ben göremedim, dedi Tan, *okun ucunda hiçbir şey yok gibi...*
- *Şu tozcul ışıltılar*, diye yineledi Andur, *az önünde, belli belirsiz.*
- *Sanırım* dedi Başkan Biltekin, *sen de görebildin mi Bay Sergen?*
- *Uzmanı söyledi mi*, diye mırıldandı Sergen, *bu görülmüş demektir!*

Andur’un, herkesin kesinliğe kavuşabilmesi için, ayrıntılı bir açıklama daha yapması gerekti:

- *Yeryüzünün yaklaşık üç santim çevresinde dönen ara uyduların on santim kuzeyinde!*
- *Evet, şimdi görebildik*, dedi Tan, *çok şükür gemilerimiz yerli yerinde; geliyorlar!..*

Salondaki tüm görevliler de o zaman sevinçle yerlerinden doğruldular:

– *İşte geliyorlar*, diye çığırşarak, el kol gösterileri yaparak, birbirlerine sarılıştılar.

– *Evet, sapasağlam, Yeryüzüne yaklaşıyorlar işte, dedi Andur, yarım ışık günü uzaktalar...*

– *Peki öyleyse niye bağlantı kurulamıyor*, dedi Başkan Biltekin, *bunların hepsinin, telsiz çağrı-görün ya da radar alıcı vericilerinde toptan bir bozukluk olamaz ya...*

Göktekin yutkundu:

- *Bir önerisi olan var mı?*
- *Bir şey olabilir...* dedi Tan; *Gallopslularla, bu bağlantısızlığı görüştünüz mü?*

– Evet, dedi Sergen, kesinlikle anlaşılmaya uyduklarını, çağrı-görün ve diğer bağlantılarımızı engelleyici hiçbir girişimde bulunmadıklarını söylediler...

– Birliktelik antlaşmasının konuşulacağı bu günlerde böyle bir girişim zaten Yeryüzünü yeni bir 'Kaos'a götürürdü, dedi Başkan Biltekin, sağduyu da bunu gerektirir.. Başkanları Sayıl bu konuda bana kesin güvence verdi.

– Öyleyse, dedi Göktekin, bizim göçümüzü ve kalkınışımızı gören ve engellemeye çalışan başka yaratıklar, bilemediğimiz güçler mi var dersiniz?

– Uzak yıldızlardan garip sesler alıyoruz ama dedi Andur, Samanyolunun ötesinden... Orta BİS, bunların bilinçli olmadığını ya da yabancı bir dil olabileceğini belirtti. Üstelik keman köprüsünün ardında çekilen bir yay gibi, iki saatte bir başlayıp sonuçlanan sözcükleri andırıyor...

– Bunları banta alarak hızlandırıp dinlerseniz, dedi Türe, o zaman bir konuşma diline benzeşmesi belirginleşebiliyor. Ancak bunca kısa süre içinde bunca az veriyi değerlendirmek olanaksız...

– O zaman, bir tek ipucu kalıyor, dedi Tan, Gallopluların, 'Durgun Denizler Gezegeni'ne giden uzay gemileri!

– Evet... Evet... dedi Türe. Onlar da gemileriyle konuşurken benzer bir kesintiyle karşılaşmışlar!

– Onların da mı bağlantısı durmuş, dedi Tan, öyleyse düşündüğüm bir ipucu verebilir... Araştırdıkları gezegende olağanüstü bir durum var demektir. Şu anda gemileri oraya yakın olduğuna göre... Bu gezegenin yerini bize belirtebilirler mi dersiniz?

– Sanmam, dedi Biltekin, daha ilk konuşmamızda, bunu söyleyeceklerini iletmışlerdi. Ancak yeryüzü koşullarına, hem de eski yeryüzü koşullarına uygun bir gezegen olduğunu belirtmişlerdi.

– Renk-ışın teleskopunun BİS'inde evreni tarayarak bulmuşlardır, dedi Andur, biliyoruzuz yeşil tonu içerenler, klorofil belirtisi veriyor...

– Eğer öyleyse, dedi Tan, 'Durgun Denizler Gezegeni'nin yerini biz de bulmak zorundayız ki şu anda buna zamanımız yok! Klorofil bellekli BİS listelerinden yararlanılabilir belki ama...

– *Daha önce bunu aradık, dedi Türe, ancak ‘Samanyolu’ dışında olduğundan, yeri dışında kalıyor...*

– *Ancak, dedi Andur, Gallops uzay gemilerinin, ‘Samanyolu’ dışına çıktıkları son noktayı biliyoruz!*

– *O zaman, dedi Tan, bu ‘Durgun Denizler Gezegeni’ hem ‘Sonumut’tan, hem de ‘Gallops Gezegeni’nden daha uzaklarda... Ve ‘Samanyolu’ndan çıkış noktalarıyla, Yeryüzü doğrultusunun düz çizgisi uzantısında olması gerekir!*

– *Tamam, dedi Başkan Göktekin, doğrusu iyi bir yorumcusunuz, sanırım çözümü bulduk... Işıklı oku hemen Orta BİS’e bağlayın... diye bir komut verdi.*

Türe denileni uygularken seslendi:

– SORU: GALLOPS UZAY GEMİLERİNİN SON GÖRÜNDÜĞÜ ÇIKIŞ NOKTASINDAN YERYÜZÜNE DİKEY ÇİZGİNİN SONSUZA DOĞRU UZANTISINDAKİ NOKTALAR ÜZERİNDE AYRINTILI BİLGİLER İSTİYORUZ!

Işıklı ok, üzerinde durduğu ‘Güney Yıldızı’ filosunun üstünden, birden kıpırdarak, düz bir çizgi üzerinden, Samanyolu’nun üst sınır çizgisine kayarak oradan yavaş yavaş aynı yönde sonsuzluğa doğru ilerlemeye başladı:

– YANITLARI VERİYORUM, diye konuşarak yazıyordu Orta BİS, BURASI SAMANYOLU’NUN UÇ YILDIZLARI. YANİ BÜYÜK PORSELEN TABAĞIMIZIN KIYILARI. DEVİNİMLERİ HEM KENDİ GÜNEŞLERİ ÇEVRESİNDE, HEM DE SAMANYOLU BULUTSUMUZUN ALDIĞI YOL AKIŞIYLA BİRLİKTE, AYNI YÖNDE... BURADA SÖNMÜŞ YILDIZLAR, EMİCİ VE YUTUCU ÖLÜ NOKTALAR ARTIYOR. YANİ ERK YUTUCU YILDIZLAR... ANTIENERJİ DURUMUNA GEÇMİŞ GÜNEŞLER GİTTİKÇE ARTIYOR..

Ok, planetaryum’un binlerce ışık saçılmış kubbesinde, böylesine bilgiler vererek yürürken, birden bir noktada durdu. Çatlamış bir eski plak gibi, takılmışçasına, ha babam aynı şeyleri söylemeye başladı:

– BURADA ÖTEKİ GALAKSİLERİN, YANİ BULUTSULARIN ÇEKİMİNE BENZER BİR GARİPLİK. TELESKOP–RADAR IŞINLARI EMİLDİĞİNDEN YETERLİ BİLGİ ALA... MIYO-

RUM?! EVET, ZAMAN DUVARI BU!.. ZAMAN DUVARI!.. ZAMAN DUVARI, ZAMAN DUVARI, ZAMAN DUVARI...

– *Bu Orta BİS şaşırdı, dedi Göktekin, nedir bu zaman duvarı?*

– *Bizim zaman boyutumuzdan, başka bir zaman boyutuna geçiliyor sanırım, dedi Başkan Biltekin, ak düşen kahverengi sakallarını sıvazlayarak. Bulutsu alanlarının sınır sürtüşmesi, ses duvarı gibi bir çeşit Zaman Duvarı yaratıyor.*

Salondaki kalabalık, merakla yeniden doğruldu. Başları okun gösterdiği yerde düğümlendi. Tan, çözümü bulmuş olmanın sevinciyle;

– *İşte, dedi, Gallops araştırma ortamı, böyle bir noktada uzay gemileriyle bağlantı kurmak isteyince, iletişim, arada ağır işleyen zamanı, düzlem boyunca buraya aktarmış oluyor!*

– *Anlaşıldı, dedi Göktekin, ama çaresi?*

– *Artık çaresi de bulundu demektir, dedi Başkan Biltekin, Ya Gollopsluların bağlantı bağıni durdurması, ya da bizim 'Güney Yıldızı' filomuzun, bu doğrultudaki kanaldan çıkması...*

– *Onlardan, iletişim bağlantı yayınlarını kesmelerini isteyelim, dedi Sergen, zaten bağlantı yerine ağırlaştırılmış zamanı buraya taşımaktan başka bir şey yapamıyorlar...*

– *Madem ki çözüm anlaşıldı, buna da gerek kalmayacak, dedi Andur, o ünlü tikleriyle pembeleşerek, zaten üç dakika yirmi yedi saniye sonra gemilerimiz bu gölgelemeden çıkmış olacaklar...*

O zaman nerden çıkıp geldiği anlaşılmayan İncik:

– *Demek biz çareyi buluncaya değin, girişime gerek kalmadı!, diye heyecanla seslendi.*

– *İçimiz rahatladı, erinçlendi, dedi kavuniçi sakallı Sergen, bu da bir başarı sayılır...*

– *Önemli olan dedi Başkan Biltekin, insanın bilmediği nedenleri bulabilmesi ve böylece umut ve amaçlarını sürdürebilmesi...*

Yüzünde ünlü gülümsemesi yeniden yaygınlaşan Göktekin, hemen yeni bir komut verdi:

– *Çabuk, telsiz, radar ve teleekran bağlantılarını hazırlayın!*

Salonda, herkesin yüzünde yeni bir canlanma görüldü. Devinim

hızlandı! Bütün teleekranlar aydınlandı.

Az sonra Gündur ve ‘Güney Yıldızı’ndakiler görünüverdiler. Öylesine ki, her ekran tüm incelikleriyle, ayrı bir gemiyi, ayrı bölümlerini, uzaktan görüntülerini yansıtmaya başlamıştı. Anfiteatrdakilerin hepsi sevinçle ayağa kalktı:

– Yaşasın!..

– Hurraaaaaaaaaa!..

– Geliyorlar...

Görevlilerin hepsi çılgın gibi sarılışırken çılgın bir sevinç içindeydiler. Bu nedenle, sayaçlarda, göstergelerde bir süre ayarsızlıklar ve duraksamalar bile oldu. Sonunda hepsi bir düştten sıyrılırcasına durgunlaşarak, büyük bir sorumluluk duygusu içinde görevlerini sürdürmeye başladılar.

– *Selam kardeşler, dedi Gündur ekranda, sonunda iletişim kurulabildi. Bu aksaklık dışında her şey yolunda. Ultralavların arasından geçebilecek verileri aldık. Yarından sonra tasımlanan anda Güney Alanı’ndayız, iniş ve alan hazırlıkları tamamlanınca yine bize bildirin...*

– *Hazırlıklar tamam! dedi Göktekin, yarın öğleden sonra da alanın son denetimleri yapılacaktır.*

– *Bağlantı aksamaması zaman duvarından, dedi Biltekin. Bu çözümlendi. Artık bu gölgelemeye girmeyeceksiniz. Sizi özlemle bekliyoruz... Sevgiler...*

– *Sevgili kardeşim, dedi Andur, Özlen’in sana özel selamları var; sizleri karşılamak için dört gözle bekliyoruz.*

– *Size de başarılar dilerim, diye seslendi, Gündur, sağ olun...*

Şimdi, uzay kamerası, uzay gemisinin kumanda odasından uzaklaşarak, bir kez daha, görkemle yeryüzüne doğru yol alan, uzay filosuna çevrilmişti...

...

Şimdi ‘Güney Yıldızı’, yerçekimsiz etkiler içinde, bütün görkemiyle, ardında dokuz yüz kırk uzay gemisiyle birlikte, yeryü-

züne doğru akıyordu. Sayaçlar, göstergeler, küçük BİS'ler ve çağrı-görünler büyük bir sessizlik içindeydi.

Yeryuvarlağı, kameralarından, yarısı kopmuş bir ceviz kabuğu gibi görünüyordu. Güneşten aydınlanan bölgesiyle ve tozpembe ultralavlar arasından saydam, tatlı bir maviliği ısıtarak...

Doğu ultralavı, kavuniçine boyanmış küçük bir Samanyolu gibi, ta Plüton'a dek uzanıyordu... Güneş de, güneş yayılması nedeniyle, iyice belirgindi. Üzerinden henüz kopmamış öteki ultralavlarıyla, saçlarını çözmüş bir vahşi kız gibi olduğu yerde dönüp duruyor, sanki ölüm sessizliği esen bir kurban törenindeki büyüleyici oynaşlığını sürdürüyordu.

Gündur, bu görüntüleri izlerken, ikinci kaptan Savul'la, uzman Çelen, 'Güney Yıldızı'nın teleobjektifini, 'Satürn'ün uydularına ve o ünlü halkasına çevirmişlerdi:

Yörüngesi gittikçe 'Doğu Ultralavı'nın içine kaymaya başlayan 'Satürn', ateş çemberinin içinden geçecek bir pars gibi merakla izlenmeye başlandı. Sayman Göğül, küçük BİS'in bu konudaki verilerini alıp topluca onlara iletiyor, geminin en yaşlısı ulaştırmacı Bican'ın çabası da, bu olayın kesintisiz olarak, çağrı-görünlerle yeryüzüne aktarılmasını sağlıyordu. 'Güney Yıldızı'nın bu bölgeye yakınlığı, sanki olayın içinde yaşıyorlarmışçasına, tüm görevlileri etkilemişti.

İşte o anda, Göğül, parlak kara saçlarını çevreleyen algılayıcısını çıkararak, 'Güney Yıldızı'nın teleekranına dehşetle baktı:

- *Kıyamet kopacak, dedi, çaresiz 'Satürn'ün etekleri tutuşacak!..*
- *'Satürn' ultralav'ın içine dalıyor! dedi Gündur. Çabuk, bana 'Titan' ve 'Rhea'nın durumunu bildirin!..*
- *BİS'e göre halkasının yalnız bir ucu, ultralava degecek, dedi yaşlı Bican, umut edelim ki şu BİS, şaşırmamış olsun..*
- *Yalnız dört halkanın en ucundaki, dedi Uzman Çelen, sanırım bu olay, 'Cassini' bölgesini içine almayacak... 'Titan' kurtulabilir...*
- *Ya 'Rhea'? dedi, Gündur, Çelen, elinin başparmağını, yere doğru çevirip dikmekle yetindi, üzgün bir gösteri olarak...*

Az sonra, 'Güney Yıldızı'nın teleobjektif ve teleekranları, tarihsel bir olaya daha tanık oluyordu: 'Satürn'ün eteğinin ucu, birden acıyla

kıvrıldı. Bu ara bayramlarda yakılan bir maytap gibi, ‘Rhea Uydusu’, önce iyice kızardı, sonra çevresine kıvılcımlar saçmaya başladı. Halkanın ucu, bir çöl yalkımı gibi eğrilip büğrülüyor, zımpara çarkına tutulmuş demir gibi, ateşler saçarak dört bir yakaya dağılıyordu...

Hepsinin alnında terler birikmişti.

– ‘Satürn dizgesi’ haptı yuttu, dedi ikinci kaptan Savul, iyi ki uzay gemilerimiz ‘Sonumut’ta boşaltılmıştı. Yoksa biz de şu ateş çemberini daha aşmamış olurduk...

– İşte ‘Titan Uydusu’ kurtuldu, dedi uzman Çelen, ama şu ‘Rhea’nın görüntüsü, canlar acısı...

Birden Göğül, göğüslerini, omuzlarını titrete titrete ağlamaya başladı. Önündeki Küçük BİS’in üstüne kapanmış, başını kollarının içine almış, hıçkırıp duruyordu. Gündur, yanına giderek onu omuzlarından tuttu:

– Ne oluyorsun Göğül?

Göğül saydam giysilerinin içinde, ateş gibi yanıyordu. Boğazında düğümlenen incecik garip seslerle konuşmaya çalışarak, ıslak gözlerini ona kaldırdı:

– Çok korkunç... Çok korkunç... dedi. Ya bizim yeryüzümüz de bir gün bu gibi bir duruma düşerse? Ki düşecek... Bu onun acıklı, somut bir örneği işte...

Gündur, ne diyeceğini şaşırmış, yalnızca onun parlak kara saçlarını okşayarak, sevdiğini yitirmiş bir çocuk gibi ağlayan Göğül’ü yatıştırırmaya çalışıyordu. Bereket, yaşlı Bican oradan atılarak:

– Rhea’da canlı bir organizma yok ki, dedi, hem Yeryuvarlağımızın böylesine tuttuğu gün, biz çoktan, ‘Sonumut’ yollarında olacağız... Elbet ben görebilirim...

Göğül biraz yatışarak, Gündur’un ellerinden tuttu. Kara üzüm tanesi gözlerini, onun gözlerine dikti... Gündur:

– İşte, dedi, ‘Sonumut’u bu amaçla hazırlamadık mı? Kayalarını delip açtığımız artezyenlerle çöl gibi ovalarını bereketlendirmedik mi? Taşınan, kurulan fabrikalarla, oksijeni eksik havasını, yeryüzü havasının ortamına getirmedi mi? Denizlerin tuzunu azaltıp yoğunluğunu ayarlayınca, bulutlar oluşup o güzelim yağmurlar yağmaya

başlamadı mı?

Şimdi Göğül'ün ıslak bir üzüm gibi gözleri ışıldamaya başlamıştı. Birden ayağa kalkarak, 'Güney Yıldızı' başkaptanının ellerinden çekti:

– *Haydi, dedi, orada çektiğimiz videobantları bir kez daha görelim. Ne olur... Hiç değilse o ilk yağmurun yağdığı günü...*

Gündur, Göğül'ün az önce geçirdiği çırpıntı nedeniyle kıramadı. Birlikte dinlenme odasına geçtiler. Göğül, oracıktaki bir araçtan iki cam bardak şişirip oluşturarak, içine sütalki doldurdu. Bir kolu çekerek, buzlukta soğutulmuş meyve özlü haplardan, bir avuç alarak çerezliğe döktü. Gündur da, bu arada, 'Sonumut' videobantları arşivinden birini seçerek, teleekrana bağladı. Sonra hava yastıklı sedirlerle uzanıp kalın camlı pencereden, içkileri yudumlarlarken, doğu ultralavını, bungun bir durgunluk içinde bir süre izlediler. Gündur, Göğül'ün merakla ve içli içli gözlerinin içine içine baktığını görünce, elini kumanda masasındaki bir ışıdan geçirerek, yuvarlak pencerenin panjurlarını göğelendirdi ve videobantı çalıştırdı:

'Mikaşist parıltısında, denize bakan bir tepenin üstünde, bir kalabalık toplanmış, yaklaşan bulutları izliyordu. Yağmurun serin rüzgarıyla, deniz yer yer ürperiyor, kıyılara vuran ak köpüklü dalgaları yön değiştiriyordu. Kalabalığın arkasında prefabrike evleriyle kentköy, bacalarından ateş ve dumanlar saçan azot ve oksijen fabrikaları, yeni düzenlenmiş bitki tarhları renkli bir görüntü içinde uzanıyordu. Tepenin hemen kıyısında, yeryüzünden getirilerek dikilmiş, yonca ve çayırlar, avuç büyüklüğünde bir avlu oluşturunuyordu. Göğül, bu yeni oluşan yeşilliğin arasında, çırılçıplak ayaklarıyla sıçrayarak, kalabalığa doğru koşmaya başladı. O, oraya vardığı sırada, bulutlar herkesi gölgelemişti bile... Denizle karşı tepelerin birleştiği yerde, iç açıcı bir gökkuşağı oluşurken, birden şakırtılı bir sağanak iniverdi göklerden!.. Kimi çelikon giysilerinin yakasını kapatırken, kimi tersine, başlıklarını, cıvalı yeleklerini çıkarıp havaya fırlatıyor, sevinç çığlıkları atıyorlardı. Göğül de birdenbire Gündur'a sarılıverdi. Sırılsıklam ıslanmış olmalarına aldırmadan, yanaklarından, dudaklarından öpüyor, bu olayı kutluyordu...'

Gündur, burada elini bir ışıdan geçirerek videobantı kapatıverdi.

– *Bu bantı bana kaçtır izletiyorsun, dedi, doğrusu bu kalabalığın*

içinde beni bulup öpmeni hiç uygun bulmamıştım...

– *Sevinçten, dedi Göğül, yılların birikimi bu... Düşün, çok genç gitmiştik oraya... Özlem, umut, sevgi geriliyor... geriliyor... Sonra birden, denizaltında oksijenle beslenip de, su yüzüne çıkan dalgıçlar gibi birden ağır başlığını çıkarıp atıyorsun. Sanki vurgundan kurtulmuşçasına, oksijeni kendiliğinden oluşan mis gibi havayı ciğerlerine çekiyorsun... Ardından gökkuşağıyla birlikte bir yağmur geliyor... Ne yaparsın? Şu bitmesini istemediğim güzel günlerimiz böyle başladı işte...*

– *Öyle ama, dedi Gündur, durumu kaç kez anlattım sana...*

– *Sözlü olduğunu biliyorum, dedi Göğül, bu nedenle bir suçlu gibi duyuyorum kendimi. Ama bu olağanüstü koşullar ve zaman içinde, tutumumuz ne olabilirdi ki... Özlen'i yavaş yavaş sana umutturabileceğimi sanıyordum. Ama, sanırım başaramadım işte...*

– *Sevgi ve sevi ayrı şeyler, dedi Gündur mavi saçlarını sıvazlayarak, ama bunu nasıl anlatayım...*

– *Sen bana sevgini esirgemiyorsun ama, dedi Göğül, ben seni seviyorum işte. Bu elimde değil ki... Birlikteliğimiz öylesine kısa da olmadı. Sonra önümüzde çok kısa bir yaşam kalmadığını da nereden bilebilirdik? Nereden bilebiliriz ki...*

Güney Yıldızı kaptanı, bu kez hiç sesini çıkarmadı. Sonra düşlere dalmışçasına bir süre, sütalki içkisini yudumladılar. Göğül, içkiyle ıslanan ve sevgiden titreyen dudaklarıyla yeniden Gündur'a uzandı:

– *Peki... dedi, çok dürüstsün ve sen kazandın... Ama son bir kez olsun, beni öpmeyecek misin?* diye fısıldadı. Bir küçük çocukçasına, uzun kara kirpiklerini, ışıyan gözbebeklerinin üstünde kırıpıştırarak... Bir yandan da onun mavi saçlarıyla oynar gibi bilinçsiz devinimler yapıyordu. Gündur, bir görev duygusuna boyun eğmişçesine gözlerini yumarak bekledi. Şimdi Göğül'ün nefesi, az önceki hıçkırır gibi sesiyle yüzünü yalamaya başlamıştı:

– *Ne olurdu... Benim de şu sevgim karşılıksız kalmasaydı... Oh şu zamana nasıl da güvenmiştim... Ama göz açıp kapayıncaya değin geçti işte... Şimdi seni de, kendimi de yitirecekmişim gibi geliyor...*

Gündur, birden döndü, sarılırken:

Ama bu son olacak, dedi, görevimizin bizi beklediğini unutmayın.

Hemen yerinden doğruldu. Beyaz fileli giysilerini düzeltti. Cıvalı yeleğini giydi. Başkaptanlık sorumluluğunu üzerine yeniden takınarak:

– *Haydi, yeryüzüne varmamıza, bir gün bile kalmadı!*

– *Saat kaç?* dedi Göğül, elini ışıktan geçirerek, yuvarlak pencerenin panjurunu açarken. Biten içki bardaklarını alıp, öğütücü dolaba attı.

Birden, doğu ultralavının pembeliği yeniden içeriye doldu. Birlikte kumanda ortamına gitmek için çıkarlarken, Gündur:

– *Neredeyse yeryüzünde günün ilk ışınları belirecek şu anda...* dedi, Göğül:

– *Arkadaşların hepsi uykuya çekilmiş, diye mırıldandı, siz biraz kalıp dinlenebiliriniz... Ben ikinci kaptan Savul'a yardım edebilirim...*

– *Artık uyuyabileceğimi sanmıyorum, dedi Gündur, zaten yeryüzü bağlantısından sonra biraz kestirmiştım. Şimdi de bir küçük 'Dinçol' hapı alınca tamam...*

– *Ben gidip biraz uzanayım öyleyse, dedi Göğül... Ama yine de hiç uyuyabileceğimi sanmıyorum. 'Rhea'dan sonra, yüreğim heyecandan nasıl atıyor, tut bak!*

Gündur'un elini avuçlayıp göğsünün üstüne koydu.. Sonra çocuksu bir sıçrayışla birden koşmaya başlayarak, özel kamarasına doğru yöneldi...

'Güney Yıldızı'nın kaptanı, tıpkı Andur gibi pembeleşen yüzünü ikinci kaptan Savul'a göstermemek için, kumanda odasına varınca, büyük görüntü camından bir süre, saydam, soylu, uzun bir ırmak gibi akan gökleri, yıldızları izledi... Sonra döndü, uykudan gözleri küçülmüş Savul'a.

– *Bay Savul, ben geldim, dedi, artık siz gidip yatabilirsiniz!*

– *Sağ olun kaptanım!..* diyen Savul çıkınca, gitti, komuta koltuğuna yerleşti. Düğmeye basıp hava yastığını yumuşattı. Özel çekmece-sinden bir 'Dinçol' alıp ağzına attı. Geminin bağlı olduğu BİS sayaç ve göstergelerini inceledi. 'İşte artık yedi aydır süren yolculuk bitiyor', diye düşündü, 'başardığımıza göre, mutlu olmamız gerekir. Özlemimiz gerçekleşecek... Yine de Özlen'in sesi kulaklarımda hep...

Elbet birbirimize gönderdiğimiz şu videobanlı telsiz betikçeleri, özlemimizi azaltacağına daha da arttırdı sanırım... Başkan Biltekin, kardeşim Andur, ve annem, babamla birlikte Özlen kimbilir nasıl karşılayacak bizi!.. Yeryüzünün tüm mutluluğu, çocukların gözlerinde nasıl parlayacak...'

Bunları düşünürken, bir yandan önündeki küçük teleekranı açarak, ardından gelen filosunu gözledi. Tek tek, hepsine birer zum yapıp onları gözden geçirdi. Sonra objektifini, doğu ultralavının yanından kaydırarak, varacakları ışıklı noktaya; yeryüzüne çevirdi.

Artık yeryüzünün parlak ceviz kabuğu biraz daha büyümüştü. Sanki içindeki insanların yüreğini yansıtırcasına, bir yanı karanlık, bir yanı ıslıl ıslıl parlıyordu. Yanında parlak bir bencik gibi duran ay bile artık seçilebiliyordu. Yirmi dört saat içinde, bu içlerini dolduracak güzelliği, artık büyük görüntü camından, çıplak gözle de seçebileceklerdi...

Yine de biraz kendinden geçer gibi olmuştu ki, başı ve yüzü, ak saçları ve ak sakallarıyla, 'Satürn'ün halkası gibi çerçevelenmiş, ulaştırırmacı yaşlı Bican, yanaklarına hafif birer şaplak vurarak onu uyandırdı...

Görevliler yerlerini almış, Güney Yıldızı, yavaşlatma motorlarını çalıştırmaya başlamıştı. Göğül, küçük BİS'in başında, üzüm gibi kara gözleriyle gülümseyerek ona bakıyordu.

Savul görüntü penceresinin yanında yükselen üç basamaklı platforma çıkmış, sanki yelkendereğine tırmanmış bir deniz kurdu, eski denizcilerden kalma bir tayfa gibi, elini ağzının yanında perdelemiş, bağırıyordu:

– Sayın kaptanım kara göründü!.. Duyduk duymadık demeyin ey arkadaşlar kara göründü...

...

Kubbekent, serecilerin ve çiftçilerin bölgesiydi. Kubbe gibi büyük camlardan yapılmış sereler, bütün ovayı kaplıyordu. Bunların arasında ağ gibi örülmüş borular, yüksek gerilim hatları, kente olağanüstü bir görünüm kazandırıyordu. Kubbekent'in ünlü

büyük basınç deposu, yüz metre yükseğe yerleştirilmiş bir anıt gibi her yerden görölüyordu. Dört köşesinde hava treni istasyonları ve sayısız turlararcasına bu yaşam bölümüne akan uçar-kaçarlı insanlar uzaktan gözlenebiliyordu.

Yeşil saçlı, mavi gözlü Su, Kubbekent'in yerleşme bölümünün kıvrım kıvrım dar sokaklarında, arkadaşlarının önünde koşarcasına yürüyordu. Kıvrak devinimlerle arada bir onlara dönüyor, sanki görüp duymadıkları bir yermişçesine onlara açıklamalar yapıyordu:

– *Şu gördüğümüz yüksek ana borudan, su serelere doğuyor. Bunlar son tuz ve kireci arıtan süzgeçler... Bunlar sıvı gübre, bunlar da ilaç boruları. Şu tarım bayramlarında çelenk komulan 'Başak Anıtı'... Evet, biraz Kibele'ye benziyor... Biliyorsunuz, kubbelerin içi tam yedi kat toprak... Şunlar gün ışını aktarma boruları... Her katta, kendiliğinden gidip gelen, diskurlar, pulluklar, tırmıklar, sürgüler, mibzerler-yani tohum ekiciler- var... Yapay yağmurlama ve ısı, en üstteki gözlem odasından ayarlanıyor... Yabanıl ot tohumlarından arınmış ve elenmiş topraklar sürekli gün ışınlarıyla doyuruluyor...*

– *İşte, dedi Andur, Su'nun saçlarının buğday yeşili olmasının nedenini anladınız; çocukluğu buralarda geçmiştir!*

Tan, biraz gerilerde kalan Sun'un koluna girerek:

– *Biraz yavaş olun çocuklar!..* diye ünledi. Küçücük bahçeli evler arasında çalışan üfleyici serin klimalardan aldığı esintiyle, pırıl pırıl yapraklarını hışırdatan meyve ağaçlarına, kaldırımların yanında cam bölmelerde uzanan fidanlıklara, hayran hayran bakıyordu,

Sun...Sanki doğa'nın bütün güzellikleri, içinde yoğrulduktan sonra, kumral saçlarının çevrelediği tatlı yüzüne vuruyor, yollar boyu uzanan minicik üzümleriyle ürüne durmuş asmalar, hareli gözlerinde çakışıyordu.

Tan, içinde yeni bir özdeşleşmeyle ona bakarken, birden esirmiş gibi oldu. Şakakları tatlı tatlı attı. Yüreğinin atışını damarlarında duydu... Sanki, Sun, doğaya, o da Sun'a bakarken, oradan bütün bu güzellikler, Sun'un aynasından ona yansıyor, içine akmış gibi oluyordu... Sun, onlara bütün bilmedikleri bitkilerin adını eliyle dikmiş gibi adlandırıp sayıyor, önemli özelliklerini anlatıyordu. İşin garibi, Tan da bütün bunları, evrensel bilinçten gelircesine şiirleştirmeye başla-

mıştı...

– *Hey, yürüsenize çocuklar, dedi Andur, Su sözleşme töreni için acele ediyor...*

Sun, Tan'ın koluna girerek biraz daha hızlandı ve ona usulca:

– *Ne iyi ettik de, Andur'un hatırlarını kırmadık, dedi, çok utangaç çocuk. Belki de Su'nun annesini babasını görmek için yalnız başına gelemeyecekti...*

– *Su, bu gece, burada, annesi Bayan Üreygin ve babası Bay Sürmen'le birlikte kalacağı için, oğlancağız kente yalnız dönmekten çekiniyor...*

Sun gülümsedi:

– *Mor saçlıdan mı korkuyor dersin...*

– *Yalnız ondan mı, dedi Tan, hangi kız görse bizim Andur'u kapacak gibi oluyor... Sanırım ya pembeleşmesine, ya da o ünlü tiklerine bayılıyorlar..*

– *Belki de onlara göz atıyor, göz kırpmıyor, sanıyorlardır...* dedi Sun, gülüştüler.

Andur'la Su, vardıkları evin, ilkel asmalı sundurmasında onları bekliyorlardı, birbirlerine yaslanmış, anlamadıkları gülümsemelerine katılmak için merakla onlara bakıyorlardı.

– *İşte, geldik, dedi Su, burası bizimkilerin evi!..*

Sesler duyulunca, kapı açılmıştı. Kısa tombul yapılı Bayan Üreygin'le ellerini sarkıtınca dizlerini aşan uzun boylu Bay Sürmen, hemen orada belirerek konukları karşıladılar. Su'nun annesinin yüzündeki küçük kırışıklıklar, babasının belindeki o hafif eğiklik olmasa, onlara yaşlı diyebilmek için bin tanık gerekirdi. Su onlara gelenleri bir bir tanıttı:

– *Bunlar arkadaşlarım... Tan, uzay araştırma ortamı BİS uzmanı. Sun botanik gelişim uzmanı!.. Bu da hani size sözünü ettiğim arkadaşım, Andur..* deyince Andur, yine pembeleşti. Ellerini öperken, göz kırpmaları görünmesin diye iyice başını öne eğdi.

Tan onun bu davranışlarına gülmemek için kendini güç tutuyordu. Yandaki küçük odada, üst giysilerini çıkararak, orta boy bir salona geçtiler. Bayan Üreygin ve Su, hemen konukları ağırlamak için mut-

fağa koştı, ikinci kahvaltısının hazırlığına giriştiler. Bay Sürmen kollarını sarkıtıp karşılarna oturdu. Bir süre birbirlerine bakındılar. Odadaki sessizliği Sun bozdu:

– *Yörenizi çok beğendim, dedi, doğrusu o yeryüzünün, eski güzel yaşamını andırıyor... Çiçeğe durmuş meyve ağaçları arasında... Mutlusunuz, değil mi?*

– *Oldukça, dedi Bay Sürmen. Ama şu güneş yayılması gittikçe bitki yapraklarını solduruyor... Geçen gün asmaları bir kez daha budamak zorunda kaldım...*

Andur, şaşkın şaşkın çevresine bakınıyordu: İlk bakışta görmedikleri bir sürü kedi... Yeni gelenlerin yabancılığına alışır alışmaz, yastıklı rafları andıran minicik evlerinden dışarı uğramış, klasik koltukların altına, üstüne, atlaya, tırmana dolanmaya başlamışlardı....

Konuklar, şaşkınlıktan biraz yatışınca, gülümseyen gözlerle, onları izlemeye başladılar. Çeşit çeşit... Van kedisi, Siyam kedisi, Yoz yerlisi, barışçıları, kavgacıları, çapkınları, yaramazları, kürklüleri, şipil dillileri, salona yayılmışlardı... İki üç yavru, tırmanıp, Andur'un yanına, Sun'un kucağına atladılar...

– *Çok şeker şeyler, dedi Sun, onları okşayarak, amanın pek de cana yakın.*

Bir tanesi de Tan'ın karşısına geçmiş, ön ayağını usulca kaldırarak, kucağına atlamak için sorarcasına bakıyor...

Bayan Üreygin elinde kahvaltılarla girince çok kızdı:

– *Sizi şımarıklar, dedi, haydi bakayım, çabuk yerlerinize!* Kedilerin hepsi, bu sözleri duyar duymaz, yapay evlerine, yastıklı ranzalarına döndüler... Yavrular da tıptış tıptış artlarından gitti. Salonun köşesindeki kat kat dizili odalarında, biblo gibi durup onlara bakmaya başladılar...

Bayan Üreygin, kahvaltıları sunarken:

– *Kızım size bunları anlatmıştır, dedi, işte bizim eğlencemiz de bunlar... Emeklilikten sonra, hem oyalanıyor, hem de insandan daha az gelişmiş bir çeşit bilincin araştırılmasına yardım etmiş oluyoruz...*

– *Doğrusu iyi eğitilmişler, dedi Tan, artık onların da us evrimleri konuşma düzeyine varıyordur, sanırım...*

– Evet, dedi Bay Sürmen, *kendilerince oluşturdıkları dil geliyor. İçgüdüsel davranışlarının dışına çıkmaya başladılar. Psikolojik davranışlarını BİS’leyerek, belirli bir eğitim tasımlaması içinde, bu evrimi hızlandırabiliyoruz...*

Su, çok az cinlenmiş çay, kekik, adaçayı ve nane karışımı bir içkiyi sunarken, doğallığı üstünde pırıldayan kayrak limonları da bardaklara attı. Sonra o da oturdu. Andur’un yapacağı önemli konuşmayı beklercesine gözlerinin içine içine bakmaya başladı. Andur başını öne eğip bir iki göz kırptıktan sonra:

– *Annem Tin’in ve babam Eti’nin çok selamları var efendim, diye söze başladı, gelemedikleri için özür dilediler. Lokantaları bu saatte işe başladığı için hazırlık yapıyorlar. Duymuşsunuzdur, robot ‘Lo’ da çok eskidi artık; ikide bir tutukluk yapıyor... Belki bir yeni robot düşünebilirlerdi. Ama göçe değin buna gerek kalmayacak... Çünkü biliyorsunuz, ‘Bilgeler Kamutayı’ kararı var: Robotlar, biyonik adamlar, şimdilik ‘Sonumut’a götürülmeyecek... Hayvanlardan da ancak birer çift örnek. Elbet orada üreyebilmeleri için...*

– *Hani eski yalvaçlardan Nuh’un gemisi gibi, dedi Sun, tarihin akışında böyle yinelemeler oluyor işte!..*

– *Evet, dedi Tan, sanki eski efsaneler, gelecekteki, eski olayların yinelenmesini düşünüyormuşçasına onları öylesine bir işlemişler ki şaşarsınız.*

Su, heyecan içinde boyuna Andur’a bakıyordu. ‘Bu bizim oğlan, bir türlü sözleşmemiz için gereken konuşmayı yapamayacak anlaşılın’ diye düşünerek, ellerini oğuşturuyor, hop oturup, hop kalkıyordu.

Bay Sürmen bunu anlayınca yeniden Andur’a döndü:

– *Demek, dedi, gemilerinizdeki yerler kısıtlı. Ama bizde bakın kaç çeşit kedi var... Demek ikisi dışında hepsi burada kalacak...*

– *Belki Sun, yeni bir öneri getirebilir, dedi Andur, elbet bunu da çözümlemeye çalışırız.*

– *Annenizden, babanızdan söz ediyordunuz, dedi Bayan Üreygin, elbet ilk olanakta onlarla da tanışmak isteriz...*

– *Evet, dedi Andur, onlar şu konuyu belirtmeyi çok istiyorlardı. Yani size şeyi şey etmek için... diyeceğim elbet siz şeyederseniz....*

Su, bu kez gülmemek için kendini güçlkle tutuyordu. Andur git-tikçe şaşırıp pembeleşmeye başlayınca, sözü Sun aldı:

– *Efendim, dedi, kısaca belirtiyim. Mutlu bir olaya tanık olmak istiyoruz. Kızınız Su ile, oğlunuz olmayı düşünen Andur, yaşamlarını birleştirmek için verdikleri sözü, sizin izninizle güçlendirmek istiyorlar...*

– *Biz de Bay Andur'la tanışmaktan çok sevinç duyduk, sağ olsunlar...* dedi, Bayan Üreygin. *Su, bize, bu durumu anlattı. Karşılama balosunda yüzükleri takmayı uygun bulduk...*

– *Doğrusu çok kıvanç duyduk, dedi Bay Sürmen, dilerlerse düğünü de Gallops'tan dönüşünüzde yapabiliriz diye düşündük...*

Yaşlı annenin babanın gözleri yaşarır gibi olmuştu. Önce Su, ardından da Andur, ellerini öptüler. Su gitti, odalardan birinin kapısında durarak Andur'a oraya gelmesi için bir belirtide bulundu. Andur şaşkın şaşkın, çevresine, yaşlı anneye babaya, raflara dizilmiş biblio gibi kedilere bakındıktan sonra iyice kızarak oraya yöneldi.

Birlikte odaya girdiler. Su canlı devingen davranışlarıyla gitti, üç boyutlu aynanın yanından bir düğmeye bastı. O zaman duvardan bir küçük çekmece fırladı dışarıya. Genç kız oradan, saydam bir kutuya yerleştirilmiş, bir tutam, gerçek ördek başı gibi pırl pırl yeşil bir tutam saçı alıp, Andur'a uzattı:

– *İşte sana sözümü yerine getiriyorum...* dedi, gülümsedi. Bu kez gülüşü öylesine içten, öylesine boynu bükük ve yazıksız idi ki, Andur, onun yüzünü iki eliyle tutup, bir süre baktıktan sonra, saçlarını okşamak gereksinmesini içinde duydu. Su da sanki onu sonsuza dek bırakmak istemiyormuşçasına birden, üç boyutlu aynanın içine doğru çekerek uzun uzun öpmeye başladı... Sonra el ele mutluluğun verdiği bir esriklik içinde salondakilerin yanına döndüler...

Bayan Üreygin'le, Sun, bitkilerden, tohumlardan, çiçeklerden söz açmışlardı. Sun, ona:

– *Vereceğiniz Atatürk çiçeği tohumları için, size çok teşekkür ederim, Bayan Üreygin, diyordu, ben de size bir gün, mum çiçeği kanırtmaçlarımdan göndereyim... Nasılsa, Andur size sık sık uğrar artık...*

Andur dönünce, Tan ayağa kalktı:

– *Bize izin vererseniz, gidelim, dedi, yarın biliyorsunuz, 'Güney Yıldızı' dönüyor. İndirme işlemleri ve karşılama töreni olacak. Evde*

de bir iki deneyimimi sürdürmek istiyorum... Hem karanlık olmadan gündüz gözüyle çikalım da...

Sun da ürküntü içinde birden yerinden doğruldu:

– *Oh, dedi, yine ortalık sarsılır gibi oldu. Bilmem algılayabildiniz mi?.. Belki de bana öyle geldi....ya da bir baş dönmesi falan...*

Su, hızla koştu, sundurmaya çıktı. Çevreye şöyle bir göz atıp döndükten sonra:

– Ortalık durgun, dedi, yalnız çok güçlü bir rüzgar çıkmış...

Andur küçük BİS’inin saat düşmesine basarak:

– *Az sonra kalkacak bir taşıt var, dedi, hava treni istasyonuna zamanında varabiliriz. Ama hemen çıkmamız gerekir...*

– *Siz bilirsiniz, dedi Bayan Sürmen. Ben yemeğe kalacağınızı umut ediyordum...*

– *Yarın çok yoğun işlerimiz var, dedi Andur, biliyorsunuz erken yatıp erken kalkmamız gerekecek... Su da iyice dinlenmiş olur...*

Sonra döndü, bir, elindeki saydam kutuya, bir de Su’ya içtenlikle baktı. Bilinen tikleriyle birlikte hafifçe pembeleşerek:

– *Nasıl sık sık geliriz artık, dedi, bir şölen alacağımız olsun...*

– *Ne demek, ne demek, çok seviniriz... dedi, Bayan Üreygin. Bay Sürgen onları uğurlarken, dönüp birden kedilerine bakarak:*

– *Çok garip, dedi, sanırım, olağanüstü bir durum çıkacak. Bunların içgüdüleri çok güçlü oluyor, insanın önsezisinden de daha aşırı...*

– *Bilinç, insanın içgüdüsunü biraz gölgeliyor, dedi Tan. Daha doğrusu kötü geleceklere toz konduramıyor, iyimser umudu ağır basıyor...*

– *Yine de us ve bilinçten yana, kediler on adım geride... dedi Bayan Üreygin.*

Sun hareli gözlerini çakıştırıp:

– *Biliyorsunuz, dedi, bilinç; evrimini, bitkilerden, amiplerden, balıklardan, sürüngenlerden, memesizlerden, insana doğru gittikçe geliştirmiş. Örneğin bir kedi, bir bitkiye göre elbet önde. Beslenme, üreme, gelişme bilinci ortak. Ama devinim, yer zaman algınlığının itimi, boşalım, içdöküm, tepki değişmiş. Ama insana göre de örneğin, araç kullanma, dili soyutlama, güçlü bellekleme, derin düşünme ve*

tasımlama yeteneğine ulaşamamışlar...

– *Bilincin gözlemine, iyi bir yorum getiriyorsunuz, dedi Bayan Üreygin, demek ki gelişim, küçük atomların, büyük yıldızları ve evreni oluşturmaları gibi, doğa bir yandan gelişen bir organizmanın evrimini de sürdürüyor.*

– *Yani gittikçe özdek, tine dönüşüyor diyebilir miyiz buna dedi Su, söze girerek. Bu kez Tan:*

– *Artık son deneylerimizde, bunun kesinliğine varıyoruz, dedi. Hele doğa kurallarını bilincin özdeğe dönüşümü sayarsak, özdeğin de bilince dönüşümü, varlığın çemberini tamamlıyor diyebiliriz..*

– *Oooooo... dedi, Bay Sürinen çıkarlarken, bu konuda anladığıma göre başarılı bir araştırmanız ve geniş bilgileriniz var... Doğrusu bundan böyle sık sak görüşmemiz, bizler için büyük bir zevk olacak...*

Sundurmaya çıktıklarında oldukça güçlü bir rüzgarın, ağaçları büküğünü gördüler. Yeni yeşeren yapraklar bile kopacakmışçasına bir hışırtı çıkarıyordu.

– *Bu, olağanüstü bir şey... dedi Andur. Su, onun ellerinden tutmuş, bırakmak istemiyor gibiydi. Sanki dengesini, uzay kaptanının güçlü dayanağıyla koruyormuşçasına, bir eliyle savrulan saçlarını, tül gibi eteğini düzeltirken, öteki eliyle, onun avucunun içine tırmaklarını batırırcasına sıkıp sıkıp açıyordu.*

– *Evet olağanüstü bir durum, dedi Bayan Üreygin, demek bizim kediler bunu sezinledi...*

– *Haydin, bir an önce istasyona varalım, dedi Tan, hoşça kalın efendim. Hoşça kal Su!..*

– *Hoşçakal, Su, görüşürüz... dedi, Sun da, ürkmüş bir kedi yavrusu gibi Tan'ın koluna sokulurken. Su, Andur'un elini bırakıp bırakmamakta kararsız gibi görünüyordu. Bayan Üreygin içeri girince, caresiz o da, Andur'a nefesi degecek gibi yaklaşarak:*

– *Güle güle... dedikten sonra, kapıya gidip uzaklaşmalarını beklemeye başladı. Andur küçük saydam kutuyu yeleğinin cebine güçlkle yerleştirip, bir kez daha dönüp el salladı. Sun da, dar geçitlerden, eğri büğrü yollardan koşar adım geçerlerken Bayan Üreygin'in verdiği çiçek tohumlarını, taşıması için Tan'a verdi.*

Rüzgar gittikçe hızlanıyor, cam sere kubbelerinin boşluklarında, taşıma borularının ve gerilim hatlarının arasında uğultular yaratıyor, ısıklar çalıyordu. Döner merdivene atladıkları sırada, fırtınalaşan esinti, merdiven korkuluklarını zangırdatarak, büyük su deposunun eski yıldırımkorularında, iç tırmalayıcı düdüklükler çalmaya başladı. Öylesine bir itici güce ulaşmıştı ki, herkesin oraya buraya tutunarak devinmesine neden oluyordu.

İstasyon giriş kapısında, büyük cam bölmeli bekleme yerinde, bir süre orada birikenlerle birlikte, sıkışıp durmak zorunda kaldılar. Sun, giriş dikmelerindeki tutkaçları güçlükle yakalayan Tan’a, tutunmak zorunda kaldı ve:

– *Yıllardır böylesine fırtına olmadı!..* diye yüksek sesle ünledi. Andur, o ünlü tikleriyle göklere bakarak:

– *Bakın... Bakın... dedi. Bulutlar da yarılmaya başladı!*

– *Şaşılacak şey, dedi Tan, bilinmeyen bir etkenin görüntüsü bu... Tanrı hayıra çıkarsın...*

– *Tanrı, bilir ya, dedi Sun, bu belki de, Satürn’ün başına gelenlerden sonra, dengenin gittikçe bozulmasından oluyor...*

Bekleme salonuna girdiklerinde, büyük bir gürültü ortalığı sarstı. Bulutlar dağılıp saçaklanmaya başladılar. Sanki, bulutların açılan boşluğundan büyümlü bir el girmiş, ortalığı karıştırıyor, kararmaya yüz tutan gökyüzünde, ultralavların kor rengindeki görüntüsü bile seçilebiliyordu.

Derken, birden kubbe biçimindeki serelerin üstü aydınlandı. Ardı ardına şimşekler çakmaya başladı. Ünlü basınç deposu, gök gürültüleri içinde, yıldırımlarla, artık, ardı ardına dövülüp duruyordu. Güzel Sun şaşkınlık içinde, iki eliyle belinin yanlarından kamına bastırarak:

– *Yoo... Hayır... Olamaz bu, dedi, olamaz!*

– *Sakın, dedi Tan ilgiyle, bir yerlerin mi ağrıdı?*

– *Hayır... Hayır... Görmüyor musun? Yağmur yağıyor! Yağıyor işte...*

– *Olası değil, dedi Andur, yıllardır yağmayan yağmur, niye yağsın?*

– *Yağmur değil, dolu bu!..* dedi Tan.

Şimdi iri damlalarla birlikte, cevizden büyük buz parçaları, camlara çat çat vuruyor, giriş sahanlığından, döner merdivenden çığ gibi

akararak artık Kubbekent'in bile görünmesini olanaksızlaştırıyordu... En sonunda bu dolu parçalarını durmadan yukarı taşıyan döner merdiven sıkışıp kaldı.

– *İşte şimdi hapi yuttuk, dedi Andur, Bay Sümen'lerin evi yıkılmazsa çok iyi. Ne olsa biraz eski biçim ve dayanıksız! Sonra bu böyle sürerse, uzay filomuzun iniş tasımlamasını da aksatabilir...*

Gelen hava trenine güçlülkle, ürküntü içinde bindiler. Herkes, şaşkınlık ve korku içindeydi Yaşamlarında böyle bir olayı görmemiş çocuklar, gümbürtülerden titreyerek, atalarının yanına sokuluyor, kimi de ciyak ciyak ağlıyordu.

– *Şu güneş umulandan üç milyar yıl önce sayrılandı, diye mırıldandı Tan. Bir zamanlar ayın havasını alıp giden Biela yıldızı, çocukluğumuzda kuyruğunu bu kez güneşe değirerek geçmişti... Anımsıyorsunuz? İşte böyle bir duyarının etkisi, olasılık hesaplarına girmiyordu...*

– *Örneğin, dedi Andur, bundan yüzyıl önce, artık yağmur yağmayacak desen, kimse inanmazdı sanırım, şimdi de kimse yağmurun yağdığına inanamıyor...*

Fırtına ve rüzgardan, hava treni savrulur gibi sallanıyordu. Sun, Tan'a biraz daha sokularak:

– *Sakin yeni bir ultralav bize doğru uzanıyor olmasın? BİS'lerinizin yanıtlarında kesinlik olduğuna güveniyorsunuz değil mi?* diye sormaya başladı.

Andur oradan söze girerek:

– *Bunda korkulacak bir durum yok, Sun, dedi, ama neyleyelim ki yine de birçok olay karşısında çaresiziz...*

– *Yok... Şu çocuklara acıdım da, dedi Sun, yoksa korktuğumdan değil. İnsanların yüzündeki bu güneş yayılmasının verdiği mutsuzluğun esrikliği... Çaresizliğimizse, şu sonsuz küçükle, sonsuz büyüklük arasında olmamızdan geliyor. Bizim yaşantımız, bu sonsuz yaşam içinde bir nokta...*

– *Neylesek bir nokta, dedi Tan. Ama yine de bu karamsar olmamızı gerektirmez. Evreni oluşturan bir parçayız... O kendi bilinç evrimi içinde, bizi de yaşatmak ve bir gün yüceltmek zorunda!*

– *Haklısın sevgilim, dedi Sun, doğanın bu verisini duyarak yaşamak, çevreye yararlı olmak, herkesi mutlu etmek... Hiç değil onların mutluluğuyla, ancak mutluluğa erişeceğini anlamak, erinç ve güç verebiliyor kişiye, insanın yalnız kendi için bolluğu düşünmesi, onu bencil yalnızlığa götüren bir şeytandan başka ne olabilir?*

Hava treninden inerlerken, gök gürültüleri dinmiş, fırtına oldukça yatışmıştı.

Tünel, kent dışarıdaki fırtınadan etkilenmemişti. Yeraltı treninin basınç dizgesinde, gün aktarmalı sokak ışıklarında hiçbir bozukluk yoktu. Hava treninden yeraltı trenine aktarma yapmış olmaları onları biraz daha yatıştırmıştı. Erinç sokağı durağına varırlarken Tan, yanaklarını şişirip bir ılık çaldı. Sonra bir ileriki durakta inecek olan Andur'un, dalgın duruşunu gidermek için, sırtına bir şaplak vurdu. İndiler.

Sun cam taşlıklarına çıkar çıkmaz, sere çiçekliğinin penceresini açmak istedi.

– *Açılmaz, dedi Tan, az önceki konulara dalıp gittin sanırım...*

– *Ha...Evet, dedi Sun, Oh... Elbet...*

– *Çiçekliğin saydam kanadının giriş kapımızın kilidiyle uyumlu olduğunu biliyorsun, biraz sabret...*

Hemen, küçük BİS'i şifreleyip güdüm telsizine verdi. Kapı bu etkilemeyle açılırken, çiçekliğin de kilidi boşaldığından, Sun'un bastığı düğmeyle, serenin büyük camı boylu boyunca yukarı kalktı.

Sun:

– *Şimdi de tohumları... dedi.*

– *Ha o tohumlar...*

Tan, cebinden onları çıkarıp, eşine uzattı.

– *Göçe çıkmadan, bu Atatürk çiçeklerinin açmasını istiyorum da... Yalnız gün aktarmasını çoğaltmamız gerekecek...*

– *Sonumut'a çiçekleri de mi götüreceğiz?*

– *Oh elbet, orada milyonlarca yıllık bitki evrimini bekleyemeyiz sanırım... Hiç değil bütün güzel çiçeklerin tohumunu oraya götürebiliriz.*

– *Eh sevgilim bunu biliyorum. Yani biz de özel olarak götürecekmiz diye sordum...*

– *Ne yer tutarlar ki... Hadi ben bunları dikerken, sen içerideki mavi yaseminleri de bana getir!*

– *Tamam! dedi Tan, getireyim.*

İçerdeki cam fanusta duran yaseminleri bir çırpıda aldı geldi. Sun onu, iyice toprağa batırdıktan sonra, üstündeki düğmeye bastı, boş fanusu yukarı çekti. Yasemin çiçekliğe yerleşmişti bile. Sonra yandaki iki mum çiçeği fidanından birinin üstüne, boş fanusu geçirdi, elini düğmeden çekerek onu yukarı kaldırdı. Bu kez mum çiçeği fanusun içindeydi. Sonra dokuzuncu koral'ın ezgisini mırıldanarak çiçekliğin bütün ayarlarını yeniledi. Renk renk çiçekleri kokladı. Tatlı hareli gözlerinde onları çakıştırarak bir bir inceledikten sonra, hazırladığı mum çiçeğini içeri götürmek için eline aldı...

– *Oldu, dedi, bu iş de bitti... Yemek yiyelim mi, yoksa birer sütalkiyle meyve çerezi mi?...*

– *Oh, Bayan Üreygin bizi iyi ağırladı, dedi Tan, ama teleekranda olayları izlerken, sütalki içebiliriz...*

İçeri girer girmez, çarçabuk, banyolarını alıp giysilerini değiştirdiler. Sun, havayastıklı koltuklarına yerleşmeden, küçük bir tepside meyve çereziyle birlikte içkileri getirdi. Köpüklü sabunundan bu kez çam reçinası ve sakız kokusunu bedenine sindirmişti. Sütalkiden Tan'a da bir yudum tattırıp, dudaklarını dudaklarına değirip çektikten sonra, elini tutarak yanına uzandı.

Tan, dinleyecekleri yeni duyurular için televizyonu, üç boyutlu büyük ekrana bağlamıştı:

...Sayın izleyiciler, gördüğünüz gibi, fırtına bu bölgelerde zarara yol açtı. İşte atom reaktörü kulesinin nasıl yana eğildiğini ve yanındaki Sin Koruluğu'nun kırılan ağaç ve dallarının sellerle sürüklenişini görüyorsunuz. Burası da Kıyı-kent sokakları, çalışan emiciler, suları denize basıyor... Ve Batı barajı, evet... Elbet savaklarından akıtacağı su, bu kıtanın en büyük çağlayanını oluşturmak zorunda...

Güneybatı kentlerinde de, iki dakika elektriklerin kesilmesi az kalsın büyük bir paniğe yol açıyordu... Şimdiki görüntülerimiz ise, uçar-kaçar sırasına giren kalabalığı gösteriyor. Çünkü fırtına nedeniy-

le bunların dağıtımı durdurulmuştu...

– *Suların böylesini, bir kez deniz aktarmaları yapılırken görmüş-tüm, dedi Tan. Sun merakla gözlerini ekrana dikmiş sütalkisini yudumlarken:*

– *Kubbekent'ten söz açmadıklarına göre ucuz atlattılar, dedi, ama benim ilk duyduğum sarsıntıdan söz etmiyorlar...*

– *Sık sık küçük çapta yer sarsıntıları zaten oluyor, dedi Tan, Belki yine onlardan biridir. Ama bu fırtınalı yağmur iyi bir simgelem değil. Yağdığına göre eh artık şu bulutlar eriyip dağılsa ya... Nerde? İşte bak, yine her yerde o bungun sis gibi bulutlar... Artık olağanüstü olaylar da öylesine çoğalmaya başladı ki, neredeyse olağan sayacağız bunları...*

– *Bak duyurman, olayların yorumunu da yapıyor... Ne diyor o?*

‘...Küçük bir sarsıntıyla başlayan bu fırtına patlamasının, yarın yeryüzüne inmesi beklenen ‘Güney Yıldızı’ndan alınan bilgilere göre, ‘Rhea’nın, Güneş ultralav etkisinde parçalanmasından kaynaklandığı ileri sürülmektedir. Görüştüğümüz nöbetçi uzman Bay Sirmen’e göre ise, bir ay içinde, güneşten, yeryüzüne daha yakın bir ultralav’ın geleceğini ve benzer olaylara yol açacağını öğrenmiş bulunuyoruz... Son alınan bilgilere göre, Gallops kıyılarında suların deniz düzeyinden on yedi santim yükselmiş olması, artık kutuplardaki buzların da daha hızlı erimeye başladığının bir sonucu olduğunu gösteriyor. Gallops uzay ortam başkanlığından alınan duyuruda, deniz kıyı surları onarımının hızlandığı da belirtilmiştir...’

Duyurular bitince, Tan televizyonun, üç boyutlu teleekranla bağlantısını keserek, bilinçaltı deneyimlerini sürdürmek için, anılar ve bilinçaltı makinesinin bağlantı hazırlıklarına girişti.

– *Bu anlaşıldı artık, dedi Sun, uygarlıkla ulaşılan yaşamın erinçli kolaylığı artık bitecek... Çabamız gittikçe güçleşiyor...*

– *Doğayla yarıştayız işte, dedi Tan, bakalım kim kazanacak? Aslında bu en kutsal savaş; çünkü ona karşı, ama onun yaşaması için bir savaş bu! Belki de bilinç evriminin özdeğe karşı utkusu olacak!..*

Sun, eşinin bu sözleri üzerine, içki bardağını uzatarak, onunkiyile tokuşturdu. Hareli gözlerini belirsiz gölgeler, renkler içinde akan ekrana dikerek:

– *Başarmalıyız, diye mırıldandı, insanların eski güzel günleri sürmeli... Şu insanlık, şu bilinç, şu tin, ölümsüz olmalı... Tıpkı şu çiçek tohumları gibi... Bilinç tohumlarını tüm evrene taşımalıyız!.. Çünkü varlığın nedeni bu... Anlamı bu... Şu bilinç olmasa, en düzenli dizge, en geniş zamanlı boyut bile kaos olmaz mıydı sence?*

Sun bunları söylerken kalktı, yumuşacık elleriyle Tan'ın avuçlarını sıkarak:

– *Haydi, dedi, bu kez o şakaklıkları ben takmak istiyorum. Acı verse de kanatsa da, ben takmak istiyorum...*

– *Yo... Yooo... dedi Tan. Kadın teni bizimkilerden çok incedir. Doğrusu o iğneli şakaklıklarla derini kanatmak istemem...*

Sun, yatışıp yumuşayarak yanına oturdu. Parmaklarını Tan'ın alnında tüyden bir kalemle yazı yazar gibi gezdirerek:

– *Hani, insanın tenini hiçbir şey yapmıyor, diyen sen değil miydin? dedi. Peki... Ama bir dahaki sefer ben de denemek istiyorum...*

– *Ben alıştım, dedi Tan, hem bir gün onları da düzeltereğim...*

Gitti, Tan anılar makinesiyle, bilinçaltı makinesinin bağlantılarını tamamladı. Kulaklığa benzer küçük iğneli aygıtı şakaklarına oturttu... Sun son bir kez:

– *Merak ediyorum, dedi, ben taksam, acaba benim özdeşleştiğim kişi de, bilinçaltımı güçlendirerek, benzer sonucu getirebilecek miydi?*

– *Birlikte benzer anıları yaşadığımız için, durum değişmiyor, dedi Tan, senin anlayacağın, bütünlüğümüzün de bir kanıtı oluyor bu...*

Bunları söylerken, üç boyutlu teleekran bağlantısını kurmuştu. Elinde küçük kumanda aygıtı, geldi Sun'un yanına yerleşti.

– *Akım, anılarla, umutlarla bütünlüyor kişileri, dedi, hele bazıları, aynı yeri aynı zamanı bölüşüyorlar. Bu içice üçgenler gibi uzay ve zaman içinde ana, baba, çocuklar bağlantısında sürüp gidiyor...*

– *Sanki evrensel bir BİS var, dedi Sun, sanki DNA'yı tasımlayan, kişiliği ve kaderi denklemlen... Bu benzer dizge, insanları da yaşam sevgisiyle doldurup yoğurarak, onları sonsuz bütünü oluşturmaya itiyor. Her denk düşmenin bile belki bir anlamı var. Örneğin ben ya da sen... Yüz yıl arayla doğsaydık, ta beş yüz yıl önce birlikte olduğumuzu,*

düşünemeyecektik bile. Birbirimizi tanımayacak, anımsayamayacaktık. Belki de bunca mutlu olamayacaktık. Dahası belki böylesine esinlenip, birlikteliğimizden doğan itici güce erişemeyecek, belki de daha bencil, insanlığa daha az yararlı kişiler olarak eriyip gidecektik...

O, bunları söylerken, Tan, elinde aracın kumanda aygıtı, tansiyon gözlerle eşine bakıyordu. Sonra dayanamadı, Sun'un yuvarlacık güzel dizlerini okşayarak; bir eliyle de kumanda aygıtına basarken:

– Haklısın sevgilim, dedi, beşinci boyutun varlığını kanıtlayan şu buluşumuz, belki de gittikçe özdekçi olan şu insan evrenine bir uyarı sağlayacak, belki de artık 'Sonumut' ta yaşamak zorunda olan insanlara bir çığır açmış olacak. Evrene daha soylu bir çevrenden bakacaklar... Kimbilir...

Bunları der demez, Tan, bilinçaltı makinesini çalıştırıvermişti bile. Büyük teleekran, önce, birden geriye doğru ivedi sarılan bir film gibi çok hızlı kayan görüntülerle ısıdı ve nefesini geriye çekerek konuşan bir insan gibi, kıvrak garip boğuntulu sesler çıkardı. Sonra ışık ve renk akıntıları arttı, çakan büyümlü şimşek gibi parıltılar, gittikçe durulaşarak biçimlendi:

‘Şimdi yemyeşil sarmaşıklarla, hanımelleriyle, yaseminlerle sarılı bir küçük çiftlik evi çıkmıştı ortaya. Ardında deniz gibi dalgalanan, sapsarı, başağı evine durmuş buğdaylar... O zamanlar çok sık kullanılan, akaryakıtlı traktörler, gürgen sürgüler, mibzerler, zincirli araçpalar, daha birçok ilkel tarım aracı... Kargılarla evi çevreleyen okalip-tüsler altında çiçekli bir bahçe... Masmavi bulutsuz bir gök, uysal yumuşak sevecen bir güneş!..

Sevi'yle Köken bir masanın başına oturmuş, buğday başaklarının tanelerini sayıyorlar... Çoban bir kuzuyu çekmiş getirmiş, iki kuzu da ardından geliyor... Giriş kapısının önünde, asmaların altında duruyorlar. Üç çocuk... Biri, üç yaşlarında; ellerini çırpıp, çekingen, onları karşıdan okşar gibi yapıyor. Biri yedi yaşlarında. O da oğlan, diz çökerek kuzunun boynundan yakalıyor. Kız, on yaşlarında, Sevi'yle Köken'in ellerinden çekerek, onları oraya götürmeye çabalıyor:

– Bak anneciğim ne güzel! Minicik kara kara gözleri var...

– Sürmeli gibi, dedi annesi.

Baba, mutlu gözlerle bir süre onları izleyip, kuzunun birini okşa-

ması için, en küçük oğlanın önüne getiriyor. Ama sevecen gözleri ıslıl ıslıl mutlu, onların saçlarını okşuyor, çocukların sevinçli devinimlerini gördükçe, yaşama sevincini simgeleyen, içli, canlı kahkahalar atıyor... Çobanın oraya sürdüğü buzağılar da gelince, oğlanlar ürkererek sıçraşıyorlar. Köpekler de buzağıları suçlu sanıp, üzerlerine havlayarak gidiyorlar...

– *Şiiişt, Kara, Moruş, Garip!.. Buraya gelin!..*, diyor Köken. Küçük oğlan kucağına sıçırıyor... Bu durumda bir kez daha Sevi'yle göz göze geliyorlar. Trende karşılaştıkları ilk gençliklerindeki gibi; sanki, yedi olağanüstü yapıtın, sonsuzlaşan bir görüntüsünü andırarak, öylece kalıyorlar...'

– *Oooh, ne güzel, göklerimiz masmaviymiş. Gözlerimiz erinç dolu!..*

Evet artık evlenmişler... Ne güzel, ne tatlı çocukları olmuş...

– *Nice mutlular?!..*, dedi Sun, çam reçinesi ve sakız kokulu saçlarını, Tan'ın yanaklarına gömerek...

– *Daha doğrusu, nice mutlu olmuştuk*, dedi Tan, *nice mutluyuz...*

Tan büyük ekrandaki görüntüyü kapatırken, Sun onun yanaklarına, küçücük küçücük sevinç öpücükleri kondurmaya başladı. Sonra birden toparlandı, kalktı. Gitti, yatak odasının yer çekimini azaltarak, serin klimasını açtı. Duvardaki düğmelerden birine basınca, saydam plastik köpükler, bir yatak düzeyince, odayı boylu boyunca kapladı...

...

Yaşlı ulaştırmacı Bay Bican, kulaklarının üstünden ensesine değin, Satürn'ün halkası gibi başını çevreleyen ak saçlarını, iki eliyle yolarcasına tutarak:

– *Güney 42' gemisi yanıt vermiyor!*, diye bağırdı.

Kaptan Gündur'la ikinci kaptan Savul, verdikleri komutları birden durdurdular. Göğül birden çılgın gibi:

– *Çağrı-görünleri kumandasız...* dedi. Sallanarak kayıyor ve boş alanlarda geziniyor... Görevlilerin çoğu yerlere uzanmış; yüzlerinde, kollarında yara ve yanıklar görülüyor...

– *Bu 42’ radyoaktif kaçağı olan gemi. Kaçak dışarı atılıyordu ve üstelik onarılmıştı...*

– *Onu ivedi bizim kumandamıza bağlayın, dedi Gündur, bu gemide tüm görevliler kendisini yitirmiş! Onu uzay bakım istasyonunda karantinaya almamız gerekecek...*

– *Yapay uydular alanına varmamıza yedi dakika var, dedi uzman Çelen, Ayyavrusu uydusuyla, 42’’nin kenetlenmesini sağlayabiliriz...*

– *Evet, en yüksekteki bakım yapay uydumuz o, dedi Gündur, hemen bağlantı kurun!*

Yaşlı ulaştırmacı Bican, yaşından umulmaz bir çırpıntı içinde ivedi bağlantıyı sağladı. Ve konuşmaya başladılar:

– *Ayyavrusu selam! Sesimi alıyor musunuz?*

– *Alıyoruz!*

– *Biz geldik!*

– *Bekliyorduk, hoş geldiniz...*

– *İvedi bir durum var... Güney 42’, atom pillerinden sızan radyoaktif kaçak nedeniyle, kumandasız. Kaçağın onarılmış olmasına karşın, yine de tüm görevliler bilinçlerini yitirmiş durumdalar. Sizin yörüngенize sokuyoruz.*

– *Dört dakika, yirmi iki saniye, diye belirtti uzman Çelen, kenetlenme olurluğu!..*

– *Evet, dedi Bican, vereceğim zaman uyarı ti sesinden sonra dört dakika içinde, kenetlenme işlemine geçebilirsiniz.*

Ve tam dört dakika kala, ayar uyarı düğmesine bastı. Şimdi hepsi uyanık bir gözlem içindeydiler. Çünkü bu yapay uydular bölgesinde, herhangi bir çarpışma olmaması için BİS’ler iyice denetleniyor, radarlar ve çağrı-görünlerin, özenle izlenmesi gerekiyor, sık sık da yeryüzüne uzaklıklarını ve gök haritasındaki yerlerini bildiriyorlardı. Bir ara, ‘Güney Yıldızı’ filosu, ayın öylesine yakınından geçti ki, onun aydınlık yüzünde güneş tutulmasını andıran gölgeler oluşturdu. Ay Uzay İzleme Ortamı, Uzay Bağlantı istasyonlarının kuleleri, bir çırılda görünüp yiterken, bütün gözler yine, teleekrana kaydı. Tam bu sırada, 42’nin sapışı ve Ayyavrusu’yla birlikte aynı yörüngeye girerek, gözden yitişi görüldü. Sayman Göğül, yerinde duramamış, kaptanın

hemen yanma giderek, omuzlarından tutup sarsmaya başlamıştı:

– *Başardık!... Başardık!*

O zaman yaşlı Bican da yerinden kalktı. Göğül'ün çıplak kollarına buruşuk ellerini koyarak, usulca ona:

– *Artık az sonra yeryüzündeyiz, dedi, ama soğukkanlı olmamız gerekiyor. Kaptan Gündur'un dikkatini dağıtmamalıyız. Dokuz yüz kırk geminin sorumluluğu onda ve bizlerde...*

Göğül yaşlı Bican'ın ne demek istediğini anlamıştı. Ama artık Gündur'dan kopacağını düşündükçe, yaptığı şu önemli görevi bile unutuyordu. Düşüncelerini sanki yaşlı Bican da anlayacakmış gibi gelince, bambaşka bir havadaymış gibi görünmek için, onu kolundan tutarak, kalın camlı büyük görüntü penceresinin yanına götürdü:

– *Bak! dedi, Özgürlük Atı yanımızdan geçiyor...*

– *Bu yapay süs en eski uydulardan, dedi yaşlı Bican anlayışla gülümseyerek, bu şahlanan atı iki yüz yıl önce bu yörüngeye oturtmuşlar, içinde gün ısıısıyla genişleyen ve onu pırıl pırıl parıltıdan 'Neon 3' sayesinde yeryüzünden de çıplak gözle izlenebiliyordu. Bulutsuz, saydam, yıldızlı gecelerin en güzel yontusuydu bu... Biliyorsun, ya da duymuşsundur, yeryüzü devletinin kurulduğu günlerde, karanlık bulutlar daha yeryüzünü sarmamıştı. Güneş yayılmasının olabileceğini de kimsecikler düşünmemişti...*

– *Evet dedi Göğül, şimdi gök taşları, yıllardır sırtında çukurlar açmış, şahlanan bir ayağının ucu da parçalanmış...*

– *Öyle, dedi yaşlı Bican, çeşitli bölmelerden ve çok dayanıklı yapıldığı için, bereket içindeki gaz dağılıp gitmemiş...*

Bican bunları derken, Göğül yine dayanamayarak, koştu, Gündur'un hava yastıklı koltuğunun ardından eğilerek:

– *Bakın Bay Gündur, dedi. Oh işte bu çok güzel... Şu yeni görünen uydusu... Ne güzel bir sevgi simgesi...*

– *Üç yüz yıl önce yörüngeye oturtulmuş Eros, bu!*

– *Elinizdeki oku sevgiden tutuşan bir yüreğe çevirmiş!*

– *Yüzünde insanı sonsuzluğa iletecek o sevgi bağının, göksel, yazıksız gülümsemesi. Sayın uzman Çelen, bu hangi yontucunun yapıtıdır dersiniz?*

– *Oh, o çok eski, dedi uzman Çelen, şimdi onun tarihini BİS’de arayacak zamanımız yok...*

Yerini almış olan ulaştırmacı Bican:

– *Sayın Kaptanım, dedi, şu anda yanlarından geçtiğimiz, onarım, bakım ve gözetim uydularıyla bağlantı kuruyoruz! diye bilgi verdi. Göğül de bu ivediliği duyunca, yeniden hava yastıklı koltuğuna yerleşerek, önündeki BİS bağlantılı çağrı-görün’den, ‘Güney Yıldızı’nın on yedi katını, boşalmış ambarlarını, görevli arkadaşlarını, atom pilleri bölümünü, asansörleri, koridorları bir bir inceledi.*

Bu arada Kaptan Gündur:

– *Güney Filosu, dikkat! Saniyeli zaman ayarlamasına giriyoruz! Geri tepkiye hazır olun. Uçançember kanatları, ortamkaç gücünden, ortamıçerim gücüne geçecek... Güç püskürtücüler yüz seksen derece ön... Yer çekim azaltma ayarı... Tamam! Şimdi BİS’i kendiliğinden komuta ayarına alın... Üçer saniye arayla Güney alanına iniş... Tek sıra dizilme dönüşü... Tamam!.. diye komutlar veriyordu. Savul da, Güney Yıldızını bu komutlara uygun olarak, veri ve koşullara göre ayarlıyor, yinelemeli komutları tüm görevlilere duyuruyordu.*

Az sonra koca gemi, hava boşluğuna girmişçesine savrularak birden sarsıldı. Geri çalıştırma gücü uğuldayarak, gemiyi titretti. Şimdi güneş ultralavlarının pembeleştirdiği, sonsuz bir eğim içinde uzanan yeryüzünün, bungun bulutları üstünde duracak gibi yavaşlamışlardı. Yaşlı ulaştırmacı Bican, Yeryüzü’ne son duyurusunu veriyordu:

– *Varıyoruz! iki dakika içinde ilk inişi ‘Kaptan gemimiz’ yapacak. İki dakika sürmez, sizi özlemle kucaklayacağız.*

Bu kez, büyük çağrıgörün’de, Yeryüzündeki, Uzay Araştırma, bağlantı salonu, anfiteatrı dolduran görevli ve uzmanlarıyla birlikte belirivermişti.

– *Geri sayım başlatılıyor, dedi uzman Türe ekrandan, hoş geldiniz, kutlarınız... Az sonra görüşeceğiz...*

Kamera, çabuk çabuk, aygıt ve araçların başında, boncuk boncuk terleyen Biltekin’in, Göktekin’in, Sergen’in, Andur ve Tan’ın yüzlerini görüntüledi. Andur o ünlü tikleriyle sözü aldı:

– *Güney alanı inişe hazırdır sayın kaptanım. Dünkü yoğun fırtına dindi. Sizi perdeleyecek hiçbir engel yok... Yağmur da yağmıyor...*

– *Anlaşıldı, inişi sürdürüyoruz. Bu son duyurumuzdur.*

Sonra arkadaşlarına döndü:

– *Bu kardeşim de, eski şakacılığını sürdürüyor, dedi, yeryüzüne yağmur yağmadığını biz de biliyoruz... Hay sevgili kardeşim, şimdi görüşürüz seninle!*

Bulutlar aşılınca, yeryüzü birkaç saniyede tüm görkemiyle yaklaştı. Kentlerin arasında nokta gibi seçilen alan gittikçe büyüdü. Son anda, Göğül'ün bakışları, kıskançlıktan yalazlanacakmış gibi, Gündur'un o mutluluktan ıslıl ıslıl parlamaya başlayan gözlerine takılıverdi.

• • •

Daha ortalık aydınlanırken yola çıkmıştı Sun, eşiyle birlikte. Tan, 'Uzay gemileri denetleme-bağlantı' bölümüne girerken, Su da Andur'dan ayrılmış koşar adımlarla 'Uzay yolcu salonuna' gelmişlerdi. Yürüyen merdivenden iner inmez, ortalığın hınca hınç dolu olduğunu gördüler. Her uzay gemisi için, ayrı ayrı karşılama bölümlerine, cam bölmeli kapıların çevresinde yaldızlı ipler çekilmiş, bütün dikmeler, ayrımlar federal yeryüzü devletinin ve federe devletlerin bayraklarıyla donatılmıştı. Yürek çarpıntısı içinde bekleyen çocuklar, gözlerinde umut parıltıları, gelecek kimseleri görebilmek için yerlerinde sıçrayıp duruyor, genç kızlar, delikanlılar, altlarındaki yer yarılıverecekmişçesine oradan oraya atlayarak koşuyor, çember çember bölükler oluşturarak yüksek sesle konuşuyorlardı. Yaşlılar bile havayastıklı sedirlerinde oturamıyor, sık sık ayağa kalkarak, cam bölmeden havaalanının görüntüsünü izliyorlardı.

Daha içeri girerlerken Su, üç boyutlu bir gazete almıştı. Gözlükleriyle kulaklıklarıyla birlikte, onun vericisini takmış, büyük puntolu başlıkların sayı sırasına göre, elindeki kumanda aracına basarak, son olayları, sorulu konuşmaları izliyordu. Yine pembe mayosunun üstüne ince tülünü giymiş, kadife yeşili parlak uzun saçlarını beline değin salmış, çevrenin bakışlarını üstünde topluyordu. Ama sanki o orali değildi. Öylesine dalmıştı ki, havaalanının gürültülerini, salonda durmadan derinden derine çalan müziğin büyümlü ezgilerini

bile duymuyordu...

Sun, onun yanında; yeryüzünün kurtuluşu için ilk adımını atmış büyük uzay filolarının, az sonra görüneceği, bungen bulutlu göğe, tekparça cam bölmeden bakıp duruyordu. Bir süre, gece Tan’la birlikte görüntüledikleri, yüzyıllar önceki yaşamı, yaşamlarını anımsadı. ‘Şimdi, gök bile görünmüyor şuradan’ diye düşündü, ‘anı ve umutları olmasa, nasıl mutlu olurdu şu insancıklar... Güzelliğin, sevginin beklentisi olmasa, iş uğraş onlara yaşamın sınırlılığını unutturmasa kimbilir nasıl karamsarlığın içine düşerlerdi? Sonsuz zaman içinde daha var ederken yok ettiğiniz bir yaşam tadı, dokununca dağılacak ısı ısı bir cıva gibi, yaşamı çoğaltma ve uzatma içgüdüleriyle birlikte olmasa nasıl dengelenirdi? Sonsuz uzaya tutunan şu yeryüzü, eğer biz canlılarıyla sonsuz bilince de tutunmasaydı, anlam çıkar mıydı ortaya, o zaman... Varlık yoklukla eşit olurdu; ‘Kaos’a yenilirdi ‘Gerçek’...’

Sun bunları düşünürken, birden bulutlar yarılıverdi. Koskoca uzay gemileri, asızın o bungen bulutları yırtarak, üçer saniye arayla, ışıklar, dumanlar gürültüler içinde inerek, alanın sağlık ön bakım bölümüne doğru kayıp gittiler... Sun eliyle Su’nun kolunu sıkarak, durumu belirtmiş oldu. Su, hemen gündelik gazetenin vericilerini çıkararak:

– *İşte inmeye başladılar, dedi, ne güzel bir başarı bu... Artık, Sonumut’un yolları açıldı demektir. Evet 42’nin geçirdiği kaza sevicimizi gölgeledi ama, belki onu da yitiksiz atlatırız... Elbet özverilerimiz olacak... Ölüm kalım savaşındayız...*

– *En karanlık gecelerin bile bir ışığı vardır, dedi Sun, umudumuz sürmeli.*

– *Yitmiş kemikleri bile kalan fosforu aydınlatır... Eski sin kalıntılarındanda nur indi derlerdi buna... Bence yaşamı sürdüren bilincin aydınlığı bu.*

– *Doğa, ikilemli bir denge içinde, özdek tıne, erkek dişie tutunarak zaman uzantısını doldurabiliyor. Sonsuzu akış, özdeğin erke, erkin özdeğe dönüşmesiyle gerçekleşiyor. Bu dizge evrensel sonsuzluk örgüsünü dokuyor.*

– *Doğru, dedi Su, elindeki gazetenin kumanda aygıtıyla oynayarak, ister erk diyelim, ister bilinç, ister tin; bu sürekli dönüşüm nede niyle anlam ve sağduyuya ulaşıyoruz. Öyle ki özdeği, dizgelerini*

değiştirebilecek yeni bir erk çıkıyor ortaya, bizimle! Evet sarsıntılar gittikçe artıyor, yıllardır yağmayan yağmur sel baskınlarına neden olabiliyor, kutuplar eriyor, denizlerin tuzu azalıyor, ağışma artıyor, ama, yeryüzü sürekli bir denge için direniyor işte. Bu bence bir denk geliş olamaz!

– *Haklısın, dedi Sun, hareli gözlerini kırptırarak, bunca incelikli denklem, hangi bilgisayarın içinden çıkabilir? Bozulan bir dizgeyi bile onaran bir düşünce, şu bilinç evrimini kanıtlamaya yetmez mi?*

– *Ama, belki de bu evrimin daha başlarındayız, dedi Su, çünkü sonsuz zaman içinde kişiler, daha yeni taş devrini yaşadı. Çağları aşacak insan, belki bizi bile bir gün uygarlıktan yoksun sayabilir..*

Sun, birer birer uzaydan inmesini sürdüren gemileri, bir süre daha izledikten sonra:

– *Yine de bağınaz olmamak için, çok az da olsa kuşkucu olmamız gerekiyor, diye mırıldandı, ta ki insanlık sevgisinin, bencilliği ve kaderi arıtacağı güne dek..*

– *Bir yelkenli kayak sörfünü kullanır gibi, dedi Su, esinti bizi götürüyor ama yine de dümen bizim elimizde. Az bir veri değil bu! Öyleyse bu yeteneğimiz yalnız kendimiz için değil... Tüm evrenden, tüm insanlıktan gelen ve tüm onlar için var olan bir yetenek bu. Gelişmesinin ve üremesinin başka nedeni olabilir mi?..*

Su, bunları deyince biraz yatıştı. Sun'un içinde de benzer yanıtlar düşünmek bir erinç yaratmıştı. Birden, hemen yanlarındaki iki çocuk, bu sırada dikkatini çekivermişti işte: Biri, elinde elektronik cambazı olan küçücük bir oğlandı. Öteki, avuç büyüklüğündeki televizyonunda çocuk dergisini izleyen sevimli bir kız... İki adım atıp önce küçük kızın omuzlarından tuttu. Oğlan da hemen oyuncağını durdurarak bilmiş davranışlarıyla ona pırl pırl bakmaya başlamıştı. Sun sevecenlikle eğildi.

– *Adınızı öğrenebilir miyim çocuklar?*

– *Benimki Ay, dedi oğlan.*

– *Benimki de Yıldız, dedi küçük kız. Sun, onların saçlarını, yanaklarını, sevecenlikle okşayarak sordu:*

– *Kimi karşılıyorsunuz bakayım?*

– *Bican dedemizi. Güney Yıldızı'nda ulaştırma duyuru uzmanıdır.*

Oğlan, elindeki cambazları oynatarak:

– *Dedem bana 'Sonumut'ta görüntüledikleri videobantları getiriyor.*

– *Çok mu özlediniz onu?* dedi Sun, kumral saçlarını iki yakaya savurup, uzun kirpiklerini kırıp açtı sevimlilikle.

Küçük kız:

– *Çoooook, dedi.*

Oğlan cambazla birlikte ellerini açtı:

– *Oh, işte bu kadar!*

– *Siz kimi karşılıyorsunuz?* diye sordu küçük kız, minicik televizyonunu göğsüne bastırarak.

– *Eşimin arkadaşının ağabeyi, filonun kaptanı!*, dedi Sun, hemen ardından çalım satarmışçasına dudaklarını emdi.

Küçük kız tansıyan gözlerle ona baktı:

– *Evet Bay Gündür... Çok ünlü bir kaptan...* diye mırıldandı. Sonra sevinçle sıçrayarak, cam bölmenin yanında kaynaşan çocukların arasına karıştılar...

Su, gündelik gazetesinin vericilerini çantasının içine katlayarak, Sun'un kulağına eğildi:

– *Şunlara bak, şunlara... Görüyor musun, Özlen'le Kleopatra da burada!*

– *Özlen'le Kleopatra mı?*

– *Evet şu parmaklarını yiyecekmiş gibi ısırıp duran yürek çırpıntılı kız. Şu yanında çevresindekilere söz yetiştirip duran da mor saçlı! Daha doğrusu Kleopatra, kılığında, Andur'la o gece, Rüzgarlı'da görmüştük.*

– *Bildim, dedi Sun, hani Tan'a o gün, Kent uçağında asılan kız! Bizimki onun, Gallops'la bağlantı kuran pembe mayolu olabileceğini söylemişti... Ne arıyor buralarda dersin?*

– *Eğer umduğumuz mor saçlı'ysa, dedi Su, işi de önemli kişileri ve olayları izlemek olacaktır...*

– *Ooo, bak, dedi Sun, Su'nun elinden çekerek, daha kimler geliyor...*

Su giriş kapısında, yürüyen, dönen merdivenlerden inenleri görünce:

– *Neyse zamanında yetiştiler, dedi. Kayınbabamla kayınnannem bunlar.*

Hemen yanlarına yürüdüler:

– *Hoş geldiniz Bayan Tin, Bay Eti!*

– *Sağ olun çocuklar...*

– *Gözünüz aydın, Güney Yıldızı alana indi. Şimdi önsağlık güvence bölümündeler... Az sonra burada olurlar, az daha geç kalsanız, görkemli karşılama törenini kaçırabilirdiniz...*

– *Oh, 'Lo'yu onarırken çok geç yattık, dedi Bay Eti, ama ben Su'yla biraz konuşurum dedim eşime, iki ayağını bir pabuca soktum, yetiştik...*

Hele hele, bizim geleceğin güzel gelinine bir bak hanım, gerçekten bir içim su!..

Bunları derken, Sun'a bir göz atıp, Su'nun çenesinin altından okşar gibi tutup, eşine doğru döndürdü.

– *Övgüleriniz için sağ olun, dedi Su, sanırım gelininiz olacağım için size öyle görünüyordur... Örneğin arkadaşım Sun'un eline güzellikten yana hiç kimse su dökemez...*

– *İçinizin güzelliği, iyiliği, dışınıza dökülüyor da ondan..., diye göğüs kabartıcı sözler etti Bayan Tin de... Yıldızlı iplerin arasından geçerek, cam bölmeli alan kapılarından birine doğru yöneldiler.*

– *Önsağlık-güvence yapıtı buradan görünmüyor ama, dedi Sun, sanırım çok sürmez, alan arabaları birazdan görünür; böyle bir özveriden sonra oğlunuza kavuşmak kimbilir size nasıl kıvanç verecektir?*

– *Gündür'umuza kavuşacağız ama, dedi Bayan Tin, bu kez de Andur'la eşiniz Gallops'a gidecek...*

– *O, çok kısa bir süre için... diye mırıldanacak oldu Sun. Bay Eti ona takılmak için, söyleyeceği sözlerin etkisini anlamak için gözlerinin içine içine bakarak:*

– *Ancak oranın kızları da çok yamanmış hani, dedi, kimbilir nasıl bir buluş ya da em kullanıyorlarmış; öptükleri kimsenin usunu yıka-*

yıp dümdüz ediyorlarmış. Bir öptüler mi tamam. Giden, oradan dönmek istemiyormuş. Bacağı sakat leylek gibi o kasap senin, bu kasap benim, dolanıp duruyormuş...

Bunları der demez, bu kez Su’ya döndü, iğneleyici bir gülümseyle bakmaya başladı.

– *Şaka da olsa bizi korkutmayın, dedi Su... Sonra biz de ne yaparız biliyor musunuz, bu durumu belirten bir dilekçe veririz uzay ortamına, o zaman bizsiz gidemezler...*

– *Oysa, ben Ayyavrusu gönüllüleri arasına yazılacaktım, dedi Sun saf saf, ama görev belgeleri saptandı, değiştiremezler ki...*

– *Evet, dedi Su, geveze psikolog Eril’le, yaşlı toplumbilimci Bay Yöncel’i saymazsak, yalnız gönderilmeleri kesinleşmiş durumda...*

– *Ama siz merak etmeyin, bu konuda kulaklarını çekeriz... dedi Sun.*

Bay Eti muzipliğini sürdürerek:

– *Yok, şaka etmiyorum, dedi, efendim oranın kızları istediği an koku ve saçlarının rengini değiştirebiliyor, dahası istediği an bayıltabiliyormuş istediği erkeği... Siz benim emekli olmadan önce bir güzellik uzman olduğumu nasıl bilmezsiniz?*

Bayan Tin, eşinin gevezeliğinden sıkılıp Sun’a yaklaşıarak:

– *Sanırım, siz de bir bebek bekliyorsunuz, Bayan Sun, dedi, oh çocuk yeryüzünün en tatlı can’ı, en güzel yarattığı... Şu civil civil sıçraşan yavrulara bak, gözleri sonsuz yaşama adanmış gibi pırıl pırıl, umut umut...*

O sırada hoparlörler, alan arabalarının yola çıktığını duyurarak çok sesli ezgiler çalmaya başladılar. Şimdi Yunus oratoryosundan bir bölüm geliyordu derinlerden:

‘Ben yanarım dünü günü

Bana seni gerek seni...’

Herkes artık, sessiz bir yontu gibi, gözleri uçsuz bucaksız alanda, kulakları ezgide, gelecek hava yastıklı arabaları beklemeye başlamıştı. Özlen, bu büyümlü müziğin sözlerini, bilinçsizce kendine göre yorumluyor, gelecek araçlardan, göründü görünüverecek olan Gündur’u, belirgin bir yürek çırpıntısı içinde özlemle düşünüyordu.

Yükselticilerin sesi arada bir yavaşlıyor, uzay gemilerinin numaralarıyla birlikte, onu karşılayan araç sayısı ayrı ayrı duyuruluyordu.

Özlen bu kıpır sapır içinde annesinin elini durmadan hamur yoğururcasına sıkıp dururken, Su'nun Kleopatra olarak adlandırdığı mor saçlı, ona merakla yaklaştı:

– *Nasılsınız Bayan Su? Dedi. Bay Andur nasıllar?.. Sanırım uzay gemileri indirme denetimini bitirip birazdan geleceklerdir...*

– *Sanırım... dedi, Su kısaca.*

Mor saçlı bu kez elini Bay Eti'yle, Bayan Tin'e uzattı:

– *Tanışacağım için, çok mutluyum, dedi, sanırım ünlü kaptan Gündur'un anne ve babası...*

Su, 'Sizi tanıştırayım', demek zorunda kaldı; 'Evet, Bay Eti ve Bayan Tin ve Bayan Sun, BİS uzmanı Bay Tan'ın eşi...'

– *Sağ olun efendim. Övülen adınızı sık sık duyuyorum... Oh Bayan Sun, eşinizi de tanıdım. Hani kentimizin doğal yakışıklılığıyla yetinen, en usu başında erkeği diyebilirim. Üstelik bilgi dağarcığı yüklü ve çok çekici bir havası var... Onunla kent uçağında tanıştık. Adınıza nasıl omur duydum, bilemezsiniz...*

– *Evet, anlıyorum, dedi Sun, ama yalnız Kent uçağında mı acaba? Siz onu daha önce, uzay ortamının yürüyen bandında da görmüş olmayasınız?*

– *Belki, dedi mor saçlı, olabilir de, olmayabilir de...*

Oksijen sigarasını çıkarıp yakarken ilk kez elleri kıskançlıktan titrer gibi oldu:

– *Yeryüzü küçücük, diye mırıldandı, insanlar daha önceleri de, daha sonraları da tanışıp görüşebilirler.*

Bunu derken mor saçlarından bir koyu gül kokusu yayıldı. Sonra Sun'a doğru bir sır verirmişçesine, etli dudaklarını uzatıp, eğildi:

– *Size artık açıklamamda bir sakınca yok, söylemeliyim, diye fısıldadı, adımı: 'Gizil'...*

Bunu, der demez döndü yürüyüverdi. Özlen'le annesinin koluna girerek giriş kapısının yanındaki kalabalığın içine daldı. Derken o sırada, yürüyen merdivende Tan'la Andur da görünmüşlerdi. Sun kumral saçlarını tatlı tatlı savurarak sanki Tan'ı kapıp kaçacaklarmış

gibi yanlarına koştı.

– *Oh, sonunda gelebildiniz, dedi, şu giden kız seni öyle bir övdü ki... Nerdeyse kıskançlıktan bayılacaktım...*

– Hangi giden kız? dedi Tan, şaşkınlık içinde.

– *Adı, Gizil'miş, garip değil mi? Kent uçağında görüştüğümüz...*

Su, koştı, dans edercesine bir devinimle Andur'un beline sarıldı. Cam bölmeli karşılama kapısına doğru yürürlerken:

– *İşte kulağınızı çekiyorum çocuklar, dedi, böylelerine karşı uyanık olmalısınız...*

Bu kes Andur o ünlü tikleriyle:

– *Kime karşı sevgilim? diye mırıldandı.*

– *Ben onun yuvasını yapardım ama, diye mırıldandı Su, şimdi yeri ve zamanı değil... Siz de geciktiniz...*

– *Neyse... Başardınız sevgilim, dedi Sun, Tan'a içli içli bakarak.*

– *İşlemleri anca bitirebildik, dedi Andur, Su'ya, kolay değil ı ışık yılı uzaklığından gelen koskoca bir filonun inişi bu...*

Bu sırada bir genç var ünüyle:

– *İşte geliyorlar!* diye bağırdı. Ardından çocuklar, ellerini çırparak sıçraştılar:

– *Geliyorlar... Geliyorlar...*

En önce, hava yastıklı yedi araba, giriş kapısının önüne yaklaşarak durdu. Güney Yıldızı'yla gelenlerin ilk bölümü, yorgun, şaşkın ama erinç dolu yüzlerle inmeye başladılar. Büyük bir iş başarmanın kahraman görüntüsü içinde, ilk olarak, Gündur, Göğül ve Savul, sıçrayıp yeryüzüne ayak bastılar. Üstelik Savul eğildi, bir güzel yeryüzü toprağını öper gibi yaptı. Göğül'se 'Sonumut'dan getirdikleri, saydam bir kalın cam kutu içindeki, yeni yıldızlarının toprağını, kupa kazanmış oyuncular gibi, başının üstüne kaldırarak, alkıştan ortalığı inleten karşılayıcılara gösteriyordu. Ve hemen onların ardından, Satürn'ün halkası gibi çepeçevre ak saçlarıyla, yaşlı ulaştırmacı Bay Bican, görününce, torunları çılgınlıkları bastı:

– *Bican dedeme bakın!*

– *Bican dedemiz geldi...*

Sonra uzman Çelen'in gözetimi altında, teknisyenler araçlardan, özellikle yapılmış iki saydam kasa indirdiler. Biri 'Sonumut'un gelişim görüntülerini içeren videobantlarla dolu. Diğerinde oradan getirilen renk renk madenler...

Ortalık artık ana baba gününe dönmüştü. Şimdi artık karşılama salonunun hoparlörü, ünlü gösteri havaları çalıyor, gazeteciler, televizyon ulaştırmacıları, ellerinde kameralarıyla harıl harıl çalışıyordu.

O sırada Çelen'i karşılayan kalabalığın bir bölümünün çılgınlıkları bu sesleri bastırdı. Artık kahkahalar atanlar mı istersin, çılgın gibi ağlayanlar mı, kurulmuş gibi zıplayanlar mı?

Güney Yıldızı'nın ünlü kaptanı Gündur, Bayan Tin ve Bay Eti'yle sarmaş dolaş ilerlerken, ünlü tikleriyle Andur, yollarını kesti...

– *Vay, vay, vay... Kardeşim vay, tanıyamayacaktım, mavi sakallarını amma uzatmışsın...* dedi Gündur. Andur ona sarıldıktan sonra omzuna bir şaplak vurdu:

– *Sen de bronz gibi olmuşsun yahu...*

– Elbet, Sonumut'un güneşinde biraz yandık..., diye konuşuyorlardı ki Gündur, yürek çırpıntısından dayanamayarak hıçkırmaya başlayan Özlen'i görünce, ona doğru hızlanmak zorunda kaldı.

Şimdi sözlüsü Özlen, birikmiş özlemleri anların geometrik artımıyla, yüreğinin çarpmasını ona da duyurmak istercesine, kollarının arasına göğüslerini bastırıvermişti bile...

Bu görüntü en çok Göğül'ü etkilemişti. Karşılamaya gelenler arasında sanki bir yer sarsıntısı oluyormuşçasına önce titredi. Elindeki cam kutuyu güçlükle Andur'a uzattıktan sonra, bir ayağının üstüne diz çökerek, yere yığılı verdi... Çevresindekiler onu tutmaya bile zaman bulamamışlardı...

Bunu görünce, oraya ancak yetişen kavuniçi sakallı Sergen, telsiziyle sağlık ekibine bir duyuru yaptıktan sonra, Göğül'ü kaldırmaya çalışanlara yardıma koştu. O anda çevredeki gürültüler birden azalarak mırıltılara dönüştü:

– *Kolay değil... Kaç ışıık yılı yoldan geliyorlar...*

– *Aylardır yolda, yıllardır görevde...*

– *Elbet yorgunluk sarstı onları...*

Neyse ki, sağlık ekipleri gelmeden, Sergen'in küçük şaplaklarıyla, oradan biten bir mor saçlı'nın koklattığı emle, Göğül kendine geliverdi. Ve karşısında, Sergen'in kavuniçi sakallarını buldu; iç yatıştırıcı gülümsemesiyle birlikte...

Bu kez saydam tüller içinde, mor saçlı, bakışları üzerine çekmeye başlamıştı. Coşkun devinimler içinde, tanışın tanımasın, kaptan gemisinden inen herkesi, yanaklarından dudaklarından öpüyor, karşılayıcılarını da bir bir kutlamayı unutmuyordu. Sanki dolaştığı yerde, çeşitli çiçekler koklatıyormuşçasına, serin esintisini saçıyor, incelikli gülümsemesiyle, ortalığa özlenen kırların ilkyaz havasını dağıtıyordu...

– *Bu Gizil, çok bilmiş şey... dedi Su.*

– *Biraz da aşırı cip cip değil mi, diye mırıldandı Sun, ama ne artıyor, niçin dolanıyor ki buralarda?*

– *Tan'la Andur'a gösterecek ille kendini. Ya da 'Sonumut'tan bilgi toplayabilmek için dönenlerle sıkı fıkı olmaya çalışıyordur...*

– *İşte bak, bize doğru geliyor...*

Kalabalık birden iki yana açıldı. Bereket Bay Biltekin'le Göktekin, uzay gemileri bağlantı salonunun tüm uzmanları ve önemli teknisyenleriyle birlikte, karşılama kapısının yanındaki, yaldızlı iplerle ayrılmış bölüme girivermişlerdi. Bay Biltekin, cam bölmeli girişin tam ortasında durarak, hoparlörlerin de aktardığı sesiyle birlikte, ak düşmüş kahverengi sakallarını titreterek:

– *Hoş geldiniz sevgili çocuklar, diye yüksek sesle konuştu; iyi işler başardınız Yüzümüzü ak ettiniz. Sizi Sonumut Uzay Kenti adına kutlamaktan büyük onur duyuyoruz. Gösterdiğiniz görev anlayışı ve içinizdeki sorumluluk duygusu, en sonunda sizleri ve hepimizi bu başarıya ulaştırdı, eliniz dert görmesin...*

Ardından da:

– *Var olun ey kahramanlarımız, dedi Göktekin, tarihimize altın harflerle unutulmaz bir utku daha yazdınız. Gününüz kutlu, geleceğiniz mutlu, sevginiz sevinciniz bol olsun... Hepinizi içtenlikle, özlemle karşılıyoruz ve 'Sonumut' toprağını yeni bir yaşam ışığı gibi getirenlere hoş geldiniz diyoruz...*

Derken, ‘Güney Yıldızı’ndan, yolcuları taşıyan bütün hava yastıklı arabalar ardi ardına göründü. Karşılama salonuna doğru, yuvalarına dönen karıncalar gibi sırayla akmaya başladılar.

...

Sun ile Tan da o gece yorgun argın eve döndüler. Karşılama Störeninin çalkantıları, bütün kentlere yayılarak, gece yarlarına dek sürdüğü gibi yemek ve balo da oldukça ilginç geçmişti...

Onlar eğlencenin sonunu beklemeden, yine erkenden evlerine dönmüşlerdi. Biraz meyve çereziyle oyalanarak, televizyonu üç boyutlu ekrana bağlayarak artık tavsıyan eğlencelerin sonunu, orada, ev giysileriyle izlemeyi yeğ tutmuşlardı. Her yer bayraklarla donatılmış, sokaklar karnaval görüntüsü içindeydi...

– *O yer sarsıntısı da olmayaydı, dedi Tan, herkesin sevincine diyecek yoktu... Şimdi büyük ve önemli yıkımlar olmadığı da anlaşılıyor ama...*

– *Yine de ucuz atlattık, dedi Sun, ama Gizil’le Savul’un yaptığı parendeli danslar dışında kimsenin keyfi kalmadı...*

– *Andur’un Göğül’ün onuruna getirdiği Özşarlar, Gündur’un oldukça başını döndürdü ama.*

– *Yine de kentteki olayları ona anlattığımız sırada, gözleri yaşartıyordu... Ardından da Su nice gülünçlü fıkralar anlattığı halde, bu durumu epeyce sürdü... Sonra senin buluşunla ilgilenirken, ilk kez gülümsediğini gördüm... Sen de Gizil’in, katılıp sizi dinlemesini hiç umursamadın...*

– *Benim buluşlarım, herkes için dedi Tan, omuzlarını silkti. Sen de çember olup yaptığımız horalı danslarda gülmekten katılacaktın. Doğrusu iyi eğlendik ama şu yer sarsıntısı, çoğu kişinin erkenden dağılmasına neden oldu.*

Sun, ter içindeki giysilerini çıkarıp banyoya girerken:

– *Ama, sevgili Tan, dedi, eğlencenin erkenden dağılmasının nedeni, şu yer sarsıntısından çok, şu güneş yayılmasının verdiği bungunluktan. Herkesin, koptu kopacak bir keman teli gibi, sinirlerinin ger-*

ginliğinden... *Sonra tüm klimaların, soğutucuların çalışmasına karşın şu sıcak... Gallops'la bağlantı kurulduğu söylentileri ve orada korkunç yıkımların olması da üstüne tuz biber ekti...*

– *Doğru, dedi Tan, neylesek, göçü gerçekleştirmeye değin, artık yeterli bir erinç içinde olamayacağız... Hem de, 'Sonumut' tasımlamasını gerçekleştirdiğimiz, dört başı bayındır barış ve özgürlükler içinde olduğumuz şu günlerde... Acaba ne olursa olsun, boyuna bir eksiklik mi duyacak içinde, insanlar?*

– *Olabilir, dedi Sun, ama yine de o atom bombaları çağlarını, yeryüzünün yeniden taş devrine, ilkel bitkiler evrimi çağlarına dönüşmesine kıl payı kalan günleri atlattığını da unutmamak gerek...*

Sun, banyonun saydam kurutucusunun içinde bunları söylediği için sesi biraz uğulduyordu... Tan da yıkanıp kurulandıktan sonra, akvaryumdaki renk renk balıkları izleyerek geldi, hava yastıklı sedire uzanmış eşinin yanına oturdu. Kara parlak saçlarını eliyle oğuşturarak, yıldızlı gözlerini eşinin gökçeler gibi meş'alelerle parıldeşan harelî gözlerine indirdi:

– *Artık, erinç dolu evimizdeki sayılı gecelerimiz bunlar, dedi, şu başbaşalığımızın değerini unutamayız sanırım. Seni öylesine seviyorum ki...*

Sun, bu sözlerini yanıtlamadan, yine serin yanaklarını, kadife saçlarını Tan'ın göğsüne yerleştirmişti. Bedeni kor gibi yanıyor, tertemiz misler gibi süt ve menekşe kokuyordu... Sanki yeryüzünün en tatlı yastığında, anı dolu düşlere dalmışçasına:

– *Biliyor musun sevgili Tan, dedi, bir gün çocuklarla birlikte tüm Anadolu'yu dolaşmıştık... O Karadeniz kıyılarındaki yeşillik, fındık ve çay korulukları arasına serpiştirilmiş evler... O konuksever, filozof, iyi yürekli, gün yüzlü halk... Ta, doğudan, yaşamış olduğumuz Batı Anadolu'ya değin, bizlerle özleşmiş yoğrulmuş uygarlıklardan kalan, örenler, mozaikler, peri bacaları, yontular... O iç dinlendirici göller... O başı bulutlu dağlar...*

Sun'un Sevi'yle böylesine özdeşleşmesine şaşarak Tan:

– *Toroslar'daki ormanlarda çekilmiş bir resmimiz vardı, dedi, sen sanki saman yollarının ötesinden akan bir bilinç duygusu gibi, eğilmiş bize gülümsüyorsun; ben de kır çiçekleri toplayıp diz çökmüş,*

gökçe yüzlü çocuklarımıza uzatıyorum...

– *Oh, hepsini çok iyi anımsıyorum, dedi Sun, Tan'ın yanaklarına küçücük öpücükler kondurarak, hem de bilinçaltı ve anılar makinesi olmadan anımsıyorum artık... Hatta o yeryüzü gezilerimizi, yaptığı-mız yolculukları, kaldığımız yerleri... Paris'te Lapin Agil'de, bardak-ları kaldırıp çok sesli söylediğimiz Fransızca türküleri... Köln'de bizi yitirini, bize güvendiğin için adresi yazmayarak otele yayan gelmek zorunda kalışını... Batkreuznacht'taki küçük dereyi, kuğuları...*

– *Paris'te Lamartin Caddesi'ni ararken, bizi Saint Lasar Garı'na gönderen fırıncı kadına nasıl da gülmüştük...*

– *O günlerde her şey çok hoştu, dedi Sun, biliyor musun İsviçre'de Leman kıyısına giderken, trolleybüs vatmanı, bavullarımızı taşıyan yapıcı ustasına çok kızmıştı. Ama adam: 'Bu Bay ozan! Yeryüzü ozan-ları toplantısına gidiyor!' deyince, o da bu kez: 'O zaman bu başka şey' deyip, o da birlikte bavullarımızı nasıl taşımıştı?*

– *Ya Londra'daki o mumyalar evinde ürkererek bana sokuluşun... ilkel bir planetaryumda, ilk kez sonsuz göklerin sessizliği içinde, içli nefes alışlarla, önemli görüntülerde boyuna ellerimi sıkışın...*

– *Çocukları toplayıp, yamyamcılık oynadığın günleri bile anımsı-yorum, Kuşadası'nda, deniz kıyısında, palmyelerin kuru dallarından çadırlar kurup ateşler yakarak... Sonra, satranç oynamaktan, eve çok geç döndüğün geceleri bile hiç unutmam...*

– *Oh belki, seni üzdüğüm anlar da olmuştur, dedi Tan yaşamda o zaman böyle büyük deneylerim olmamıştı. Zamanın önemini, sevgi-nin değerini gereğince daha anlayamamış olacağım... Bir kez o tür-küde vardı bu, hani bana nişanlıyken sen öğretmiştin... Neydi o? Ha evet: 'Diyorlar ki gün erirken Viyana ormanlarında!... Sonu şöyle bitiyordu; bak dinle...*

Tan burada, sanki o günlerdeymişçesine bu vals mırıldanmaya başladı:

‘...

Gel dolaşalım,

Sevgiyle uçalım,

Kırları aşalım;

de. *O zaman ne çeşitli diller vardı...*

– *Evet şu anda işte buradan çıkıp ‘Şiir çevrilebilir mi’ diye bir toplantıya girecekler, dedi Tan. İlgiyle elindeki kumanda aygıtına bastı:*

– *Şiirin çevrilmesi için, her iki dili anadili gibi bilmek gerekir* diyordu tartışmacının biri. Bir diğeri de:

– *Ama onun tinine bağlı olmak koşuluyla...* diye ekliyordu...

– *Ama yine de yeterli değil...*

– *Öyleyse şiir çevrilemez...*

– *Çevrilemez..., diye bağırıyordu bütün ozanlar. Bu kez Köken Ozan söz aldı:*

– *Sayın başkan, dedi, eğer izin verirsiniz, çok iyi olmayan Fransızcam dolayısıyla da kusura bakmazsanız, ben de bu konu üstünde bir kaç söz söylemek istiyorum.. Edindiğim çeviri deneyleri sonunda, bazen çok kısa tümcelere karşın, daha uzunları da gerekebiliyor.. Ya da tersi... Üstelik deyişler, deyimler, ata sözleri, içanlamlar da var... Öyleyse şiir o zaman, yeniden kurma ve yaratma istiyor! Demek ki eğer şiiri çeviren ozan olursa, şiir çevrilebilir!..*

Alkışlıyor yeryüzü ozanları, genç ozanı.

– *Bak bu usumuza gelmemişti...* diyor yaşlı başlıları. Öneri beğeniliyor. Genel toplantıda tüm yeryüzü sanat erlerine duyurulmak üzere yazına alınıyor. Şimdi, gazeteciler, flaşlar genç ozanla eşinin çevresini sarıyor.. Halılar döşenmiş merdivenlerden inerlerken, herkes onları kutluyor... Dergiciler şiirler istiyor ozandan, gazeteciler yol üstü soruşturmalı yanıt konuşmaları yapıyorlar... Sevi de telekranda mutlu, ıslıl ıslıl gözleriyle bakıyor eşine...

Tan burada, kumanda aygıtına basarak, görüntüyü durdurdu. Şakaklığını çıkarırken, iğnelerin kanattığı yerleri yumuşacık parmaklarıyla ovmak için uzanan Sun’un da gözleri ıslak ıslaktı:

– *Seni çok yordum, dedi, ama işte sen bu gönderdiğin şiirlerle ‘Haute Academie De Lutece A Paris’ enternasyonal ödülünü kazanmıştın...*

Bu kez Tan’ın da gözleri ıslanıverdi:

– *Oh sevgilim, dedi, ben de bir dergide beni anlattığın konuşmanı*

unutamıyorum işte: Onun içli bir yüreği var’, diyordun, ‘arıları bile camların üstünden öldürmeden tutup, bir bezle dışarı atmamı ister...’ Avcı olan babası, bir gün kuşları kaçırınca ona ‘Hadi, hadi, sen avcı olamazsın’ demiş... Doğrusu eşimin, ileride olacak bazı olayları önceden bilmesine de çok şaşarım..’ Bunu da anımsadın mı?

– Nasıl anımsamam, dedi Sun, ama, evrensel bilincin etkinliğini o zamanlar ancak sezebiliyordum... Doğayla kaynaşarak güçlendiriyorduk bunu. Sonra... O Venedik’teki, San Marko Meydanı’nda güvercinlere yem verişini bile unutamıyorum...

– Issız bir kiliseye girmiştik, dedi Köken Ozan, kar yağıyordu. Sen Tanrı birdir diye dua etmiştin, tıpkı camideymiş gibi. Kilisenin, insanları simgeleyen dört renkli camlarından, ıslıl ıslıl gökçe güzelliğin aydınlanıyordu. Papaz Mac Caine, bizim için org çalıyordu. Sonra da koca kilisenin çanlarını bizim için çaldırmıştı...

– Evet, o son yolculuğumuzda ‘Rochester-Min’deydi. Amerika’dan dönmeden önce; Saint Mary Hospital’in camlarından, yağın karları birlikte izlemiştik. Camda altıgen kar tozanları, pırıl pırıl resimler çizerken çocukları nasıl özlemiştik... Oh artık bunları anımsatma, dedi Sun, o zamanlar çok sayıyordım!..

Sun’un gözlerinden sanki o anda yaşayan Sevi’ymişçesine, iki inci pırıldayıp yanaklarından düşüverdi. Tan da gözlerindeki buğulu ıslaklığı kovmak için, göz kapaklarını kırıştıtarak:

– Ama yine de çok mutluyduk, dedi, zaman onları akıp, taşkın bir ırmak gibi mavi denizlerin sonsuzluğuna götürse de, önemli olan o büyük bilinci, o güzel yaşamı birlikte kavrayarak, bölüşmemizdi...

– Elbet bu bize ayrı bir güç veriyordu, dedi Sun; gerçi o sonsuz zaman içindeki minicik köpüğü aklandırmaktı görevimiz, ama biz onu ısıttık işte. Doyurucu ve yararlı kıldık. Diktiklerimizle, ektiklerimizle, yaratımlarımızla. Özdekle bilincin evrimini kaynaştıra yücelte, çocuklara canımızdan can, kanımızdan kan vererek, yoğurduk sevgimizi...

– Evet, çocuklar, dedi Tan, bir bilseler... -ama nereden bilecekler- O günkü bizim soyumuzdan gelenler, bugün yüz bini aşmıştır değil mi?

Sun, yeniden gülümsedi. Gökçe gibi hareli gözleriyle Tan’a tatlı tatlı baktı. Sonra bir kez daha ona sarılarak, sonsuzluktan bir pınar

gibi akan dudaklarının serinliğini, onunkilere değdirdi. Ellerini uçacak tüy kanatlarımı gibi onun avuçlarına koydu. O sırada açık bıraktıkları genel yayından, yine Yunus'tan bir ezgi derinden derine duyuluyordu:

'O eller, güzel eller, üstünde öter bülbüller...'

Tan bu ezginin etkisiyle olacak, sanki bu elleri, bu beyaz yumuşak elleri, bir kez daha yitirecekmiş gibi sıkı, sıkı... Bir yandan da onlara, gerçeğin en tatlı bir bağlantısı olarak, derinliklerden akan bitimsiz bir şiircesine, içli gözleriyle, ıslak gözleriyle, okşar gibi bakıyordu... Sun bütün güzelliğiyle, onun bitmez sevgisinin potasında erimiş, canlı, devingen bir yontuyu andırarak, sonsuzluğa uzanmak istercesine, boynunu geriye atmış, hava yastıklı koltuğa sereserpe uzanıvermişti...

Tan ancak o zaman, bir kez daha yeniden yaşadığını anladı.

Onu, kırılıverecek bir cam fanusmuşçasına, değdi degecek parmaklarının ucuyla bir süre okşadı. Sarıldıkları anda, tuzlu gözyaşları, karışınca tatlanıp esrikleştiren bir Sütalki gibi dudaklarına aktı. Sonra onu, orada, koparılmaya kıyılamayan çimli bir menekşe gibi bırakarak, gitti yatak odasının yer çekimini azalttı, serinlik ve basınç ayarlarını yaptı. Hava yastıklı plastik köpüklerin odaya doluşmasını sağladı...

İşte tam o sırada, salondaki büyülü ezgiler, birden gonk sesleriyle kesilerek uğuldayınca, hemen çağrı-görün'ün yanına koştu. Çünkü bu durum, Uzay Araştırma Ortamı'ndan arandıkları anlamına geliyordu... Sun da yerinden fırlayarak çarçabuk yarı saydam sabahlığını kuşandı. O zaman doğrudan bağlantı düğmesine bastılar:

Karşılarında oldukça belirgin bir yürek çırpıntısı içinde, ak düşmüş kahverengi sakalları tir tir titreyen, Biltekin görünüyordu.

– *Gecenin bu saatinde sizi uyandırdıysam özür dilerim, dedi, ama olağanüstü bir durum olduğunu anlamışsınızdır. Gallops'la son kesin bağlantı kuruldu. Yarın saat on dört otuzda Antlaşma Kurulu'nun, Gallops'a gitmesi öngörüldü... Bunu duyurayım dedim, güncel hazırlıklarınız olabilir diye... Size yeterli dinlence bırakabilmek için, günün aydınlanmasını bekledim...*

– *Hayır, daha uyumamıştık, sayın başkan, dedi Tan, şaşkınlıkla.*

Sun, onu uyarmak için hemen uzanıp, elini sıkıştırdı...

– *Yaa, dedi Bay Biltekin, biraz gülümseyerek, önemli olan şu, yeni buluşlarınız ve ününüz orada duyulmuş bile... Demek sizi bütün ayrıntılarınızla inceleyip duyuran bir aracı var!.. Gallopslular, uzlaşma sırasında, uzmanlığınızla ilgili bazı konularda, sizin onları aydınlatmanızdan sonra karar verebileceklerini söylüyorlar. Son yer sarıntısının da onlarda etkili ve acıklı olduğunu duyuruyorlar. Şimdilik size duyurmak istediklerim bunlar işte... Merak etmeyin Bayan Sun, en kısa zamanda eşinizin dönmesi sağlanacaktır! Dinlence günlerinde olduğumuz için, yola çıkmadan bir saat önce Uzay Araştırma Ortamı'na uğrayın, ayrıntıları orada size ileteceğim... İyi günler...*

Çağrı-görün kapanınca Sun, yeniden yontu gibi kalıvermişti.

Sanki gidince dönmeyecekmiş gibi Tan a yürek çarpıntısı içinde bakıyor, ama bunu da sevecen, acemi davranışlar içinde, belli etmeye çalışıyordu! Sonra:

– *Ne yapsak ki, dedi, uyuyacak zaman bile kalmadı...*

– *Eh öğlene değin hiç olmazsa bir kuş uykusu çekelim...*

Elele tutuşarak, birlikte yerçekimi azaltılmış yatak odasına geçtiler. Köpüklerin üzerine boylu boyunca uzandılar. Sun sabahlığını yarı doğrulup çıkardı, köpüklerin üstünden kaydırarak odanın köşesine doğru itti. Sonra bir dönüşle eşinin yanına doğru yuvarlanıp uzandı:

– *Oh, sevgili Tan, dedi, eski yaşamımız gibi, nice biten yaşamlar gibi, şu mutlu anlarımız da bir yerlerden kopuverecek diye korkuyorum... Olağanüstü olaylar da gittikçe kuşkularımı arttırıyor. Oysa korkak biri olmadığımı sen de biliyorsun...*

Sun bunları derken, yutkunurcasına konuşuyor, bir yandan da eşine sanki o anda gidiverecekmişçesine, var gücüyle sımsıkı sarılıyordu. Tan onun serin, menekşe kokulu yanaklarından öperek:

– *Tüm bunlar, tasımlamamıza giren olaylar, dedi, ne var bunda kuşkulanıp korkacak?*

– *Baksana, dedi Sun, oradaki kızlar, istedikleri zaman koku değiştiriyorlarmış, hem içtikleri oksijen sigarasına göre de saçlarının rengi başkalaşıyormuş... Sonracığıma, adamı bir öptüler mi, gidenler geri gelmiyormuş... Ya!..*

Tan bu kez, ayağını yere değirerek, köpükleri havaya savurarak kahkahaları bastı:

– *Oh, sevgilim bunları da nereden çıkardın şimdi?*

– *Andur'un o şakacı babası şöyledi...*

– *Şakacı baba olduğuna göre demek ki şaka...*

– *Ama ateş olmayan yerden duman çıkmaz ki... Sonra şu Galloplular, niye özellikle, uzlaşmada, senin bulunmanı istesinler? Senin şu bilinçaltı makinesiyle bulduğun özdeşleşmeyi, hangi aracı onlara iletmiş olabilir?*

Bu kez Sun, köpükleri havaya savurarak sıçradı:

– *Evet buldum: Gizil o! Tamam... Tastamam o...*

– *Öyle de olsa, dedi Tan, kuşkların yine de boşuna. Çünkü seni bir kez bulduktan sonra, yeryüzünün, hiçbir kadını, artık özel kişiliğine dokunamaz... Bilmem anlatabildim mi?*

– *O zaman, sen bir kahramansın sevgilim!..*

– *Herkes, yaralı bir yaşam kahramanıdır, dedi Tan, çünkü belirli sonları başuçlarında kılıç gibi asılı dururken, özveriler içinde yaşamaya direnirler hep... Çünkü sevgi ve umut zırhlamıştı onları. Belki bu sevgi ve umut onları korumasaydı, daha da çabuk yitebilirlerdi. Ya da ne bileyim, büsbütün canavar kesilebilirlerdi.*

– *Doğru, dedi Sun. Sevgi insanın harcı, özü. Ama ayrılıkları, özlemleri, kıskançlıkları, tutkuları ve acılan da o getirmiyor mu?*

– *Öylesine duygusuzlar var ki, dedi Tan, bir sevgilinin erkenden yitişinin korkunçluğunu onlara anlatamazsın. Öyleleri de var ki, işleri güçleri çal eğlen... Yalnızca herkesin kendileri için özveride bulunmasını isterler. Hem de sevginin 'S'si bile girmemiştir içlerine. Hangisi daha iyi?*

– *Öyle, dedi Sun, sonunda sel gider kum kalır. Sel, zamandır; o kalan pırıl pırıl kum ise sevgi!.. Haklısın sevgilim, evrensel bilincin özü de bu sevgi işte...*

Sun, bunları sanki, sonsuzluktan gelen, telsiz gibi incecik, fısıltılı bir sesle söylemişti Samanyollarının tam ötelerinden dökülüp gelen bir pınarın duruluğu yüzünde çakışırken; renk renk plastik köpüklerin dudaklarına yansıyan ışınlarıyla birlikte sonsuzluktan gelen bir ses

ona bunları söyletiyor gibiydi. Çünkü gökçe gibi hareli gözlerine, uzun kumral kirpiklerini indirmiş, belki de uyumaya başlamıştı bile. Belki de bilmediğimiz bir yıldızda; bambaşka düşler ülkesinde...

...

Kıtalar arası havaalanı kalabalık değildi. Başkan Biltekin yola çıkacak yolculara son uyarılarını iletliyordu:

– *Uzay ortamında konuştuklarımızı unutmayın. Elbet tasımlamayı uygularken kendi sağduyuyu ve seçiminizi de uygulayacaksınız. Oturumu ve bağlantıyı kısa sürdürmeye çalışın. En önemlisi, o yalayıcı etkilere kapılmayın. Gallopslulara Uzay Ortam yönetimimizin ve vatandaşlarımızın iyi dileklerini iletin. Haydi... Sağlıcakla dönmenizi bekliyoruz, güle güle gidin güle gide gelin...*

Ayrılma töreni bitince, gidecekler, uçağın kapalı geçit köprüsüne girmeye başladılar. İncik, küçük yolcu çantasını, görev belgelerini, antlaşma saptama videobantını, Tan'a uzattı. Kopacak gibi incecik beliyle, saygılı bir eğiliş yaparak:

– *İyi yolculuklar sayın uzmanımız, dedi. Su ile Sun da, onlar, uçağın kapalı geçit köprüsünde uzaklaşırken, el salladılar. Sonra, havaalanına bakan bölümüne geçerek, üstü bütünüyle gök rengi bir camdan oluşmuş uçağa binen yolcuları izlemek için sıralandılar...*

Önce toplumbilimci Yöncel'le, psikolog Eril hava yastıklı koltuklarına yerleşti. Sonra Tan'la Andur da karşılarındaki yerleri aldılar. Tan, Andur'u usulca dirsekleyerek:

– *Bak, dedi, Sergen'in yanında kim var?*

– *Evet Göğül, dedi Andur; doğrusu buna çok sevindim. Bak Sun da sana bir şeyler söylüyor.*

Sun, kulaklığını ve telsizini göstererek, elleriyle güzel kadın görüntüleri çizdikten sonra, 'Sakin ha!' anlamında, işaret parmağını iki yana oynatıyordu. Su da, içli bir gülümsemeyle, Andur'a doğru başını sallayarak, bu isteğe katıldığını belirtiyordu. Tan da gülümseyerek, çelikon giysisinin cebindeki küçük telsizi çıkarıp, çarçabuk ayarını yaptıktan sonra:

– *Tamam sevgili Sun, dedi, bundan hiç kuşkunuz olmasın! Hem en geç beş on gün içinde burada olacağız... Haydi hoşça kalın.*

Bunun üzerine, Su ile Sun, ayrılık nedeniyle üzüntülerini belli etmemeye çalışarak, sıçrayarak, şakalaşarak el sallamaya başladılar. Su, mavi gözlerini açıp kapayarak, kıvrak devinimler içinde, öpücükler bile gönderiyordu. Yine de uğurlayıcıların hepsi, sevinçli bir umut içindeydi. Uçak kapalı bağlantı köprüsünden ayrılırken, yaşlı toplum-bilimci Yöncel’le, psikolog Eril de, uğurlayıcılarına hafifçe el salladılar. Bay Biltekin, Sergen’in omzuna elini koymuş, gülümseyen bir bulut gibi görkemle onları izliyordu...

Uçak hava yastıklı bağlantı kemerini indirir indirmez ok gibi havalandı.

BÖLÜM: II

GALLOPS UZAY ARAŞTIRMA KENTİ

H A L İ L K O C A G Ö Z

U Z A Y A K A Ç I Ş

Gallops Uzay Araştırma Kenti

Şimdi bir kez daha o bungun bulutların üstündeydiler işte. Uçak kıtalar arası gidiş geliş yaptığı için, atom pilleriyle çalışıyordu. Yeryüzünün öbür ucuna doğru, bir dikilip bir indi mi, öteki uçakların üç günde aldıkları yolu üç saat içinde bitiriveriyordu. Yer çekimi azaltılmış serin iklimli havası, geniş hava yastıklı koltukları, göğü tamamıyla içine alan saydam çelikonla örtülü yapısı, yolculara kuş gibi hafiflik veriyordu.

Bulundukları yerden, uçağı örten özdeğin maviyle koyultulmuş camsıl özü nedeniyle, çıplak gözle güneşi bile izleyebiliyorlardı. Bu mavinin etkisiyle, şimdi güneşin daha kendisinden kopmamış sayısız ultralavı, fır dönen mor saçlı bir kızın görüntüsüne benziyordu.

Güneşten kopmuş bulunan üç lav ise yine de boylu boyunca uzanmış bir dev görüntüsüyle belirgindi: Doğu ultralavı Rhea'yı gövdesine indirmiş, kırmızı bir bukalemun dili gibi, yamyamlık şölenini sürdüren güneşin yanından, ta Plütonu aşan uzaklıklara değin uzanıyor-

du... Güneybatı ultralavı, magmayı dışarı püskürten bir yanardağın kanlı bulutu gibiydi. Batı ultralavı da daha yakından uçağın içini silik bir vişne rengine boyamaktaydı.

– *İşte, bakın, dedi Tan, güneşin on beş gün içinde yollayacağı ultralav da artık belirgin. Gördüğümüz mü, güneşin çevresinde, püskürüp kıvrılmış bir yılan dili gibi duruyor! Oysa belki de daha beş milyar yıl, o besleyici, uslu, cana can katan dizgesini sürdürebilirdi bu koca yıldız... Biela'nın kuyruğu, ona bir sinek vızıltısı gibi gelebilirdi. Ama özdeğin sonu bu işte, bilince dönüşmek istedi mi dizgesinden taşıveriyor...*

– *Güneş artık bir canavar, diye söze girdi psikolog Eril, tıpkı artık yavrusunu yutacak erkek bir yaban kedisi gibi yeryüzüne gözlerini dikmiş, tüylerini kabartmış bakıyor!.. Şu büyük göçe çıkmadan önce insanlar çıldırmazsa iyi... Bize, öylesine çok sayrı geliyor ki, anlata-mam. Hem de önlenmesi en güç sayrılıklardan biri bu...*

Yüzündeki, yaşlılıktan oluşmuş çizgileri, daha bir büzerek, Bay Yöncel:

– *Bu durum toplumu da olağanüstü etkiliyor, dedi, insan böyle bir duruma uzun süre dayanamaz. Eski toplumbilimciler, kişilerin bencilliklerin kuyusuna itilişlerini güçlkle önlediler. Yeterli sayılan gereksinimlerin karşılanması, eğitimler sonucu kişilerin suça eğitimlerinin önlenmesi, yüzyılları aldı.. Olanakların eş değere yaklaşması, bugün baskısız ve içten dileğe dayanabilen özgürlüklerle sağlanabiliyor. Artık en insancıl yöntemle BİS'leri taşımlayan kişi, onların yöntem önerileriyle, sağduyusuzlukları, sömürüleri, aldatımları önledi.. BİS'lerin yaşam öykülerini sürekli yazınlama ve değerlendirmeleri sonucu, artık yetenekli, özverili, başarılı kişiler yönetime seçilebiliyor. Üstelik halkın gündelik eğilimleri, istekleri bile BİS'lerde yansıyor...*

– *Özveri ve sevgi, bencilliklerin yerini aldı ama, dedi Eril, şu güneş yayılması, yer sarsıntıları, olağanüstü yağmursuzluk ya da yağmur diyelim, yeryüzüne yeniden değişik koşullar getiriyor. Bir yandan ortak ürkütücü etkenler onların bağlantılarını güçlendirirken, bir yandan insan yaşamının sona ereceği kuşkusunu onları sayrılaştırarak psikolojik bir yıkıma itebiliyor.. Bu da, ayrıca, doğuştan suça eğilimli olanların, çevre eğitimlerinin kalıplandırıcı önlemini bir gün parçalayabilir...*

– Doğru, dedi Yöncel, *Gallops*’da artık bu erinçli durumun oldukça sarsılmaya başladığını duyuyoruz. Göçün gerçekleşmemesi korkuları, sağduyuyu ve özgürlüğe saygı kavramlarını bile etkiliyor. Kişi bir kez daha doğanın verdiği yapısı içindeki yetersiz gücüyle yüz yüze gelince, evrensel bilmem nice küçük bir yapı taşı olduğunu daha iyi anlıyor. O zaman iki durumla karşı karşıyadır: Ya, tüm insanlığın sonsuzluğuna kendini adayacaktır ya da büsbütün çaresizliğine boyun eğip gamsızlaşacaktır. Daha kötüsü bencilleşecektir... Bence kişinin sırat köprüsü buradadır. Yani birinci umudu gerçekleştirme çabası!..

– Bu nedenlerle, dedi Tan, *anlaşılan, birliktelik önerimizi benimsetmemiz, Gallops*’ta çok güç olacak.

Bilinen tikleriyle bir iki göz kırpar gibi yaparak Andur:

– Bir an önce, dedi, göçe başlama gereğini onlara anlatmalıyız... Bu korkunç kadere başkaldırmak için herkes birbiriyle bütünleşmeli!

– Belirlediğimiz verilerin değerini, *BİS*’lerinde saptama olanağını bulabileceğimizi umuyorum, dedi Tan. Zamanın azaldığını anlarılarsa onlar da hiç değilse geçici olarak, *Sonumut*’a taşınmak zorunda olduklarına inanacaklardır.

– Biz de bunu kanıtlamak zorunluluğundayız, dedi Eril, *her ne pahasına olursa olsun, artık bizim de yitirecek zamanımız yok!..*

Bunları derken, pembe bulutlara doğru gömülmeye başlayan güneşi ve kopmak üzere kıvrılmış yeni ultralavlarını, eliyle arkadaşlarına gösteren bir davranış yaptı. Yöncel, belki de yüz elli yıldır yaşanmış bir tarihin çizgilendirdiği yanaklarını biraz daha buruşturarak:

– Zaten onları yüzüstü bırakmamız, dedi, *insanlık koşuluna da sığmaz...*

– Üstelik hiçbir şey de yitirecek değiliz, dedi Andur, *yeterli uzay gemileri ve olanakları var. Şu sonlu yeryüzünde parasal çıkar düşüncelerinin gözardı edilmesi gerektiğini anlayacaklardır. Sonra Sonumut Yeryüzünün üç katı büyüklüğünde bir gezegen. Sanırım orada, yedi kat toprakları üst üste yığıp, serel tarım yapma zorunluluğuna bile gerek kalmayacak. Dahası, bulutsuz mavi göklerdeki güneşi nedeniyle belki gün aktarmalı ışınlarla da büyük boyutlarda*

gereksinme duyulmayabilir...

– *Ama, yine de, dedi yaşlı toplumbilimci, oyalayıcı etkenlerini sürdürmeye kalkarlarsa, bu insanlık koşullarına aykırı düşer... Bir us dışılık, bir sağduyusuzluk olur bu...*

– *Çağımızda artık böyle bir çılgınlık süremez, dedi Tan, değil mi Sayın Bay Yöncel? Tarihimizde, atom ve lazer savaşlarının bile kaç kez önlendiğini biliyoruz. BİS'lerin tüm olumlu sağduyu yasalarıyla donatılmasından sonra ise, federal yeryüzü devletinde böyle bir durumu düşünmek, çağımız anlayışına ters düşer...*

– *Başaramayacağımızı sanmıyorum, dedi Eril, bu etkinliğimiz Gallops Federe Devletinin de toparlanmasını sağlayacaktır...*

O sırada, konuk ağırlayıcı iki kız, hava yastıklı koltukları sertleştirerek, kendiliğinden yürüyen kumandalı masayı önlerine çekmişlerdi. Gallops'daki zaman dilimine uymak için gece yemeği erkenden gelmişti: Fırınlanmış tavşan, şaraplı püre, meyve çerezi ve kocaman bir kavanoz da Erk.

İnce alımlı konuk ağırlayıcı kızlardan biri; titrek bir sesle sordu:

– *İçki ne alırdınız değerli baylarımız?*

– *Özşarımız bulunamayacağını siz de biliyorsunuzdur efendim...*

– *O zaman bize Dinçşar sunabilirsiniz, dedi Bay Eril, elinizden tatmak bizim için büyük bir zevk olur...*

Öteki konuk ağırlayıcı hemen tatlı bir devinimle saygılı bir eğiliş yaparak, içki şemsiyelerinden birini açtı. Bardaklarına Dinçşarları doldururken:

– *Sizlere bunu sunmak bizlere onur verir... diye tatlı bir sesle türkü söyler gibi mırıldandı.*

Bay Yöncel, yaşlılığın verdiği güvenle kızın çıplak kollarını okşar gibi pışpışlayarak:

– *Saki ya medet sun cam-ı cem... diye çağlar öncesi bir şiirden mırıldanarak, neş'eli bir bilmişlik gösterisinde bulundu. Kızlar birbirinin yüzüne bakışarak, bir şey anlamadan kıkırdayıp gülüştüler.*

– *Ben Sütalki isterim, dedi Tan, bulutların ardına gömülen güneşin, son pembeliğini izleyerek.*

Uçak çıkışını bitirmiş, inişe geçmişti bile. Yemeklerini bir an önce

bitirmek için, çarçabuk içkilerini yudumlayarak önlerindeki fırınlanmış şaraplı tavşana saldırdılar. Tan, kavanozdaki Erk haplarından bir avuç alarak, çelikon giysisinin cebine indirdi, bir yandan da:

– *Bunu yapmayı size de salık veririm arkadaşlar, dedi, belki de Gallops'un yemeklerini beğenmeyebilirsiniz. Ya da bakarsınız bir terslik olur, aç kalmamak için bunlar gerekebilir...*

– *Ben bu Erk haplarına bir türlü alışmadım, dedi Bay Yöncel, dudaklarını akordeon gibi büzerek, yesem de doymamışım gibi oluyorum...*

– *Yani bizi orada aç bırakabilirler mi dersiniz, dedi Bay Eril, öngüvenceyi alalım mı dersiniz?* diye söylenerek, o da elini geniş Erk kavanozuna daldırdı...

Andur uçağın arka bölmesini, bir işaretle belirterek, kapının yarısından görünen bir mor saçlıyı göstererek, Tan'ın kulağına eğildi.

– *Bu uçakta Gallopslular da var mı?*

– *Kesinlikle sanmıyorum, dedi Tan, yolcu dizilemini Sergen bana gösterdi. Sonra bu uçağımızın yarı özel olduğunu da biliyorsun...*

– *Çünkü hep yüksek sesle konuşuyoruz da...* dedi Andur, ultralavların ışıkları içinde daha bir pembeleşerek.

– *Canım bir gizlimiz saklımız kalmadı ki...* dedi Tan, gülümseyerek.

Bir süre, ultralavlar arasından, karanlık göğe altın yaldızı gibi saçılmış pırıl pırıl yıldızları izlediler. Derken, sislerin içine dalan uçağın tek parça yuvarlak cam örtüsünden, ürkütücü bir loşluk yüzlerine vurdu. Bu bungen bulutlardan sıyrılır sıyrılmaz, gün aktarmasıyla aydınlatılmış Gallops kıyı kentleri, deniz yükselmesini önlemek için yapılmış, çelikon deniz surları boylu boyunca görünüyordu. Bununla birlikte, Gallops uzay araştırma kentinin büyük bir kısmı, eski ünlü Venedik kenti gibi, sular içindeydi... Uçak hava limanına yaklaştıkça, şaşkınlıkları bir kat daha arttı. Çünkü yüksek yapıların bir kısmı, olduğu gibi yana yatmış, kimisi de ikiye yarılmıştı!.. Henüz surlardan su sızmalarının daha önlenemediği anlaşılıyordu... Hava vinçlerinin çalışmalarından onarımların da sürdüğü anlaşılıyordu.

– *Burada yer sarsıntısı daha güçlü olmuş...* diye üzüntüyle söylendi Bay Eril. Uçak hava yastıklı kemerini indirip inişini bitirince, çatlakları belirgin, büyük bir yolcu yapıtına yaklaştı. Onlar da küçük

çantalarını, antlaşma videobant ve diğer araçlarını alarak çıkışa hazırladılar...

– *Ooo, çok az karşılayıcı var; dedi Bay Yöncel, sanırım başlarını kaşıyacak zamanları bile yok bunların...*

– *Belki de antlaşma sonuçlanmadan, kamuya duyurmak istemiyorlar...* dedi Tan, uçağın bağlantı köprüsünden, karşılayıcıların yanına geçerlerken...

Gallopsluların yolcu salonu, derinden ezgiler gelen bir sessizlik içindeydi. Sonumut Uzay Araştırma Kenti'nden Gallops'a varan uçağı pek az kişi karşılıyordu. Kapalı bağlantı köprüsünden giriş kapısına geçerlerken, denetleme robotları, giysilerinin ve çantalarının magnetik araştırma çekimini yapmışlardı bile. Bir yandan da bu işi yaptıklarını belli etmemeye çalışarak, plak cızırtısını andıran bir sesle onları karşılıyorlardı:

– *Hoş geldiniz, sayın konuklar!..*

– *Hoş bulduk...* dedi Tan, onların BİS'lenme ölçüsünü anlamak için de hemen ardından:

– *Nasılsınız diye ekledi, çoluk çocuk nasıl?*

Robotların BİS'lenmiş usları biraz karışmıştı:

– *Nasılsınız...* dedi biri. *Şey yani, biz nasılsınız, siz nasılsınız... Şey yani biz demir... Demir gibiyiz elbet!..*

– *Çoluk çocuk mu diyorsunuz, dedi öteki, yok bizim çoluk çocuk. Yok evlenmek... Yok sizde sakınca... Çantalarda belge giysi... Giysiler içinde telsiz. Anılar makinesi... Küçük BİS'ler... Erk hapları...*

– *Bir de mavi saçboy, dedi öteki Andur'a. Belgeler tamam. Geçiş tamam, iyi geziler... İyi günler...*

Andur, bunları duyunca, mavi sakalları arasında biraz pembeleşip, robotlara istemeyerek bilinen tikleriyle göz kırptı...

Şimdi karşılarına, Gallopslu yöneticilerden gelenler dizilmişti. Sarı mayosunun üstüne sarı tüller giymiş, BİS'li telsizli, altın yaldızlı bir kadın çantası omzunda asılı, saçları beline dökülen bir sarışınla; yeleş, şapkası, tavus kuşu gibi renk renk tüylü bir genç adam, onlara ellerini uzattı. Bir yürek çarpıntısı içinde oldukları belliydi. Hele kadın yerinde duramıyor, yalınayakmış görüntüsü veren saydam

pabuçlarıyla, sıçramaya hazırlanırcasına, bileklerini gerdirerek yük-
selip alçalıyordu. Artlarında, onlarla tam bir çelişki oluşturan, durgun
ve soğuk bakışlı biri, şık klasik bir giyim içindeydi. Tavus tüylü:

– *Hoş geldiniz, değerli konuklarımız dedi, Gallops'a onur, bize
mutluluklar getirdiniz... Başkanımız Sayıl adına, sizi karşılarken, size
en içten duygularımızı iletiriz...*

Tan da, sarışın kadının elini sıkarlarken, derinleme bir reçine
kokusuyla karşılaştı. Andur, bu sarışının, yüzünün dibine değin soku-
lan, kavuniçi dudaklarına, sanki Gallops kızlarının, sözünü duyduğu
tutuklayıcı davranışlarının bir simgesi gibi ürküntüyle bakıyor, onla-
rın bu gizemini çözmeye çalışıyordu. Tan, Bay Eti'nin sözlerini
anımsayarak, onun bu görüntüsüne kahkahayı basmamak için kendi-
ni güç tuttu.

– *Hoş bulduk, sizlerle tanışmak da bizlere onur verdi...* dedi Bay
Yöncel. Soğuk bakışlı adam da uzaklığını koruyarak uzandı, sarışın
bayanla, tavus tüylü adamın arasından ellerini acıtacak gibi sıkmakla
yetindi.

– *Bendeniz başyazman Soyut, dedi tavus tüylü adam, bu da yaz-
manımız Bayan Göğünil...*

Bay Eril de, tek tek arkadaşlarını tanıtırken, boyuna soğuk bakışlı
adamı inceliyordu. Yaşlı toplumbilimci Bay Yöncel:

– *Doğrusu bağlantı önerimizi benimsemenize çok sevindik, dedi,
sorunları birlikte çözümlememiz, hepimiz için iyi olacak. Size yardım-
cı olabilirsek ayrı bir kıvanç duyarak ülkemize döneceğiz...*

– *Biz de sizi burada ağırlamaktan, federe devletimizi ayrıntılarıyla
gezdirip tanıtmaktan büyük sevinç duyacağız. Elbet zamanla
tasımlamayı da ortak bir konuma getirebiliriz.*

Büyük yolcu salonunun otomatik sayaçlı alışveriş makinelerinin
yanından geçerek, yürüyen merdiven holünün karşısındaki büyük
asansörün kapısına geldiler. Adını tanıtmadıkları soğuk bakışlı dur-
gun adam, onları iki adım artlarından izliyordu. Andur, Tan'a usulca
eğilerek:

– *Doğrusu şu ardımızdan geleni hiç gözüm tutmadı, dedi, kim bu
adam?*

– *Belki de önemli biri değildir..* dedi, Tan, sözleri duyulmasın

diye, oksijen sigarasının izmaritlerini deliğinden atınca emen, yakıp kül eden yontu biçiminde yapılmış, bir çöp sepetine doğru onu çeke- rek. Bu kez de Andur, yeniden hafifçe pembeleşerek:

– *Delikliğini de tam dudaklarının ortasına denk getirmişler, bu oksi- jen sigarasını yutan kızın...* diye mırıldandı. Bay Soyut, asansörün ışıklı süzgecine yaklaşıncı, kapıları kendiliğinden açılmıştı.

– *Buyurun, dedi, sizi Helis taraçasına çıkaracağım. Yani hava yastıklı helikopterlerimizin ve uçar-kaçar'larımızın konup kalktığı yer. Doğrusu kenti daha yakından görmeniz için, BİS'lenmiş bir araba seçebilirdik ama, uçakla inerken görmüşsünüzdür; kentin yarısı sular içinde. Emme makineleri çalışıyor ama, deniz surlarının ona- rımı daha bitmediği için, sıkıntıları daha tam anlamıyla önleyemedik. Sonra yolların gereğince açılabilmesi için, yıkılan bazı yapıtların yeniden dikilmesi gerekiyor. Ayrıca sizin oralarda bunca güçlü bir yer sarsıntısının olmaması bizi biraz yatıştırıyor...*

Sonumut uçağından inen diğer yolcular yürüyen merdivenlerde çeşitli yönlerle uzaklaşırken, onlar büyük bir hızla, yolcu salonunun en üst katına tırmandılar. Bindikleri hava yastıklı helikopterde, Bayan Göğünil, bağlantı kemerlerini indirirken.

– *Başkanımız Sayıl işlerinin yoğunluğundan sizleri karşılamaya gelememişti için çok üzgün, dedi, ama yarın öngörülen saatte sizlerle tanışmaktan büyük bir onur duyacağını, size özellikle iletmemizi istedi...*

– *Sağ olun, dedi Bay Yöncel, ona iyi dileklerimizi duyurabilirsiniz...* Sarışın bayan, uzay ortamlarıyla bağlantıya geçerken, Tan ken- tin yıkıntıları, seller içindeki durumuna bir kez daha göz attıktan sonra:

– *Doğrusu büyük bir kıran olmuş, dedi, sizlere bir kez daha geç- miş olsun deriz...*

Kumanda koltuğına yerleşmiş bulunan, soğukkanlı durgun adam:

– *Adım Pekil, sayın baylar, dedi, sizi konuklar evine ben götürü- yorum. Sonra ağırca geriye dönüp elektrikli bakışlarla ekledi:*

– *Öğrenmek istedikleriniz olursa, açıklamalar yapmak görevim...*

Eril, dayanamadı, hava yastıklı koltuğından, usulca Tan'a uzanarak:

– *Görüyorsunuz, diye fısıldadı, bu bir biyonik adam. Kalıbımı*

basarım.

Tan'ın saçlarının arasındaki gizli kulaklıklarda bu kez Bay Yöncel'in sesi duyuldu:

– *Oysa biyonik adamların büyük kalkışması nedeniyle, bunların işlerlikten kaldırıldıklarını sanıyordum...* diye mırıldandı. Tan da tel-sizinin ince frekans ayarını yaparak, fısıltıyla, çevresine bakınarak seslendi:

– *Evet, aylarca önce elektron pillerini taktırmak istemeyerek açıklık grevine gitmişlerdi, sonra bunun kalkışmaya dönüştüğünü duyduk. Bunun üzerine, pil dağıtımının kesilerek işlerlikten alıkonmaları ve büyük göçün onlara yasaklanması gereği bize de iletilmişti. Ama...*

Bu kez, bunları duymuşçasına, soğuk bakışlı Pekil, kumanda kol-tuğundan dönerek:

– *Ben doğrusu, gezegenlere gitmek istemeyenlerdenim, dedi. İnsanın istediği yere gitmesi yanında, istediği yerde kalması da yaşama haklarından biri değil mi? Hele, uzay taşıma araçlarında yeterince yer bulunamazsa insan önceki mutluluğuyla yetinmelidir... Bence zaten her varsayım görecelidir... Ve her son zaten yeni bir başlangıç getirir...*

Gallops karşılayıcılarının gizli konuşmalarını duymuş olmaları ürküntüsü, bu yanıtla konukları oldukça sarsmıştı. Biyonik adam, sanki hiçbir şey söylememişçesine dönmüş onlara bakıyordu.

Bu arada, sarışın Göğünil, kentin alanlarını, bölümlerini, önemli yapılarını onlara anlatmaya koyuldu. Helikopter, özel bir geniş dönüş yaparak, uzay alanında sergi gibi duran yüzbini aşkın uzay gemilerinin üstünden geçerken:

– *Görüyorsunuz, dedi, bunlar uzay gemilerimizin bir kısmı. Sayısı, sizinkilerden az değil. Belki daha küçük bir yapıları var ama yerleştirimleri daha elverişli. Elbet, bugün gök kapısı bütün insanlara açık... Umarım, yarın sayın başkanımız Sayıl'ın önerileriyle bir uzlaşma olanağı da doğacaktır...*

Hava yastıklı helikopter, kent çevresindeki dönüşümünü bitirip, ortalarına doğru alçalmaya başlayınca, ünlü konuklarevi saray gibi karşılarında beliriverdi. Yaklaşık çatı katındaki küçük alana kondular. İnerlerken:

– *Konuklarevimiz çok büyük sayılmaz, dedi Bay Soyut, beşi yer altında olmak üzere, on iki katlı bir eski yapıt. Konuk bakıcılarımız sizleri en üst katta ünlü kişilere ayrılmış yatak salonlarında ağırlayacaklar... Umarım bol uykulu güzel düşlü geceler geçirirsiniz...*

– *Geceler mi dediniz...* diye söylendi Bay Yöncel, *bunca uzun kalacağımızı sanmıyorum...*

– *Işıklandırmanız çok iyi, dedi Bay Eril, kentiniz gündüz gibi aydınlatılmış...*

– *Evet, dedi Bayan Göğünil, Bay Yöncel'in inmesine yardımcı olurken, Gün aktarmasında çok başarılı gelişmeler elde ettik.*

– *İzin verirseniz, şimdilik biz ayrılıyorz, dedi Bay Soyut, Başkan Sayıl'a izlenimlerinizi ve iyi dileklerinizi ileteceğiz Bay Pekil sizi odalarınıza da götürecekt. Burada kalacağı için, dilekleriniz olursa kendisine duyurabilirsiniz.*

– *Konukseverliğinize şimdiden bir kez daha teşekkür ederiz, dedi Bay Yöncel, yanaklarını akordeon gibi buruşturduktan sonra, doğrusunu isterseniz biz buncasını ummamıştık. Ben çok yıllar önce bir kez daha kentinize gelmiştim... O zamanlar Sonumut ve Gallops ilişkileri daha içtendi...*

– *Haklısınız, dedi Bay Soyut, uzun süren bağlantısızlık, hakkımızda pek de sevimli olmayan düşüncelere yol açtı. Ama artık, sanırım yine eski günlerdeki gibi, yeryüzü devletinin ilk kuruluş zamanındaki yürek doluluğunu hep birlikte yaşayacağız. Size nice mutluluklar ve iyi geceler dileriz...*

– *Mutluluklar ve iyi düşler...* dedi Bayan Göğünil de, rüzgarda savrulan saçlarını elleriyle düzelterek...

Bu kez Bay Soyut'la birlikte, orada bekleyen başka bir kullanıcıyı olarak helikoptere dönerlerken, Sonumut'tan gelen konuklar, Bay Pekil iki adım artlarında konuklarevinin girişine doğru ilerlediler.

Çevrede, taraça alanına inip kalkan, geliştirilmiş iki kişilik uçar-kaçarlarla gelip gidenlerden başka kimseler görünmüyordu. Çatı katının tek parça büyük cam kapısı, onlar yaklaşıncaya hemen açılıverdi. Ortası renk renk çiçeklikli büyük bir geçide daldılar. Saygın bir gösteri görüntüsünde, kadınlı erkekli konukbakıcıları, ayakçı robotlar, upuzun döşenmiş halıların kıyısında sıraya durmuş onları karşılıyor-

lardı...

...

Tan'a konuk bakıcıların gösterdiği oda, odadan çok büyük bir salon gibiydi. Bütün kenti, pırıl pırıl ışıklar içinde gösteren, boylu boyunca bir penceresi, çelikon panjuru ve yedi renk değişimli tül perdeleri vardı. Hemen girişten sonra içki şemsiyeli büyük bir masa, karkotekli BİS, yanında ortam bağlantılı çağrı-görün ve televizyon, pembe köpük tülleriyle çevrilmiş hava yastıklı bir yatak, onun tam karşısında dört boyutlu ayna ve betiklik ekranı yer alıyordu.

En ilginç, uç bölümdeki saydam bir cam bölmenin ardında, yosunlu kayalıklar arasında bir çağlayanı andıran görüntüsüyle yerleştirilmiş banyoydu. Pembe çiçeklerden ve yeşil yaprağı andıran çinilerden yapılmış küçücük doğal bir havuz gibi, akan ılık köpüklü suların içinde, ıslıl ıslıl yanıyordu.

Arkadaşları, diğer konuk bakıcılarla birlikte odalarına dağılınca, Tan, elindeki çantayı güvenli bir yere koyabilmek için bakılırken, keskin bir gül kokusuyla birlikte ardında bir nefes duydu. Hızla dönüp bakınca şaşkınlıktan dilini yutacak gibi oldu:

– *Bir komutunuz varsa diye bekliyorum efendim, dedi mor saçlı bir kız, bendeniz buranın baş konukbakıcısıyım...*

– *Siz Gizil'siniz, dedi Tan, ama burada ne arıyorsunuz?*

– *Evet, daha önce de söylediğiniz gibi, ben sizin şeytanınızım işte efendim. Görevim konuklarımızın eğilim ve isteklerini önceden öğrenip, onların tüm gereksinmelerim karşılamaktır. Ayrıca düşleyebileceklerini bile...*

– *Göreviniz yalnız bu olmasa gerek dedi Tan, çünkü sizinle kent uçağında da karşılaştığımızı sanıyorum. Siz değil miydiniz yoksa!*

– *Oh elbet, dedi Gizil, beni anımsayabildiğiniz için çok mutluyum. Ama size ummadığınız bir yerde karşılaşabileceğimizi de söylemiştim...*

– *Evet bunu söylemiştiniz, dedi Tan biraz kendini toplayarak, ama şu Gallops'ta karşılaşmamız da sizi görmeyi beklemediğim bir yer sayılmaz...*

– *Doğru, diye yanıtladı Gizil, ama hiç değil, ummadığınız bir an diyelim buna... Çünkü Sonumut Uzay Yolcu Salomunda, geldiğiniz kıtalararası uçakta da ben vardım. Ama siz beni görmediniz.*

Bunları derken, omuzlarına dolanan mor saçlarını, beline yerleştirmek için savurarak, büyümlü bir gülümsemeyle ona yaklaştı. Bu kez, çift parçalı beyaz bikini mayosunun üstüne, içini gösteren beyaz bir tül giymişti.

Tan’a öylesine sokulmuştu ki, birden o sırada Tan’ın gözleri, kıvrılıp bükülen gül kuruşu dudaklarına takılıverdi. Sanki oradan, lazer gücünde parlak bir ışık yayılıyor gibi geldi ona... Sanki bu Gallopslu yosma, onu öpüverecekmiş de, oralarda kalıp gidecekmişçesine, yüreği cız etti. Üstelik o keskin gül kokusundan bayılmamak için iki adım geri çekildi.

Ama Gizil daha anında yeniden yaklaştı. Şeytansı güzelliğini içeren bir titreşimle gözlerinin içine içine bakarak bir an durakladıktan sonra gülümseyerek eğildi:

– İzin verirseniz yerleştireyim... diyerek elindeki çantayı aldı. Açarak, önce antlaşma saptama araç ve bandını içinden çıkararak, karkotekli betikliğin çekmecesine koydu. Belge ve tasımlama kartonlarını dikey bir göze yerleştirdi. Giysileri de, yıkama buğulama, kurutma ve ütü makinelı, otomatik dolaba yerleştirdi:

– *Sanırım çok az kalmayı düşündünüz, dedi, pek bir şey almamışsınız yanınıza... Sonra püskürtme diş yıkayıcısı ve sakdur emine ne gerek vardı? Bunlar ve arayacağınız her şey banyomuzda hazır... Aaaa, siz pijama mı kullanıyorsunuz?*

Tan onun birden böyle paçayı aşan davranışlarını, içli dışlı sözlerini yadırgamamıştı ama, ürküntüsü de geçmiş değildi:

– *Önemli değil, diye mırıldandı, konukseverliğiniz için teşekkür ederim. Ancak bakın... Eğer siz, Sonumut uçağında bana, Gallopslu olduğumuzu söyleseydiniz, biz de sizi ağırlamak olanağı bulabilirdik...*

Gizil, bu kez Tan’ı büsbütün şaşırtan tiz bir kahkaha attı:

– *Oooooo... dedi, hayır, ben oraya yabancı sayılmam, çünkü Sonumut’un İAD’ında çalışıyorum. Tüm kuşklarınızın gereksiz olduğunu şimdi anlamışsınızdır.*

Tam yatışacaktı ki, Tan’ın usu büsbütün karışmıştı:

– *Nasıl? diye yüksek sesle hayretler içinde sordu, Gallopslular sizin sık sık orada yaşamanızdan bir anlam çıkarmıyorlar mı?*

– *Size söylememde bir sakınca yok, dedi Gizil, beni Gallops İAD'ında sanıyorlar elbet... Hem böylece İleri Araştırma Derneğinde herkese yardımcı olmuş oluyorum...*

Birden Tan'ın tepesi attı:

– *Dedim ya, siz bir şeytansınız... diye söylendi*

Gizil, gülkurusu dudaklarını önce alttan sonra üstten emerek ıslattıktan sonra, bir kez daha nefesini değirecekmiş gibi yaklaştı:

– *Size, sizden olağanüstü hoşlandığım için bunları söylüyorum. Yoksa kösnüklük gücümüzün ününü sanırım duymuşsunuzdur. Ama olağanüstü yöntemi gerçekten beğendiğim saygın kişilere karşı kullanmam ben... Üstelik kişiliğimi özgürlüklerini satın alma pahasına kullanmam...*

– *Doğrusu, işte bu düşünceniz bana güven verdi diyebilirim. Ama beğenilen saygınlık ayrıcalığınızın ne olduğunu anlayamadım...*

– *O elbet, yalnızca yakışıklı olmanız, Galllops'un önemli bir uzmanı olmanız değil bu... Güvenilir bir kişiliğiniz var; olayları en olumlu biçimde yorumlayıp değerlendirebilme yeteneğiniz de çok güçlü. Üstelik bilgi dağarcığınızdan herkesi yararlandırmak için çırpınan iyi bir yüreğiniz var...*

– *Beni bunca övdüğünüz için çok teşekkür ederim, dedi Tan, sağ olun. Şimdi artık sanırım yatmama izin verirsiniz. Hemen banyomu alıp, uyumak istiyorum. Biliyorsunuz yarın önemli bir toplantımız olacak, sorunlara dinlenmiş bir usla çareler bulmamız gerekiyor...*

– *İyi ya işte, dedi Gizil, ben de bunun için bekliyorum. Sizi yıka-mak, size masaj yapmak, sütalki içirerek sizi uyutmak, görevlerimiz arasında.*

Tan, bir kez daha Gizil'in, alnının üstüne düşürdüğü kahküllerle oynayarak, yürek çırpıntısı içinde ona baktığını görünce, gözleri hemen bir kor gibi yanan gül kurusu dudaklarına kayıverdi:

– *Yok çok sağ olun, dedi, bunları kendim yapmaya alışığım, sonra değil mi ki bu bir konuk ağırlama görevidir, örneğin bizim Bay Yöncel'in de buna gereksinmesi olabilir...*

– Oh, elbet... dedi Gizil. Evet, her konuğumuz için, belirlenen arkadaşlarımız şimdi yanlarındadır... Ama dilemesi sizden... Ayrıca, sevgisinin ağır bastığını anladığım, Bayan Sun'a da gıpta ettiğimi söylemezsem haksızlık etmiş olurum. Ama yine de önümüzde daha görüşebileceğimiz zamanın olması da beni sevindiriyor... Size iyi geceler ve tadı düşler dilerim...

Gizil, Tan'ı önce, titreşen göz bebekleriyle bir süre daha izledikten sonra, görevliliğini anımsayarak ağırbaşlılığını üzerine takındı. Onu, hafifçe dizlerini bükerek saygıyla selamlayıp, elini ıslıklı süzgeçten geçirerek, yatak kapısının açılmasını sağladı, ve ardına bakarsa dayanamayacakmış gibi bir tavırla çarçabuk kendini dışarı attı.

Tan, savrulan beyaz tüllerinin ardından bir süre şaşkın şaşkın bakakaldı. Sonra çelikon giysilerini çıkarırken, yanaklarını şişirerek üfler gibi bir ısıklık çaldı... Gitti, çağlayanı andıran banyonun, köpük düğmesine bastı.

...

Tan, o gün pembe tüllerle çevrili bir ortam içinde, yer çekimi azaltılmış hava yastıklı yatakta uyanınca, insanlık yaşamını sürdürecektir önemli bir görev için Gallops Konuklarevinde olduklarını anımsadı. Hemen tüllerini aralayıp pencereye koştu, perdeleri ve güneşlikleri açtı. Günün ilk ışıklarıyla birlikte portakal rengine boyanmış bulutlar altında, Gallops Uzay Araştırma Kenti, bütün genişliğiyle görünüyordu.

Hemen döndü, çelikon giysisinin cebindeki küçük telsizi çıkarak arkadaşlarını aradı. Onlar da hazırıldılar. Az sonra, sırayla odalarının kapısında buluşup, kentin sular altında kalan bölümüne bakan, çatı lokantasında kahvaltı ettiler. Biyonik adam Pekil, Gizil'le birlikte onları, Gallops Uzay Araştırma Sarayı ortamına götürdü.

Kalabalık görevlilerin ve ara ara robotların dizildiği koridorlardan geçerek, oturma salonuna vardıklarında, Bay Soyut ve Bayan Göğünil'le birlikte, Başkan Sayıl da onları kapıda ayakta karşıladı. Gallops başkanının yüklendiği önemli göreve karşın, öyle pek yaşlı görüntüsü yoktu. Ancak, enine boyuna oldukça iri, güçlü bir yapısı vardı. Gallops yıldızı simgeli gömleğinin üstüne, ince alüminyum örgülü ve çeşitli devinim ve kumanda düğmeleri taşıyan bir yelek giymişti. Bu düğmeler, bir yandan, değerli taşlar gibi ısıtılı

parlayarak ona oldukça görkemli bir görünüm veriyordu. Şeytansal bir usu olduğunu belirten kara gözleri, bakışlarına göre büyüyüp küçülüyor, tuğ gibi başının üstünde yükselen kıvrıkcık siyah saçları ona ayrı bir özgünlük veriyordu. Gelen konukları bir bir inceleyen bir sessizlikten sonra ellerini sıkarken:

– *Gallopşlular adına size hoş geldiniz demekten onur duyarım...,* diye konuştu, sonra ekledi:

– *Buyurun konuşmalarımızı şurada sürdürelim...* Bunları derken eliyle, hava yastıklı koltuklarla çevrilmiş, U biçiminde büyükçe bir masayı gösteriyordu. Masanın bir yanına önce konuklar oturtuldu. Sonra başkan Sayıl U'nun yuvarlak ucundaki yerini alırken, diğer Gallopslu görevliler de, Sonumut'luların karşısına yerleştiler.

Bay Yöncel'le Bay Eril, yöntem, yasa ve toplum ilişkileriyle tasarılanmış BİS'lerini, minik telsizlerini masanın üstüne koyarken, Andur göz kırpar gibi davranışlarıyla, çevrelerindeki ayakçı robotlara, orta boy BİS'lere, ve U'nun tam üstüne sarkıtılmış, yarım küre biçimindeki dört boyutlu teleekrana doğru bakındı. Tan:

– *Sayın başkan, dedi, oturum açılmadan, biz de sizlere, tüm Sonumutluların ve sayın başkanımız Biltekin'in en seçkin dileklerini iletmeyi bir görev sayarız.*

Daha içli dışlı bir hava yaratmak için:

– *Çok sağ olun, dedi Bay Sayıl, şimdi buyurun, gökcin alarak ve meyve çerezi yiyerek konuşmalarımıza geçebiliriz...*

Bunu duyunca, ayakçı robotlar, göğüslerine bağıntılı tepsilerden, gök mavisi bir içkiden, özel emicili kristal bardaklara doldurmaya başladılar. Ve herkese birer büyük paket oksijen sigarası sundular.

– *Artık oturumu açmış sayılırız, dedi başkan Sayıl, dilerseniz önce ben kısaca gündemin bizim açımızdan yorumuna değinmek istiyorum. Efendim, birliktelik önerinizi insancıl ve uygun bulmakla birlikte, bu konuda bizleri düşündüren ayrıntıları da belirtmemiz gerekiyor.. Bizler de sizin gibi göçe hazırız... Ancak daha, 'Gallops Gezegeni'mizde, bildiğinizce, onarılması yıllar alacak eksikliklerimiz var.. Oysa büyük BİS verilerimiz, en geç on bir ay içinde, güneş yayılması ve ultralavlarının etkisiyle, Rhea uydusu gibi, yanıp yok*

olacağını belirtiyor... Oysa biz, size bir ağırlık yapmak istemediğimiz gibi böyle bir öneri getireceğinizi de ummadığımızdan, hem de gereksiz bir sıkışıklığa yer vermemek için, koşulları yeryüzüne uyduğunu sandığımız, 'Durgun Denizler Gezegeni'ne göç etmeyi tasımlamış bulunuyoruz. Ve onu hazırlamayı uygun bulmuştuk.

Ancak...

– Sözüünüzü kesiyorum Sayın Başkan ama, dedi Andur, bu hazırlık için zamanın yine de yeterli olmadığını siz de biliyorsunuzdur...

– Elbet, elbet, dedi başkan Sayıl, ancak, öyle uzun bir hazırlık gerekeceğini sanmıyorduk. Ancak şimdi bu konuda sizin de yardımınıza gereksinmemiz olabilir diye düşünüyoruz. Çünkü burada zaman duvarı diye bir engelle karşılaştık. Bu gezegende zaman ve devinim koşullarının BİS'leri şaşırtması hiçbir sağduyu kuralına uymuyor! Duvarı aşanlar ise, atmosfere dalınca yanmayla ilgisi olmayan bir kül oluşla yok olup gidiverdiler...

– Bizim birliktelik önerimizden sonra bunlar hiç sorun sayılmaz, dedi psikolog Eril, Sonumut yıldızımızda bir süre kalıp, ister 'Durgun Denizler Gezegeni'nin sorununu erinç içinde çözer, ister 'Gallops Gezegeni'nin geniş bir zaman içinde tüm hazırlıklarını yapabilirsiniz...

– Bu öneriniz gerçekten olumlu ve insancıl ama, dedi Başkan Sayıl, bizim de umudumuzu son kez gün yüzüne çıkarmamız gerekiyor. Birliktelik antlaşmasını onaylamadan önce, biz de diyoruz ki, değerli iki uzmanınızla birlikte şu 'Durgun Denizler Gezegeni'ni, inceleyelim. Sanırım üç ay içinde, yeniden yola çıkacak gemilerimiz, kesin bir sonuca vararak geri dönebilir...

– Bu olası değil, dedi Andur, heyecanla hava yastıklı koltuğundan doğrularak, önce zamanımız umduğunuz gibi yeterli değil; ikincisi bizim uzmanlarımızın buna katılması, şu sıkışık anda 'Sonumut'a gidiş görevlerimizi aksatır.

– Niçin, dedi Bay Soyut, tüylü giysileriyle kasılarak, ışınli uzay gemilerini geliştirdiğimizi biliyorsunuz, bu da çok kısa bir süre içinde araştırmaları sonuçlandırma olanağı sağlıyor. Kısaca, üç ay içinde bu yolculuğu sona erdirebiliriz...

– Nedeni şu, diye yanıtladı Tan, bir kez BİS sonuçlarınız yanlış; en

geç on bir ay içinde değil, altı ay içinde yeryüzümüz yok olma olasılığına giriyor. Bizim engellemeye çalıştığınız, son araştırmamız, Büyük BİS de bu sonucu verdi.

– Olamaz sayın başkanım, diye atıldı Bayan Göğünil, biz de daha, iki gün önce yaptığımız son araştırmada, Büyük BİS’imizden kesinlikle on bir ay sonucunu aldık!..

– Sanırım BİS verilerinizde bir eksiklik olacak, dedi Tan, onları gözden geçirmeme izin verebilir misiniz?

Gallopslular şaşkınlıkla birbirlerinin yüzüne bakiştılar. Başkan Sayıl, yeleğindeki süslü düğmelerden birine basarak:

– Bana güneş olasılığı yanıt ciplerini getirin! diye bir komut verdi. Az sonra ayakçı bir robot, elinde bir karkotek kutusuyla dönerek, onu Tan’ın hemen önüne koydu ve küçük BİS’e bağıladı. Tan küçük BİS’ten, büyük BİS’lerin vardığı bütün sonuçları dinledikten sonra:

– Oh elbet, dedi, ultraviole ve mor ışınlardaki değişim verileri eksik bildirilmiş. Bu da sonucu yanıltıcı olarak değiştirmiş oluyor...

Sayıl, bu sözleri duyunca, kızgınlıktan kıpkırmızı olarak, arkadaşlarına bir göz attıktan sonra:

– Peki hangi sonuca ulaşılıyor? diye parmaklarını titreterek sordu. Tan umutlanmış bir eğilimle masaya ellerini koydu:

– İşte az önce belirttiğimiz gibi, altı ay ve birkaç gün!... diye yanıtladı. Bu arada Andur söze girerek:

– Bu durumda, en az on gün içinde büyük göçe başlamamız gerekiyor, dedi, taşınmamız bunca uzay gemisiyle bir anda yapılamaz...

– Elbet bu durumda göçe başlangıç çıkışı da öne alınabilir, dedi Başkan Sayıl, ancak, değerli konuk uzmanlarımız, Bay Andur ve Tan, edindiğimiz bilgilere göre, en son uzay gemisiyle yola çıkacaklarından, bizimle bir süre ‘Durgun Denizler Gezegeni Araştırmaları’na katılabilirler diye düşündük...

– Son gemiyle gideceğimizi dedi Andur, sanırım görev belgelerimizin fotokopilerinden çıkartmış olacaksınız ama, iki küçük dişliyi çıkarttınız mı Sonumut’taki saatleri durdurmuş olursunuz...

Bunları derken, yürek çırpıntısı içinde oksijen sigarasını tütüren

mor saçlı Gizil'e anlamlı anlamlı baktı...

– *Bu nedenle ışınlı uzay gemilerinizde konukluğumuzu sürdürmemiz olanaksız!* dedi Tan, o da devrik bakışlarıyla Gizil'i süzerek... Konumlar umutsuz, kuşkulu bir ortama sürüklenmiş gibi görünüyor-du.

– *Bunları biliyoruz,* diye sürdürdü Başkan Sayıl, *bu arada sizin yerinize yeterli uzmanlar verebiliriz. Sonumut Uzay Araştırma ortamına böylece yardımcı olabiliriz...*

Bu sözleri duyan Bay Yöncel'le Eril dayanamayarak; Gallopluların zorlayıcı donuk bakışlarına şaşkınlık içinde bir göz attılar.

Bay Yöncel akordeon gibi yanaklarını gererek gülümsemeye çalıştı:

– *Şu 'Durgun Denizler Gezegeni'nin, ilk verileri hakkında bize de bir bilgi veremez misiniz? Belki, kısa sürede buraya göçün olanaksızlığını da saptayabiliriz...*

Bay Sayıl, o zaman süslü düğmelerinden birine basarak:

– *Elbet, dedi, dilerseniz size oradan aldığımız son videobantları da gösterebiliriz.*

– *Oh, bu çok iyi olur,* dedi Eril, çocuk gibi sevinerek, *anlayışlı davranışlarınızı tansıdığımızı söyleyebilirim Bay Sayıl!*

Gizil, gergin havayı dağıtmak için, omzuna yığılan uzun, parlak, mor saçlarını beline düşürmek isteğiyle savurduktan sonra:

– *Konuklarımız, gökcini beğenmediler mi acaba,* diye sordu, *dilerseniz, başka içkiler sunabiliriz.*

Bu sözler üzerine herkes içkisinden birer yudum daha aldı. Ayakçı robotlar da, pilli çakmaklarıyla oksijen sigaralarını yakmak için koşuştular... Herkes meyve çerezleriyle birlikte gökcinini yudumlar-ken, tavandaki yarım küre biçimindeki dört boyutlu teleekran aydınlanıverdi. Bu arada renk renk tüy giysileri ışılan Bay Soyut:

– *İşte şu anda,* dedi, *'Durgun Denizler Gezegeni'nin videobantlarını izliyoruz... Uzay gemilerimiz 'Zaman Duvarı' nedeniyle bunları güçlkle çekebildiler. Ama bakın şaşırtıcı bir görüntü içinde olduğun-u sanıyorum...*

– *İyice izleyin Bay Tan, dedi Başkan Sayıl, sizin gibi değerli uzmanların kanısı bizim için çek önemli bir anahtar olacak.*

Gerçekten, ‘Durgun Denizler Gezegeni’ garip bir sessizlik içindeydi. İlk görüntüde, boylu boyunca bir deniz kıyısı izlenebiliyordu. Denize doğru dallarını uzatmış ağaçlar, bükülmüş gibi duruyor, ama hiç kıpırdamıyorlardı. Beyaz köpüklü dalgalar, havadaki serpintile-riyle kıyı boyunca havaya çakılmış gibisine öylesine duruyor, ama devrilip düşmüyorlardı sanki... Deniz, upuzun, dümdüz bir çevrene dek varıyor, kümelenmiş tek tük ak bulutlar, bir tablo gibi, bu sessiz durgun görüntüyü tamamlıyordu...

– *Siz orada film yerine fotoğraf mı çektiniz yoksa dedi Tan heyecanla, yoksa şu videobantı durdurarak mı veriyorsunuz?*

– *Oh elbet sürekli bir çekim bu, dedi Bayan Göğünil, oksijen sigarasını derin derin içine çekerken, ama devinim gizemcil bir çiviyle çakılmış gibi işte...*

– *Gördünüz mü işte, dedi Sayıl, bu videobantlarla yetinmek çok güç... Bakın aslında devinim sürüyor ama, en küçük kıpırdanışı sezmeniz bile olanaksız!*

Videobant görüntüsü içinde, çekim kamerası gerçekten geziniyor, çok uzak bir alandan oralara zum yaptığı için, görüntüyü gittikçe küçülterek, ‘Durgun Denizler Gezegeni’nin yuvarlağını içine alabilecek duruma girdikten sonra, onu uzaklarda kalan mavi bir top gibi gösteriyordu.

– *Işın gemilerimiz belirli bir bölgeyi aşamadılar, dedi Bay Soyut, sarsıntılı bir engellemeye çarptılar. Bakın, görüyorsunuz, aşabilenler, yanmaya benzemeyen bir kül gibi dağılma içindeler... Dönebilenler kıl payı bu etkiden kurtuluyor... BİS’lerin bu ‘Zaman duvarı’ dedikleri komuya yeterli bir açıklama getiremeden...*

– *Sizin bu konuda, yeni bir buluşunuz varmış Bay Tan, dedi Başkan Sayıl, tuğ gibi saçlarını elleriyle sıvazlayarak, bilmem bu duruma bir açıklık getirebilir mi?*

Tan, üç boyutlu teleekranda, bir iki zum daha yapabilen kamerasının çekim görüntüsünü bir süre daha şaşkın bakışlarla izledikten sonra:

– *Olanaksız, dedi, bu gezegene girilemez! Sanırım, ancak, bizim*

zaman ve yaşam ölçümüz dışındaki canlılar burada varlıklarını sürdürebilirler... Gezegeni geçmiş yaşantısından, dizgesini çıkarmak da şu süreç içinde olanaksız. Çünkü benim, eski zaman bilinçaltı anıları makinem, kesinlikle orada daha önce yaşamış bulunan bir bilinçli kişinin varlığını gerektirir. Çünkü yaşanmış olayların belleğinden yararlanabilen bir araçtır... Ama ileride, evrensel bilinç bağlantılarının belleğine dayanan bir gelişmesi sağlanabilirse belki... Ama benim kanımca, bu aşama, daha iki yüz yıllık bir bilim düzeyi gelişmesini gerektirecektir...

Bay Sayıl, bu sözleri duyunca, oksijen sigarasını sanki yutacakmış gibi emerek:

– Yani kesinlikle, dedi, ‘Durgun Denizler Gezegeni’ incelemenin şu koşullar içinde gereksiz olduğu kanısında mısınız?

– Evet öyle, dedi Tan, oraya yeni bir inceleme yolculuğu bile gereksiz.

– Ben de Tan’ın düşüncelerine katılıyorum, dedi Andur, hem ışın gemilerini boş yere harcamak olur bu... Diyebilirim ki, zaman bu yıldızda bizim bildiğimizden iki yüz kat daha hızlı çalışıyor. Devinim de iki yüz kat daha geride kalıyor...

– Belki araçlarımızı bu hıza uydurabiliriz ama, dedi Tan, canlı organizmaların buraya uyumu belki bin yılları alır ki olanaksızlık böylece kesinlikle ortaya çıkmış oluyor...

– Yine en iyisi, dedi Bay Yöncel, sizin ‘Sonumut’a yapacağımız büyük göçten sonra, ‘Gallops’ gezegenini hazırlamayı sürdürmeniz olacak. Bu durumda başka bir seçeneğimiz yok...

– Yine de denemekte biz yarar görüyoruz dedi inatçı ve kurumlu bakışlar içinde, bir karara varmak için, Gallops Yöneticiler Toplantı’sında konuyu yeniden ele almamız gerekecek. Bu durumda, Sayın Yöncel’le Bay Eril, birliktelik antlaşmamızı Sonumut’ta iletebilirler...

– Peki biz, dedi Andur, ünlü tikleriyle biraz pembeleşerek, hep birlikte dönmemiz gerekmiyor mu?

– Daha iyi ya, biraz da dinlenmiş olursunuz, dedi Bay Sayıl, şeytansı bir gülümsemeyle yüzünü gerdirerek, sizi en değerli konuklarımız olarak ağırlama olanağına kavuşmuş oluruz...

– *Bu bence çok sakıncalı olur; dedi Bay Yöncel, dudaklarını akordeon gibi büzerek, çünkü bütün kamuoyu zaten gergin bir ortamda...*

– *Bize verilen izin zaten ancak üç gün; dedi Tan, zamanımız da çok kıstlı.*

– *Belki bir ya da iki gün daha kalmanız, Sayın Başkan Biltekin'in izniyle sakınca yaratmayacaktır sanırım. Hem kamuoyuna, siz bu koşulu da benimserseniz, hemen şu saatten başlayarak, birliktelik antlaşmasını imzaladığımızı duyurabiliriz... Bay Eril'le Sayın Yöncel, dilerlerse yarın erkenden yola çıkarak birliktelik antlaşmamızın bantını ülkenize götürebilirler...*

Bunları der demez, genç başkan, yeleşinin ışıltılı düğmelerinden birine daha basarak, antlaşma bantlarını çalıştırdı ve sözlerini şöyle bitirdi:

– *Ben Gallops kentinin yetkili Başkanı Sayıl, şu antlaşma bandına omurum üzerine söz verdiğimi açıklarım; bundan böyle hazırlanmış bulunan Sonumut gezegenine birlikte göç etme önerisini, tüm Galloplular adına benimsemiş bulunuyoruz. Biz de bundan böyle hiçbir engellemede bulunmayacağımız gibi, bu büyük göçün gerçekleşmesi için tüm araçlarımızın bu yolda yardıma olmasını sağlayacağız. Büyük Göç'ün düzen ve kurallarına uyararak, çalışacağız. Antlaşmanın tüm insanlığa mutluluk getirmesini dilerim. Bu durumu, iki bin beş yüz on bir yılının mayıs ayının on dördüncü gününde saptamış oluyoruz...*

Bunları der demez birden ayağa kalktı. Bayan Göğünil, önündeki sesli ve görüntülü anılar makinesinden, iki büyük antlaşma kasetini çıkararak, birini konuklara, diğerini de Başkan Sayıl'la birlikte masada oturan Galloplulara imzalatarak, Bay Yöncel'e sundu.

...

Gallops kıtalararası yolcu salonu o gün oldukça kalabalıktı. Sonumut Uzay Araştırma Ortamı'na gönderilen, değerli küçük armağanlarla birlikte, çantalarının sayısı arttığından, bunlar uçağa otomatik taşıyıcıyla gönderilmişti. Yalnız, Yöncel'in elinde, oturumu saptayan imzalı antlaşma kaset ve aracının çantası, Eril'in elinde de 'Birliktelik iş bölümü teknik karkotekleri ve belgeleri

küçük BİS'i bulunuyordu.

Tan, tavus tüyü giysilerinin içinde, özenle doldurulmuş bir kuş gibi duran Bay Soyut'a dönerek:

– Arkadaşlarımızın sonuçlanan antlaşmayla birlikte dönmelerine çok sevindik, dedi ancak çağrı-görün konulması sonucu bize verilen kırk sekiz saatlik iznin de artık kesin olduğunu bilmeniz gerekir. En geç yarın gönderilecek uçağımızın artık daha çok bekletilmemesi gerekeceğini size bir kez daha anımsatmam gerekiyor...

Soyut gülümsedi:

– Süre uzarsa, güvenebilirsiniz ki, konukseverliğimiz de artacaktır...
– Bayan Sun'u hemen özlediğiniz anlaşılıyor, dedi Gizil, ama tek düzelikten kurtulmak da, size ayrı bir erinç verebilir...

– Gerekirse ek izinleri de sağlayabiliriz... dedi Bayan Göğünil, durumu nasılsa, Bay Eril'le Sayın Yöncel, Uzay Araştırma Ortamı'mıza ileteceklerdir...

– Artık, dedi Eril, onları da tutacaklarından ürker gibi biz bir an önce uçaktaki yerlerimizi alalım...

Son konuşmasını yaptı Bay Yöncel de, ellerini sıkarken:

– Konukseverliğiniz ve içli ağırlamalarınız için bir kez daha teşekkür ederiz. Yeryüzünün bu tarihsel aşamasına sizin de katkılarınız olacağını düşünmek bize erinç veriyor. Hoşça kalın...

Andur'la Tan'a sarılırken, son kez onlara, ağa yakalanmış birer aslan gözüyle, acıyarak baktılar...

– Bizimkilere başka bir diyeceğiniz var mı? dedi, Eril. Tan:

– Sun'a sevgilerimi iletin. Ve durumun olağan koşullar içinde biteceğini, kuşkularından hiçbirinin gerçekleşmeyeceğini de duyurabilirsiniz...

– Su'ya çok çok selam, dedi Andur da, aman onları merak ettirecek sözler etmeyin...

İki denetleme robotunun arasından geçerek, uçağın bağlantı köprüsünde gözden yittiler. Uçak dev görüntüsü içinde, salonun hemen dibinde, tek parça camı kapatacak yakınlıkta duruyordu. Sonra güneş yayılmasının ağıştırdığı turuncu bulutlar içinde, gittikçe küçülen bir

nokta olup, silindi.

Bayan Göğünil, sarı tüllerinin üstünden, serinletici klimanın rüzgarlarını geçiren bir yerde durmuş, yürek çarpıntısı içinde ünlü tiklerini sürdüren Andur'a bakıyordu. Sonra ona degecekmiş gibi yanaşarak:

– *Dilerim yine kavuşursunuz, diye mırıldandı, Gizil'den nişanlı olduğumuzu öğrendim. Yeşil saçlı sevgilinizin, gerçekten içli, saydam bir içim su olduğumu söyledi...*

Andur, can sıkıntısını belli etmemeye çalışarak:

– *Sağ olun Bayan Göğünil, dedi, sizin de istediğinize kavuşmanızı dilerim...*

Bu kez, Bay Soyut eliyle bir gösteri yaparak, soğuk bakışlı Pekil'i yanına çağırdı:

– *Burada kalan konuklarımıza, neş'eli anlar geçirtmek zorundayız, dedi, bugün onlara kentin en ilginç yerlerini gösterin. Bu tatlı, güzel bir gezinti olmalı... Bayan Göğünil'le, Bayan Gizil de birlikte olacak. Gerekirse Gallops uzay ortamından beni ivedi arayabilirsiniz.*

Hepsinin elini sıkıp, giysisindeki parlak tüyleri uçurarak gitti, oksijen sigarasını çıplak öğütücü kız yontusunun dudaklarının arasına attı, sonra büyük asansörün kapısından içeri dalarak, gözden yitiverdi.

Onlar da o yöne doğru ağır ağır yürüdüler. Gizil de elinde bitmek üzere olan oksijen sigarasını, çıplak kız yontusunun ağzındaki deliğe sokarken burnundan kulaklarından dumanlar çıkaran bu süslü çöp eriticiyi bir süre izledikten sonra, tatlı, keskin bir yosun kokusu yayarak:

– *Bugün, deniz surlarına gideceğiz, dedi, oraları da çok beğeneceğinizi umarım...*

Göğünil, sarı saçlarından yayılan yasemin kokuları içinde, Andur'u asansörün yanına çekerken; maviş sakallarına ilgiyle gözlerini dikerek:

– *Elbet dilerseniz, diye fısıldadı, doğrusunu söylemek gerekirse bugün bizim için de bir mutluluk fırsatı doğmuş bulunuyor...*

Bay Pekil, yaklaşıncı açılan asansör kapısını göstererek saygıyla önlerinde eğildi:

– *Buyurun efendim, Helis taraçasına çıkacağız...*

Oraya vardıklarında, güneş yayılmasının etkilediği, sarsıntıların ürküttüğü bungun yüzler kalabalığı arasında, inip kalkan uçar-kaçarların uğultusu içinde, hava yastıklı helikopterdeki yerlerini aldılar. Kenti yakından görebilecek, oldukça alçaktan bir yönelimle, Pekil onları, parlak bir cıva gibi uzanan denize doğru uçurdu. Bir yandan da onlara geçtikleri yerler hakkında bilgiler veriyordu:

– *Bakın, görüyorsunuz, yedi katlı tarım serelerinin üç katı sular içinde! Emiciler boşaltma işlemini sürdürmeseler, şu büyük silo ve ambarlar da sulara gömülür; ülkemiz açlık sıkıntısı içine düşebilirdi... Bakın, şu yük-kaldırım hava gemilerine, destekleyip çekerek yeniden dikilmesini sağladıkları Gök Bilimleri Üniversitesi'nin başında nasıl arı kovunu gibi çalışıyorlar. Şu surların üstünde yürüyen konvoy da, çatlakların onarımını yapan çelikon püskürtücü araçlar...*

– *Şuraya bakın, dedi Göğünil, yeryüzü bağlantı uydularımızdan biri daha! Ağışan bulutlar üstündeki yerini alarak, 'Gallops' ve 'Durgun Denizler Gezegeni'nden radarlı televizyon görüntüleri sunarak, incelemeler yapabilecek...*

Tan, iki füzenin çekerek götürdüğü, bu olağanüstü büyük, ısıllı saydam camlı yusuvarlak gözlemevinin, iki üç saniye içinde gökyüzünde yitişini izledikten sonra:

– *Son yer sarsıntısında can yitirimi oldu mu?* diye sordu.

Yanında oturan Gizil, ona daha bir sokularak:

– *Oh bereket umulandan çok değil, diye yanıtladı. Daha çok, o sırada yapıtların dışında dolaşanları yitirdik. Beton-çelikon alaşımı dikme ve girişlerin altında kalanlar da oldu...*

Göğünil, Andur'un elinden çekerek, yaklaştıkları denizaltı kentinin büyük giriş kapısını göstererek:

– *Burada da, çatlayıp kırılan büyük lombozlar, yitik sayısının artmasında etken oldu, dedi, bereket iki saat içinde kapatılarak, denizaltı kentinin büyük bir bölümü kurtarıldı.*

Bu sırada onları getiren araç, deniz surlarının kule biçimindeki teras alanına ağırca konmaya başlamıştı. Surların üstü, BİS'lenmiş arabalarla, gidip gelen motopatenlilerle yoğun bir kalabalık içindeydi. Surların uzaklaşan kıvrımlı bölümlerinde, deniz gelgitinin bıraktığı tuz ve yosunlardan belirli düzeyde uzanan bir çizgi, yer yer yeni

doldurulmuş büyük çatlakların izleriyle kesişiyordu.

Gallops ülkesine, su gönderen tuz artııcı fabrikaların ardında, ‘Yüzel köpük’ temelleri üzerine yerleştirilmiş, çelikon köprülerle birbirine bağlanmış, kentini denizüstü bölümü, az ilerdeki limanın yanından başlayarak göz alabildiğince uzanıyor, yüzgünlüğün verdiği hafif bir kıpırtı içinde, çevrensel bir düzeyde dalgalanıp duruyordu.

Gizil, sur alanının bir yanında ters U biçimindeki ‘Denizaltı Kenti Tünel Kapısı’na geldiklerinde:

– *Dilerim, böyle üzünçler bir daha başımıza gelmesin, diye mırıldandı, yeryüzüne sığmayacak değin çoğalmış şu insanlar; en kısa zamanda mavi göklü güneşli günlerine kavuşmalı.*

– *İşte bu yüzden, dedi Göğünil, ‘Durgun Denizler Gezegeni’nin bir an önce tasımlanması çok önemli...*

Bu kez Andur ters ters Göğünil’e bakmak zorunda kalarak:

– *Umut yine de bizim gezegenimizde!.. dedi. Gizil, atılarak:*

– *Evet belki de hepimizin gezegeninde! diye düzeltti.*

Yeraltı tünel aracına binerlerken, saydam sarı mayosunun üstündeki tülleri, Göğünil, Andur’a değdirircesine yaklaşarak:

– *Hangi gezegen olursa olsun, dedi, yine de tüm acıları unutup, el ele vermeliyiz. Artık tüm insanlar ince ayrıntılı düşünceleri bırakıp, onları mutlu kılacak ortak bir kavram bularak birleşmek zorundalar. Bundan böyle, bağnazlıklarla, ürküntülerle, acılarla dolu anılar makinesini, herkes parçalayıp, atmalı...*

Bunları dedikten sonra, iki adım artlarında bekleyen, Pekil’e döndü:

– *Siz burada kalabilirsiniz, dedi, biz denizaltı kentinde yemek yiyeceğiz. Biz gelinceye dek, hava aracının gündelik bakımlarını da yapmış olursunuz. Dilerseniz araçtan gereksindiğiniz erki de alabilirsiniz...*

Biyonik adamın gözleri kızgın, ama soğukkanlılığını yitirmeden ışıdı:

– *Nasıl derseniz, sayın başyazmanımız, dedi, zaten pil erki yememizi biz öyle her yerde bulamıyoruz...*

Gizil de ona gülümseyerek takıldı:

– *Oh, Pekil, dedi, zaten sen, açlık grevi yaparak kalkışanlardan değilsin... Sen özverili iyi yürekli kişilerdensin...*

– *Elbet, dedi Göğünil, senin gibi olan arkadaşlara, uzay gemilerinde yer ayrılması için ben de çalışacağım. Bana güvenebilirsiniz...*

Pekil bu kez, sevindiğini belli etmemeye çalışarak yine koparmış gibi ellerini sıkarak iki adım geri çekildi. Onları Denizaltı Kentine götürecek aracın basınç tüpü kapısı kapanırken, elini havaya kaldırıp onu selamladı...

Bu biyonik adamdan ayrılmaları, Tan’la Andur’u hem rahatlatmış, hem de bu Gallopslu şeytansı dişilerle yalnız kalmış olmaları, onları ürkütmüştü. Sanki o anda, üç beş yolcusu olan geniş vagonun içini görmüyorlar, onların gülkurusu dudaklarına yakacak bir ateşmiş gibi bakıyorlardı.

Gizil, aracın hava yastıklı koltuklarını iyice yayarak, sereserpe uzanır gibi oturdu. Göğünil, Andur’a fısıltılı bir sesle, yaşam öyküsünden, ilginç seçmeler anlatmaya başladı... Sonra ‘Su altı istasyonu’nda inince, hemen kentin geniş dağılım alanına çıktılar. Soluklarını konukların yanaklarında gezdirerek, önce ‘Deniz Ürünleri Müzesi’ni, ardından da karşısındaki ‘Denizaltı Kalıtları Müzesi’ni gezdirdiler. Oradan, kentin uzun caddelerinden birine çıkarak, yürüyen bantlara atladılar. Burada kamarayı andıran minicik dükkanlar, gün ışığı aktarmasıyla aydınlatılmış evler, ikinci kat bir platforma çıkan yürüyen merdivenlerle bağlanmıştı. Kentin alt yapısında uzanan ana cadde ise, iki yakasında mercekli yapıda saydam duvarlarıyla boylu boyunca uzanıyordu. Burada insan, denizaltı yaşantısının içinde buluyordu kendisini; koyu lacivert bir loşluk içinde oynayan yosunlar, duvarlardaki köpüklü oksijen kabarcıklarını emen her türlü deniz yaratığı, çeşitli su bitkileri arasında, arada bir yükselen kayalıklar, mağaralar, kumlar arasında oynayan derin su karidesleri, sessiz mercanlar, renk renk deniz yıldızları, saydam uçan daireler gibi deniz anaları, kaplumbağa yavruları, mürekkep balıkları, büyük yapıda ahtapotlar, kişiye sanki yeryüzünde ayrı bir yıldız içinde yaşadığı izlenimini duyuruyordu.

Andur, bu görüntülerden etkilenerek, Tan’a takıldı:

– *Sizin değişik iklimli akvaryum da hani bundan aşağı kalmaz, dedi, Sun da doğrusu çok meraklı kız...*

– *Süs balıkları olarak öyle...* dedi Tan, sualtı akıntılarıyla, bükülen kıpırdanan yosunlara bakarak. İçinde ansızın dayanılmaz bir özlemin bu görüntüyle özdeşleştiğini, anlayıvermişti. Tam bu sırada, birden yerin altından gelen sarsıntılı bir gürültü, içini daha bir ürperterek, gözlerinin iri iri açılmasına neden oldu.

Gizil, sanki tüm bu düşündüklerini anlamışçasına, yanına usulca yaklaşmış, avuçlarını ellerinin arasına alıp hafifçe okşayarak:

– *Yok, hayır hayır, diyordu, bu bir yer sarsıntısı değil, daha altımızdan deniz ürünleri taşıma araçları geçiyor... Ürkecek bir şey yok...*

Tan, bu kez ürpererek ellerini çekti. Göğünil, Andur'un hemen koluna girerek, onu yeniden yürüyen banda sürüklerken:

– *Üretim fabrikalarımız buraya yakın, dedi, onu yakından incelemeyi istersiniz sanırım. Tamı tamına BİS'lenmiş olarak çalışıyor. Elbet, ayakçı robotlarını saymazsak...*

Gerçekten aktarıcı, yükleyici çeşitli aygıtların sıralandığı, alt bölüme inince, biraz daha yürüyerek yeni bir cam bölmeye vardılar; şimdi, denizaltı fabrikalarının bütün yöntem ve işlemleri, merceksel bir duvarın ardından izlenebilir duruma gelmişti: Balıklar, önce geniş bir alanda, yem görüntülü ışınlarla toplanarak, emici bir akıntıyla çekiliyor, süzgeçler ortamından geçirilerek belirli büyüklükte olanlar seçildikten sonra, küçükleri geniş borular içinde yeniden özgür yaşamlarına gönderiliyorlardı. Diğerleri daralan saydam bir huniyle güçlü bir çekim içinde emilerek, BİS'lenmiş araçlarla türlere ayrılıyor, sonra deniz suyuyla birlikte dondurularak kasalama bölümüne aktarılıyordu. Burada, bazı türler de ayıklanarak konserve kutulama bölümüne aktarılıyordu...

– *İşte, taze deniz ürünleri lokantası da az ileride, dedi Gizil, hem, orada deniz çevresi aydınlatılmış olduğu için doyulmaz bir görüntü içinde yemeklerimizi yiyebiliriz...*

– *Kalamar ve karidesleri de çok ünlüdür...* dedi Göğünil de, Andur'un ellerinden çekerek. Lokantada görüntüyü tam içine alan bir masaya yerleştiler. Gizil, sakız, baharat, defne kokuları içinde yeniden Tan'a sokuldu. Oksijenli sigarasını çıkarırken elleri titrer gibiydi. Tan da çaresiz, armağan edilmiş sigaralığını çıkararak, ucundaki

kıvılcımlayıcı ile onu yaktı. Andur da artık neşelenmiş, ünlü tikleri arasında gülümseyerek yeleğinin cebindeki minik kamerayla, anlık bir geçiş içinde, bu görüntüyü çekmeye başlamıştı. Bayan Göğünil, o zaman bütün kıvraklığıyla dönerek, Andur'un göğsündeki objektifi avucuyla kapattı:

– *Oh, dedi, Bayan Sun için böyle bir sürprize gerek yok! Zaten bir süre sonra yakından çekeceğiniz 'Durgun Denizler Yıldızı'nın görüntüleri, onda bir şok etkisi yapabilir...*

Andur, bu kez yeni bir kuşku içinde pembeleşerek:

– *Anlayamadım!.. diye mırıldandı.*

– *Neyse herşey olacağına varır... dedi Gizil, saydam balık pulu giysili bir konuk bakıcı onlara ne yiyeceklerini sormak için yaklaşıırken, görüyorsunuz ki şimdilik merak edecek bir şey yok. Hem zamanında Sonumut'a gönderilme olasılığınız elbette sağlanacaktır...*

Sonra da, Tan'ın kulağına degecekmiş gibi sokularak:

– *Bana güvenebilirsiniz... diye fısıldadı.*

...

Ayarladığı küçük BİS'inin saati daha çalmadan, Tan o gün erkenden uyanmıştı. Hemen Andur'u uyandırmak için, küçük telsizini çalıştırarak, onu aradı. Ama hayret! Telsiz çalışır çalışmaz duruyordu. Yeniden bu küçük aygıtın her yerini yokladı, küçük BİS denetimlerinden geçirdi, frekans ayarlarını yeniden düzenledi... Ama hayır, artık çalışmıyordu. Sonra bir kez daha kıtalararası çağrı-görüne, ardından konuklarevi iç bağlantısına koştu... Yok... Yok... Yok... Herşey durmuştu sanki! Konuk bakıcı düğmelerine basmama-ya özen göstererek, kapının ışıklı süzgecinden elini geçirdi... Olağanüstü bir durum, ışıklı süzgeç de kapıyı açmıyordu.

'Demek, gece bizi dinlediler', diye mırıldandı, 'Andur'a erkenden, kimseye duyurmadan, uçağa kapağı atalım, yoksa bizi bırakmayacaklar, demiştim. Öyleyse bu odada bir dinleyici var. Nereye gizlemişler ki? Kapana kısıldık işte, şimdi ne olacak?' diye söylenerek,

koştu, çelikon tül perdeleri açtı. Baktı, pencereden çıkış olanağı yoktu... Ne bir balkon, ne bir çıkıntı... Pencere tamı tamına düz bir boşluğa açılıyordu. Camı açar açmaz içeri dolan sıcak rüzgar, büsbütün canını sıktı. Hemen kapatırken:

– *Belki de boşuna bir kuşku, diye mırıldandı, belki de oda aygıtları bunca erken saatte çalışmıyor, ya da burada elektrik sönmelerinde, ikinci bir devreleri yok... Ama şu küçük telsiz hangi yayının ya da engellemenin etkisinde olabilir ki? Hayır, hayır... Bu işte bir iş var...*

Anılar makinesini çıkararak şaşkın şaşkın alıcısına bağırırmaya başladı:

– *Burada bizi konukseverliğe ve Yeryüzü Anayasası'na aykırı olarak tutukladılar! İşte durumu saptıyorum...*

O sırada kapının gongu çaldı! İçeriden kapının açılmadığını bilen biri özellikle mi çalıyor? Üstelik bir de kapının önünde, gürültüler yaparak, onu zorluyorlar sanki... Yoksa acaba Andur mu gelmişti? Andur'u mu alıp götürmüşlerdi? Bir kez daha koşarak elini ışıklı süzgeçten geçirdi, bir süre bütün avucuyla ışınları kapattı. Hayır, kapı yine açılmıyordu. Artık gidip kapıya yüklenmesi gerekiyordu. Gürültüler de durmuştu. Garip bir duyguyla ağır ağır kapıya yaklaştığı sırada, onun yarım parmak açık olarak durduğunu görünce büsbütün şaşırdı... Böylesine bir kolaylık içinde olduğunu düşünmediği için kendine kızarak üfler gibi dudaklarını şişirerek hafif bir ısıklık çaldı. Sonra hemen kendi ısılığından da ürktü. Çünkü dışarıdaki gürültülü konuşmalar olmasa, ısılığı oradan duyulabilirdi. Holün hemen yanında Gizil!.. İki robotla durmadan konuşarak onların usunu karıştırıyor, küçük BİS'inin yardımıyla, telsizinde garip sesler çıkararak, çelik adamların kafasını karıştırıyor, onları oradan uzaklaştırmak istiyordu. Yoksa umduğu doğru muydu, Gizil, onlardan yana mı bir çaba göstermekteydi? Biraz bekleyerek, kapının aralığından onları izledi.

– *Evet, tamam... Onları Bay Soyut'un yanına götüreceksiniz... Ama siz asansör kapısının yanında bekleyin. Onları ben oraya getireceğim...*

– *Pekil adam gelmeden, biz gitmez...* diye dayatıyordu Robot'un biri. Öteki de:

– *Pekil adam söylemeden biz devinime geçmez!..* diye boğuk bir-

sesle uğuldadı.

– *Peki, anlaşıldı. Siz burada kalın. Ama Pekil gelmeden hiç devnime geçmeyin o zaman, tamam mı?*

– *Anlaşıldı, tamam, sayın konukbakıcımız... dedi biri en sonunda. Öteki de bu sözleri yineledi. Gizil odaya doğru yürüyünce Tan hemen içeriye çekildi. Gizil usulca kapıyı iterek, Tan'ın odasına süzölmüştü.*

– *Ben geldim... Günaydın Bay Tan! Bir komutunuz mu var?*

– *Bir de, bir komutunuz mu var, diye soruyorsunuz, dedi Tan, siz bizim istenç özgürlüğümüzle, yaşam özgürlüğümüzle oynuyorsunuz... Hani iki gün içinde karar alınacaktı? Hani, Sonumut'la kesilen bağlantı onarılmış olacaktı? Üstünden üç gün geçti, hiç yanıt yok...*

– *Oh, soğukkanlı olun Bay Tan, durumunuzu biliyorum...*

– *Biz yani şimdi zorla tutuklanmış mı bulunuyoruz?*

– *Hayır, yine de konuklarımızısınız işte, bunu nerden çıkardınız?*

– *Gündoğumundan bu yana hiçbir iletişim aygıtı çalışmıyor... Frekanslar bozuluyor... Kapılar açılmıyor...*

– *Kapıyı ben çok erkenden açmıştım, dedi Gizil, hem sizi kahvaltıya götürmeye gelmişim işte...*

Bunları derken, üç boyutlu ışın aynasının yanındaki, içki şemsiyeli büyük masanın önüne geçti. Sanki içki dolduruyormuş gibi yaparak, şemsiyenin tam orta ucunda yükselen, küçük bir yuvarlağı avucuyla örttü. Andur'un tiklerine benzer ama daha kesin, bir göz attı. Öteki eliyle de kapattığı noktayı gösteriyordu. Sonra fısıldar gibi bir sesle:

– *Şimdi bizi öpüşürken görmeleri gerekiyor...*

– *Öpüşürken mi? Kimler?.. dedi Tan heyecanla. Gizil pırl pırl pırl mor saçlarını, önce arkadan öne, sonra da önden arkaya savurarak:*

– *Şiiiişşşş, yavaş... diye fısıldadı. Kim olacak elbet, şu küçük kameradan dinleyip gözleyenler!.. Nasıl anlatayım şimdi... Size, 'Durgun Denizler Gezegeni'ne gitmeyi benimsetmiş olmam gerekiyor... Zamanımız yok. Sonra açıklarım. Anladınız değil mi?*

– *Anladım... dedi bu kez Tan usulca.*

Dedi ama kaynar sular da başından dökölmüş gibi oldu. Ya şimdi

bu da ayrı bir şeytanlıksa? Ama beklemek için çaresi yoktu. Gizil elinde iki bardak gökcinle yanaşarak, gizli kamerayı açmış oluyordu çünkü... En sonunda utkusunu kazanmış bir davranış içinde, ezici, büyüleyici gözlerle onu süzerek, bardağın birini ona uzattı. Bardağın hemen üstündeki gözbağcılarının yapabileceği incelikte, katlana katlana minicik kalmış bir görev belgesini de incecik parmaklarıyla örterek, Tan'ın avuçları arasına kaydırıvermişti. Onun şaşkınlıktan değişeceğini bildiği yüzünü, mor saçlarıyla perdelemek için, yanaklarını onun yanaklarına değirerek, kulağına öpücükler gönderir gibi fısıldadı:

– *Bu belgede kaçış tasarımınız çizili... Size başarılar...*

Sonra kameraya görünecek biçimde Tan'ı çekti, gonca gibi dudaklarını uzatarak, dayanılmaz nefis gül kokuları içinde, onu öptü!.. Hemen ardından, ellerinden tutup bir adım geri çekilerek:

– *Durgun Denizler Gezegeni'ne gitmeyi benimsemeniz, beni çok sevindirdi, dedi, sesini özellikle yükselterek, az sonra gelip sizi önce kahvaltıya, oradan da Gallops Uzay Araştırma Ortamı'na götüreceğim... Böylece insanlık görevimizi ikimiz de yerine getirmiş oluyoruz. Şimdilik ve sonsuzca hoşça kalın!*

Bunları der demez de, saydam iç çamaşırlarının üstündeki beyaz tüllerini savurarak, ansızın kapıdan çıktı. Tan, yarım bıraktığı gökcin bardağına öylece baktı kaldı. Bardaktaki son damlaları yudumladı, elinde bardak, başı dönmüşçesine bir iki adım atarak sendeledi. O keskin gül kokusundan mı, yoksa şu içkiden mi, esrik gibi olmuştu! Ama çok önemli bir andı. Gizil'in bardakla parmakları arasına kısırdığı kağıdı, gizli kameraya göstermemesi gerekiyordu. Bardağı kartekli kitaplığın rafına koyarken, müzikli görüntülü bir roman aramışçasına, başını kameranın görmediği bir rafın içine sokarak, kağıdı hemen açtı.

‘Dikkat! Hemen Devinime Geçin!’ yazısının altında, birçok oklu göstergelerle çizilmiş bir tasarım duruyordu: Çıkış holü, Andur'un kapısı, deniz görüntülü yemek salonu, robotlar asansörü... Daha alta da konuklarevinin bodrum katı ve okların gösterdiği kargacık burgacık koridorlardan sonra, üstüne çarpı görüntüsü konmuş bir oda. Hemen yanına ‘Soyut: Biyonik ve maymun bakıcısı’ yazılmış. Tamar'ın hemen altında da: 4X odasında, sizi Sonumut uçağına götü-

recek İAD'lı bekliyor! diye bir ekyazı.

Tan, kağıdı usulca çelikon giysisindeki anılar makinesine çekerek, yırttı, buruşturdu, kat kat edip, oradaki kartoteklerin arasına soktu. Sonra gitti, kameraya görünecek biçimde, tüm götüreceklərini toparladı. Nasılsa yolculuğa çıkacaktı ya... Ama hangi yolculuk? Gizli göz onu nereden bilebilirdi ki!.. Sonra eğilerek kapıya kaydı. Usulca aralık kapıdan dışarı çıkınca, ürkek gözlerle iki inatçı robota bakmaya başladı. Robotların usunu karıştırmak için.

– *İyi geceler sayın robotlar!..* diye mırıldandı. Çelik adamlar, birden ışıklı gözlerini yakarak, karınlarından iyice uğuldamaya başladılar. Biri en sonunda:

– *Değil gece... İlk ışıklar altıbuçuğu. Günaydın!* diye söylenirken, yine Gizil'in açık bıraktığı kapısından Andur da çıktı, elinde çantasıyla.

– *Haydi kahvaltıya gidiyoruz* dedi Tan yüksek sesle, *Bayan Gizil'le Pekil adam bizi orada bekleyecek!*

– *Nasıl olur?* dedi robotun biri, *var gelmek önce Bayan Gizil!*

– *Pekil adam gelmeden yok gitmek!..* dedi öteki.

– *Ama bizim karnımız da var zil çalmak...* diye seslendi Andur, Tan'a bu kez tik olmadığı kesin bir göz kırptı.

– *Zil çalmak,* dedi Robot'un biri. *Karın zil çalmaz acıkur. Bizim karın acıkmaz. Ne olsa yok gitmek buradan... Size...*

Andur'la Tan, onları dinlemediler. Usulca yürümeye başlayarak gittikçe hızlandılar. Robotlar da artlarından yürümeyi yeğlediler her nedense. Tan, anılar makinesini çalıştırmış, geçecekleri yerleri bu hız içinde saptamaya çalışıyordu. Çiçekli salonu koşar adımlarla geçerken, birden oradaki bir süs bitkisinin ardında gizlenmeye çalıştılar. Çünkü salonun tam yanındaki konuklar asansöründen, soğuk durgun elektrikli gözleriyle, biyonik adam Pekil çıkıvermişti. Lokantanın geniş açık kapısından birkaç Gallopsluyla oturmuş bekleyen Gizil de görünüyordu. Pekil o yöne doğru uzaklaşırken, robotlar da yetişmeden, iki konuk fırlayarak robotlar asansörüne doğru koşmaya başladılar. Bu kez lokantanın önünde duran iki robot daha, ötekilere katılınca, biyonik adam Pekil de, gözleri ışıklar saçarak, onların kaçtığı yöne doğru yürüdü...

Bereket robotlar asansörü bomboş orada beklemekteydi. Bodrum

katının düğmesine basarlarken, asansörün saydam kapısı koridoru tavanına aldığı sırada biyonik adamın da oraya doğru büyük bir hızla, uçar adımlarla geldiğini gördüler...

Bodrum katına inerlerken Andur, oldukça yürek çarpıntısı içindeydi. Yüzü, mavi sakalları arasında iyice pembeleşerek:

– *Bunlar bizim birliktelik anlaşmasını bozdular mı şimdi?* diye sordu Tan, anılar makinesinden, Gizil'in ona bıraktığı konuklarevinin tasarımını aktarırken.

– *Hayır, yalnız bir gizlilik içinde bizi kesinlikle, 'Durgun Denizler Gezegeni'ne götürmek istiyorlar, dedi, bu zorlamaları yeryüzü anayasasına aykırı. Ama bizim de şu anda bunu yasal yoldan önleme olanığımız yok ki...*

– *Peki, ne yapıyoruz şimdi,* dedi Andur, *Pekil asansör kapısını açık bıraktığımızı anlayınca, uçar gibi servis merdivenlerinden inip her an karşımıza çıkabilir... Ya da, ayakçı robotlara telsizle yakalanmamızı duyurmuş olamaz mı?*

– *Öyle bile olsa, bu karmakarışık bölümde bizi bulmaları oldukça güç. X göstergeli oda da buradan çok uzakta değil. Orada bizi bekleyen İAD'lıyı bulabilirsek işimiz kolaylaşır...*

Aslında bodrum katının bu bölümü, yüzüstü bırakılmış bir durum gösteriyordu. Duvarlarında, onarılmamış çatlaklar, belirsiz küf kokusunu andıran sıcak bir esintiyle, ürpertici bir loşluk hemen insanın iliklerini kavırıyordu. Ambarı andıran odaların bazısında, eskimiş araçlar, robot yedek parçaları, garip kimyasal tüpler, girilince kapılarında uyanmaya hazır robotların denetiminde öylece duruyordu. Kapıların başında mor ışıklar saçan lambalar, onlar yürüyüp geçtikçe, çelikon giysilerini fosfor gibi aydınlatıyordu. Koridorun sonunda daha iyi aydınlatılmış, yürüyen bantlı geniş bir geçide çıktılar. Çok yavaş yürüyen banda atladıklarından az sonra, çelik kapılı bir hangarın kapısında sıralanmış beş güvenlik robotunun gözleri birer birer aydınlanarak, uğuldamaya başladı. Onlar ağır ağır geçtikçe, her biri sırayla devinerek, banda doğru atlamaya başladılar. Derken daha artlarında, geçit bandının çıkış noktasında, elinde lazer ışınli silahıyla biyonik adam Pekil de görünmüştü!..

– *Oh, hayır, hayır,* diye mırıldandı Andur, *yeryüzünde iki yüz yıl-*

dır silah yapımı yasaklanmıştı. Ancak, gökyüzüne çıkışlarında, bizim gibi uzay kaptanları için, olağanüstü bir durumla karşılaşabileceğimizi düşünerek, bir lazer silahı verilebilecekti. Onu burada nasıl kullanırlar?

Tan'ın da sanki kaynatılmış bir kazan başından boca edilmiş gibi oldu. Andur'u elinden çekip, bandın üstünde daha hızlı koşmak için bir atılım yaparken, yine de:

– Korkacak bir durum yok, dedi, bizi gözden çıkarabileceklerini ummuyorum. Çünkü ancak sağken onlara yararlı olabileceğimizi; hiçbir sağduyu yadsıyamaz...

– Hiç belli olmaz dedi Andur, bir kez ok yaydan çıktı deyip, bizi yok etmeyi daha uygun bulabilirler. Ya da istediklerini yerine getirmiyoruz diye usumuzun bir bölümünü yıkayıp, denetimleri altına alabilirler... Sonunda bin metre yükseklikten bizi götürüp Gallops denizlerine atıverseler kim bilir, kim duyar ki...

Bereket hemen, Gizil'in çizdiği tasarımın son koridoruna gelmişlerdi. Hemen banttan atlayarak, bir çıkmaz sokak gibi ucu görünen, yeşil ışıklı küçük geçitte, nefes nefese koşmaya başladılar... Tan birden durarak Andur'un kolundan tuttu:

– Pekil, geçidin dönüşüne varmadan, şu odalardan birine girelim, dedi, uca değin koşarsak, nereye girdiğimizi görmüş olacak... Hem, yakalanacak olsak bile, X'deki İAD'ının yerini belli etmememiz gerekir...

– Anında giremezsek yandık, dedi Andur. İncecik de bir sesi var!

– Belki de üç boyutlu bir televizyon görüntüsüdür, dedi Tan, ama denemekten başka çaremiz kalmadı.

Üç kez mavi iki kez de yeşil düğmeye basınca kapı açılıverdi. Kapı açılırken, ta içerlerdeki ışıklı bir masaya doğru koşan, dev bir gölgenin kaçışını izlerken, odaya daldılar. Gölge, odanın loş karanlıktan içinden o incecik sesiyle:

– Sakın kapatayım demeyin, diye seslendi, kapı içerden açılmıyor...

Kapıyı yarım parmak kıynık bırakarak beklediler. Pekil, kızgın, korkunç, donuk gözleriyle, elinde lazer, gelip, geçti. Soluk soluğa, bir süre birbirlerinin yüzlerine bakiştılar. Pekil, X odasının karşısındaki büyük kapıdan, yeraltı çarşısı bölümüne geçmiş olabilirdi... Ama

birazdan durumu anlayıp dönebilirdi... Kuşkusuz burada uzun süre durup bekleyemezlerdi. Biraz içleri yatışınca, dönüp sesin geldiği yöne baktılar. Bakmalarıyla da yeniden alınlarından soğuk terler boşanması bir oldu. Birden iliklerine dek ürpermeleri de bir oldu.

Çünkü orada, masaya sırtı dönük, büyük yüzünü göstermemeye çalışan, üç dört insan boyunda bir dev adam, kamburlaşarak oturmuş, iri vücuduyla sallanıp duruyor, saçlarını yolar gibi devinimler yapıyordu. Gözleri odanın loşluğuna biraz alıştıktan sonra, masanın ışığını perdeleyen bu gölgeye doğru iki adım daha atıp, gördüklerinin gerçek olup olmadığını anlamak istediler:

– *Yok hayır, yaklaşmayın, yaklaşmayın...* diye çığlıklar attı dev adam, incecik sesiyle. Sonra usulca yüzünü gösterecek biçimde yarım yana dönerek:

– *Siz Sonumut'tan gelen elçi konuklarsınız değil mi,* diye sordu. Öyle korkulacak gibi biri değildi. Sanki büyütülmüş iri yapılı bir çocuğu andırıyordu:

– *Sizi televizyonda duyurular bölümünde izlemiştim, dedi, ama ne olur yaklaşmayın... Radyoaktif ışınlar saçtığım için, günlerdir beni burada tutuyorlar.*

Andur dayanamayarak şaşkınlıkla:

– *Radyoaktif ışınlar mı?* diye sordu. Genç dev adam, yas tutarcasına ellerini başının arasına alarak.

– *Oh sormayın, diye mırıldandı, deneme için radyoaktif ışınlarla büyütülen dev domateslerden yedim ben...*

– *Üzülmeyin kardeşim, dedi Andur, sağlığımızı kötü yönde etkilememiş. Sonra yaralar bereler açmamış olması da, deneyinizin olumsuz bir sonuç vermediğim gösteriyor...*

– *Ama büyük bir yalnızlığa itildim, dedi genç dev, çevrenizdekiler sizin benzeriniz olmadılar mı sizden ürküyorlar... Herkes benden kaçıyor... Dahası ben de herkesten kaçmak zorundayım... Üstelik artık beni çok yer tutarım diye Gallops gezegenine de götürmezler...*

– *Sanmam dedi Tan, yeterli uzay gemilerimiz var... Hem, yeryüzünde beterin beteri olaylar var, şimdi bunları dert etmeyin. Bence bu çaresi bulunmaz bir sayrılık değil...*

– *Evet, birkaç gün içinde, artık ışın yayma durumum hiç kalmayacakmış, ama bakın şu küçük masa başında, şu ürküntü içinde, ders çalışamayacağımı bilmeleri gerekmez miydi? Hem konuklar evinin en karanlık katlarından birini uygun gördüler bana... Sizi de en sonunda kaçmak zorunda bıraktılar değil mi?*

– *Öyle oldu, dedi Tan, bize de yapmak istemediğimizi yaptırmak istiyorlar...*

Bu sırada kapı aralığından duyulan sesler, Andur'un gözünü kıynığa ilıştirmesine neden oldu. Çünkü BİS'lenmiş radar ve telsizleriyle arama yapan robotlar geçmeye başlamıştı. Onlara, yeniden, sanki kapana kısılmışlar gibi geldi. Gerçi X odası, yandaki iki büyük salon gibi odanın hemen yanma düşüyordu ama daha çok beklemeleri, İAD'ının umudu kesip gitmesine neden olabilirdi. Üstelik Gizil, onunla bağlantı kurabilecekleri bir telsiz frekansı vermeyi de düşünmemişti.

– *Şimdi ne yapacağız?* dedi, Andur, Tan'a dönerek, bilinen tikle-tikle göz kırpar gibi.

Genç dev artık durumu kavramış olduğu için.

– *Benim şu ilerde gördüğünüz koca karyolanın ardındaki dolapta, yan odaya açılan bir gizli kapı var, dedi, ama şifresini bir türlü çöze-medim. Oradan boyuna ürkütücü homurtular geliyor, geceleri ince-cik çığlıklar duyuyorum...* diye ağlamaklı bir sesle konuştu.

Hemen koşup, karyolayı çektiler. Dolabın kapağını açınca, ardındaki gizli kapı görüldü. Tan, kapının buzul gibi camını inceledi. Çok kalındı.

– *Yine de birşeyler olabilir...* diye mırıldanarak, küçük BİS'inin inceleyici alıcısını, radar işlemiyle koşullandırarak, ardında gölgeler oynaşan cama yansıttı.

– *Burada parmaklıklı ikinci bir geçit var!...* dedi sevinçle.

Andur hemen ara kapı şifreli düğmelerinin, kutu kapağını sökerek:

– *Gel bakalım, BİS uzmanı, dedi, şunun şifresini bulalım.*

Tan, kutunun içindeki tellerin bağlantısına göre, küçük BİS'ine bazı işlemler yaptırarak:

– *Tamam dedi, çok kolay, bu kez iki mavi üç yeşil!..*

Düğmelere basmalarıyla, kapı gerçekten aralanıvermişti.

Onlar kapıyı örtüp, parmaklıklı geçide girdikleri sırada, iyi yürekli dev de karyolayı dolabın önüne sürdü. Tam bu sırada içeriye biyonik adam Pekil girmişti. Işık saçan donuk bakışlarıyla ona:

– *Kesinlikle buradalar!* diye konuştu. *Kapının açık unutulmasına başka bir neden olamaz...*

– *Yemeği getiren konukbakıcı unutmuş olabilir, dedi genç dev, zaten kimseye zarar vermemek için, benim kimseye yanaşmayan bir Gallops okullusu olduğumu biliyoruz...*

Pekil, kızgınlıkla, gözlerinden ateşler saçarak, devin üstüne doğru yürüyecek olmuştu ki, iri çocuk:

– *Ne olur bana yaklaşmayın... Yaklaşmayın...* diye ağlar gibi sesler çıkarmaya başladı. Pekil, gitti, dolabın önüne çekilmiş karyolayı bir tekmede itti. Dolabı açarak, buzul camlı kapının düğmelerine, iki mavi üç yeşil bastı.

– *Hay aksi!* diye mırıldandı sonra, *arkadan elektromagnetik sürgüsünü çalıştırmışlar, şimdi içerde başlarına bir şey gelecek!..*

• • •

Tan’la Andur, parmaklıklı servis geçidine girince şaşkınlıkları büsbütün artmıştı. Çünkü oldukça lüks hava yastıklı koltuklarla döşenmiş, tatlı bir müziğin ezgisi içinde, karnavalda Andur’un görmüş olduğuna benzer, beş maymun kılıklı insan, önü parmaklıklı bu geniş odada oturmuş, teleekrandan bir eğlence programı izliyorlardı. Az daha dikkat edince anladılar. Oksijen sigarası ve gökcin içen yüzleri oldukça insanlaşmış, giyinik maymunlardı bunlar...

Andur’la Tan, bir süre ne yapacaklarını şaşırmış bir durumda sessizce orada durakaldılar. Tam o sırada, iki yakasına bakınan yaşlı bir maymun onları görmüştü. Hepsi birden koşuşup zaten dar olan geçide doğru kollarını uzatarak bağrışıp çağrışmaya başlamazlar mı?

– *Başımıza büsbütün iş açtık,* diye mırıldandı Tan, *şimdi ayıkla pirincin taşını...*

Tan bunları derken, yaşlı maymun koşar gibi teleekrani kapattıktan sonra gitti, ön kapının yanında duran bir masadan, dört kulaklığı

olan, eski radyolara benzer bir aygıt kaptı getirdi. İki parmaklığın arasından uzatarak:

– *Humuu... Humu ham humul... Alum higlim hunbak...* diye mırıldandı.

Andur soğukkanlılığını takınarak o ünlü tikleriyle:

– *Sanırım, sizi bu makineyle kıyma gibi eritirim, diyor...* diye Tan’a takıldı. Tan:

– *Hayır, hayır, bu, yıllardır kullanılmayan çeviri makinelerinden biri* diye mırıldandı, *bunlar bizimle konuşmak istiyorlar...* Yürüdü. Uzağında durmaya çalışarak, aygıtın iki kulaklığını soğukkanlılıkla aldı. Maymun çığlık atarcasına:

– *Hun humul*, dedi *mun hus gelum, sum humul muamba kiku!* Tan, dil çeviri makinesinin aktarmasını dinleyerek Andur’a iletti:

– *Biz gelişmiş maymunlarız, diyor, siz kimsiniz?* Sonra alıcıyı ağzına yaklaştırarak,

– *Sonumut’tan gelen elçi konuklarız, diye konuştu. Sizlerle tanıştığımıza çok sevindik...*

– *Humu nas umul*, dedi yaşlı maymun, *ananas bananas hmos hhumba, kurum kiriki, paluma humniy...*

– *Bizi güzelim mavi gökler altındaki, palmiyeli kıyılara götürmüyorlar diyor* dedi Tan. Andur’a dönerek...

– *Mun humul nas kalik, bion bion kalik, ho hombul, humu nas hum hum...*

– *Biz biyonik adamlar gibi kalkışma yapmadık, bu yaptıkları doğru değil...*

– *Sumya muhu, ho hombul kuku, homnos num kikirik humul...*

– *Üstelik yeryüzü anayasasına da aykırı...*

Tan artık ürküntüsü azalmış olarak alıcıyla az daha maymuna yaklaştı.

– *Uzay gemilerine sizden örnekler alınacak, dedi, bu nedenle Galloplular da siz gelişmişleri uzaya götürebilirler. Hani Nuh’un gemisi gibi olacak bu, biliyor musunuz?*

Yaşlı maymun bu sözlerin çevirisini dinledikten sonra, sevinç çığlıkları atarak, arkadaşlarına:

– *Humus muhul kiiri, dedi, mum bananas, Nuh gunul, seüydi mun-humus kiki...*

Bu sözleri duyunca bütün maymunlar, sevinç çılgınlıkları atıp yerlerinde sıçrayarak, parmaklıkları zangır zangır titretmeye başladılar.

– *Sağ olun bunu birlikte kutlayacağımızı umarım, dedi Andur, şimdilik size hoşçakalın deriz...*

– *İki mavi üç yeşil basıyorum yine, dedi Tan, sanırım ara kapılar hep böyle açılıyor...*

– *Tamam!* dedi Andur, geçidin ucundaki buzul gibi cam kapıya geldiklerinde. Ama kapının açılmasıyla birlikte, demir gibi bir pençe, uzattığı uzun kollarıyla birden onları yakalayıp içeri çekti... İşte, en sonunda karşılarında soğuk soğuk gözleriyle bakan Pekil! Hem de bu kez eski ılımlı durumundan çıkıp canavarlaşmış olarak onlara göründü... Üstelik bir de, sanki dört boyutlu aynalarda çoğaltılmışçasına, ardında daha on tane Pekil’le birlikte!.. Tan, ürpertiyle yüzlerini incelediği zaman, hepsinin ayrıntılarıyla, daha değişik kişiler olduğunu sezerek, kollarını sertçe silkeledi:

– *Ne var? Ne istiyorsunuz? Yeryüzünün öte ucundan gelmiş komuklara bu nasıl davranış?*

– *Siz Sonumutlusunuz!..* dedi, biyonik adamlardan biri, yanlarına doğru soğukkanlı bakışlarıyla yürüyerek.

– *Biz kalkışanlardanız, dedi bir diğeri, bizi Gallops’a götürmüyorlar!*

İkisinin kolundan yakalayıp, içeri çeken de, daha bir mengene gibi sıkarak:

– *Onun için de sizi rehine olarak almak zorundayız!,* diye bağırdı. Sonra en kızgınlarından birkaçı, Andur’la Tan’ı oyuncak gibi karga tulumba edip, demirden yapılmış iki sandalyeye oturtular. Biri, göz-bebeklerinin içi cızır cızır yanarak yaklaştı:

– *Yakında bize elektrikli besinlerimizi de vermeyeceklermiş, dedi, ölmesek de yaşam zamanımızı çalmaları da bir cinayettir! Artık burada kalarak güneşin ultralavlarına yem olacağımız kesinleşmiş bulunuyor!*

Tan, umutsuzca onları sandalyelere yapıştıran pençeler arasından silkinerek:

– *Sayın biyonik baylar, dedi, Gallops’a zaten gidilemiyor ki... Hazırlanmasına yeterli zaman kalmadı çünkü. Biz... Biz, ilk büyük göçü, hazırlanmış bulunan Sonumut Gezegeni’ne yapmayı önermek için geldik!..*

Şaşkınlıkla biraz yumuşayan elleri itti Andur:

– *Bizi de sizin gibi tutuklamak istediler, dedi Andur, hem de ‘Durgun Denizler Gezegeni’nin düşü uğruna... Bizi tutmakla, siz onların ekmeğine yağ sürmüş oluyorsunuz...*

– *Oysa biz gidemezsek, sizin için de hiçbir güvence kalmaz, dedi Tan, bu umudu kendi ellerinizle durdurmak ister misiniz?*

Tan, bunları deyince, biyonik adamların yüzlerine, sözlerinin etkisini anlamak için bir bir bakmaya başladı. Biyonik adamlar, mumyalaşmış eski krallar gibi, sanki hiçbir şey duymamışçasına, öylece ürkütücü bakışlar içinde durmakla yetinmişlerdi. Sanki gelen konukları parçalamamak için kendilerini güçlükle tutuyorlar, onlara, eski arenalarda arslanlara yem olarak atılan birer zavallı gladyatör gözüyle bakıyor ve ürkütücü çemberlerini gittikçe daraltıyorlardı.

Tan, boncuk boncuk terlerken, usundan erinç dolu evi, onun orarlarda kalmasından korkan Sun’un içli bakışları, Su ile birlikte onları sevgiyle uğurlayışları, hatta küçükken oynadığı elektronik cambazlar, uzaktan kumandalı gemiler, binlerce yıl önceki, Köken Ozan’la özdeşleşen yaşamı birer hızlı videobant gibi, gözlerinin önünde geçit yapıp duruyordu. Sanki artık yaşamının son noktasına gelmiş gibi, tüm kurtuluş düşleri gözlerinden silinivermişti. Yine de tüm okul arkadaşlarını, iyi yürekli kişileri, yaşamındaki bütün etkin olayları bir an içinde görür gibi oluyordu... Bu bir an ise, sanki yerinde çakılmış gibi, bir türlü geçmek bilmiyordu...

‘İşte umutların bittiği an böyle oluyor...’ diye düşünüyordu Andur. Gözlerinde, Sonumut’un mavilikleri parlayıp parlayıp siliniyor, Su’nun yeşil saçları, mavi bakışları bir yangının ardında yitip yitip gidiyormuş gibi oluyordu. ‘Umut bitince, yaşam da anlamını yitirmeye başlıyor’ diye düşündü Andur, ‘yarınız kopmuş, dizleriniz çözülmüşçesine bir yere yığılıp kalıyorsunuz... Gülünecek, acınacak tüm olaylar, olgular, sizin için değersiz!.. Belki de bir biyonik adamsınız artık. Sizi ilgilendirmeyen bir erekle yaşam süresi uzatılmış bir oylanma içinde çırpınıyorsunuz... Çaresizlik, yalnızlık sarıyor çevrenizi.

Artık ne bir dert ortağı, ne de bir yaşam sevinci ortağınız var!.. Dönemezlerse, şu anılar makinesini kim ulaştıracak Su'ya, şu incelikleri onlara kim anlatabilecek ki?

Biyonik bakışların etkisinden olacak, Tan da aynı düşünceler içinde kıvranıp duruyordu. Doğrusu, buralarda Gizil'in öpmesi sonucu kalmadığını, bir kez Sun'a anlatabilseydi, belki de yaşamında başka birşey istemeyecekti...

– *Bunca düşünmenize gerek yok, dedi bir kez daha Tan, siz usu başında adamlarsınız. Sonumut'a birlikte göçü gerçekleştirebilmemiz için bizi hemen bırakmanız gerekiyor. Uzay Araştırma Ortamı'na, savunma önerinizi de götürebileceğimizden hiç kuşkumuz olmasın. Zaten ne sizin, ne de bizim, başka çaremiz de yok... Sonumut, özverili, örnek, iyi yürekli insanların kentidir. Sonumut gezegeninin de böyle olması gerekir. Sizin de o çelik yüreklerinize sağduyu ve sevgi yerleştirilmemişse kendinize güveniniz olur mu? İnsandan hiçbir ayrıcalığınız kalmaması için, onları kişileştiren gülümsemelerinden, hoşgörülerinden, onları yaşatan ortak umutlardan yoksun kalabilir misiniz?..*

Biyonik adamların yüzü, Tan ve Andur'un bu son sözlerinin etkisiyle yumuşamaya başlamıştı. Hatta gözlerindeki anlam, insancıl bir gülümsemeye çevrilir gibi oldu...

– *Birer Erk almamıza izin verir misiniz?*, dedi Tan, arka cebinden iki enerji hapı çıkararak. Birini Andur'a verdi, birini kendi çiğnemeye başladı:

– *Gece olursa, yardımcımız artık bizi beklemez; sonra sizin o kal-kışmanıza katılmayan Pekil de eninde sonunda bizi bulur...*

– *Peki, dedi biyonik adamlardan biri, algılamam bütün arkadaşların da bana katılacaklarını gösteriyor. Size izin vereceğiz, ama, nasıl kaçacaksınız?*

– *Küçük telsizlerimizi bozdular, dedi Andur, yandaki 'X' odasındaki arkadaşla bir bağlantı kurabilsek...*

– *'X' odası mı? Neresi o 'X' odası...*

– *Yani tasımlamaya öyle çizilmişti de... Sizin anlayacağınız hemen yanımızdaki, şu geçitten geçebileceğimiz oda oluyor..., dedi, bu kez mavi sakalları arasında, pembeleşerek Andur.*

– *Demek, yan odaya duyurmamız yeterli, dedi en iri yapılı biyonik adam, ama orada Gallopluların en güvenilir adamı oturur, yani konukbakıcımız? Bay Somut!..*

– *Somut mu?, dedi Andur, Tan'ın yüzüne şaşkınlıkla bakarak.*

– *Başka çaremiz yok dedi Tan, demek ki bizi kaçırarak olan da o oluyor...*

– *Bize inanmayabilir, dedi biyonik adamların en sessizi, dilerseniz siz konuşun...*

Kapı bağlantısını sağlayan kısa devreli çağrığörünün düğmesine gitti bastı...

– *Bay Somut!.. Bay Somut!.. Lütfen dinlemeye gelir misiniz?*

Çağrığöründe kara kuru bir adam belirdi:

– *Ne var, çabuk söyleyin... Çünkü beklediklerim var...*

Bu kez Tan'la Andur aygıtın karşısına geçtiler:

– *Bekledikleriniz belki de biz olabiliriz, dedi Tan ürkerek, biz Sonumut'tan gelen konuklardanız. Bizi uğurlamayı düşünümüyor musunuz?*

– *Orada ne işiniz var, anlayamadım, dedi Somut, hemen geçit kapısına gelin!*

Önce ilk ara kapıyı açtı. Onlar ilk geçide dalınca, çağrı-görünle gözlemini tamamlayarak giriş kapısını kapatarak, ikinci geçit kapısını açtı. Ve üçüncü kapıdan onları teker teker geçirdikten sonra içeri aldı.

– *Gelemeyeceğinizden bayağı korkmuştum, dedi, yemek salonu hemen karşımızda, oradan Gallops yeraltı çarşısına çıkılabiliyor. Şimdi hemen şunları alıp değişin... dedi ve onlara tavus tüyünden yapılmış iki renkli giysiyi uzattı.*

– *Demek Gizil'in sözünü ettiği sizsiniz... dedi, Andur, çarçabuk giysi değiştirirlerken.*

– *Ne var bunda şaşacak, dedi Bay Somut. Üstelik Bayan Gizil Gallopludur, ben Sonumutluyum. Ve ikimiz de İAD'danız...*

Tan dört boyutlu aynada kendini görünce hafifçe gülümsedi:

– *Doğrusu, şu giysiler çok ilginç Bay Somut, dedi, bizi neredeyse ünlü başyazman Soyut sanacaklardır...*

– *Gallopsluların çoğu böyle giyinir, dedi Bay Somut, ama benim asıl şaşıtığım, maymunlar ve biyonik adamlar arasından, ummadığım bir kapıdan gelişiniz... Doğrusu tozunuz atılmadan, lime lime edilmeden geçişiniz de büyük başarı sayılır... Şu anda Bay Pekil sizi konuklarevinin bütün ambarlarında arayıp duruyor... Üstelik bütün yol-gözlem televizyonları da açık durumda. Çok dikkatli olmalısınız. Haydi çıkalım şimdi...* dedi. Mor ışıklı koridora bir göz attıktan sonra, kimsenin bulunmadığına güven getirince:

– *Haydi fırlayın, dedi, doğru karşıya geçiyoruz. Ama soğukkanlı olun. Hah şöyle... Tavus tüylerinizi Gallopslular gibi titrete titrete yürüyün.*

...

Yeraltı çarşısı oldukça kalabalıktı. Çocukların pilli arabaları, yaşlıların yürüyen kumandalı koltukları, motopatenli gençler, kaldırımlarda vızır vızır dolaşıyordu. Alışverişler öylesine hızlı oluyordu ki, genç kızlar, durmadan otomatik alışveriş araçlarına, hazır pastalar, içkiler; dondurmalar taşıyıp duruyordu. Yalın bikini giysililer arasında, saydam çelikondan yapılmış bükümlü tüllerini havalandırarak yürüyen kadınlar, içi cıva çizgili yelekli adamlar, yapay tüy ceketliler, kaldırımların devinimli bantlarında durmadan akıp duruyorlardı...

Birkaç yeraltı istasyonunu, havalandırma kulelerini, köprülü geçitleri çeşitli bantlara atlayarak geçtikten sonra, Bay Somut:

– *Şimdi buradan bineceğiz, dedi, elbet yolcu salonuna doğrudan gitmiyoruz! Orada her türlü önlemi almışlardır... Bizim uçağımız umudu kesmiş gibi tam yedide, denetleme isteyerek, salon bağlantı köprüsünden, boş olarak ayrılacak... Bu kez atom pilleri incelemesi ve yiyecek tamamlama yapıtına uğradığı sırada siz de ona ulaşmış olacaksınız...*

– *Nasıl olacak bu, dedi Tan, bu yapıta hiç kimsenin alınması ola-nağı yok ki... Zaten yolcuların da oraya geçmesine izin verilmez...*

– *Ama balık fabrikalarının büyük kasalarındaki buzlanmış trançalar geçer...* dedi Bay Somut, yiyecek ve servis kasaları ise denetlen-

miyor...

Andur, bunu duyunca tiklerine başlayarak yeniden pembeleşti:

– *Yani bizi birer trança olarak mı Sonumut’a postalamayı düşünüyorsunuz? Doğrusu çok ilginç. Bizi götürüp Gallops aşevlerinde pişirmeyeceklerinden yana da hiçbir güvencemiz yok demektir...*

– *Neyse, dedi Tan, sanırım başka çaremiz yok. Çünkü yolcu salomundan bu durumda geçmemize olanak yok... En önce sen, sağa sola göz kırparken bizi ele verirsin...*

Denizaltı kentiyle, yeraltı çarşısını bağlayan istasyonun hemen yanındaki ‘Sonumut Hava Yolları Yiyecek Servisi Ofisi’ne daldılar. Yürüyen merdivenlerden inerek, alttaki yükleme servisine geldiklerinde Bay Somut:

– *Selam arkadaşlar, dedi, size sözünü ettiğim kişileri getirdim. Bir posta giysisiyle, servisçi giysisini hemen çıkarmanızı istiyorum. Servis kasalarını bu kez Bay Andur’la, Bay Tan götürecekler...*

Sonra onlara doğru dönerek gülümsedi:

– *Yük traylerini kullanmak çok kolay! Sizi orada kargo ve yemek servisinden sanmaları gerekiyor elbette... Bu nedenle şimdi tüy giysileri çıkaracaksınız...*

Hemen giysi odasına girdiler. Bu değişimi yaparlarken Andur:

– *Ben de bizi şu Bay Somut, buzların içine sokup kasalayacak sanmıştım, diye söylendi, tıpkı yaşamı dondurulup da yıllar sonra uyanırılanlar gibi. Ama artık bunu da isteyen kimseler çok olmuyor... İyileşme olanağı olmayanlar, tinsel bunalım geçirenler ve sevgililerini yitirenlerden başka... Ama düşün, şu yeryüzü koşullarında, bizim gibi iki uzmanın trançalığı bile göze alacak duruma getirilmesi komik olmuyor mu?*

– *Daha iyi ya, dedi Tan, şu bayıltıcı güneş yayılmasının bunalıcı sıcağından kurtulup, bir süre serinlerdik...*

– *Zaten sudan çıkmış balığa döndük, dedi Andur, şu anılar makinemizi, Su ile Sun’a verdiğimiz zaman bize acırlar mı, gülerler mi bilemem... Hele beni şu kargocu kılığıyla görseler...*

– *Bak işte ben de değme servisçilere taş çıkartırım... Tek bir an önce kapağı kentimize atalım da, ben şu başımıza geleni hoş görü-*

rüm. Şu Gizil denen şeytanın beni zorla öpmesini bile...

– *Neee, dedi Andur, demek buralardan geriye dönemeyeceğimiz kesinleşmiş oluyor, çünkü Bayan Göğünil de aynı şeyleri bana yaptı... En azından anılar makinesini, dönmeden gözden geçirmemiz gerekecek...*

– *Kurtulmamız için başka çaremiz yoktu, dedi Tan, Bay Eti, senin çapkınlığından ürkererek bir şaka yapmış anlaşılan. Senin de buna inandığını sanmam.*

– *Doğrusunu istersen, benim için de buralarda kalma isteği belir-di bile, dedi Andur, bir iki göz kırparak, bilmem sen ne dersin?*

Tan, kızmış gibi sırtına bir yumruk indirdi.

– *Çabuk yürü bakayım, kargocu, seni... diye azarladı. Giysilikten değişik iki insan gibi çıktılar. Bay Somut çarşıdan geçerlerken, otomatik makinelerden birinin kolunu çekerek, titizlikle seçtiği bir kutu-nun düşmesini sağladı. Sarmalını açarak içinden fiskiyeli küçük bir tüp çıkardı:*

– *Şimdi, kalıcı bir emle sakalın rengini değiştirsek, sizi eski tanı-yanlar yadırgayacak... dedi Andur’a, ama bunun rengini silmek için köpükle yıkadınız mı tamam...*

Bunu der demez, fiskiyeli tüpü, Andur’un saçlarına sakallarına sıkıverdi:

– *Renklendirici oksijen sigarasını sevmediğinize göre, başka çare-miz yok dedi, mavi saçlı bir uzay gemileri uzmanıyla, mor saçlı sakal-lı bir kargocu arasında artık kimse kolay kolay bir bağlantı kura-maz... Ha bir de, artık iki yakaya göz kırpmamaya çalışın. Tamam mı? Şimdi bir an önce devinime geçmeniz gerekiyor, ben burada ayrılı-yorum. Bir terslik çıkacak olursa, yeniden Bayan Gizil bana durumu iletecek. Biz de sizin gibi ‘Göç’ün en son uçaklarından biriyle yola çıkacağımız için, o güne dek daha görüşeceğimizi umarım. Sonumut’a ulaşırsanız arkadaşlara selam... Size başarılar!..*

– *Eğer geçebilirsek, dedi Andur, bu başarıda en büyük pay sizin olacak, üstelik, ‘Göç’ün kolaylaşmasını bile etkileyebileceğiz. Bu başarınızı oradaki arkadaşlara da duyuracağız elbette...*

– *Siz yine de duyurmayın, daha iyi, dedi Bay Somut, bizim işimiz, uzmanlar, bilginler, sanatçılar ve yazarlar gibi ünlü olmaya gelmez...*

Bunları konuşurlarken, tırmanan merdivenle, ofisin yandaki kapısına varmışlardı. Görevlinin biri, hava yastıklı küçük bir yük çekicisinin üstüne pire gibi atlayarak, yanlarına çekip getirdi. Bay Somut:

– *Şimdi, dedi buna bineceksiniz. Üstünde 22 yazılı tünelden girerek, doğru havaalanının alt geçidine varmış olacaksınız. Oradan 41 yazılı yöndeki yol sizi hemen yiyecek denetim ve tamamlama yapıtına çıkaracak...*

Bay Somut'un dediklerini hemen uyguladılar. Kumanda düğmesine basar basmaz, araç tozu dumana katıp yürümeye başladı. Son kez, servis ve kargo kasketlerinin siperliklerine ellerini güçlkle götürüp, Bay Somut'a içtenlikle bir selam çakalım derken, araç, çevre bantlarındaki kalabalığın arasından geçerek, 22 yazılı ıssız tünelin kapısına varmıştı bile... Arkasında, değiştirme servisi çatal ve bıçakları, dinçşar damacaneleri ve trança kasalarıyla birlikte...

• • •

Bulutlar altlarında yine pembeye boyanmıştı. Yüksek uçuşa geçince, Gallops kentinin kıyıları silinivermiş, ultralavlı gökler görüntüsüne girmişlerdi. Uçak şimdi atom pillerinin erkiyle, bir kez daha mor, mavi göklerde, planör gibi sessizce süzülüyordu.

– *Doğrusu iyi, dedi Andur, gıcır gıcır çelikon giysilerimizle yenisinden adama döndük. Ama şu kırmızı ışınlar altında mor sakallarım bana çok garip geliyor. Gidip lavaboda elimi yüzümü bir yıkasam, acaba yarar olur mu?*

– *İvediliğe gerek yok, dedi Tan, hele bir sınırı da geçelim...*

– *Ama Su, sonra beni tanımayacak...*

– *Sen yalnız saçtan sakaldan yapılmış değilsin ya...*

Tanıyamasın... Hem bence böylesi daha iyi, pembeleştiğin zaman çok belirgin olmazsın...

Böyle konuştukları sırada, birden Andur, çevrendeki küçücük noktacıları gösterdi. Gittikçe yaklaşan minicik uçandairelerdi bunlar. Dört tane idiler. Sonsuz bir hızla uçaklarının çevresini alıverdiler:

– *Şimdi hapyı yuttuk işte, dedi Andur, bunlar Gallops avcı uçakları, işte sonunda uçakla kaçtığımızı anladılar...*

Çok geçmedi, uçağın ikinci kaptanı koşarak geldi.

– Çağrı-görünlerine sizi istiyorlar!

– Siz ne dediniz?

– Bilmiyoruz, dedik, yolcu fişlemesine bakalım. Size soruncaya dek oyalamak için...

– İyi, görüntüyü bir süre kapatarak yalnız konuşmayı alın! dedi Andur, hemen kumanda odasına koştu. Kaptan bağlantıyı sürdürmekteydi:

– ... bu el koyma 'Birliktelik Antlaşması'na aykırı bir durum yaratıyor. Üstelik 'Yeryüzü Anayasası'na göre silah da kullanamazsınız!

Uçandaireden gelen ses:

– Bunu kullanacağımızı kim söyledi? diyordu. Ama geri dönmezseniz ya da ayrılan konuklarımızla bağlantıyı sağlamazsanız, uçağınızın erk boşalması nedeniyle düşmesinden biz sorumlu olmayız...

– Onlar elçi olarak şu anda sizin ülkenizdeler, konukseverlik göstermek zorundasınız...

– İyi ya işte, biz de başarılı bir antlaşmadan sonra, onları sınıra değin geçirmeye geldik. Kesinlikle görüp, başkanımız Sayıl'ın en iyi dileklerini iletmemiz gerekiyor.

Kaptan, Andur'un yüzüne baktı. Andur kumanda odasının kapısından Tan'ı çağırdı. Sonra döndü:

– Görüntüyü de açın kaptan, dedi, eğer bu da bir oyunsa, bunca insanın yeryüzünde kalmalarına neden olacakları için hiç de yararlarına bir durum doğmayacaktır.

Uçağın kaptanı yeniden görüntüyü açtı. Çağrıgörün'de Bay Soyut beliriverdi:

– Evet, konuşmak için, Bay Tan'la Andur'u istiyoruz!

– Buyrun, ben Andur!..

– Oh özür dilerim, çağrıgöründe bir renk bozukluğu var sanırım, sizi tanıyamadım Bay Andur... Sakallarınız mor görünüyor da... Neyse... Size önemli bir duyuruda bulunmak istedik: 'Durgun Denizler Gezegeni' Tasımlamasını 'Büyük Göç'ten sonraya erteledik! Bu nedenle ivedi olan ayrılışıңызdaki uğurlama görevimizi yerine

getirirken avcı uçaklarımızla yetişmek zorunda kaldığımız için hoş görmenizi dileriz... Ayrıca başkanımızın da en iyi dileklerini iletmekten onur duyarız...

– Sağ olun biz de içtenlikle, konukseverliğinize ve ağırlamalarınıza teşekkür ederiz...

– Son BİS’lemelerimizden işin ivedileşeceği anlaşıldı. Bu nedenle tam uyumlu bir iletişim içinde, tasımlamanıza yöndeş olarak katılıyoruz. Şimdilik hoşça kalın... İyi yolculuklar... Sayın Bay Tan başta olmak üzere, sayın Bay Andur, hepinizi yürekten selamlarız!

Bunları der demez, çağırıyor kapandı. Avcı uçandaireleri havada bir gösteri dönüşü daha yaptıktan sonra uzaklaştılar...

Tan, dönüp yerlerine otururlarken, dudaklarını şişirip bir ıslık daha çaldı. Andur saçını sakalını yıkamak için yerinden doğrulmuştu ki:

– Ooo... Hayır bu olamaz, bu olamaz... diyerek birden yürek çırpıntısı içinde konuştu:

– Bak, dedi Tan’a, batan güneşi görmüyor musun?

– Evet, batmak üzere, dedi Tan, 4. utralavı da biraz daha uzamış...

– İyi bak, dedi Andur, uzamış değil, kopmuş durumda!..

– Biz Gallops’ta bunca uzun süre mi kaldık?

– Günleri şaşırdık, dedi Andur, küçük BİS’imiz bir hafta kaldığımızı belirtiyor, üstelik anılar makinemiz de sağlama yapmamızı kolaylaştırıyor...

– Ama, şu dördüncü utralav, bizim büyük BİS’i utandıracak, dedi Tan, çünkü belirttiği zamandan önce kopmuş durumda...

– Bereket bu kez de Yeryüzü açısından değil...

– Ama sanırım oldukça yakınında yer alacak...

– Bu durum da, ısıyı, kutupların erimesini, yer sarsıntılarını arttıracak. Magma yeni volkanlarıyla yeryüzü kabuğunu çatlatacak... dedi Tan; belki de bizimkiler göç hazırlıklarını hızlandırmışlardır...

– Oh, Su beni böyle görmesin, dedi Andur çeşmeliğe koşarken, ben saçımı sakalımı yıkarken, sen de dinçşarları ısmarlayadur. Bizi bekleyenlere kavuşmanın sevincini şimdiden kutlayaduralım...

BÖLÜM: III

GÜNEŞ YAYILMASI

H A L İ L K O C A G Ö Z

U Z A Y A K A Ç I Ş

Güneş Yayılması

Atom piliyle çalışan uçaklar artık Sonumut'a girmişti. Güneşin batmış olmasına karşın, ultralavlar yeryüzünü tül gibi örten bulutların üstünde boylu boyunca uzanıyordu. Bu kez hem de dördüncüsüyle birlikte...

Andur, yeniden mavileşen saçları sakallarıyla, sevinç içinde dinçşarları yudumluyor; Tan'a boyuna:

– Su, nasıl da sevinecek... Kimbilir... Şu yüzüğü bir elimden öteki elime geçirtmek için kimbilir nasıl da sabırsızlanıyordur... Özşarı da çok seviyor... Biliyor musun Tan, dedemden kalan tüm özşarları artık onunla bitireceğim...

Tan ise içine dönük ve düşünceliydi. Durgun bakışlarla, ultralavları, silik yıldızları gözetliyor, içindeki sessiz yürek çırpıntısıyla, gelecek olayların akışını, göklerden boşanacak bir selmişçesine çaresizlik içinde izliyor, bekliyordu.

– Şu yeni ultralav Gallopluların kararını ivedileştirdi diye mınıldandı, yoksa şu son durumdan ürkmüş olmasalardı, belki de bizi durdurup çoktan 'Durgun Denizler Gezegeni'ne götürmüş olabilirlerdi... Tasımlamamıza son anda kesinlikle katılmalarının nedeni bu işte...

– Varır varmaz, dedi Andur, bu konudaki BİS sonuçlarını iyice inceleyelim. Uzay filolarımızın son gözden geçirilmesi sanırım bitmiştir. Bir hafta içinde de ilk yüklemeler yapılabilir mi dersin? Sonumut gezegeninin mavi gökleriyle Su'nun mavi gözlerinin nasıl kaynaşacağını düşünerek erinç buluyorum...

– Doğrusu, Su çok güzel ve kendine özgü bir kız dedi Tan, saydam bir yüreği var. İlk bakışta onu gerçek anlamda değerlendiremiyor insan. Üstelik çok iyi yetişmiş ve zeki bir kız. Peki siz şimdi nişanlanmış mı oldunuz? Bumun kutlamasını yapmadık ki...

– Olsun, dedi Andur, hiç değilse düğünü eski masallar gibi kutlarız. Kırk gün kırk gece...

– Oh keşke buna zamanımız olsa, diye gülümsedi Tan, ama nerde? Öyle bir çağdayız ki, sanki sırattan geçiyoruz, altımız yalaz dolu bir gayya kuyusu, üstümüz dört ultralavlı bir pür ile nur...

– Öyle, dedi Andur yine de gözleri umut dolu, sevilere örülmüş bir yaşam, kısa da olsa mutlulukla yoğunlaşmış olduğu için, nice anlamsız, boş, uzun zamanlardan daha geniş, daha değerlidir. Zaten acı, üzüntü ve umutsuz bekleyişler de zamanı sanki geçmeyecekmişçesine uzatır durur... En uzun zaman 'Vah vah... göz açıp kapayıncaya dek, geçiverdi...' dediğimiz zamandır...

– Doğru, dedi Tan, Sun'la biz bunu kaç kez yaşadık. Onu gördüğüm an, kaç yüzyılı içine almış gibi olacak... Sanki gerçek sevenlerin, tüm ölümsüz mutlu anlarını içerecek... Kaç bin çağın sevgi dolu özleminin sona erdirilişini kapsayacak... Organik bilinç birikimi, anılar ve düşler, zamanı uzatan, yaşamı çoğaltan, genişleten veriler olmuyor mu sence?

– Evet, evet... dedi Andur. Hele şu senin anı-bilinç almaşığından bulduğun makine... Bir insanın, tüm insanlığın yaşamını yaşadığını, onu sürdürdüğünü gerçek anlamıyla kanıtıyor. Organik varlıkların tanrı bilincinin zerresi olmaları, en küçük atom dizgesinin doğanın

tinsel yapısını da içerdiğini göstermiyor mu?

– *Doğa eskimeye, çürümeye, üreme ve üretmeyle karşı çıkmış, dedi Tan, anlık yaşama, organik varlıklarıyla görgü ve eğilimleri içeren zaman zincirlemesini ekleyerek anlama erişmiş, özdeğin ısıya, ışığa, yaşamlara doğru gelişen dizgesi, bu dizgeyi içeren bir tinin, sonsuz bir bilinç evrimine akışı değil de nedir?*

Bunları derken, anılar makinesini eline aldı. Karıştırmaya başladı. Bir süre bazı yerlerini geriye aldıktan sonra, arada bir bir düğmeye basarak çeşitli anlarını silme işlemine girişti. Andur da benzer işlemleri yapmak için anılar makinesini eline alarak:

– *Seni, bilmiş, seni, dedi, Gizil'in öpüşleriyle, konuşmalarını siliyorsun değil mi? Ben de Göğünil'i siliyorum işte...*

– *Seni, maymun, seni, dedi Tan... Sen de az bilmiş değilsin hani! Ama en iyi çare bu. Çünkü bu anılar, boş yere bizimkilerin erincini kaçırarak. Ortada hiçbir şey yokken onları kuşkulandırmış olacak...*

– *Yine de sanırım hoş görürlerdi, dedi Andur, çünkü gerçek sevginin ayrı bir dili vardır. Gözle görünmez, kulakla duyulmaz, anlaşılır o!..*

Tan gülümsedi:

– *Birikmiş bir erk gibi, statik elektrik gibi, hani eskilerin havada gezinen nur sandıkları; sanırım öyle bir şey...*

Bu sırada uçak birdenbire bungun bulutların arasına girivermişti. Sıcak ağışmanın oluşturduğu sisler dağılır dağılmaz, pırl pırl gün aktarmasıyla aydınlatılmış kentleri görünürdü. Uçak, küçük bir eğri çizerek, alanın atom erk dağıtımı yapılarının, denetleme istasyonlarının, kulelerin, gitmekle bitmeyen uzay gemileri hangarlarının üstünden geçerek, kıtalararası yolcu salonuna doğru süzüldü.

İner inmez de hava yastıklı “Saydam kemer”ini kaldırdı. Doğrusu, o anda, sanki yüreklerinin çarpıntısını duyar gibi oluyor, sevgilerinin birikmiş özlemini, şu “Saydam kemer” gibi sağduyularıyla bastırma-ya çalışıyorlardı.

İvedi bir çarçabukluk içinde, küçük çantalarını kaparak inmeye hazırlanıyorlardı ki, birden uçak yana yatar gibi savruldu ve titredi... Yolcu köprüsü bir canavarı andırırcasına, birkaç kez yaklaşp uzaklaştı... Düşenler, kalkanlar, orasını burasını vuranlar, çığlıklar, bir kar-

gaşalıktır yarattı. Herkes yeniden korkuyla yerini aldığında:

– *Neyse, geçti, dedi Tan, tam yer sarsıntısı olacağı sırada biz alana inmişiz... İyi ki yolcu salonunu yıkacak güçte değildi. Kimbiler bizi karşılamaya gelenleri nasıl korkutmuştur... En çok böyle bir anda kişi sevdikleriyle yan yana dayanışmak istiyor...*

– *Bu yer sarsıntıları da iyice sıklaştı, diye mırıldandı Andur, yeni ultralavın ilk armağanlarından biri olsa gerek bu. Alandaki şu küçük yanılmalar, bir gün büyüüp de, ortasından magmanın yalazını fışkırtırken görürsek hiç şaşmam...*

Bağlantı köprüsünden geçip salona girdiklerinde, Sun ve Su en önde heyecan içinde bekliyorlardı. Yanlarında Sergen, Göğül, Sayman, hemen artlarında Oklan'la Seril, Gündür'la Özlen daha arkalarda da İncik duruyordu.

Su fırlayarak kollarını açtı, hemen Andur'un göğsüne atıldı.

Sun da yarı ıslak gözleriyle, ağır ağır yürüyerek Tan'a yaklaştı. Tan onu kucakladığı gibi bir kez havada döndürdükten sonra, Sun:

– *Aman, ne olur yavaş, dedi Sun, baksana ben iyice ağırlaşım...*

Şimdi artık gözlerinden yaşlar inci gibi akıyordu.

– *Haydi, haydi, ağlayacak bir neden yok, dedi Tan, işte geldik...*

– *Sana bir üzücü duyuruda bulunacağım, dedi Sun, ben "Ay Yavrusuna gidemedim, çünkü gönüllü konukbakıcılardan kimsenin gitmesine gerek kalmadı: Güney 427" den kimsecikler kurtulamadı çünkü...*

– *Çok üzüldüm, dedi Tan, ama doğayla savaşımızda elbet bu uğurda şehit düşenlerimiz de olacak, gazilerimiz de... Onlar insanlığın büyük bilincinin katında yüce bir onurla anılacaklardır...*

Sun Tan'a bir kez daha sarılıp, birden geriye çekildi. Bir bayram çarkı gibi kıvıl kıvıl ışıkları hareli gözlerinde döndürerek, kirpiklerinden son kalan ıslaklığı da gösteri parmağının ucuyla gözpınarlarından silerken:

– *Bir de sevinçli duyurum var, diye usulca mırıldandı, ama onu sana eve varınca söyleyeceğim...*

Tan ve Andur, şimdi karşılamaya gelen tüm arkadaşlarıyla sarmaş

dolaş olmuşlardı. Gündur, Andur'a takılarak:

– *Eh, diyordu, Gallops'un kızlarının kokusu üstünüze sinmiş... Ama tılsımlarını bozup buraya geldiğinize göre, babamla giriştiğim bahsi kazandım demektir.*

Andur da şaka olsun diye:

– *Ya sizin şu 'Sonumut Gezegeni' kızlarından ne haber? diye karşılık verdi. Herkes kahkahayı bastı.*

– *Yahu, dedi Gündur, ben gevezelik ettiğini sanıyordum. Meğer gerçekten yeryüzüne yağmur yağmış, ortalığı seller götürmüş...*

– *Gallops daha berbat olmuş, dedi Andur, deniz surlarının çatlaklarını daha yeni onarabildiler. Deniz yükselmesi de sürüyor...*

– *Yitirdikleri de, duyurularındakinden çok daha fazla, dedi Tan, devrilen koskoca yapıtlarını uçan dev vinçleriyle dikeltiyorlar... |*

– *Daha anlatmakla bitmez, dedi Andur, Gallops'tan öyle çok şeyler öğrendik ki... Hangisini söyleyelim... Bizi yıkamaya kalkan konukbakıcılarını mı, gelişmiş maymunlarını mı, kalkışmacı biyonik adamlarını mı, bizi 'Durgun Denizler Gezegeni'ne göndermek istemelerini mi?*

– *Sizi konukbakıcılar mı yıkıyordu orada? diye sordu Su heyecanlı. Andur'un avuçlarının içine tırnaklarını batırarak. Andur'un mavi sakallarının arasında yanakları hemen al al oldu.*

– *Yok, yok... İstediler ama, biz uygulatır mıyız hiç? Hele o şakacı babamızın sözlerinden sonra...*

Su, birden Andur'un elini bırakarak darılmış gibi yana çekildi:

– *Demek ki denediniz...*

Yürüyen merdivene sırayla binerlerken, Andur çocuk gibi mırıldanarak:

– *Anılar makinemizi dinleyebilirsiniz... diye göğsünü kabartarak Su'ya gülümsedi... Onun yeşil uzun saçları arasından geçirerek, elini boynuna koydu. Su da, elini onun beline dolayarak yürümeye başladı:*

– *Neyse, dedi, önemli bir iş başardınız. Şimdi de buradasınız. Daha ne isteriz? Sana güveniyorum Andur, bir daha da seni kıskanmayacağıma söz veririm... Zaten Sun'la birlikte önceden buna karar vermiştik... Değil mi Sun?*

Sun, o anda, Tan'a özlemlili dalgın bakışlar içinde yakalandığından, şaşırılmıştı. Birden toparlanarak kumral saçlarını iki yakaya savurarak:

– *Bilmem, dedi, şey... Elbet!..*

O anda, Sun'la el ele oluşları Tan'ın içini de bir hoş etmişti. Yürüyen merdivende, sonsuzlaşmış iki gökçe yontusu gibi yükselişleri içinde, kendilerini göklere yükselen ölümsüz iki tin gibi duyuyor, sanki bir yöreşendeymişcesine yüreği erinç içinde çarpıyordu.

Onlar da gidince, yolcu salonu artık boşalıverdi. Şimdi ayakları robotlar ortalığı temizlemeye başlamıştı bile...

...

Beşinci Erinç Sokağı, gecenin bu geç saatinde yine sessizdi. Yer sarsıntısı nedeniyle, sokağa çıkan çocuklar ve meraklılar evlerine dönmüş, yeraltı treninin basınç tüplerinde bu kez bir kaçak olmadığından, gün aktarmalı ışıklarda da bir kesinti görülmediği için onarım ekipleri geçip gitmişti...

Ancak durakta inip de karşıya geçerlerken sürekli sarsıntılar nedeniyle, yol boyu dizi dizi uzayıp giden dikmelerdeki küçük kırılmalar Tan'ın gözünden kaçmadı. Dikmelerin üstündeki beton-çelikon karışımı kirişlerde de çatlaklar vardı. Yarılmış bulunan bir iki yeraltı duvarı görüntüsü de hiç iç açıcı değildi...

Ama işte, en sonunda, Erınç Sokağı'ndaki erinç dolu evlerine gelmişlerdi İkisi de ağır ağır yürüyerek, el ele, cam taşlıklarına çıktılar, bu kez Sun, önce kapıyı, sonra da çiçekliklerinin saydam cam örtüsünü açtı. Tan'ın elinden, özlemini gideren bir içtenlikle çekerek:

– *Bak, dedi, diktiğimiz tohumlar sürdü yeşerdi. Şunlar Atatürk çiçeğı, şunlar da karanfil... Su'nun getirdiğı mavi yaseminler de boyuna açıyor... Su, çok iyi bir kız, beni hiç yalnız bırakmadı... Sık sık uğradı... Oh, bak, şu bahçe güzelleri de ne çabuk büyümüş... Şunlar da yediortaklar, gelişince yedi renk açıyor... Şu kağıt çiçeğı de büyüdü mü bayram feneri olur...*

Sun, çok sevdiği çiçeklerinin son durumunu anlattıktan sonra içe-

riye girdiler. Orada bilinmez bir erk onları birden birbirlerine çekti. Sun, serin yanakları, sıcacık vücuduyla hemen Tan'a sarılıverdi.

– *Seni çok özlemişim... Nasıl da özlemişim...* diye fısıldar gibi dudakları titreyerek konuşuyordu. Ardından, yeni açan bir gonca gül yumuşaklığıyla, onları Tan'ın dudaklarına yaslayıvermişti. Tan da, sonsuzluktan akan bir pınarı içer gibi:

– *Oh... Ben de nasıl... nasıl...* diye mırıldandı. Hayır, insanın sevdiği eşini öpüşü, hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki orada artık bir özdek değil, anlatılmaz bir tin, bir bilinç oluşuyor, soyut bir Özşar gibi, ta derinliklerine akıyordu...

Sun giysilikte, tül geceliklerini, bedenine geçirirken:

– *Şu gittiğiniz bir hafta, bana yıllar gibi geldi, dedi, oysa çiçekler bile daha bir karış büyümedi. Ama...*

Tan, Sun'un az daha kalınlaşmış, süt beyazlığındaki beline iki elini koyarak:

– *Ama içindeki meyve de epey büyümüş...* dedi, gülümseyerek. Sun, bu kez onun ellerini daha bir güçlüce sıkarak, onu değişik iklimli akvaryumun yanına çekti. Tatlı tatlı, gözlerinin içine bakarak, gökçeler gibi gülümsedi. Kollarını yeniden boynuna dolayarak:

– *İçindeki meyve mi, dedi, bir meyve değil ki, iki meyve, iki çiçek!..*

– *Anlayamadım, dedi Tan, nasıl iki meyve, iki çiçek?*

Sun, sanki açıklamaktan caymış gibi, gitti mutfaktan meyve çerezi getirdi. Sonra şemsiyeliğin bir düğmesine basarak, Bağkent şampanyasından, iki küçük bardak doldurdu.

– *Doktor Gereksin, içkiyi az içmemi istedi, diye mırıldandı ve benim yüzümden makinesini iki kez onarmak zorunda kaldı...*

– *Doktor Yener Gereksin'e mi gittin, dedi Tan, ne oldu?*

– *Sağlık çağrışgörününde, bana, doğum denetleme makinesinde bir yanlışlık saptadıklarını belirterek beni incelemesine çağırdı... Neyse şu şampanyadan, kavuşmanın sevincine birer yudum içelim de...* dedi.

Tan'ı hava yastıklı koltuğuna oturatarak, çın diye onun kadehine vurduktan sonra, birdenbire:

– *Dört çocuğumuz olsun ister miydin, sevgili kocacığım?* diye soruverdi. Tan içtiği yudumlan püskürtmemek için güçlkle yutkunararak, ona doğru eğildi:

– *Oh sevgilim, dedi, ikimizin olduktan sonra isterse on çocuğumuz olsun, elbet isterim, ama yasaların ikinci çocuğu bile ancak izin almak koşuluyla benimsemiş olduğumu biliyorsun...*

– *Ama bir batında olunca yasalar bunu engellemiyor, değil mi?*

– *Evet?*

– *O zaman şimdi sana olayı anlatabilirim. Ben, incelemesine gidince bu kez yeniden BİS'lenen denetleme makinesi, iki yürekli sandı bizim bebeği, sonra da dört! Doktor Gereksin, yeniden, yeniden BİS'ledi. "Dört yürekli çocuk olduğu görülmemiş, bu makine bozuk..." diye söylendi durdu.. Ve sonunda...*

Bu kez Tan, bardağı elinden bırakarak:

– *Sanırım usumu, gerçekten Gallops'ta yitirdim ben, diye mırıldandı, dediklerinden bir şey anlayamıyorum. Ya da dinçşarla Bağkent şampanyası karışınca başıma vurdu...*

– *İşte, sana evde söylerim dediğim, sevinçli duyuru, buydu işte...*

– *Yoksa... Yoksa... diye ünledi Tan; Sun da:*

– *Tamam... Tamam... Öyle işte... diye kahkahaları basmaya başladı. Az sonra Tan da ona katılarak, mutlu çılgın kahkahalarla yorgun düşünceye dek gülüşüp, başlarını birbirlerinin omzuna koydular. Tan bir ara durulup:*

– *İnanmam, dedi, şakayı bırak şimdi...*

– *Oh sevgilim, seni çok şaşırtacağımı bitiyordum, ama bu benim elimde olan birşey değil ki...*

Sonra karnının üstüne elini koyarak:

– *Baksana ne çok büyüdü, dedi, daha beş ay içinde, Kubbe Kent'in su kulesi gibi oldu! Şimdi anladın mı, iki meyve, iki çiçeği? diye mırıldandı...*

– *İki oğlan, iki de kız ha? diye seslendi bu kez Tan...*

– *Öyle işte, dedi Sun, sevinmedin mi?*

Ellerini karnının üstünde kavuşturup, pırl pırl harelî gözleriyle bir gökçe gibi yeniden bakmaya başladı.

– *Bu olağanüstü bir şey, dedi Tan, ama çağımızda dördüzleri, herkes değin güçlü yaşatabiliyorlar... Doğrusu kutlarım seni...*

Sun artık dayanamadı. Gözlerinde sevinç gözyaşlarıyla ona öylesine bir sarılınmıştı ki, karnındaki bebekler ezilecek diye, Tan'ın usu başından gitti. Sonra onu ellerinden yatak odasına çekerek, odanın hava yastıklı köpüklerini açtı. Onu taze bir gelin gibi usulca kucaklayarak, köpüklerin üstüne, doyulmaz güzelliği içinde bırakıverdi.

Serinliği ve yerçekimini de ayarladıktan sonra, geldi yanına uzandı. Uyuyuncaya dek ona, küçücük çocuklara masal anlatır gibi yumuşacık saçlarını okşayarak Gallops'ta başından geçen ilginç olayları anlattı. Hem de Gizil'in yaptıklarını biraz yumuşatmakla birlikte oldukça kesin belirterek... Sun bazen gözlerini açarak ona takılıyor, bazen de okşanma gereksinmesi içinde yavru bir kedi gibi mırıldanarak, başını onun göğsünün üstüne koyuyordu...

Sun böylece kendinden geçip, gözlerini yumdu. Tan mutlu bir erinç içinde gözlerini yumarken kendi kendine:

“İşte”, diye düşündü, “yüzyılları içine alabilecek boyutta bir kısa an daha... Yaşamın sonsuzluğunu bir anda yaşayabilmek de doğrusu şaşılacak bir garip olgu!.. Hani bir anda yeşeren, dal budak salan, koskoca bir ağaç gibi, erinç insanın içinde, geometrik bir artışla, çoğalıp katlanarak büyüyor. Çiçek açıyor, meyve veriyor, tellenip türküleniyor... Artık orada yer ve zaman yok! Bu yüzden kişinin gelecekteki sonu düşünmekten kurtuluşu oluyor bu, nasıl demeli, bir sonsuz insan oluyor kişi, o bir an içinde... İşte yaşam: Sevgiyle, mutlulukla örülmüş şu an değil midir? En büyük sevgiyi, en büyük bilinçle var ediş değil midir bu? Sonsuz bir zaman içinde, tüm insanlarla birlikte yaşarcasına...”

Sun o anda bütün bu düşündüklerini duymuşçasına, uykusunun arasında gökçeler gibi yüzüyle, bir kez daha ona gülümsemez mi!?

• • •

Tan ile Andur, uzay araştırma ortamının çıkış kapısında, Su'yu beklerlerken, "Yo" ile gevezelik ediyorlardı. Robot Yo, gözlerini ışıldatıp karnını uğuldatarak:

- *Siz yok girmek içeri, dedi, var sizde Gallops elektronları...*
- *Biz zaten içeri girmiyoruz, dedi Andur, şimdi Bayan Su gelecek, onu alıp götüreceğiz.*
- *Siz alıp götürmek Bayan Su? Ben bildiririm yazmanlığa...*
- *Gerek yok, dedi Tan, biliyor... Zaten dün gece Andur'la düğünleri oldu, şimdi onlar evli iki eş... Anlatabildim mi?*
- *Düğünlü eş olmak çok güzel şey... Bize yok düğün, yok göç...*
- *Peki Yo, dedi Andur, bir iki göz kırpar gibi yaparak, sana bir soru: Sen sünnet oldun mu?*

Yo bu kez çok kızdığını belli etmemeye çalışarak uğuldadı:

- *Ben yok ayıp söz etmek, ben var şimdi sizi tutuklatmak... Ben var şimdi denetlemek görev kartlarını...*

Herkes işten dağılmaya başladığı için, Yo gitti, girenleri, çıkanları incelemeye koyuldu. Tan dudaklarını şişirip bir ısıklık çaldıktan sonra:

- *İyi atlattık, dedi, Tan, biraz daha kızsaydı, hava yastık kemerini indirip, bize iki yakaya bir adım attırmazdı... Ondan sonra da çözdürebilinceye dek uğraş...*

Bu sırada çıkanların arasında başyazman Sergen'le, Göğül de görünmüştü. Sergen; hemen Andur'a yaklaşarak:

- *Kutlarım dostum, dedi, dün geceki düğün çok görkemli oldu. Hani masallardaki gibi... Doğrusu iki kardeşin birden evlenmesi de geceye ayrı bir özellik verdi...*

Göğül, Gündur'un evliliğini artık benimsemiş bir görüntü içinde:

- *Doğrusu düğünün bunca çabuk olacağı usumdan geçmemişi, dedi, ama "Büyük Göç" de öne alındığına göre, çok yerinde oldu. Yalnız, Gündur'la Özlen'in ilk filoyla gidecek olmaları bunda en büyük etken elbette. Ama gece, öylesine candan dans ettiler ki... Nasıl anlatayım, siz de öyle yakıştınız ki birbirinize, gerçekten pamuk prensesle, yakışıklı prensi gibiydiniz...*

- *Yeryüzünün şu bungunluğu içinde, doğrusu, Su'yla böyle bir*

gecenin özlemi içindeydik, dedi Andur, biz çevremizi göremeyecek değin dalmışız, Su da özşarları sevdiğinden çok içti... Demek iyi oldu!

Sergen, kavuniçi sakallarının ucuyla oynayarak:

– İyi oldu ne demek, olağanüstüydü, diye yanıtladı, Bay Tan da orkestra makinesini öyle bir tasımlayıp, yeni besteler için ayarladı ki, herkes parmağını ısıracaktı... Sonra Gündur'un da Sonumut'taki durumunu ben biliyorum. Her gün oradaki yaşam videobantlarını Özlen'e göndereceğim diye, akla kararı seçiyordu zavallı...

Göğül, Sergen'in belinden, elini koyarak, kendine doğru çektikten sonra, kısa kara saçlarını iki yakaya savurarak.

– Biz de, dedi, 3. filo kalkmadan, kesinlikle düğünümüzü yapacağız.

– Evet, evet, dedi Sergen, artık Büyük Göç'e çıkmadan, yıldızlarımızın birleşmesi gerekiyor. Şu güneş yayılması gittikçe hızlandığına göre, belli olmaz, biz de dünyaevine girmeden ortalıkta kalmamız gerekir...

Dördü birden gülüşünce, robot Yo yan yan baktı. Bu arada çıkış kapısında Su da görünmüştü... Yo:

– Çıkış belgesi tamam... Kimlik tamam... İyi günler, iyi eğlenceler sayın yazmanımız, diye uğuldadı. Su:

– Sağol Yo, dedi, sen çok iyi yürekli bir robotsun...

– Sizi var kaçırmak Andur!?! dedi Yo. Su, yeşil saçlarını iki yakaya savurup gülererek:

– Oh sağol Yo'cuğum, dedi, kimse beni kaçıramaz. Yalnızca, beni almaya geldi o... Yardımcı olacak ve birlikte dolaşıp eve gideceğiz. O şimdi benim eşim oldu. Tamam mı?

– Tamam, dedi Yo, artık bu işi anladı ben...

Su, Yo'nun kaygan, sert yanaklarını okşadıktan sonra, önce uçuyor gibi bir devinim içinde, Tan'ın elini sıktı, ardından Andur'un ellerinden tutarak, dudaklarına minicik bir öpücük kondurdu.

– Sizi bekletmedim ya?

– Yoooo, hayır, hayır... Biz de az önce geldik, biraz Yo ile gevezelik ettik... Sergen'le Göğül de kısaca düğün izlenimlerini anlatıyorlardı...

– Haydin, gidebiliriz o zaman...

Sergen de Göğül'ün ellerinden tutarak:

– Biz önce Gündur'la Özlen'in yeni evine uğramak istiyorduk. Biliyorsunuz Erk-kent, hemen Tünel-kent'in üstüne düşüyor. Asansörle oraya inebiliriz. Dilerseniz birlikte gidelim...

– Dilerseniz bize de uğrayabiliriz, dedi Göğül, bizim ev de Erk Fabrikaları Doğu Komutları'nda...

– Sağolun, dedi Tan, Sun'u bekletmeyelim. Çünkü onu evden almak üzere sözleşmiştik. Hep birlikte Fıskiyeli Sokak'taki lokantada buluşuruz...

– Oldu, dedi Göğül kara üzüm tanesi gibi gözlerini Andur'a çevirerek, doğrusu Bay Eti'yle Bayan Tin'in, bizi de yemeğe çağırmaları büyük bir incelik. Bir an önce şu sıcaktan kurtulup, Tünel-kent'in serinliğinde yemekte olmak, hele sizlerle birlikte, bizi çok mutlandıracak. Orada buluşmak üzere...

Hemen hava yastıklı, tasımlanmış arabalara yerleştiler. İç hatlar havaalanı hınca hınç doluydu. Hava treninin eğriltilerle yükselen, uzaklaşan yolu, onun çevresini noktalayan sayısız uçarkaçarlar, buğulanmış mor bulutlar altında, devinimlerle dolu, ama durgun bir görüntü yaratıyordu...

Sun ve Su, o gün erkenden, uzay filolarının yükleme ambarlarına geldiklerinde, korkunç bir sıcak ortalığı kasıp kavuruyordu. Ambarların içi bile bütün serinletici aygıtlara karşın, alev alev yanıyordu. Daha ilk ambarda, gidecek nenleri paketleme yapan çocuklar, alınlarında boncuk boncuk terlerle, yine de yoğun bir çalışma içindeydiler. Göğ'e uçup gidecek, cıvıl cıvıl kuşlar gibi, büyük göçte gönderileceklerden ilgilerini çekenler oldukça, birbirlerine çığırarak, adlarını duyurarak, yürüyen bantların üstünden gelen nenleri, boylarına göre bisleyerek paketleme aygıtına veriyorlardı.

Sun'la Su, bu iş için görevlendirilen öğrencilerin arasından geçerek her ambarın çıkış bölümünde bulunan, Orta BİS'in yanına geldi-

ler. Buradan otomatik dağıtım araçları, hava yastıklı yük arabaları, yükleme kuleleri de görünüyor, hava vinçleri büyük kasaları, tam filonun yanına değin taşıyordu. Su BİS'in başındaki yazmana sordu:

– *Şu anda neler geçiyor?*

BİS Uzmanlık Öğrencisi yazman:

– *Sayın bayan, dedi, şu anda paketlenen bilimsel ve sanatsal betikliklerin videobant film kopyaları... Az sonra makine oyuncaklar, daha sonra mimarlık ve tıp aygıtlarından örnekler ve diğer genel bilimlerin mikrofımleri paketlenmiş olacak...*

Sun, heyecan içinde:

– *Botanikle ilgili nenler nereden yükleniyor?* diye sordu.

Yazman, orta BİS'in yanıt göstergesinden gözlerini ayırmadan:

– *On birinci ambarda, dedi, hemen hayvanları yükleme bölümünün ötesinde! Oraya kasalama ortam ambarından kestirme geçebilirsiniz...*

Yürüyen merdivene atlayarak, ambarın üst bölümünde köprü gibi uzanan büyük yol bantına tırmandılar. İkinci ambarda da kalabalık yoğun bir çalışma içindeydi. Bu arada, geriye dönen yan bantta Bay Biltekin ve Sergen, Bay Göktekin'le birlikte onlara gülümseyip, utku gösterisi yaparak geçtiler. Burada da kentleşme araç ve aygıtları bölümler ve sınıflamaları yapıldıktan sonra, küçük küçük kasalar, daha büyük kasaların içine alındıktan sonra, yükleme bölümüne gönderiliyordu. Kasalama ortam ambarından, doğrudan hayvanlar bölümü ambarına geçerek aşağıya indiler.

– *Doğrusu en ilginç yer bence burası, dedi Su, baksana bir bayram yeri gibi...*

– Her çeşit hayvandan dörder tane, dedi Sun, *o niye?*

– *Bir dişi bir erkek, öteki ikisi de yedeği, dedi Su, ne olur ne olmaz, işi sağlama bağlamak için... Bu nedenle, yarışmada ikinci olanları da götürme kararı alındı.*

Bu çeşit çeşit hayvanları yetiştirenler de oradaydı, inekler, atlar, koyunlar, yenileriyle birlikte son kez iyelerince besleniyor ve sağlık ekipleri denetiminden geçiyorlardı. Hayvanat bahçesinden getirilen,

tülüyle lök deve, biri erkek biri dişi iki fil, hava vinçlerine bağlanmak üzereydi.

Yarışmayı kazanan küçük evcil hayvanlar, minicik evlerine yerleştirilirken, iyesi olan çocuklar onları biraz daha sevebilmek için, oyalanıyor, iki de bir evlerinden çıkarıp, ya boncuklarını takıyorlar ya da boyunlarındaki, tür ve doğum tarihi belgelerini gözden geçirip düzeltiyorlardı... Çeşitli maymunlar, çoban köpekleri, av köpekleri, yırtıcı hayvanlar kafeslerinde, birbirine karışan garip sesler çıkarıyorlardı...

– *Sun, diye seslendi Su, bak, Bican'ın torunları...*

– *Tavşanlarımızı getirdik, dedi Ay, yarışmada bizimkiler birinci oldu.*

– *En sağlıklısı, en güzeli bizimkilermiş, dedi Yıldız, Bican dedem ona mavi boncuk da takmıştı...*

Su, çocukların yanaklarından okşadıktan sonra:

– *Acaba bizimkiler nerede?* diye mırıldandı.

Sun büyük hangarın panayır yeri gibi görüntüsü içinde, ta uzaklardan seçtiği Bay Sürgen'i göstererek:

– *İşte, dedi, oradalar... Sizi de bir kez daha kutlarım çocuklar...*

– *Ama tavşanlarımızın cambazlıklarını görmek istemez miydiniz?*

– *Oh, sağolun... dedi Sun, ben botanik bölümünde bazı incelemeler yapmak zorundayım...*

– *Ne iyi, ne iyi, dedi Ay, Bican dedemiz de orada!*

– *Güle güle!* dedi Yıldız, tavşanını susta kaldırıp, gösteri parmağıyla onu yönetirken... İçeyse yürüyen banta atlayıp, Bay Sürgen ve Bayan Üreygin'in yanında indiler.

– *İşte bu Su'nun en güzel anlıktanlık gösterisi, dedi Sun, kutlarım sizi: Demek sizin kedilerden ikisi kazandı...*

– *Dördü, dedi Bay Sürgen, ellerini dizlerinden aşağı sarkıtarak, hem sağlıklı, hem de iyi eğitilmiş olmaları nedeniyle...*

– *Çok ilginç değil mi, dedi Bayan Üreygin, burası Nuh'un gemisini andırıyor...*

– *Bir kez daha bu efsaneyi yaşayacağımızı, kim düşünebilirdi ki?* dedi Su, içli mavi gözleriyle annesine sevgiyle bakarak. Sonra eğildi; yeşil parlak saçları yüzünü örttü. Yumuşacık dokunuşlarla kedileri okşarken:

– *Oh şu şeker Pamuk’la Tekir’i ben bir daha Sonumut Gezegeni’nde mi göreceğim... Haydi uzat bakayım patiğini tokalaşalım...*

O sırada kafesinden arslan, acı acı böğürmeye başladı. Birden bütün hayvanlar sustu... Derin bir sessizlikten sonra, hepsi bu kez inler gibi çığırışmaya başladılar... Büyük Göç’ü mü sezmişlerdi acaba, yoksa olağanüstü bir olayı mı algılıyorlardı?

Bu arada çocuklardan gülüşenler, kahkahalar atanlar oldu. Sonra yeniden devinim hızlandı. BİS’lemeler, kasalamalar, bölümlmeler sürerken, Su:

– *Haydi babacığım, dedi, üzülmeysin, bunlar orada bizimle olacak. Asıl ötekilerden ayrılacaksınız. O zaman da Sonumut yollarındaki mutluluğumuz bize onları unutturur... Botanik bölümünü izlemek ister miydiniz?*

– *Oh elbet, hele çiçeklere nasıl özen gösterildiğini görmeyi çok isterdim, ama,* dedi Bayan Üreygin, *artık bunlar yükleninceye değin burada beklememiz gerekiyor...*

Sun’la Su, terler içinde harıl harıl çalışan, BİS yazmanının yanından geçerek, yürüyen merdivenle yeniden yukarı tırmandılar.

Oradan da bir kez daha gidip gelen banta atlayarak, botanik ambarrının üstünde bir süre yol aldıktan sonra, banttan atlayıp yürüyen merdivenle aşağı indiler. Sun hemen Orta BİS’in başına geçerek, oradaki genç yazmana, o ana değin fişlenmiş tohumların bir özet göstergesini çıkarttı. Evet çiçekler bölümünde, çeşit çeşit karanfiller, mum çiçeği, hanımelleri, yedi ortaklar, Atatürk çiçeği tohumları, güller, gülhatmiller, süs biberleri, kağıt çiçeği... Kısaca evde yetiştirdiklerinden hepsi vardı içlerinde. Kumral saçlarını heyecanla savurarak, yeniden yürüyen banta atlayıp koşarak Su’ya yetişti:

– *Bizim çiçekliktekilerin hepsi var, dedi, oradan bir şey yüklememize gerek kalmayacak. Mum çiçeğine, kağıt çiçeğine ve Atatürk*

çiçeğine özellikle baktım... Hazırlamış olduğumuz tasarımda hiçbir aksama yok!..

Tohumlar bir yandan böylece denetilip gönderilirken, bir yandan yürüyen bantlarla gelen saksıları, fidanları, fideleri, okullu çocuklar sarıp sarmalıyor, özel paketleme araçlarına veriyorlardı. Tohumlar, numaralanmış kutulara tür ve sınıflarına göre ayrılarak paketleniyor, büyütülmüş, elektron mikroskobundan gelen görüntüleri, sürekli teleekranlarda izlenebiliyordu. Denetim ve ilaçlamaları da bitince, büyük kasalar, ölçümlemeyen geçirilerek, vinçlere gönderiliyordu. Bay Bican'la Bay Savul da işte bu denetim bölgesindeydiler. Bay Bican onları görünce, tatlı bir içtenlikle:

– *Hoşgeldiniz Bayan Su, Bayan Sun..., dedi. Şu yeryüzünde artık durulmayacak... Biz yarın gidiyoruz... Bay Savul ve Kaptan Gündür, buradan hangi nenlerin filonun hangi ambarına gittiğini kesinlikle saptamamızı istediler... Gerçi, Bay Savul da, durumu yakından izliyor...*

– *Sormayın, dedi Savul, yarına değin şu sıcaktan, kavrulup kalmazsak iyi... Şu hayvanlar kralı Arslan var ya... Şu BİS, onu kaptan gemisine uygun gördü, çaresiz oraya yüklenecek...*

– *Bence hayvanlar sonra gelecekti, dedi Bay Bican, bir an önce, götürebildiğimiz değin insanları götürecektik. Sizin son filoda yer kalırsa onları alacaktık...*

– *Ama orada yabancılık çekmemeliymiş kişiler, dedi Bay Savul, kelebeklere, karıncalara, arılara değin, yeryüzü ortamını orada bulmamışlar... Bizim psikolog Eril'le, toplumbilimci Öncel'in akılları işte...*

– *Olan bizim filoya oluyor, dedi Bay Bican, fil çığırtıları, arslan kükremeleri içinde uzayda yol alacağız... Domuzlarla kokarcaların kokularını nice yok etmeye çalışsan yayılır... Tavşanın biri de kaçıp, hava yasaklı maroken koltuklarımızı delebilir..*

– *Ama sizin torunlarınız, Ay'la Yıldız da Güney Yıldızı'yla geliyorlar. Bu durum onların çok hoşuna gidecek... Kişinin yaşamını bütünleyen tüm arılar, çiçekler, kuşlar değil mi? Bir başka deyimle yaşamdaşlarımız onlar...*

– *Öyle, dedi Bay Bican teleekrandan geçen sayısal görüntüleri*

izlerken, öyle, güneşin yedi rengi onun parlak beyazını nasıl oluşturuyorsa, biz canlılar da evreni öylesine bütünlüyoruz... Görecelikler biraradalıklarla dengelenerek kaosu ve yokluğu aydınlatmış oluyor...

– Doğrusu şanslısınız... dedi Su, şu güneş yayılmasından bir an önce kurtulmuş oluyorsunuz... Bu ortamda ilk kalkışı yapacak filomuzla, bizim en sona kalan filomuz arasında bir olasılık ayrıcalığı yok mu? Bizim filomuzun başarısı daha kuşkulu olmayacak mı?

– Yok, her şey artık günü gününe uygulamaya girdi, dedi Bay Savul, çekinecek bir durum kalmadı. Bakmayın, biz zaten yeryüzünü unutmuş sayılırız. Çünkü gerçeğin düşünüyü ilk kez başka bir yıldızda yaşadık. Sonra bu gittikçe artan sığağa, durmadan güçlenen yer sarsıntılarına daha alışamadık...

– Bakın, dedi Bay Bican, ben torunlarımı özlemeseydim, 'Sonumut Gezegeni'nde kalanlar arasında olabilirdim...

Bunları derken, Satürn'ün halkasına benzeyen, çepeçevre beyaz saçlarının arasındaki arkaya doğru açılan anlından pırıl pırıl terlerini, elleriyle sildi. Su oraldaki bir soğuk hava püskürtücüsünün önüne geçerek, hava akımının esintileri içinde tül giysilerinin firil firil savrulması içinde:

– Oh, dedi, yedi ay içinde yine o pırıl pırıl mavi göklü gezegende olacaksınız... Bizim daha üç ay bu güç koşullara katlanmamız gerekecek. Elbet yola çıkabilirsek...

– Aman, en çok çiçek tohumlarına özen gösterin, dedi Sun, nemli yerde tutmaym. Fidanların da yapay yağmurlamasını eksik etmeyin.

– Evet, dedi Savul, bir yandan da hayvan gübrelerinden yararlanacağız, çünkü yapay gübre götürmüyoruz. Bunu siz Gündür'a benimsetmişsiniz.

– Bir de Su'nun bana getirdiği mavi yaseminler var, dedi, Sun, onları yarın uğurlama töreninde, özel bir fanus içinde, kaptanınız Gündür'a sunacağım... Sanırım Bayan Özlen ev eşyalarının arasında onları götürebilir...

– Göğül ve Sergen dokuzuncu filoyla gideceklerine göre onların yerine kimi aldınız? diye sordu Su, birdenbire...

– Uzak gemileri yazmanlığı kursundan bir genç kız kazandı, diye

yanıtladı Bay Savul, *deney uçuşunda da en iyi notu aldı... Neydi adı? Evet; Özge!*

– *Adını unutmuş gibi görüldüğüne kanmayın, dedi Bay Bican, Bayan Özge Savul'un gözüne öylesine bir girmeyi becerdi ki, başarısını anlatamam!..*

Bican tam bunları söylerken, ta yerin altından gelen bir uğultu duyulmuştu yine... Sonra sık sık olduğu gibi, sarsıntı da başladı. Önce filoya katılmaya gelen uçakların sesi sandılar. Kasalar kutular birbirine vurmaya, yük arabaları oraya buraya savrulmaya başlayınca, iş anlaşıldı. Ama bu kez sarsıntı oldukça güçlüydü. Yukarıda geçiş köprüleri çatırdadı, yürüyen bantlar sıkıştı, durdu. Ambar oyuncak beşik gibi sallanmasını sürdürüyordu. BİS'in tam üstüne gelen çatı, yarılarak koptu, ama bereket öylece sallanıp kaldı. Altındaki okullu çocuklar, çığlıklar atarak, Su ve Sun'un bulunduğu yere doğru kaçıştılar...

Sun, bilinçaltı bir eğilimle yere doğru kapanmış, ellerini karnının üzerinde kavuşturmuştu. Su bunu görünce, çocuklarını düşürüverecekmiş gibi geldi, usu başından gitti, o da bilinmez bir itici güçle geldi, Sun'un üstüne kapaklanıp beklemeye başladı. Savul:

– *Korkmayın, dedi, şimdi geçecek...*

Ortalık durulduğunda, alanı kaplayan toz bulutları arasında, uzun uzun çatlaklar, hemen ağışmaya başlayan, fiskiye gibi fişkıran suların görüntüsü gerçekten ürküntü vericiydi...

Sarsıntı durunca, masanın üstüne kapanıp kalmış olan, Bay Bican'ın durumunun ayrıcalığını ancak anlayabildiler:

– *Aman tanrım, başına bir şey düşmüş olacak, dedi Su, Bay Bican'a bir şeyler olmuş!..*

Su, Sun'un kalkmasına yardım ederken, Savul da, yaşlı Bican'ın, orasında burasında, yara bere izi arayarak onu doğrulttu...

– *Hayır, dedi, üstüne hiçbir şey düşmüş değil, ama yaralı gibi.*

Bay Bican, inleyerek, tutuk tutuk, anlaşılmaz bir mırıltıyla:

– *Umutlarım benim... ben... beni burada bırak... bırakmayın... torunlarımla bir... birlikte... Sonumut... Sonumut'a ne olur... beni de... onlarla...*

Konuşmaya çalıştı. Derken Savul hemen telsizini çalıştırdı:

– *Dikkat!.. Uzay alanı sağlık ekipleri, dikkat Acele onbirinci ambara gelin! Burada Bay Bican sayrıldı. Evet ağır. Tamam, ivedi bekliyoruz.*

Az sonra hava yastıkları bir araba, her gruptan kan tüpleriyle birlikte, oksijen çadırı ve dondurucu sedyesiyile gelip oraya yanaşmıştı bile... Oldukça yaşlı bir doktor genç yardımcısıyla birlikte, hemen üç saniyede, yürek atışlarını, nabızı, tansiyonu, iç kanama durumunu alan aygıtını, başına ve bileğine yerleştirir yerleştirmez:

– *Hiçbir yarası yok, diye mırıldandı, bu bir beyin kanaması...*

– *Hemen işleme alamaz mısınız, dedi Savul, geciktirmeden...*

– *Şimdilik içişlem gereksiz, dedi yaşlı doktor, aygıtın denetleme göstergelerine tek tek baktıktan sonra, bu, hücre yaşlanmasından doğan bir olay... Yüreğini güçlendirici pili takıyorum şimdi... ama çağımızda bu durum için girişim yapılamıyor. Sanırım çok kısa zamanda beyin hücrelerinin tazelenme olanakları geliştirilebileceğine göre...*

– *Peki o zaman ne olacak, dedi Sun heyecanla, göz göre göre yitirecek miyiz Bay Bican'ı?*

Yaşlı doktor iki sayrıbakıcısına indirttiği saydam bir sedyeyi göstererek:

– *Yitirmiş sayılmayız ama dedi, onu şimdi en çok elli yıl için donduracağız. Yaşamının en uzun uykusuna dalecek. Elbet umduğumuz yeni buluşlar yapılırca uyandırılmak üzere...*

– *Ama daha konuşuyor, her şeyi biliyor bu adamcağız, dedi Su, bu nasıl olur? Böyle bir hakkımız var mı?*

– *Başka çaremiz yok, dedi yaşlı doktor, yaşamını sürdürmek için yapılan her işlem elbette yasaldır... Çünkü bu işlem, yaşam belirtileri büsbütün bitmeden yapılabilir ancak... Çünkü gittikçe azalıyor ve üstelik ikinci bir kanama da gelebilir...*

O bunları söylerken, yedi cüce-pamuk prenses masalındaki gibi, her yanı saydam sedyenin içine Bay Bican'ı boylu boyunca uzatmışlardı bile. Yaşlı ulaştırmacı, olayı benimsemişçesine, eliyle bir gösteri yapmaya çalışarak, gözlerini yumdu!

Bu arada güvenlik ekipleri de, yürüyen bantları onarmışlardı. Su hemen yürüyen merdivene atlayarak, ilerleyen köprü bantıyla, hayvanları yükleme bölümüne gitti. Sun, ardından:

– *Hey Su! Nereye?* diye bağırdı. Su, yanıt vermeden, gözden yitmişti bile... Yaşlı doktor:

– *Dondurucuları çalıştırın, kapağı kapatın!..* diye komutlar vermeye başlamıştı. Üç dört dakika içinde saydam sedyenin içi önce püsküren kar tozancıklarıyla, sonra da gittikçe buzlaşan bir gazla doldu. Çok geçmeden, Su, yanında, Bican'ın torunları Ay ve Yıldız'la birlikte görüldü. Bican'ı çevreleyen meraklıları yararak, hemen sedyenin yanına geçtiler. Sun, sevinerek hemen yanlarına seğirtti:

– *Şimdi, az önce, dedenizi uyuttular, dedi, sonra yine uyanabilecek!*

Çocuklar, şaşkınlık ve anlayamadıkları bir bunaltı içinde, Su ve Sun'un ellerinden tutarak, yaklaştılar, okşar gibi usulca sedyeye dokundular... Bican Dede'nin yarı aralanmış gözlerinde sanki onları görünce tatlı bir gülümseme oluşuverdi. Daha doğrusu, sedyeyi artık bütünüyle kaplayan saydam buzulun içinde öyle erinç içinde donup kalmış gibi duruyordu. Onu, hava yastıklı sağlık arabasına alırlarken:

– *Dedemi ne zaman uyandıracaklar, dedi Ay, hem ne zaman?* Yıldız da ıslanan kirpiklerini incecik parmaklarıyla silerek.

– *Ne zaman, ne zaman?* diye hıçkırıklarını gizlemeye çalıştı.

– *En geç elli yıl sonra, dedi yaşlı doktor, elbet Sonumut Gezegenleri'nde!..*

– *Ama üzülmeyin canım, dedi genç yardımcısı, daha önce de uyandırabiliriz onu. En az olgun biri olduğumuzda onunla bol bol görüşeceksiniz..!*

– *Ama, dedi Ay, bize şimdi kim masal anlatacak?*

– *Biz büyüyünce masalların tadı kalmaz ki, dedi Yıldız, sonra o, başından geçenleri bize öyle güzel anlatıyordu ki...*

Sağlık arabası, daha bu tümcenin yarısında, ok gibi uzaklaşmıştı bile. Ay, bir süre artlarından, bırakmak istemezcesine koştu. Su, Ay'ın önüne geçerek hemen onu kucakladı. Sun, kendisine sarılan, hüngür hüngür yaygaraları basan Yıldız'ın saçlarından okşayarak:

– *Hiç yoktan böylesi daha iyi, böylesi daha iyi, daha iyi... diye mırıldanıyordu. Onu görebilmek için, ya hiç umudumuz kalmasaydı, ha! Değil mi?*

Çocuklar, gözyaşlarını durdurmak için, gözlerini açıp yumdukça, gözlerinin önüne, başını Satürn'ün çemberi gibi saran, ak saçlarıyla, o tatlı gülümsemesiyle, boyuna Bican dedeleri gelip gelip duruyordu... Neden sonra, Su ve Sun, onları alıp, merdivenle çıkarak, yürüy-en bantla, botanik ambarının çıkış kapısına doğru yöneldiler...

• • •

Sonumut “Yıldızlararası Uzay Yolcu Salonu” o gün de hınca Shinç doluydu. Gündur ve Özlen, ayrılacakları için, Andur'un mavi sakallarından öperken, Sun ve Tan, Bay Eti'yle Bayan Tin'e yatıştırıcı sözler söyleyerek, onları avutmaya çalışıyorlardı. Su, o kıvrak devinimleriyle, yemyeşil parlak saçlarını savurarak oradan oraya koşuyor, sıçrar gibi dönüşleriyle adımlarını bir geri bir ileri atarak o da Tan'la Sun'un sözlerine yardımcı olmak için:

– *Oh güzel anneciğim, dedi, üzülecek bir neden yok ki... Üç ay sonra hep birlikte, biz de yola çıkıyoruz. Belki de iki buçuk ay kaldı sayılır.. Üstelik Andur'un kaptanlığında yol alacağız biz... Ona güvenmiyor musunuz? Hem onlarla gitseniz, bu kez de bizi merak edecektiniz, değil mi?*

– *Ama, dedi Bayan Tin, neylesek onları ancak on ay sonra görebileceğiz...*

– *Biz yola çıktığımızda, dedi Bay Eti, onlar yarı yolda olacak.*

– *Olsun, dedi Sun, çağrı-görünle sürekli onlarla görüşebiliriz, sonra da bizi, Sonumut'ta karşılamaları ne güzel olur değil mi?*

– *Oh, dedi Bayan Tin içini çekerek, sanki Kubbe-kent'ten Tünel-kent'e gidiliyormuş gibi söz ediyorsunuz. Ayol, Samanyolu'nun ucuna gidiyor bu çocuklar...*

Savul geldi, yanında yola çıkmaya hazırlanan iki yeryüzü konuğunu daha Sun ve Su'ya tanıttıktan sonra, Bay Eti'ye dönerek:

– Kuru şimdilik ulaştırmacı Bican'ın yerini alıyor dedi, Bayan Özge de biliyoruz, yeni seçilen gemi yazmanımız. Hani Göğül'ün yerine görev yapacağını size söylemiştim ya...

Bu sırada Gündur yaklaşarak:

– İşte, ekibi tamamladık, dedi, bir kez daha güvenle yola çıkıyoruz.

Gerçi, ulaştırmacı Bican'ın eksikliği, içimizi burkuyor ne olsa ama... Tasımlamamızı sürdürmek zorundayız. Nice bunu biz tasımladık saysak da, doğanın bir verisi bu... Yok, hayır kaderci değilim. Ama doğa dizgesinin içinde, biz insanların bu sonsuz yolculuğu da var işte... Kalanlar olsa da, gidenler de olacak. Bu böyle.

– Yaşamı tek tek bitirirken, bir yandan onu sonsuzlaştırmak da bir görevimiz işte, dedi Özlen... Ama doğrusu dün gece, Sayın Bican'ın görevden yoksun kalışı nedeniyle, şu tarihe geçebilecek Göç'ümüzü, tam gereğince kutlayamadık.

O anda Gündur'un ellerinden tutarak çekti:

– Bak bizim, özel ev eşyalarımız hava yastıklı arabaya yükleniyor; bir kez daha onları bir gözden geçirelim mi?

– Gerek yok sevgilim, dedi Gündur, ben hepsini bir bir listesiyle denetledim. Sun'un mavi yaseminleri de içinde!..

Bay Eti, Bayan Tin son kez onlara sarılırken, Andur'a göz kırparak:

– Aman Sonumut Gezegeni'nin kızlarına uyanık olun, dedi, onlar da gökçe gibi adamı mavi göklere çıkarıp, sırra kadem bastırıyorlarmış...

Özlen boş bulundu:

– Sonumut'ta bizim buralardan gidenlerden başka bir kimse olmayacak ki.

Bay Eti kahkahayı bastı.

– İyi ya işte, dedi, ben de başkalarından söz etmedim ki... Özlen iyice pembeleşti. Gündur'un gözlerinin içine bakıp boynunu büktü. Sonra toparlanarak eğildi, o da annesinin babasının yanaklarından öptü, uğurlayan arkadaşlarına sarıldı. Tan:

– Haydi artık, biz Andur'la uzay yönetim anfüteatrına gidiyoruz, dedi, fîlomuzu kaldıralım. Size başarılar ve iyi yolculuklar sevgili kardeşlerimiz!

– *Beşinci bir ultralav gelmeden sizi yola çıkarmamız gerekiyor, dedi Andur, hem de bir daha şu bungun, bunaltıcı yeryüzüne dönmemek üzere...*

– *Sağol sevgili kardeşim, dedi Gündur, belki bir daha yeryüzünü artık göremeyeceğiz ama, sizleri yeniden görme umudumuz bize güç verecek...*

İki kaptan kardeş, birbirlerinin omzuna vurduktan sonra bir kez daha sarılıştılar. Su'nun nedense, derin mavi gözleri ıslak ıslak oluvermişti. Ayrılışma sırası ona gelince:

– *Size başarılar, diye mırıldandı, bize gelince, artık varıp varamayacağımızı kimse bilemez. Çünkü güneş patlamasına çok yakın yola çıkacağız. Ama yine de çok mutluyuz...*

Gündur o zaman, Su'nun kulağına fısıldar gibi eğildi:

– *Biz yanağı ıslak kızları Sonumut'a almıyoruz ha... Geleceksiniz ve son özşarları orada bitireceğiz... Hem de yenilerini yeniden yapmak üzere!..*

– *Oh özşar deyince, akan sular durur, ben duramam... Elbet aydınlık karanlığı, bilinç yokluğu yenecektir... Elbet baş döndüren bu güzelliği sonuna değin tatmak isterim...*

– *Zaman geldi, dedi Andur, haydi Tan, artık biz de yerimizi alalım! Haydi sevgili kardeşim Gündur, konuşmalarımızı, görüşmelerimizi çağrı-görün'de sürdürmek üzere!.. Hoşçakalın...*

Bunu dedikten sonra, bir iki göz kırpar gibi yaparak, Gündur'a ve Özlen'e içli gözlerle baktı. Birden geriye döndü. Tan'la birlikte “Uzay Gemileri Bağlantı Denetleme Ortamı”na gitmek üzere, yürüyen merdivene doğru uzaklaştılar.

Özlen de en son Sun'a ve Su'ya sarılarak Gündur'la birlikte “Alan Çıkış Kapısı”na yöneldiler. Savul'un ardından Özge'yle Koru ve diğer uzay yolcuları hava yastıklı arabada yerlerini alarak, uzaktan onlara el sallamaya başladılar. Gemi yönetmenlerinden sonra her kapıdan, diğer yolcular, onları gemilerine götürecek arabalara, çıkıp çıkıp, doluşmaya başladılar. En son Yıldız'la Ay'ın bindiği arabaya, buzul gibi sedyesi içinde Bay Bican da getirilerek boylu boyunca yerleştirildi.

Yaşlı ulaştırmacı Bican, saydam sedyesi içinde, öylece iyi yürek-

liliğini yüzüne akıtan gülümsemesiyle, durmadan sevgili torunlarına bakıyor gibiydi. Su, heyecanla Sun'un kollarını dirsekleyerek, onları gösterdikten sonra, birlikte onlara, çırpınır gibi el sallayarak, öpücükler yolladılar...

Derken, kordonlarla ayrılan kapılar ıssızlaştı. Sessizlik artınca çalan büyülu ezgiler yolcu salonunun bütün derinliklerini içine aldı. Uğurlayıcıların içine bir gariplik çöktü. Sanki bir yanık acısı, bir öd ağacı kokusu, yüreklerinin bir yerini sızlatır gibiydi...

Sun, içini çekerek, yaşırdı ha yaşaracak gözlerindeki buğuları, sık sık kirpiklerini kapatıp açarak, dağıtmaya çalışıyordu.

• • •

Beşinci Erinç sokağına, yeraltı treninden indikleri zaman, Su, oldukça sevinçliydi. Yeşile çalan parlak saçlarını savurarak, Andur'un mavi sakallarına değmesine neden oluyor; uçacakmış gibi canlı devinimlerle fır dönüyor, yeniden durgunlaşarak, gözlerinin içine bakıp bakıp, ellerinden tutuyordu. Öylesine ki Tünelkent'te dikme ve kirişlerde oluşmuş bulunan, çelikonla kapatılmış çatlak ve yarıkları bile görmeden geçtiler...

Tan'ların evinin cam sereli yaşarlığına çıktıklarında, Andur, Su'nun mutluluktan ıslıl ıslıl yanan, mavi koyları andıran gözlerinin içine bakarak:

– *Bu gece çok sevinçlisin sevgilim, dedi, biliyorum özşarı seviyorsun, on yedinci filomun gidişini kutlayacağımız için de mutlusun, ama sanki benden gizlediğin bir şey daha var...*

– *Oh, evet, dedi Su, yani hayır... Senden hiçbir gizlim olamaz... Hiç değil tatil günlerinde, seninle birlikte oluşumuz bana yetip artıyor bile... Şu keman teli gibi gerilmiş sinirlerimizi yatıştırmak olanağını bulmamız, yorgunlukları dindirmemiz hakkımız değil mi? Biliyorsun, her uzay filosunun gidişinde en önemli sorumluluklar bize düşüyor... Gallopluların da, yöndeş olarak bir filoyla yola çıkışı, bizleri yoğun BİS'lemeler zorunda bırakıyor...*

– *Öyle, sevgilim, dedi Andur, altıncı ultralavın da yeryüzüne çarp-*

ma olasılığını atlatmamız bile bu geceki özşar kadehlerini sevinçle kaldırmamız için yeterli... Ama bu sonuncu özşarımız işte; Gündur'la Özlen'in götürdüklerinden başka bir bunlar kaldı...

Bunları derken Andur, elinde kurdelelenmiş, içi kırmızı bir toz dolu, avuç büyüklüğündeki kutuyu gösteriyordu. Kanarya sesli kapı gongunu çalarlarken Sun'un çiçekliğini göstererek:

– Bak, dedi Su, benim onlara armağan ettiğim mavi yaseminden yeni bir kanırtmac yeşermiş bile; yaşam sürüyor! Karamsar olacak bir nen yok! Özşar bitse de eskitilecek daha nice şaraplar var... Örneğin seninle gittikçe oldurup erdirdiğimiz şu yaşam bile, ilginç bir başdöndürücülüğe varmıyor mu?

Bu sırada kapıda Sun göründü. Zayıflamış yüzüyle, yorgun bir görüntü içindeydi. Yine de içtenliği üstündeydi. Kehribar gibi hareli gözlerinin içi gülüyordu sanki. Saydam bir gökçe gibi varlığı, daha çok içinin güzelliğinden belirginleşiyordu:

– Hoşgeldiniz, çocuklar, dedi, girsenize...
– Çiçeklerine bakıyorduk...
– Bu çiçekçiklerin son günleri işte...
– Olsun şimdi varlar ya! Geleceği, kim bilebilir ki!
– İşte... Oooo, yine özşar, doğrusu çok özverilisiniz!
– Bu bir şey değil ki, dedi, Su, ne olacak...
– Zaten bu sonuncu, dedi Andur, Sonumut'a varmadan istesenez de başkası yok...

İçeriye değişik iklimli akvaryumun kaymış olması nedeniyle güçlükle girdiler.

– Şu değişik iklimli akvaryum da, her yer sarsıntısında sağa sola kaymaya başladı, dedi Sun, yer çekimini azaltma aygıtından yararlanarak yerine koyuyoruz ama bu kez sular ve balıklar da etkileniyor...

Tan, tavandan indirmeli yemek masasının başında, birlikte oturdukları sarı kıvrırcık saçlı genç adamla birlikte ayağa kalkarak:

– Ooooooooo buyurun, buyurun, dedi, sizi Doktor Gereksin'le tanıştırayım. Uzay filosu uzman kaptanı Andur ve eşi Uzay Araştırma ortamı yazmanı Bayan Su! Bay Doktor Yener Gereksin!..

– *Bizi mutlandırdınız dedi Andur, ününüzü duymuştum...*

– *Beni gönüllendirerek övüyorsunuz, dedi Doktor Yener Gereksin, sağolun. Asıl ben, kardeşiniz Gündür 'la birlikte sizin başarılarınızı çok duydum ve övündüm doğrusu...*

Su, elini bir tüy hafifliğiyle uzatarak:

– *Sun da, sizden bize çok söz etti... Sanki çoktan tanıştık desem yeri... Bugün sizin bir buluşumuzu, yakın bir komşumuza uyguladılar. Geçen günlerde de ilk filomun gidişinde yaşlı ulaştırmacı Bay Bican 'a uygulanmıştı...*

– *Sağolun, dedi Doktor Yener Gereksin, şimdi Bayan Sun 'u özel bir bakım içinde tutuyoruz. Ancak kendisinde geçen gün bir küçük lösemi bulduk.*

– *Nedir o, dedi Andur, özür dilerim, hiç duymadım...*

– *Önemli bir şey değil, dedi Doktor Gereksin, yıllarca önce korkulu bir sayrılıktı bu; kan kanseri!*

– *Kan kanseri mi, dedi Su, tepeden tırnağa ürpererek, babam çok ürkütücü olduğunu söylemişti.*

– *Yok, merak etmeyin, dedi sarı kıvrıkcık saçlı doktor, iyileştirilmesi çok kolay bir sayrılık bu. Artık nezleden daha az sürüyor... Size şöyle anlatayım: Bir garip virüs, uzaydan gelen bir yaratık gibi, insan hücrelerinin üstüne kendi zararını indiriyor; ama, kendisi görünmüyor ortalıkta. Hücrenin diğerleriyle ilişkisini keserek vücudun yararlı uyarı ve önlemlerini durdurmuş oluyor. Varlığı ancak hücrenin DNA taşımasını değiştirmiş olmasından anlaşılıyor... Kafası kızdı mı; “Üre, çoğal” komutunu veriyor ona. Kölesi olan hücreler de, diğer hücrelerin zararına, onunla birlikte büyüyor; çoğalıyor...*

– *O zaman? dedi Andur heyecanla.*

– *O zaman bu olay erkenden saptanınca kolay... Ve evlerdeki sağlık bağlantı çağrığörün 'ü bile bunu belirleyebiliyor. İşte, biz de iki gündür onu yakaladık. Hücre taşıma ve uyarı şokları bir de yabancı zarı parçalayan küçük bir hap, yayılmayı önleyici ışın erki iğnesi... Nezleden daha çabuk iyileşti! Ve elbet karnında taşıdığı dört bebeği de etkilemedi... Bugün denetim aygıtında, bu sayrılığın hiçbir iz bırakmadığını gördük, değil mi Bayan Sun?*

– *Yine de o bebeklerin yardımı sayılır. İyi ki şu bebekleri denetlerken erken bir tanı konabildi, dedi Sun, oh, şimdi çok iyiyim, elbette...*

İncecik yüzündeki, kehribar göz bebeklerini çevresindekilerin üstünde bir bir gezdirdi. Sonra oldukça güçlenmiş görünmeye çalışarak, bedeniyle bir çelişki oluşturmaya başlayan karnını kurtarmak için, kendini masadan geriye çekti. Koştı, yemekleri getirdi. Özşar tozunu bardaklara atarak, şemsiyelikten üzerlerine saydam alkol ekledi.

Doktor Yener Gereksin, özşarı emer gibi tadarak, bir kaç kez dilini damaklarında şaklattıktan sonra:

– *Doğrusu, dedi, Bay Andur, dedeniz çok düşünceli bir adammış. Böyle nefis bir şeyi yıllarca tozlandırmış olarak saklayabilmek, her babayığidin harcı değildir... Az önce bana Bay Tan bütün bunları anlattı. Artık son filoyla bizleri götürecek kaptanımız da siz olduğumuza göre, erinç içinde olabiliriz. Çünkü zamanlama yeteneğinizin çok güçlü olduğu da belli... Nasıl, işler yolunda gidiyor değil mi? Güneş, şu kanseri andıran yayılmasından önce, Sonumut'a bir aksaklık olmadan varabileceğiz sanırım...*

– *Bildiğiniz gibi, dedi Andur Su'nun mutlulukla özşarları yudumlamasına bakarak, umarım bir aksaklık olmayacak... Yarın bizden önce gidecek son filoya büyük BİS'i de yükleyeceğiz...*

– *Bütün federe devletler de filolarını gönderdi, dedi Tan, Sun'un yorgun gözlerinin içine bakarak, artık belki de yeryüzündeki son bir haftamız bu...*

– *Garip bir hafta, dedi Su, sokaklar gergin bir sessizlik içinde; çoğu işyerleri kapandı... Yollar ıssız, araçlar seyrek, fabrikaların çoğu çalışmıyor... Sıcak da öylesine arttı ki, açık alanlara çıkmaya gelmiyor... Şu hava soğutucuları olmasa sanırım artık dayanamazdık...*

– *Haklısınız, dedi genç doktor, altmış dereceyi aşan bir ısıda insan sürekli yaşayamaz...*

– *Bulutlar bile yoğunlaşarak mosmor oldu, dedi Tan, açık havaya çıktınız mı palaz gibi bir sis yüzünüze vuruyor... Ama serinleticiler sanırım biz gidinceye dek yeterli olabilecek...*

Sun'un tedirgin olduğunu gören Su, masanın üstündeki ellerini

var gücüyle sıkarak:

– Neyleyelim, dedi, yaşamda acılar olmasaydı mutlulukların da tadı, değeri bilinmezdi... İnanın, buraya gelirken Andur, çok sevinçli olduğumu söyledi ama, aslında ben de tedirginim. Gallops'taki son olaylar doğrusu beni çok etkiledi...

– Gerçekten hepimizi üzdü, dedi Gereksin, Gallopslular bugüne değin yer sarsıntılarından doğan en büyük yitik sayısına ulaştılar...

– Tanıyınca daha zor oluyor, dedi Su, keşke onları görmemiş olsaydık. Yitikler arasında bulunan Gizil, bir türlü gözlerimin önünden silinmiyor... Hele oraları gördükleri için sanırım Andur'la Tan'a şu son duyurular daha da güç gelmiştir, değil mi?

– Evet, dedi Tan, tavus tüyü giysili Soyut, Bayan Göğünil, Bay Somut bizi iyi ağırlamışlar ve yardımcı olmuşlardı... Onları tanımış olmamız bizi çok etkiledi dersem, yanlış olmaz... Ama hepsi şimdi yok oldular işte...

– Öyle, dedi Andur, duyurularda Başkan Sayıl'ın da yaralandığını öğrendik. Başsağlığı ve geçmiş olsun dileklerimizi iletirken, kişinin sonluluğu kuralı bir ağulu od gibi içimizi dağladı...

– Ama şu yaşamı sürdüren çocuklar, dedi Doktor Gereksin, onlar bu kişisel sonluluğu unutturuyorlar, yeni umutları oluyorlar insanlığın...

Sun, o gece ilk kez neş'yle gülümsedi:

– Çok haklısınız Bay Gereksin, dedi, tanınız çok yerinde. Böyle olmasaydı, emeklerimiz, buluşlarımız boşlukta kalmaz mıydı? Bilinç nasıl gelişir, insanlık evrimi nasıl oluşurdu? Yaşamın anlamı, sonsuz zaman içinde silinip giderdi de, özdeğin devinimsizliği içinde zaman bile kendini yitirirdi... Devinimsiz, üretimsiz, üreyişsiz zaman olur mu? Ancak sarsılmaz bilinç, hepsini birden kucaklıyor, sarıp sarmalıyor işte...

Kalktılar, yer çekimi azaltılmış hava yastıklı koltuklara doğru yürürlerken, Tan:

– Kişi yaşarken, etkinliğinin-suya düşen bir damla gibi-çevresine yaydığı o sessiz dalganın halka halka genişleyişini düşünerek mutlu oluyor. Herkes, sonsuz bilincin birer küçük damlası işte... Tüm yaşa-

yanların bilinçaltında da olsa, sezgilerinde de olsa, bu duygu ve düşünce, onların doğa gücüyle nasıl kaynaşmış olduklarını gösteriyor. O sonsuz bilincin, tinsel atomları olduğunu belirginleştiriyor...

Su, Andur'un gözlerinin içine, evren maviliğindeki gözlerini yerleştirerek dalgınca mırıldandı:

– *Ve de sevgiyle özveri, dedi, insanlık erkinin kaynağı... İnsanın sönünceye dek yüreğinden çıkan en kutsal yalaz bu! Tüm güç koşullar, acılar içinde, yoksa kişi ayakta durabilir miydi?*

– *İşte tüm bu düşünceler beni yeni buluşuma itti, dedi Tan, bilinçaltı makinesiyle anılar makinesini birleştirerek, yüzyıllar önceki yaşamları telekrana getirebildim... Bu elbet yüzyıllar sonraki yaşamların da deneysel bir anahtarı oluyor...*

– *Sanırım çok ilginç bir buluş, dedi Doktor Gereksin, Bay Tan, beni de bu buluşunuzu göstermek için çağırmış olmanız, ince bir değerbilirlik.*

Tan, araçlarını teleekrana bağlarken:

– *Oh... Yine de Sun'la birlikte, bizim yüzyıllar önceki o olgunlaşmış anılarımız olmasaydı, bu aygıtlar yine de bir işe yaramazdı...* diye söylendi. Bu sırada Bay Yener Gereksin'in gözüne Sun'un fanustan çıkararak saksiya diktiği mum çiçeği takılıvermişti.

– *Bayan Sun, sanırım çiçeklere çok meraklısınız, diye mırıldandı, ama bu, böcekler, arılar için, balını gözyaşı gibi akıtan çiçek doğrusu en ilginç...* Sanki sevginin imgesi gibi...

– *Oh, ben de onu çok seviyorum dedi Sun, içli bir insan gibi doyulmaz bir iç evreni var...*

Bu sırada Tan, iğneli şakaklıkları takmıştı. Büyük teleekran birden şimşeklenmişçesine ışıdı. Boğuk boğuk geri dönüş sesleri ve görüntülerinden sonra yüzyıllar önceki bir an yeniden canlanıvermişti:

“Masmavi göklerin içinde yıkandığı, sazlık pırl pırl bir ırmakta küçücük bir çatana, çevresine dağıttığı, yumuşak saydam dalganın isiyile ilerliyordu.”

– *İşte bunlar, beş yüz yıl önceki yaşamlarımız, dedi Sun. Şu gördüğünüz ozan kılıklı adam, bizim Tan. Şu genç çocuk sizin meslektaşınız olacak, artık tıp öğrencisi o da... Bakın, bakın, dağdaki oyulmuş*

eski kral mezarlarının süslü kapılarının renkli resimlerini çekiyor şimdi... Elini sulara daldıran küçük kara gözlü çocuk, en küçükleri... Şimdi de annesine, sazlar arasından havalanan, kanatları, kuyruğu renk renk mavi kuşu gösteriyor...

– Ne güzel bir mavi kuş, dedi Andur, ne güzel masmavi deniz... Masmavi gökler... Bakın çatana ırmaktan, cıva gibi sütliman, kumsallarla çevrili bir denize çıktı... O kız kim öyle, kıyıda midye kabuklarını toplayan?

– O da daha yeni kimya mühendisliğini bitiren kızları, dedi Tan, bu midye kabuklarını sözlüsüne götürecekt...

Sun, dalgın dalgın, Tan'ın yönetme aygıtındaki ellerinin üstüne ellerini koydu:

– Ne güzel bir dinlence gezisiydi, dedi, oh o, en son gezimizdi...

“Haydin çocuklar, gelin, yemek yiyeceğiz” dedi Sevi. Sazdan yapılmış serin bir çit-dam'a girdiler. O da masanın üstünde duran Köken Ozan'ın ellerinin üstüne ellerini tüy gibi koyarak, kumsal yarımadaının yosun kokulu havasını derin derin içine çekerek:

“Haydi çağır artık şunları, sevgilim”, dedi, ıslak ıslak üşüyecekler!”

– Oh üşüyecekler, diye mırıldandı Sun, üşüyecekler...

– Demek üç çocuğunuz vardı, dedi Doktor Yener Gereksin, demek ki evrim burada da sürüyor...

– Oh, evet öyle, dedi Sun, daha doğrusu öyleydi işte...

– Şimdi dört olacak... dedi, genç sarı saçlı doktor, parmaklarıyla da belirterek, gülümsedi, acaba biz de nerelerde yaşamıştık... Nerelerde yaşayacağız... Bunu da gösterebilir mi bu makine?

Tan şakaklıklarını çıkarırken, anlındaki iğne izlerini parmaklarıyla oğuşturdu:

– Oh, insanı çek yoruyor, dedi, ıslık çalar gibi yaparak, elbet size de bir gün deneme olanağı sağlarım. Doğallıkla şu küçük iğneliğin acısına katlanmayı göze alırsanız...

– O ne mutlulukmuş öyle, dedi Andur, doğrusu sizi kutlarım arkadaşım...

Sun, artık öylesine dalmıştı ki, neredeyse ayrılmak için izin iste-

yen konuklarını bile duymayacaktı. Sanki o serin mavilikler içinde, yine de Köken Ozan'ın ellerinden tutup, hareli gözlerini onun ölümsüz gözlerinin içine akıtıp duran ölümsüz bir Sevi gibi, boyuna ellerini bırakmak istemiyor, sanki anılardan örülmüş bu anı, genişletip yüceltmek için, bütün canlı varlığını gözden çıkarmaya hazırmış gibi çırpınıyor, kıvranıyordu. Gözleri sanki durup bitmeden akıp giden o saydam ırmak gibi pırıl pırıl ıslanmış, yanaklarına sızan yaşları göstermemek için, başını öne eğerek, uzun kumral saçlarını yüzüne devirmeye çalışıyordu. Tan da o sırada buğulanan gözleriyle mum çiçeğine baktı, baktı... Sonra arkadaşlarına dönerek:

– *O da çiçekleri çok seviyordu, dedi, tıpkı Sun gibi. Ben sonraları onu, hep diktiği ağaçlarda, çiçeklerde aramışımdır... Çünkü o, ozansı bir birikim bırakabilecek bir yetenekteydi...*

– *Hele, Köken Ozan'm bir şiirini hiç unutamıyorum, dedi Sun, bakın size okuyayım; çok kısa bir şiirdi, özlü dizelerdi! Nasıldı o? Bakın, şöyle:*

'Dudağın bana adanmış deniz tadında gündüzün,
Bulutlar bin yıla götürecekt seni ünümle birlikte;
Mavide kuş olacak bakışım, ağaçta çiçek açınca yüzün!..'

Su, Andur ve Doktor Gereksin, bu şiiri ayakta dinlemişler, içli içli düşünüp kalmışlardı... İşte tam o sırada mum çiçeğinin gözleri de ıslak ıslaktı...

...

Uzay araştırma incelemesi o gün bungen sisler içinde yalazlanırcasına yanıyordu. Çünkü Büyük BİS'i uzay gemilerine yükleyebilmek için, koca salonun tavanları sökülüş, üstü büsbütün açılmıştı. Böyle olunca da, güneş yayılmasının ve artan ultralavların ısısı oraya doluvermişti. İncik ve Seril, denemek için bu büyük aygıtı bir kez daha çalıştırdılar:

– “KONU: YERYÜZÜNÜN GÜNEŞ ULTRALAVLARINA GİRME OLASILIĞI!.. VERİ:... 2501'inci GELİŞME... 9999'uncu ANI-YAZIT. H nokta K işlemi... ULTRALAVLAR UZAKLIĞI:

150.000.000 km. (16 IŞIK GÜNÜ, 0751)...'

Bu işlemler sürerken, Bay Biltekin'le Bay Göktekin de olayı yakından izlemek için, Tan'ın çalışma odasında bulmuyorlardı. Güneşin bir kuyruklu yıldızca, erkenden düzeninin değiştirilmiş olması olayını tartışıyorlardı. Bay Biltekin: *'Güneş'e Biela'nın kuyruğunun değmiş olması, şu korkunç değişim için yeterli değil... Bir gezegen yolunu saptırınca güneşe çarpmış olacak'* diyordu...

Göktekin, kumanda düğmeli gömleğini ısıldatarak, iki yana dönüp bakındıktan sonra:

– *Ben de bu kanıdayım, dedi, o zamanki insanlar, bir izlenim yanlışlığı, yapmış olacaklar. Çarpışmayla yükselen ultralavı, Biela kuyruklu yıldızının kuyruğunu değirerek geçişi sandılar... Oysa yüzlerce yıl önce, bir kuyruklu yıldızın kuyruğunun, güneş rüzgarları nedeniyle, sürekli güneşin aksi yönünde olması gerektiğini biliyorlardı. Çok yaklaşıncı Güneş çekimi, Biela'yı kendi içine çekmeden, kuyruğunu nasıl olur da kitlesine doğru yönlendirebilirdi?*

– *Ben de böyle düşünüyorum, dedi Tan, benzer yakın zamanda geçen başka bir kuyruklu yıldızla onu karıştırmış olacaklar. Bence var sandıkları Biela Güneş'e çarparak yok oldu. Ondan çok uzun aralıklarla geçen, başka bir kuyruklu yıldız, yolunu sürdüren Biela sandılar... Böyle bir çarpışma sırasında ürküntüleri, gerçek bir gözlemi engellemiş...*

– *O zaman alınan görüntülere, bu açıdan bakılacak olursa, düşüncemizi kanıtlayan ipuçları elde edilebiliyor...*, dedi Biltekin, yılanmış yüzünde yine de çocuksu pırıltılar saçan gözlerini ısıldatarak onlara baktı. Sonra büyük BİS'in, sökölme işlemlerini çağrı-göründe bir süre daha izleyerek:

– *Haydin, dedi, şimdi gelelim de görelim, güneşin son durumundan kurtulabileceğimiz önlemleri...*

Tan ve Andur'la birlikte büyük salona geçtikleri zaman, çağrıgörün kapandı. Üstü açık bölgeye geçer geçmez bir acı yalaz yüzlerine vurdu.

Serinleticiler, soğuk su fiskiyeleri var gücüyle çalışıyor, ortalığa ılık incecik su tozanları dağılıyordu... Büyük rüzgar klimaları, görev-

lilerin içi oksijen dolu çelikon başlıklarının duyargalarında, büyük BİS'in anten ve kablolarında, sivri uçlu organokristallerinde, kulak tırmalayıcı ısıklar çalışıyordu...

Bu sırada Büyük BİS, gorka yatırılmış kocaman bir Zümrüt-ü Anka kuşu gibi, "Gak" dedi, "Guk" dedi, konuşmaya başladı:

– ‘YANITI VERİYORUM: BİR: ... ORTALAMA ULTRALAVLAR UZAKLIĞI OLASILIĞA EŞİT. YANIT İKİ: ... YENİ BİR ULTRALAVA ÇARPMA OLASILIĞI: SONSUZ... ORTALAMA KESİN LAVLAR YAKLAŞMA OLASILIĞI, GÜNCEL ZAMAN BİRİMİ OLARAK: DÖRT GÜN YİRMİ BİR SAAT...’

Büyük BİS'in bu sözlerini işitince:

– *Vay anam, yandık*, dedi Seril, sesi büyük hoparlöre bağlı olduğu için de her yerden duyuldu; *bu koca BİS yine bildiğini okuyor!..*

– *Değişen ne olacaktı ki*, dedi Andur, *mavi sakalları arasında iyice bir kızararak, ne bekliyordu bu Seril, olağanüstü bir tansık mı?*

Bunları der demez hemen telsizini çıkardı:

– *Dikkat, uzay ambarlar alanı dikkat!*

Telsizin vericisinden ince bir ses duyuldu.

– *Buyurun sizi dinliyoruz, burası yüz yirmi birinci alan!..*

– *Burası Uzay Araştırma Ortamı... Beklediğimiz vinçler yola çıkabilir.*

– *Anlaşıldı, tamam Bay Andur... Komutunuzu ivedi iletiyorum...*

Andur telsizi kapatırken, görevliler ve teknisyenler, Büyük BİS'in yolda kırılma olasılığı bulunan lambalarını, cam ekranlarını ince tranzistörlerini sökmeye başlamışlardı bile... Ayrıca koca BİS'i birkaç dakika içinde, üç parçaya ayırarak yüklenmesini kolaylaştırmak için, kablo bağlantılarını, görüntü filmlerini, anı videobant kasalarını çıkararak, daha önceden kaynatılmış çengellerine çelikon halatları geçirdiler. Koca BİS, büyük Göç'e katılmanın sevinciyle, son kez, erk bağlantıları çıkarılırken, çılgınlık attı, uğuldadı. İncik, kara kuru incecik yüzüyle, üzünç içinde Tan'ın yanına gelerek:

– *Umarm artık, Sonumut'a değin, şu büyük gork'a gerek kalmaz...* diye mırıldandı. Tan:

– *Orta BİS'lerimiz bu süre içinde bize yeterli olur* dedi, *bakıyo-*

rum, olağanüstü bir yürek çarpıntısı içindesin...

– *Ne yapayım, dedi İncik, kaç yıldır ona alıştık. Hani bir dert ortağı gibi... Boş zamanlarımızda, Seril’le bana masallar bile anlatabiliyordu. Sonra Oklan’la satranç oynamaya başladığından bu yana çok kızgın oldu. Arada bir şaşırp bize ‘Fil G 5’ ya da ‘BÜYÜK ROK’, ‘VEZİR A 8, ŞAH, MAT’ diye bağıırıyordu ama, yine de çok iyiydi, bize acıdığı zaman, sevi türkülleri bile mırıldanıyordu...*

Az önde görevlileri denetleyen Oklan, bu sözlere kulak konuğu olunca:

– *Elbet, dedi, güneş yayılmasıyla ilgili son veriler, onun da sinirlerini gerginleştirdi. Sonumut Gezegeni’ne gidemezsem bunalımı içindeydi sürekli...*

Biltekin’le Göktekin, yaşlılığın verdiği yorgun adımlarla, Büyük BİS’in parçaları arasında, şaşkın şaşkın dolaşıp duruyorlardı. Derken boydan boya açılmış tavan boşluğunda, dört tane kocaman ortamkaç gücüyle çalışan çelikon balonlu vinç göründü. Alçalarak kancalarını hazırlanmış olan halatlara taktılar. Koca BİS’i oraya buraya çarpma-mak için, fırldak gibi ses ve görüntü sonar ve radarlarını durmadan çalıştırıyorlar, Andur ve Oklan da, ellerindeki telsizlerle onlara durmadan yardımcı oluyorlardı. Kaldıraçlardan biri onun baş bölümünü, diğeri gövdesini, öteki de kasalanmış sarmal film ve bantlarını aldı, götürdü, gitti. Sonuncusu da Büyük BİS’in tarihsel olayları içeren arşivlerini, bilim kitaplığını, paketlenmiş lambaları, tranzistörlerini ve özel kablolarını yükledi. O da, buğulu, bungun bulutlara doğru yükselerek, sondan bir önce yola çıkacak olan, uzay filosuna yüklerini aktarmak üzere, uzay alanına doğru yöneldi.

Biltekin’le Göktekin, görevlilerin omuzlarını okşayarak, gönüllerini alarak, Tan’ın ekibinin ve Andur’la yardımcılarının yanına geldiler. Bay Biltekin, kahverengileri tek tük sayılabilen aksakallarını sıvazlayarak, önemli bir karara varmış özverili kişilerin olgunluğu içinde:

– *Bu iş de bitti, dedi, artık son filonun hazırlığı kalıyor... Sizin geri saymanızı özellikle ben yaptıracağım. Bay Göktekin’le az önce buna karar verdik. Biliyoruz, artık siz de gidince bu işi yaptıracak başka kimse kalmıyor... Uzay bağlantı ortamı ve anfüteatr ile planetaryum*

çalıştırılmazsa, yakından denetlenmezse, çekincemiz artabilir...

– *Oh, ne diyorsunuz, dedi Tan, sayın başkanım, buna hiç gerek yok! Orta BİS, geri sayımı yaptırabilir, yeryüzü çıkış denetlemesini de sağlayabilir...*

– *Orta BİS'ler, Ay'la Yeryüzü arasındaki, yardımcı yapay uydularımızdan yararlanıyor, dedi Biltekin, oysa yardımcı uydularımız da bu son giden filoyla boşanmış bulunacak... Son kenetlenmelerle onlar da uzay gemilerine geçecekler... Zaten, şu son güneş yayılması içinde bugüne değin orada dayanmaları bile büyük bir özveri...*

– *Ama siz... dedi Andur. Bu kez Bay Göktekin:*

– *Biz, iki yaşlı pinpon, dedi, göreceğimizi gördük, unumuzu eleyip saçımızı döktük. Gidecek son 'Doğu Yıldızı' filosunu da çekinceli bir duruma atamayız, güvencesiz bırakamayız. Eğer 'Sonumut Gezegeni'ni, 'Durgun Denizler Gezegeni'nin durumuna getirmek istemiyorsak elbette...*

– *Bu durumu tartışmamız gerekiyor, dedi Tan, çünkü...*

– *Çünküsü münküsü yok, dedi Bay Biltekin. Karar verilmiştir ve bu tasımlama uygulamamızın son komutudur!*

Bunu der demez, tatlı tatlı onlara gülümsedi. Birden Göktekin'in kolundan tutarak geriye döndü. Ve Tan'ın çalışma odasına doğru yürümeye başladı. Ağır, titrek ve sendeleyen adımlarla...

...

Sun, o gün bütün zamanını evde geçirmişti. Oldukça büyük anısal ev özdekleri kasalanarak uzay alanına gönderildiği için götürülme olasılığı bulunan son nenleri bir bir inceliyordu... Çiçeklik ve değişik iklimli akvaryum burada kalacaktı. Ama örneğin, şu mum çiçeği, bir küçücük fanus niye götürülmesin? Ama daha... Çok değerli olduğu için yanlarında götürecekleri videobantlar, bilinçaltı makinesi, anılar aracı, ter alıcı dört bebek giysisi, gelinliği!..

– *Of bendeki ne us, diye mırıldandı, hiç değilse keşke şu gelinligimi kasalara koysaydım. Onları hep saydam mayolar, tül ve kadife*

giysilerle doldurdum. Sonra Tan'ın şu eski çelikon giysilerine Sonumut'ta ne gerek vardı? O ağır giysilerin yerine daha neler konmazdı ki...

Üstelik Su ile Andur da bu gece onlarda kalacaklardı. Kubbekent tamı tamına boşaldığı için, sağlık ekipleri ve yangın söndürücüler de sarsıntılardan en az zarar gören Tünel-kent'e kaydırılmıştı. Su'nun annesini babasını da dün giden filoyla uğurlamışlardı. Bayan Üreygin, şakır şakır ağlarken baygınlıklar geçirmiş: *'Oh yazık kedilerim evde kaldı!'* diye mırıldanıp durmuştu... Sun:

“Elbet”, diye düşündü, “Su için ağladı o... Kediler bahane... Onlar, tüm sevdikleri kişilerin simgesi... Bay Sergen'in ise ağzını bıçak açmayacaktı. Sanki sarkıttığı kollarını dizlerine bağlamışlar... Evet, evet, bir yerde gülümsedi; uzmanlık okulu çocukları hava yastıklı arabalarına binerken... Ama nasıl bir sezgidir o... Yanlarındaki kedilerden mi öğrenmişler, yerin uğuldayacağını, ortalığın sarsılacağını, önceden elleriyle koymuş gibi biliyorlar...”

Sun, bir kez daha iki yakasına bakındıktan sonra:

– *Biz, bu gece Tan'la şu hava yastıklı koltuklarda yatarız, diye mırıldandı, “Andur'la Su da bizim yatak odasında kalsın. Su, çok üzgün ve yorgun. Bizim kaptanı da iyice dinlendirmek gerek... Nasıl olsa yarın gece ‘Doğu Yıldızı’nda mışıl mışıl uyuyor olacağız... Bir sorun çıkmazsa elbet. Tan'la birlikte bir dinlence gezisindeymişçesine yedi ay, el ele göz göze büyük lombozdan uzayın sonsuz güzelliğini izlemek...”*

Bunları düşünürken, birden çıt diye, dört boyutlu aynanın düğmesine dokunuverdi. Beyaz ince tüllerinin altında, yusuvarlak karnı, düzgün birer dikme gibi uzanan bacaklarına yaslanıyor, üstünde uçları gittikçe sivrilmiş göğüsleri, oldukça irileşmesine karşın, yine de küçücük kalıyordu.

Sun, dört boyutlu görüntüsüne, gonca gibi pembe dudaklarını uzatarak, sanki başka bir Sun'la görüşürcesine:

– *Eh, işin kolay değil, dedi, olanakları kısıtlı bir uzay gemisinde, onları nasıl emzirecek, nasıl besleyeceksin bakalım...*

Karnını usulca şaplaklarken, çocukları düşününce, birden usuna

zincirleme başka düşünceler de takıldı. Hemen “Çıt” diye dört boyutlu aynasını kapatarak, mutfığa koştu. Işınlamadan elini geçirerek sarnıcın kapısını açtı. Yarı loş bu küçük mağarada, son yemekleri olacak orfos’a baktıktan sonra:

– *Bunları iyi ki ucu ucuna tüketmişiz... diye mırıldanarak, suyun bir kıyısında duran eski bir sandığa doğru yöneldi. Kapağını açarken.*

– *Tüh, dedi, az kaldı unutacaktım, şu bizim Tan’ın oyuncak cambazlarıyla kumandalı gemileri... Çocuklar büyüyünce ilk oyuncakları olmalı değil mi?*

Onları hemen sandıktan çıkardı. Sarnıcın kapısını kapattı. Mutfakta o gece son kez yiyecekleri nenlere şöyle bir göz attı:

– *Balığın yanında bir iki açılmış konserve. Sanırım uzay gemisinde artık çoğu erk hapi kullanacağız. Özşarlar da bitti... Su, sütalkiyi sevmiyor ama, dilerlerse meyve suyu da var... Ben zaten artık alkollü içki almıyorum...*

Getirdiği oyuncakları masanın üstüne koydu. Sonra garip bir merakla cambazların kutusunu açtı, mum çiçeğinin yanına oturarak, bir süre onlarla oynadı... Az sonra kalktı, pencerenin otomatik kepenklerini daha çok aralayarak, yarısı boşalmış Tünel-kent’e baktı. Gün aktarması yer yer bozulmuş, dağınık, bakımsız sokakta, ne el ele gençler geçiyor, ne de kapıların önünde o umut bakışlı çocuklar oynuyordu... Alıştığı cıvıltıları, sokağa garip bir sessizlik veriyordu. Bu gecenin son treni birazdan gelecekti, son kez, Tan ve konuklarını getirecek ve en son yarın, gün sekizinde, bir daha dönmek üzere, yıldızlararası havaalanına doğru yola çıkacak, onları götürecekti. Yeryüzünün bitişini düşünmek, görmek, doğrusu Sun’a dokunmuştu. Hemen yeniden pancurları kapayarak, yerin altından gelecek bir uğultuyu dinlercesine, ağır ağır yatak odasına doğru yönelmişti ki, birden kapılarının kanaryası ötmeye başladı. Hemen döndü yeniden pancurları araladı. Tren durup geçmişti bile. Gelen geçen ise parmakla sayılacak değin azdı... Kanaryalı duyuruyu yapar yapmaz, Tan şifreleyerek, Andur ve Su’ya kapıyı açmıştı. Elllerinde Su’ların değerli nenlerini taşıyan valizlerle birlikte içeri girdiler. Su, bilinmez anlaşılmaz bir çarçabukluk içinde, elindekileri bırakıp koştu. Sun’a sarıldı. Neredeyse hıçkırarak gibiydi:

– *Oh sevgili Sun, dedi, oh sevgili Sun... Bir an önce gidebilsek. Bir duyu sanki ayaklarımı, yeryüzüne bin ton ağırlıkla bağlamış gibi geliyor da, yola çıkamayacakmışım kuşkusuna kapılıyorum, iyi ki bizi evinizde konuk ediyorsunuz... Sağlık ekiplerinin ve yangın söndürücülerin, boşalttığı kentler yalazlar içinde yanıyor. Son kalan araçlar, açtaki geçit yollarına boyuna soğuk su tozanları püskürtüyorlar... Söyle sevgili Sun, hiç yanmaz alaşımlı boya yanar mı? Kardeşim boya durduğu yerde tutuşur mu? Son valizleri çıkarırken, işte bizim Kubbe-kent'teki ev böylesine yanmaya başladı... Doğrusu bizi bu gece konuk etmeyi düşündüğümüz için, size nasıl teşekkür etsek azdır...*

– *Bence, olanları çok büyütüyorsun, dedi Sun, elbet bu bizim sorumluluğumuz hem de arkadaşlık görevimiz. Hem iki gün sonra, tüm yeryüzünün kül olacağını düşünürsek, şu anda gördüklerimiz, bunun yanında hiç kalır...*

Tan, Sun'a usulca ve yumuşacık sarılırken:

– *Oh, sağol benim sevgili eşim, dedi, artık işin sonuna gelmiş sayılırız. Yarın yeryüzümüz Rhea gibi kavrulmadan yola çıkabilirsek ne iyi... Ama gerçekten şu kentlerimizin görüntüsü, artık yürekler acısı... Neyse bugün filomun son hazırlıklarını da bitirdik...*

– *Bitti ama, biz de bittik, dedi Andur, alnında boncuk boncuk terleri silerek, yeryüzünün bu büyük Göç'ünü geleceğin Sonumut çocuklarına, canlı canlı videobantlarla verebilmeliyiz ki, kişinin son yaşam savaşını nasıl sonuçlandırıldığını ve gerçek utkusunu anlasınlar; o zaman yaşamın değerini daha iyi bilir, birbirlerine daha çok bağlanırlar. Kanımca bu insanlık sevgilerini de arttıracaktır...*

Oturup, yeryüzündeki son yemeklerini güçlkle yediler. Sun'un dışında, üçü de gerginliklerini azaltmak için, sütalkilerini yudumladılar. Ta ki şemsiyelikteki boru bütünüyle boşalınca dek... Sonra serinleticiyi sonuna dek açarak, hava yastıklı koltuklara yerleştiler. Tan, Andur'a söz verdiği gibi, eski yaşamlarla özdeşleşme aracını son bir kez daha taktı, bağladı. Şakaklığını da, yarın son yolculuğa onları götürecek, ünlü kaptana sundu.

Teleekran, uzun bir geriye dönüşten sonra aydınlanınca, çok gülünç bir durumla karşı karşıya geldiler:

“Andur’a benzeyen, saç sakalına karışmış bir adamla, saçları topuklarına değen, Su’nun benzeri bir genç kız, büyük bir mağaranın önünde, yemyeşil bir ormanı gözlüyorlardı. Üstlerinde, bedenlerini yarım yamalak örten birer post, ayaklarının arasını bile güçlkle kapatıyordu. Genç sakallı adam, elinde bir taş balta tutuyor, genç kız da ona yediği elmadan cık kadar ısırttıktan sonra, elmayı arkasına saklıyordu... Gökte yabanıl kuşlar uçuyor, ama mavilik yine de ekranda, pırıl pırıl ışıyordu...”

Andur, bozulmuş gibi tikleriyle, elleriyle şakaklığını düzeltmeye çalışırken:

– *Vay, vay, biz taş devrinde yaşamışız sanırım, dedi, şaşılacak bir şey.*

– *Evet, evet, dedi Su, ben burayı sanki anımsıyor gibiyim... Şu kız da sanki içimde yaşıyor... Yok, yok... hayır... Ben bu olayı kesinlikle yaşadım!*

– *Ne güzel, dedi Sun, tıpkı Adem’le Havva gibisiniz!*

– *Oh sanırım öyle, dedi Su, bak işte şu uçanlar ihtiyornis kuşları, şunlar da Ptrenedon kuşu...*

Döndü, mağaranın kıyısından dökülen küçük çağlayanda ayaklarını yıkamaya başladı. Sakallı genç, ardından gelerek, uzun parlak saçlarını kaldırdı ve tam ensesinden öpmeye başladı...

– *İşte cennetten kovulduğumuzun resmidir... diye mırıldandı burada Andur. Su, kumanda aygıtındaki ellerine usulca dokunarak onu susturdu.*

Ve tam, beline, elini dolamıştı ki, yeri göğü inleyen bir sesle korkunç bir baş dört buutlu teleekranda görünüyordu. Gözleri ateş gibi yanan bir gergedandı bu!..

Andur, ürküntüyle, elindeki aygıtla, ‘Çat’ diye görüntüyü kapatıverdi:

– *Çok ilginçti, dedi Sun... Sonra ne oldu acaba?*

– *Bunları artık, Sonumut’ta izleriz, dedi Tan, erkenden yatmamız gerekecek... Konukların odasını hazırlayayım...*

Su:

– *Oh, hayır, diye Tan’ı durdurdu, ne olur bir parça da, son olarak sizin eski yaşamınızı izleyelim...*

Tan, direnmedi; Andur'un elinden şakaklığı ve kumanda aygıtını alıp:
– *Peki izleyelim, bakalım, dedi, zaten son görüntüler olacak...*

Kumanda aygıtına bastı:

“Bu kez teleekranda, Kuşadası kıyılarında, yemekler içkilerle dolu masalarda eğlenen bir kalabalık görüntüye gelmişti. Ozan, Sevi'sinin omuzuna başını dayamış, türkü söylüyor. Nişanlıyken, su birikintilerinde güneşin pembeliği çakışırken söyledikleri bir vals bu.

Sevi de uzaydan gelen saydam bir pınarı andıran sesiyle ona katılıyor:

“Diyorlar ki gün erirken Viyana ormanlarında
Kuşlar öter, bülbül inler
Sevi dolar genç gönüller...

Unulur yer, mekan ve zaman olmadan
Gençlik solmadan
Gel dolaşalım, sonsuz yoldan...”

Bu sırada, o günlerdeymişçesine, Tan da yanındaki Sun'un omzuna, şakaklıklı başını dayamış, görüntüyü öylece izliyordu, ikisinin de gözleri bir anda elektriklenmişçesine yaşarivermişti işte...

– *Çünkü doğada her son yine de yeni bir başlangıcı getiriyor, dedi Andur, her güzelliği, her iyiyi elbet bir gün senin de sonsuzlaştıracacağın belliydi!*

Tan, görüntüyü kapatırken:

– *Sevgili Sun, artık üzülme, dedi, artık şunu saptamış oluyoruz ki o büyük bilincin içinde biz hiçbir zaman yok olmuyoruz ki... Onun tozunu olup dağılıyoruz belki... ama yine de toplanıp, onu bütünlüyoruz!*

Sun birden toparlanıp, yerinden doğrularak, göz yaşlarını incecik parmaklarıyla sildi.

– *Buradayım işte, Tan, dedi, buradayım işte! Ne bileyim, şu ışıklarla, şu sularla, şu mum çiçeğiyle birlikte buradayım işte!.. Senin güzel sevgin bir hamak gibi çevremi sarıyor, içimde bir ses boyuna,*

sevgi dolu yüreğimizle, insancıl düşüncelerimizle, sonsuz bir güzelliğe aktığımızı söylüyor...

Tan, Sun'un ellerinden tutarak, kendine çekti. Sun çılgın gibi onun iğneli şakaklığını çıkararak, masanın üstüne fırlattı. Sonra incecik kanlar sızan anlını, şakaklarını, yanaklarına inen sicim gibi göz yaşlarını, yumuşacık parmaklarıyla sildi. Ona, anılarla dolu bir sıcaklıkla bir kez daha sarıldı. Sanki bir kez daha ayrılıyormuşçasına ellerini var gücüyle kendine çekerek, başını göğsüne bastırdı. Serin yanaklarını, kumral saçlarını, onun göğsüne gömdü. Gökçeler gibi pırl pırl meşalelerle donanmış hareli kestane gözlerini onun gözlerinin içine devirdi. Ölümsüz ışınları Tan'ın gözlerinde yansırken, gonca dudaklarını, menekşe kokulu yanaklarını, Tan, bir kez daha öpüyormuşçasına:

– Oh, sevgili Sevi, dedi, inan seni hiç unutmayacağım. Sen artık benim ayrılmaz bir parçamsın. Özdeşimsin... İçimdesin!

Sun, Tan'ın ona Sevi diye seslenmesine, hiç karşı çıkmadı. Belki daha da mutlu olmuştu. Gözlerinde son kez pırıldayan incilerle:

– Yaşamı sürdürüyoruz işte güzel sevgilim, dedi, çaresizliğimizin başlangıcına varıncaya dek, elimizden geldiğince sürdürmek zorundayız.

Sessizlik içinde onları izleyen Su ve Andur, o zaman mum çiçeğinin taç yaprakları arasında göz göz tohumlanan en ballanmış yerinden, altın rengi iki damlanın sızarak yere düştüğünü de kesinlikle gördüler...

...

Bütün gece, gün doğuncaya dek, yeraltından gelen uğultularla, bir iki küçük yer sarsıntısı, odanın yer çekiminin azaltılmış olmasına karşın, yine de, mavi gözlü, yeşil saçlı Su'yu, uyutmamıştı. Başlayacak günün, Büyük Göç heyecanı, sanki onu ürpertiyor Sonumut'un masmavi denizleri, saydam gökleri, gözünü yumdukça düşlerine doluyordu. Kuş uykusundaymışçasma, bir o yana, bir bu yana dönüyor, Andur'u uyandırmamak için, nefesini bile tutmaya çalışıyordu. Çünkü eşinin, filonun kalkışını bütün incelikleriyle yöne-

tebilmesi için, uykusunu almış, usu esen olarak uyanmalıydı bu Büyük Göç gününe...

En sonunda, renk renk köpüklerden oluşan yatağının üstünde, yüreği hızla çarparak doğruldu, kumanda duvarından bir düğmeyi çık-latarak, küçük bir çağrı-göründen saate baktı; saat altı otuzdördü gös-teriyordu. Hemen döndü, Andur'un mavi sakallarının üstüne inip öylece yerleşmiş birkaç köpüğü üfleyerek, incecik dudaklarını onun-kilere değdirdi:

– *Haydi uyan sevgilim!...*

Tüy gibi yumuşacık devinimlerle, parmaklarının ucuyla ovarcası-na, ellerini onun şakaklarında gezdirdikten sonra, bizim kaptan da gözlerini açtı.

– *Tamam uyandım... Saat kaç?*

– *Altı otuz beş!*

– *Bir iki dakika daha uzanayım...*

– *Olur sevgilim, ancak, Sonumut'a gidecek son kalan seksen bin kişinin seni beklediğini unutma!..*

Her uzay gemisi, ortalama seksener kişi aldığına göre, Su'nun bu belirtimi yaklaşık olarak doğrudu. Su bunları der demez, yuvarlana-rak gitti, kumanda duvarından, biraz yer çekimini arttırdı, köpükler arasından çıplak ayaklarını indirerek, odanın tabanına bastı. Oradan yay gibi fırlayarak, giysiliğe uzandı. Üstüne yarısaydam geceliğini geçirerek çıktı; yarım dakikada yüzünü, saçlarını, kollarını yıkama aracına, bir dakika da, uzun parlak yeşil saçlarını kurutucuya tuttu. Sonra girişteki giysiliğe geçti. Getirdikleri küçük valizi açarak, kavu-niçi mayosunu, ısı geçirmeyen yarı saydam kavuniçi tül giysilerini üstüne geçirdi.

Salona döndüğü zaman, baktı, Sun'la Tan da uyanmıştı. Sun bir dakikada kahvaltıyı hazırladı, Tan'la birlikte son nenleri valizlere koyarak, eski yaşamlarla özdeşleşme aracını çantasına yerleştirdiler. Yani, bilinçaltı ve anılar makinelerini özel kılıflarına koyarak, gece-den ortalıkta ne kaldıysa topladılar. Sun, tatlı, alımlı bir yüzle ona;

– *Günaydın Su!.. dedi. Nasıl iyi uyuyabildiniz mi?*

– *Oh, yaşamumca böylesine erinç dolu bir odada uyumadım*

desem olacak. Ama arada bir uyandımsa, o, bugünün heyecanından doğallıkla...

Tam bu şurada, yine yerin altından bir uğultu duyuldu. Ardından sarsıntısıyla birlikte değişik iklimli akvaryum bu kez geriye doğru kaydı... Ortalık az yatışınca, Sun'la birlikte dört buutlu aynayı açıp, son kez kendilerine bir çeki düzen verdiler. Sun beyaz mayosunun üstüne, pelerini andıran ısı geçirmez kırmızı şalını geçirdi. Kumral saçlarını, kurutucu ve düzelticide oldukça dalgalandırmış, dudaklarına pembe, ıslıl ıslıl cıva gibi parlayan bir dudaklık sürmüştü. Su da, gözlerinin çevresine yıldız yıldız ışılan bir far sürerken:

– *Bunlar sıcaktan tutuşmazsa iyi, dedi, sanki Karnaval'a ya da Rüzgarlı'ya gidiyormuşuz gibi hazırlandık... Oysa Uzay alanında, Biltekin'le Göktekin'den başka bizi uğurlayan olmayacak...*

– *Öyle, dedi Sun, ama yine de bizim gibi iki önemli uzmanın eşi, gözlerden irak olmaz...*

– *Biltekin'in özverisini öyle tansıdım ki, dedi Su, keşke onu da Tan, bir kandırabilseydi. Yoksa torunları, çocukları, Sonumut'ta onun gelmediğini duyunca çok üzülecekler... Kaç yıldır, o babacan davranışlarıyla, yürekli atılımlarıyla sevecenlikle, öğüncümüzü kazandı. Bir videobant gibi anıları, bir türlü, gözümün önünden gitmeyecek... Keşke, bizler de onca özverili, iyi yürekli olabilseydik... Doğrusu bence örnek bir insandı...*

– *Evet, dedi Tan, onları götürmek için, inan elimden geleni yapacağım.*

Kılıfladıkları değerli araçların çantasını, ötekine kocaman valizi aldı. Andur da iki eline iki kocaman çanta... Sun da oyuncak paketiyle, yolda kullanacağı küçük çantayı... Su da son kalan küçük valizi yüklenince, evin kapısı açıldı. Sun:

– *Bir dakika, dedi, unuttuğumuz bir şey kalmasın!..*

Tan, ivedilik içinde:

– *Oh, her şeyi götüremeyiz ki Sun, dedi, haydi saat sekizde son yeraltı treni kalkacak, saat tam on ikide de Andur kaptanın filosu. Yetişemeyiz sonra...*

– *Videobantları da koyduk değil mi?*

– *Hepsi tamam!..*

Sun, son kez güzel mutlu günlerin geçtiği, erinç dolu evine bir göz attı. Değişik iklimli akvaryumda, oradan oraya çılgın gibi dolaşan renk renk balıklara, ışığını açık bıraktıkları dört buutlu aynaya, artık duvarın içine yerleştirmeye gerek görmedikleri, tatlı konuşumlarla üstünde özşarları yudumladıkları masaya, nice anılarla dolu hava yas-tıklı koltuklara, içli dalgın gözlerle bir süre baktı...

– *Oldu, dedi, haydin çıkalım!*

Dayanamayacakmış gibi birden ardını dönerek fırladı, çiçekliğini görmemek için başını çevirerek, cam taşlığın basamaklarını koşarca-sına indi. Beş altı adım daha atmıştı ki, birden yerin altından yine o korkunç uğultu duyuluverdi. Daha sonra da, Tünel-kent'in zaten çat-lamış olan dikmeleri sallanmaya başladı. Su, önde, Tan ile Andur da hemen arkasında, Erinç sokağının platformuna inmişlerdi ki, korkunç çatırtılarla ortalık birden birbirine girdi. Önce yeraltı treni durağının çatısı göçtü, ardından da tam Sun'un durduğu yerin üstündeki, çimen-to ve çelikon karıştığı kiriş, iki yakasından birden koparak indi, ini-yordu ki...

Su, birden anlatılmaz bir refleksle öne fırladı, elindeki çantayı atarak, boş eliyle de Sun'u koskoca kirişin düşüş alanından ileriye itti. Ama işte bu sırada olan olmuştu. Koskoca çelikon beton karışığı kitle bu kez Su'nun üstünü kapatıvermişti...

Sun, geriye dönüp baktığında, ancak olayın bilincine varabildi. Tan'la Andur valizleri atarak koşuştular... Ağır kiriş, Su'nun belinden aşağısını ve ayaklarını örtmüştü. Su, acısını belli etmemek için dişle-rini sıkarak onlara, yan inler gibi seslerle, boşlukta gezinen elleriyle:

– *Haydi durmayın... Gidin!.. Kaçın... gibi gösteriler yapmaya çalış-ıyordu. Andur, gözlerinden boşanan sicim gibi yaşlarla yere diz çöktü, ellerini Su'nun göğüslerinin altından geçirerek, başına dektek oldu.*

– *Oh, sevgilim, oh biricik sevgilim, diye mırıldandı, ne olur biraz dayan şimdi seni kurtarırız...*

Yer sarsıntısı daha yavaşlamış olmakla birlikte, durup durup yeni-den başlıyordu. Su, yemyeşil saçlarını Andur'un dizlerine yatırmış, ıslak

mavi gözlerini onun gözlerinin içine dikmiş, birşeyler söylüyordu.

– Beni... bırak... bırakın artık... Sun kaç can bebekle dolu... Bir saniye daha... bir saniye daha olsaydı... Şimdi çok geç... Ama o kurtuldu... Gözlerim aç... açık gitmeyecek... Kendimi... ben... Andur... beni....unut... unutma... Anım... anımsa Sonumut... da... o mavi gök... göklerinde... benim için...

– Oh, sevgilim, biraz daha dayan, seni çok seviyorum, seni hiç unutmam... Unutamayacağımı biliyorsun... Sensiz olamayacağımı... diyordu boyuna Andur, çaresizlik içinde. Birden sağlık ekiplerinden bir arabanın sesi duyuldu. ‘Sular’ caddesinin yönünden çıktı geldi, orada durdu. Doktor Gereksin indi içinden. Su’nun durumunu görünce, elleriyle yüzünü kapattı, bakamayacakmış gibi. Sonra umutsuzluk içinde eğildi; ekip telsiziyle bir vinç arabası çağırıyordu ki, ikinci bir güçlü sarsıntı herkesi birbirine kattı. Sokağın ilerisindeki birkaç dikmeyle, üç beş kiriş daha büyük bir toz bulutu içinde devrildi, ardından da tavandan toprak kitleleri göçmeye başladı. Yeraltı treninin durağının yığınları arasından, çatlayan tüpün basınç sıvısı akmaya başlamıştı. Ve üzerlerine doğru geliyordu...

Sağlık arabası, moloz ve yığınlarla kuşatılmış, kıpırdaması olanaksız bir durumda kalmıştı. Sun, sağanak gibi gözyaşlarını boşaltarak, çılgınlarcasına ağlamaya başlamıştı. Tan, bile, sessizce, içli içli gözyaşları döküyordu. Doktor Gereksin, Su’nun başından kalkarak:

– Artık, çaresiziz, dedi, ne yazık yüreği ve nefesi de kesildi. Yapacak hiçbir şeyimiz kalmadı şu anda...

Andur, çıldıracak gibi, sanki uyandırmak istercesine, Su’yu sarsıyor öpüyor, hüngür hüngür inleyerek ağlıyordu. Sun, bu kez, kendini toparlamak gereğini duydu. Uzandı, Andur’un ellerinden tutarak:

– O sonsuzluğa gitti, dedi, kimbilir yine bir gün birlikte olursunuz... Daha önceki gibi... Bana güven... Zaten hepimizin sonu bu değil mi? Ama dayanıklı olmalısın...

Yeniden yaşayan gözleriyle, Andur’u yerinden kaldırarak sarıldı, mavi saçlarını küçücük bir çocukmuşçasına okşayarak:

– Oh, evet, bu, karşılığı bulunmaz bir özveriydi, dedi, beni kurtarmak için bunu göze aldı... Asıl ben şimdi ne yaparım? Ah bir saniye...

Bir saniye daha olsa... O da kurtulabilirdi...

Andur, tıkanmış gibi olmuştu, sendeliyor, yalpalıyor, ama oradan ayrılmak istemiyordu. Doktor Yener Gereksin'le Tan, Andur'un kolu-na girerek onu sürüklemeye başlamışlardı. Tan:

– *Şu sel gibi sıvı orayı basmadan, Su'yu bir an önce oradan çıkarabilseydik...* diye söylendi.

Tam sağlık aracının yanına gelmişlerdi ki, süren sarsıntılardan büyük bir toprak kitlesi daha, yıkılan kirişin boş bıraktığı açıklıktan çökerek, Su'nun güzel yüzünü, yemyeşil parlak uzun saçlarını örtü-verdi.

– *Tavan bizim de üstümüze çökmeden buradan çıkmalıyız*, dedi Doktor Gereksin, *ivedi bir yol bulmalıyız...*

Andur, yine de ayrılmak istemiyor, yaşlı gözlerle boyuna şaşkın şaşkın iki yakasına bakınıyor, sonra büyük bir ürküntü içinde, bir kur-gan gibi Su'nun üstüne yığılmış toprak yığınının gözlerini çeviriyor-du. Derken gök başına yıkılmışçasına çöktü:

– *Tam sonuna gelmiştik*, dedi, *böylesine ayrılmak olur mu? Bu yapılır mı bana? Oh sevgili Su... Özşarı ne çok severdin... Şimdi ben...*

– *Haydi kardeşim Andur*, dedi Tan, *gidelim artık buradan...* Andur, ona bir süre tanıımıyormuşçasına baktı. Bu sırada sanki bir tinin rüz-garı, yanaklarını saçlarını okşayarak geçer gibi oldu.

Birden sanki bir öd ağacı kokusu duymuşçasına irkildi. Biraz daha yatışmışçasına:

– *Peki gidelim*, dedi, *ama nereye? Nasıl?*

– *Tek çözüm*, dedi Tan, *yan sokakta bir havalandırma deliği var. Elbette o da göçmediyse!..*

Sonra Sun'a döndü:

– *Valizleri bırakıyoruz...*

– *Ama*, diye boynunu büktü Sun, *çocukların oyuncakları, video-bantlar, sonra bilinçaltı makinesiyle... Anılar...*

– *Anılar makinesi küçük*, dedi Tan, *bir onu yanımıza alabiliriz...*

– *Ama eski yaşamlarla özdeşleşme...*

– *Hepsini ‘Sonumut’ta yeniden yapar, başlatabiliriz... Şimdi hele şuradan bir kurtulalım...*

Sağlık ekibindekilerle birlikte, döküntülerin üstünden atlayarak yan sokağa doğru koşmaya başladılar. Bekeret havalandırma deliği, büyük çatlaklar içinde olmasına karşın, yine de tıkanmamıştı. Yukarıda nokta gibi görünen ışığa doğru, çelik çivilerle tutturulmuş sayısız borularla, yangın merdivenini andıran denetleme basamaklarıyla, tepeye doğru uzanıyordu. Andur’un önüne sağlık ekibinden iki kişi geçerek, onu yukarı çekti. Sonra sırayla tırmanmaya başladılar.

Tan da Sun’un, ağır, bitkin, yorgun yapısını incitmemeye çalışarak kucakladı, Doktor Gereksin de onun ellerinden çekti. Böylece ilk basamağa ulaşmasını sağladılar.

Havalandırma kulesinin deliği oldukça yüksekti, içinden geçirilen büyük borular, yer yer kopmuş, devrilmiş, çemberinin öteki kıyısına dayanmış öylece duruyordu. Bir sarsıntı daha olursa bunlar üzerlerine yuvarlanabilirdi. Bu nedenle, hızlı hızlı çıkmaya çalışıyorlar, bütün çabalarını gösteriyorlardı. Tan, Sun’un ayağı kayıp düşebileceğini göz önünde tutarak hemen ardından çıkıyor, bir yandan da:

– *Aman Sun, dikkatli bas, az daha gayret!..*, diye ünleyip duruyordu. Oyuğun yarısından biraz çoğunu geçmişlerdi ki, yeniden bir uğultu duyuldu. Ardından da çökme sesleriyle birlikte gürültüler... Sun’un yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı. Bir ürperti bitkin ayaklarından beline, oradan da taa göğüslerine değin yayıldı. Borulardan biri koparak merdivendekileri boylu boyunca sıyrıp, hava deliğinin boşluğunda ısıklık çala çala yere düştü... Birkaçı da yana yatarak, karşı kıyıya dayandı...

Devrilen büyük borulardan birinin, dikey demir basamaklı merdiveni kapattığı yere gelmişlerdi. Doktor Gereksin, sağlık ekibinden iki kişi tarafından daha yukarıya çekildikten sonra, ona elini uzatarak:

– *Aman, çok yavaş Bayan Sun, dedi, önce, yandaki boruların çivilerine basacaksınız, sonra da öteki ayağınızla yeniden basamaklara...*

– *Bir dakika, dedi Tan, bekle beni. Ben öne geçeyim...*

Tan, dikey merdivenin yanından, yana çekilen Sun’u silme olarak geçerken, Sun’un nefes nefese olduğunu gördü:

– *Oh az daha dayanalım sevgilim, dedi, artık bitiyor...*

Sun havalandırma deliğinin boğucu havası içinde, anında boncuk boncuk terler birikmiş, soluk soluğa son direncini gösteriyordu.

Sanki ona ta mağranın derinlerinden gelip, gökyüzünün en üstkattına, belki de Samanyollarına değin tırmanıyorlarmış gibi geliyordu:

– *Kendim için korkmuyorum, dedi usulca Tan’a yanından geçerken, kendim için korkmuyorum...*

– *Biliyorum, dedi Tan, sen sıkı tutun...*

Boru çivilerine basarak, yandaki basamağa atladı. Boynuna astığı küçük çantayla küçük paketi Doktor Gereksin’e geçirdi, o da daha yukarı uzattı onları... Sonra Gereksin, birkaç basamak aşağı kayarak, Tan’la birlikte Sun’un kollarından tuttular. O, ona söylenen devinimleri yaparken, yukarıya çektiler. Sun, dikey basamaklara yeniden tutundu...

– *Bay Yener, dedi Tan, tuttuğum demirler bile ateş gibi yanıyor; neyse ki Sun’u atlatıp geçirebildik...*

– *Tan, dedi birden Sun, artık çıkamayacağım. Olmazsa beni bırakın.*

– *Çıldırılmışsın sen, dedi Tan, ne olursun biraz daha... Az daha... Şunun şurasında ne kaldı ki...*

Yana çekilerek Sun’un kendisini geçmesini bekledi. Sun bütün çabasıyla biraz daha tırmandı. Tam ayakları Tan’ın başının düzeyine gelmişti ki, son attığı adım birden boşluğa kayıverdi... Bereket, karının ezilmemesi için öteki dizini hemen duvara dayamıştı Sun. Elleri yay gibi gerilip kalmıştı. Tan da çevik bir davranışla, onun topuğunu tutarak, yeniden yerine basmasına yardım etti.

Sağlık ekibinden olanlar, havalandırma kulesinin, yeryüzüne açılabilen kapağına gelmişlerdi bile; Andur’la birlikte, ancak onarımdan onarıma açılan kapağı zorlamaya başladılar...

– *Tan!.. Vardılar mı bizimkiler?*

– *İşte geldik, dedi Tan, gördün mü, on-on beş basamak kaldı...*

– *Oh... dedi Sun, tozdan pastan kömür karası olan yüzünü Tan’a doğru eğerek... Ben de daha yolun yarısına gelmedik sanıyordum...*

– *O gördüğün boşluk, hava deliğinin baca kısmı. Kapak açılabil-*

lirse ayrıca bacayı da tırmanmamıza gerek yok!..

Sun umutlanarak ateş gibi yanan demirlere, ellerinin acısına aldırmadan daha bir sıkı tutunarak derin bir nefes aldı.. Dönüp geldikleri yöne, aşağıya bakmasıyla da birden gözleri karardı, başı dönmeye başladı. Tan onun bu durumunu görünce:

– Bir şey mi oldu Sun? İyi misin? diye sesler duyuldu.

Andur, kapak açılınca, yalaz gibi yüzüne vuran havayla birlikte, kendini çıkış düzlüğüne boylu boyunca atıverdi. Sanki yeri yumuşakça yumruklar gibi yüzüstü kapanmış ağıyor, bir yandan da:

– O özşarı çok seviyordu... Beni de çok seviyordu... Herkesi çok seviyordu. Su!.. Su... diye mırıldanıyordu.

Sağlık ekiplerinden olanlar, kapağın iki yakasından sarkarak çıkanlara yardım etti. Doktor Gereksin, Tan ve Sun, korkunç bir sıcak içinde buğulu açıklığa kendilerini atınca, şaşkınlıktan donakaldılar. Burası yıkılmış erk fabrikalarının yanında, ıpıssız uzanan bir yerdi...

– Ne yapacağız şimdi, dedi Tan, burası uzay havaalanına belki otuz kilometre uzaklıktadır..

– Kent de boşaltılmış durumda!.., dedi sağlık ekiplerinden biri...

– Benim telsizim yanımda, dedi Doktor Gereksin, bakalım bunca uzaklıkta bağlantı kurabilecek mi?

Sonra telsizini çıkardı, düğmesini açarak seslendi:

– Uzay araştırma ortamı!.. Uzay araştırma ortamı!.. Dikkat... Heeeey beni duyuyor musunuz?

– Duyamazlar, dedi Tan, bu telsiz yakın sağlık ekipleri için yapılmış. Yakınlarda da ne in var, ne de cin...

Andur da susmuş, umarsız umarsız bakınıyordu. Herkesin bu umutsuz ortama düşüşü, kader bağlantısının garip cilvesi nedeniyle, onun da biraz daha kendine gelmesini sağlamıştı...

– Saat kaç? diye sordu, küçük BİS'ine basmaya üşenircesine...

– On kırk beş... diye yanıtladı Tan.

Sağlık ekibinden biri:

– Saat birde filo kalkıp gideceğine göre, yetişemeyeceğiz, diye

mırıldandı, bizi bırakıp gidecekler:

Doktor Gereksin, ona sert bir çıkışla:

– *Gidemezler, dedi, filomun kaptanı burada!..*

– *Belli olmaz, dedi öteki, bizden umudu kesince, ikinci kaptanla birlikte alıp başlarını gidebilirler...*

– *Şaşkın şaşkın konuşmayın, dedi Tan, Tünelkent'in yıkıldığını biliyorlar!.. Bilmemeleri olanak dışı... Bizi arayacaklardır... Hem de burada; havalandırma deliklerinin bacalarında...*

– *Çok doğru, dedi Sun, ama onlar da bir kazaya uğramadıysa elbet.*

Hafif hafif sarsıntılar sürüyordu. Görünebilir bir yerde durmak için, yer yer yarılmış toprakların üstünden atlamak zorunda kaldılar. Tam o sırada hava yastıklı bir yangın söndürme helikopteri üzerlerinden geçti. Ama onları göremeden uzaklaştı gitti...

– *Telsizi... Telsizi... diyebilmişti Tan, Doktor Gereksin'e...*

Bay Yener yeniden telsizini çalıştırarak, hava yastıklı helikoptere göre ayarlamaya çalıştı:

– *Dikkat, dikkat, yangın söndürme araçları dikkat!..*

Telsizin vericisinden açılmayı andıran bir ses geldi:

– *Sesimi alıyor musunuz? Ben Doktor Gereksin...*

– *Evet duyuyoruz. Buyurun Doktor Gereksin? Nereden konuşuyorsunuz?*

– *Erk fabrikalarının yanındayız. Kaptan Andur ve Uzman Tan'la birlikte! Burası havalandırma bacalarının çıkışlarından biri... Tünelkent'ten buraya bir yol bularak kurtulabildik... Sağlık ekipleri ve Bayan Sun'la birlikte...*

– *Hemen geliyoruz, dedi ses, yerinizden ayrılmayın. Zaten sizi arıyorduk...*

Sağlık ekibindekiler sevinçle kucaklaştı. Tan'la Sun da Andur'a içerinci vermek için gidip sarıldılar. Andur, toztoprakla karışınca çamur gibi olmuş terlerini göz kırpar gibi devinimlerle silmeye çalışıyor, kızarmış ıslak gözlerini durmadan ovuşturuyordu...

Derken, hava yastıklı helikopter yeniden göründü. Üstlerinde

küçük bir çember çizerek, az sonra biraz ötelere iniverdi. Oraya doğru bitkin, yorgun yürümeye başladılar. Tan bir eliyle Sun'u desteklerken, öteki eliyle de Andur'un koluna girmişti. Doktor Gereksin de Andur'un öte yanında yürüyerek, seksen bini aşkın kişiyi uzaya götürecek başkaptana, yaşamı sürdürececek gücü bulabilmesi için yatıştırıcı sözler etmeye çalışıyordu. Helikoptere yaklaşırlarken, Andur biraz geleceğe dönük düşünceler kazanarak:

– *Arkadaşlar son hazırlıkları bitiremediyse, dedi, çok gecikeceğiz. Güneş insanlığı yok etmeden önce, çok ötelerde olmalıyız!..* Bunları derken, başını eritilmiş demir gibi yanan kırmızı bulutlara doğru çevirdi... Sonra olağanüstü bir ivedilikle helikoptere doğru koşmaya başladı. Ama indirilen merdivene gelir gelmez, yere çakılı kalmış gibi bir süre bekledi, daha bir ağırbaşlılık takınarak, Sun'a yol verme inceliğini de gösterdi.

Sun, helikopterin kapısından adımını atmıştı ki, orada hep bildik, tanış yüzleri görünce şaşkınlık içinde kaldı. Sergen'le Göğül Doğu Yıldızı'nın ekibi olarak, onları orada karşılıyordu. Tan'ın başyardımcısı Oklan'la yazmanı İncik de oradaydı...

Bayan Göğül, Sun'un ellerinden içeri çekerek:

– *Sizi arıyorduk, dedi, oh şimdi nasıl sevindik Bayan Sun...*

– *Az kalsm umudumuzu yitiriyorduk, dedi İncik, Bay Tan, şöyle geçin.* Hepsi ayağa kalkıp onlara yer verdiler. Savul, Andur'a:

– *Sayın kaptanım, dedi, nerede...*

“Nerede Bayan Su?” diyecekti ki, Tan hemen onun kolundan tutarak kumanda yerine doğru çekti; usulca:

– *Su'yu yitirdik, dedi, sormayın, Andur darmadağın oldu, biz de çok üzgünüz. Biz de o yığınlar altında kalabilirdik ama belki de daha bitirmemiz gereken görevler var diye.*

Hepsi durumu anladığından, hava yastıklı helikopter kalkarken derin bir sessizlik oldu... Sun, gözlerini acıdan yumarak, kıvranır gibi belini iki yandan tutuyordu. İlk kez duyduğu derin bir sancı, karnından başlayarak kasıklarına değin vuruyordu... Herkes Sun'a doğru koşuşurken:

– *Neresi ağrıyor, dedi Tan çocukça, neren ağrıyor, bana öylesen*

ne olur?

– *Geçiyor, dedi Sun, aşırı devinimden olacak.*

– *Ama neresi?*

Sun, bitkin, kirpiklerini hareli gözlerinin üstüne devirerek:

– *Dizim!.. dedi. Merdivenden çıkarken ağrıtmuş olacağım!..*

– *Elbet ya!.. dedi, Tan. Duvara dayamıştın... Bertilmiş sanırım. Biraz bertilmiş ve sıyrılmış...*

Doktor Gereksin, Sun'a hafifçe bir göz atar gibi yaparak, sağlık ekiplerinden bir gence küçük bir gösteri çaktı. Hemen kumanda yerine yakın bir köşeden, püskürtücü yaylı bir boru çektiler. Sun'un ayağına sıktılar. Dizi önce donacak gibi oldu. Sonra da hiçbir iz kalmayacak biçimde birden iyileşiverdi. Belindeki sancı da artık durulmuştu. Bu acılar acaba ona Su'yu unutturabilmiş miydi? Bir süre böylece, Tan'ın omzuna başını yaslayarak, aracın yusuvarlak camından, mor sisler içinde akan, yalaz rengi bulutları izledi. Sonra, saman yolunun ötelерinden gelen gizemli bir pınarın sesiyle, Tan'ın kulağına fısıldarcasına:

– *İşte doğa, dedi, doğurgan bir devinim, erk veren yalaz, doyuran bir su!.. Eğer... Eğer Sonumut'a gidilebilirse, senin o beşinci boyut dediğin bilincin değeri daha iyi anlaşılacak... Düzenin sürekli olarak kendini dengelemesi, usu yaratarak onunla güçlenmesi, sonsuzlaşması, anlama ulaşması, bilince doğru gelişen evrimini bize saptamış olmuyor mu? Evet... Sonsuz bilincin ışıkları bize geçici bir süre için veriliyor, ama o, yine de sürekli olarak korunuyor... Öznel açıdan bakınca doğa acımasız gibi görünüyor... Ama o genellik ve nesnellik içinde kurulmuş...*

– *Sonsuz küçükler, sonsuz büyükleri oluşturuyor dedi Tan, sonsuz büyük de sonsuz küçükleri birbirine bağlıyor ve kapsıyor: Işık ve Isı'nın bittiği yerde, üreten yaratan bir us evrimi başlıyor ve erk güzelliğe, doğruluğa, yararlılığa yeniden dönüşerek, özdek tin çemberini tamamlıyor...*

– *Evren kendini var etmek için, bizi bozuk para gibi harcıyor mu dersin? Yoksa bizi var etmek için sonsuz bir özveri içinde mi? Yoksa olmak ya da olmamak sorununa mı gelip takılıyoruz, binlerce yıl*

geçse de?

– *Ben olmak, ya da olmamak diye bir şey yok diyorum, dedi Tan, çünkü gerçek, sonsuz bir bütünün var oluşu!.. Çünkü varlık, sürekli olarak öznelliklerin nesnelliklerle sürmesi, genel bir sürece, genel bir bilince, genel bir evrime katılışı çünkü... İnsan, anılarla, düşlerle, düşüncelerle var...*

– *Eksilsek de o büyük bilincin içinde erimek bu, dedi Sun, Andur'un duyması için de biraz sesini yükseltti, hepimiz, gelecekte bakılacak bir gözle yalnızca saydam bir bilinç köprüsüyüz. O büyük bilincin içinde eriyinceye dek, 'Su' gibi, düşen her damlanın küçücük dalgası bir kıyıya ulaşıncaya dek bile olsa, durmadan 'Kaos'u uyardırmak, özdek evrenine bir üstünlük kurarak onu anlama dönüştürerek sonsuzlaştırmak var olmanın en büyük anlamı değil mi?*

– *Haklısın, dedi Tan, doğa da bilinç boyutu olmasaydı ve biz onu güçlendiren en yakın bir aracı olmasaydık, evren dizgesine hiçbir katkımız olamazdı?*

– *Olacak mı bakalım, dedi Sun, şimdi anlayacağız. Işıklarla karanlıkların savaşı gibi bu: Bakalım az sonra gelecek utku, bilinç boyutunun mu, yoksa 'Kaos'un mu olacak?*

– *Doğru, bence varolup olmamak sorunu burada!.. Sözün burasında Andur, dayanamadı, o ünlü tikleriyle Tan'a doğru dönerek, gözlerinde ışıldayan yaşları belli etmemek için, orta parmağıyla gözlerine bastırır gibi yaptı:*

– *Ama, işte, dedi, çok seven birinin, eksik, yoksun kalışını hiç gözönünde tutmuyorsunuz... İşte biri, diye kekeledi, işte biri, aramızda yok şimdi!..*

Yeniden sarsılarak döndü, başını avuçlarının içine gömerek, göz yaşlarını saklamaya çalıştı. Tan, hemen kalktı, gitti, yanındaki soğutma aracının kıyısına ilşerek, omuzlarından tuttu:

– *Haklısın Andur kardeşim, dedi, haklısın, kor, kıvılcım düştüğü yeri yakıyor. Bu sonsuz zaman içinde, bize uzun gelen, kısa bir ayrılık aslında. Biz de onun gibi sonsuz bilincin bir tozunu olarak kalmayacak mıyız bir gün? Belki de onun o güzel mavi gözleri, Sonumut'un, masmavi gökleri, denizleri olacak. Yağan yağmurları adı gibi onunla*

gelecek. Bir bereket tanrıçası gibi, yeşil saçları, bir bitki örtüsü olacak Sonumut'a... Onun çabası, onun özverisi yüzünden, daha nice iyilikler yeşerecek evrende, nice 'Su'lar doğacak, sevgiler sonsuzlaşacak...

Andur; Tan'ın iç yatıştırıcı bu ozansı yeteneğine saygı göstermek gereğini duyarak, ıslak gözlerini araladı, yüreğini göstererek:

– Ama o düşen kor, şuramda işte... diye mırıldandı.

– O kor aslında hepimizin içinde, dedi Tan, nice sevdiklerimizden kalan o koru içimizde küllendirerek saklıyoruz. Çünkü mutluluklar gibi acıyı da öğütüyor zaman... Önemli olan, biz gittikten sonra bıraktığımız güzellik, ilettiğimiz yararlılıktır. Su da bunu başaran örnek bir insan... Dizgenin şaşkınlığı onu bizden erken ayırsa da, sonuç değişmiyor ki!

– Nasıl değişmez, dedi Andur, nasıl değişmez kardeşim? Hani bir sürü karınca olur, görmeden basan bir adım, ikisini alır, beşini bırakır, hani alımlı menekşeler olur da, en güzelini seçer koparır... Bu düzgün doğa düzeninin yanında, acı bir kaderin de egemen olduğunu göstermez mi?

Bu kez Sun eğildi.

– Ama işte, bunu bilmemiz de karıncalardan çiçeklerden küçük bir ayrıcalığımız dedi. Daha üstün bir bilinçte oluşumuz, mutun ve acının da bilincinde olmamızı gerektiriyor. Sevginin yüceliğine eriştiğimiz gibi, ayrılığın da acısına göğüs germemiz gerekiyor. Çünkü bir tek o, bir tek o: yeni yaşama başlama ve bitirme görevimiz bizim elimizde değil... Onu sürdürmekle yükümlüyük yalnızca!.. Doğanın dizgesinden yararlanıp, bu dizgeyi en iyi biçimde çalıştırabiliriz... Ama değiştiremeyiz ki...

– Öyle, dedi Andur, ancak elimizden geleni benimsemek zorundayız, sanırım... Ama güzellikler mutluluklar bunu öylesine unutturuyor ki...

– İşte, dedi Tan, Uzay havaalanı göründü, şimdi Andur bizi, yer yüzünün, güneş dizgesinin şu son kaosundan kurtararak, hepimizi Sonumut Gezegeni'ne götürecektir... Sergen bu sırada hemen ayağa kalkarak:

– Biz son hazırlıklarımızı tamamladık değerli kaptanım!..., dedi,

kavuniçi sakallarını sıvazlayıp, İncik'e küçük bir gösteri belirtisinde bulundu. İncik de:

– *Tasımlama, zamanlamasıyla birlikte, Orta BİS'e aktarıldı efendim...* dedi. Andur'a içli içli bakmakta olan Göğül de, hemen hazırol durur gibi dikleşerek:

– *Komutlarınıza hazırız, değerli kaptanımız...* dedi. Sonra yorgun, bitkin Andur'un kalkmak için gösterdiği çabaya yardım ederek, onu zaten yolcularını güçlkle sığdıran, hava yastıklı helikopterin çıkış kapısına doğru götürmeye başladılar... Sun, yürek çarpıntılı bakışlarla, gittikçe alçalmaya başlayan hava yastıklı aracın penceresinden aşağılara süzerek:

– *Kubbe-kent yürekler acısı bir görüntü içinde, dedi, koruluklu alandan da daha dumanlar tütüyor. Bakın, uzay araştırma yapıtlarının da çoğu yıkılmış. Olimpiyat sarayı, buz pateni salonu, yamru yumru olmuş... Uzay ambarlarında büyük çöküntüler var...*

– *Kubbe-kent'in ünlü basınç deposu da, dedi Tan usulca, Su'nun anılarıyla birlikte sanki boynunu bükmüş... Bereket aktarma ambarları boşaltılmıştı; radarlı teleskoplar da bir zarar görmemiş...*

– *Uzay gemileri erk depoları da sonuna dek aktarıldı, dedi Sergen, gerçi Orta BİS bazı tutukluklar yapıyor ama Tan onu bir solukta, onarır ve düzene sokar sanırım...*

– *Umarım, dedi Oklan, biz yola çıkıncaya dek, şu güneş yayılması, başımıza başka bir iş açmazsa...*

Araç, uzay yolcu salonunun önüne inerken, koca salonun tek parça camından onları bekleyen kalabalık, kıpırdaşan sessiz gölgeler gibi dalgalanarak göründü. Sun, Tan'ın kulağına dudaklarını yaklaştıracak:

– *Acaba Bayan Tin'le Bay Eti, daha önce yola çıkmış olabilirler mi, dedi, sormaya bir türlü dilim varmıyor...*

Tan Andur'un duymaması için usulca:

– *Sanırım dedi, çünkü biz yeraltı treninin durağına indiğimizde onlar yoktu...*

– *Yoksa trenin saatinde gelediler mi dersin...*

– *Bu en kötü olasılık olur, dedi Tan, bakalım inince görürüz!..*

Andur, öylece sessiz sessiz inişi bekliyordu. Ya Su'nun acısıyla onları unutmuş, ya da ikinci bir acıdan ürkererek onları sormaya yürek-lilik gösterememiş olacaktı... Büyük alanın kocaman yarıklarına, yolcu salonunun buzul gibi çatlamış camlarına, dalgın gözlerle bakı-nıp duruyordu... Araç kapılarını açarak merdivenini indirince, Sergen kapıdan geriye doğru çekilerek:

– *Buyurun sayın kaptanım, dedi, ilk önce siz ineceksiniz!..*

• • •

Uzay yolcu salonuna geldiklerinde saat öğlenin on ikisiydi. Ki tek parça büyük camı, buzullar gibi çatlaklar içinde olan, uzay salonunun iç ezikliği veren garip görüntüsünde, Uzay Ortamı Başkanı'yla, Uzay Araştırma Başkanı, onları kapıda karşılamışlardı. Yine kordonlarla ayrılmış kapı çıkışlarında, elbette kalabalık yolculardan başka artık kimse bulunmuyordu... Bay Biltekin, Bay Göktekin, bir de tanış yüzlü üç beş robot dışında, o her filonun gidişinde alışılan uğurlayı-cılar, bu son yola çıkışta, yoktu işte!..

Bay Biltekin ellerini sıkarken:

– *Hepimize, kazamız geçmiş olsun derim, dedi, sana da başımız sağolsun Kaptan! Biliyorum, acımız büyük... Ama işte, yeryüzünü bu acılardan kurtarmak için uğraş veriyoruz. Zamanımız çok daraldı. Hemen son göçün başlatılması gerekiyor.*

Çünkü ultralavlar ortalamasının yeryüzüne ulaşmasına yirmi dört saatimiz kaldı. Belki de daha erken... Şimdi biz hemen uzay bağlantı ve komuta salonuna gidiyoruz. Siz de hemen hava yastıklı arabalara binip, zaman yitirmeden, uzay gemilerimize yerleşerek, 'Doğu Yıldızı'yla filonuzun yola çıkış işlemlerine başlayacaksınız... Son hava yastıklı araba, BİS uzmanımız Tan'ı bekleyecek...

Bunları dedikten sonra Tan'a döndü:

– *Orta BİS'in son denetim ve onarımı için, siz bizimle geleceksiniz. Ve geriye sayma işlemi başlamadan on dakika önce, bu arabayla uzay geminiz Doğu Yıldızı'na gideceksiniz. Buradan orası bir buçuk dakika... Tasımlama uygulaması saniyelerin bile sektirilmeden yapılmasını gerektiriyor. Çünkü en kritik anda, yetmiş beş bin iki yüz seksen kişinin*

sorumluluğu üstümüzde. Evet, son sarsıntıdan, saptayabildiğimiz, önemli yitiklerimiz oldu. Bunu gözönünde tutarak, birkaç robotun da örnek olarak filolarla götürülmesinde bir sakınca görmedik.

Sonra ayrılık töreni için, ilk önce Andur'a sarılarak, işleme başladı. Kahverengisi çok azalmış aksakallarını, onun mavi, ıslak sakallarına dayayarak:

– Soğukkanlılığınızı yitirmeyeceksiniz, dedi; hepimiz doğayla olan bu savaşımızda yiten–kalan olabiliriz. Yaşamı böyle kahramanca karşılamazsak, zaten canlıların en duygulusu olan insan yüreği, onun silip geçen gücüne dayanamaz. Yenilir, yiteriz... Oysa bizim gücümüz, bunu bilerek direnmemizden doğuyor, bunu unutma!..

– Haklısınız, sayın Biltekin, dedi Andur. Ama, bunu aynı zamanda sizin burada kalmanıza bir gerekçe olması için söylüyorsunuz. Yalnız, buna gerek yok. Siz, bizlerle gelseniz de Orta BİS ve uzay gemimizin aygıtlarıyla çıkışı başarabiliriz.

– Bakın, dedi Bay Biltekin, Orta BİS, daha şimdiden bozuk. Yeterli değil. Bay Tan'ın onu, kısa zamanda onarım olasılıkları da kısıtlı. Diyelim dörtbaşı bayındır çalışsa bile, Orta BİS, Büyük BİS gibi değişen olasılıklarda, yeni verileri kendisi fişleyerek belleğine yerleştiremiyor. Sizin şu anda yönetimsiz kalmış binlerce yeryüzü uydularımızın arasından geçmeniz, yapay ulaştırma ve duyuru gök istasyonlarını aşmanız ve çoğalan ultralavlar arasından bir yol bularak Sonumut'a yönelmeniz, bizim denetimimiz olmadan olanaksız... Bunca insanı çekinceye sokamayız...

Bunları derken, bu kez de Tan'la ayrılış sarılmasını yaptı, onun da yanaklarından öptü. Bu kez Tan:

– Ama niye siz? diye mırıldandı. Bu görevi yapabilecek bunca uzmanımız varken... Ve yönetiminize bunca kişinin gereksinmesi sürerken... Örneğin biz bile burada kalabiliriz!..

Bu kez Bay Biltekin ak sakallarını sıvazlayıp, babacan bir tavırla onlara gülümsedi. Onlara çıkışır gibi yaparak:

– Yoksa benim en yetkili ve yetenekli bir uzman olmadığımı mı söylemek istiyorsunuz? dedi, haydi tartışacak zamanımız yok artık...

Sonra Andur'a doğru dönerek:

– *Hem bunu biliyorsunuz, dedi, kaptanlar gemisini en son bırakır, ya da onunla birlikte batar!..*

Bu kez Göktekin de sıradan hepsine sarılırken:

– *Artık bizi düşünmeyin, dedi, bir kez karar verildi ve uygulamayı aksatmamamız gerekiyor... Benim de Sayın Biltekin'i yalnız bırakmayacağımı kesinlikle biliyorsunuz... Çağrı-görünlerde konuşmalarımızı sürdürüleceğiz. Haydi size başarılar!..*

Bunları der demez, elindeki salon yükselticilerine bağlantılı alıcı aygıtı açarak, başkanın konuşma alanına uzattı. O da son kez yolculara, kısa ve özlü bir ayrılış konuşması yaptıktan sonra, robotların önünden, kalabalık yolcuların arasından geçerek, yürüyen merdivene yöneldiler. Tan da büyük bir heyecan içinde, Orta BİS'in yanına gitmeden önce, bir kez daha Sun'a sarıldı:

– *Haydi, ben dönünceye dek soğukkanlılığınızı yitirme e mi, dedi, BİS'i çok çabuk düzene sokacağımıza güvenebilirsiniz. Ben de çıkışı başlatır başlatmaz hemen, 'Doğu Yıldızı'na dönmüş olurum...*

Bunları derken, çarçabuk, Sun'un kömür tozuyla boyanmış, göz yaşlarının izleriyle sümüklü böceğin bıraktığı yol gibi parlatılmış yanaklarından öptü. Sun da, hareli gözlerini, onun yer yer palyaço gibi boyanmış yüzüne ve çocuksu, içli bakışlarına çevirerek:

– *Ne olursun, geç kalma, diye mırıldandı, sonra ben meraktan dayanmam... Haydi başarılar!..*

Tan uzaklaşıırken, sanki onlardan temelli ayrılıyormuşçasına bir bir arkadaşlarının yüzüne, içli gözlerle baktı. Avucunu açıp, kollarını bir süre havada tutarak onları selamladı. O da robotların arasından geçti, çıkış merdivenine doğru ilerlerken, tanış yolcuların ellerine, çabuk çabuk avuçlarını vurarak, koşar adımlarla yürüdü, yitiverdi...

O zaman, onun ellerini vurarak geçtiği yerden, yolcuları yararak çıkan Bayan Tin'le, Bay Eti, gelerek oğullarına sarıldılar, Andur o anda şaşkınlık içinde:

– *Oh siz burada mıydınız?.. Burada mıydınız?, diye yüksek sesle ünlemeye başladı.*

– *Buradayız işte, dedi Bayan Tin, üzüntüden ne yapacağımızı biz de bilemedik. Başın sağolsun oğlum...*

– *Hepimizin sonu bu, dedi Bay Eti. Evet, haklısın, çok gençti. Ama elimizden ne gelir? Dayanıklı ol oğlum, gücünü yitirme... Öte evrenin bir gün bize de ulaşacağını düşün... Şu sonsuz zamanın içindeki ayrılığımız, bir dakika da olsa yirmi yıl da olsa, yine de uzun sayılmaz ki... Zaten var isek şu anda çaresizliği azaltmak, insanlığı yüceltmek için varız!.. Ta ki bir gün yaşam görevimizi bir yarış bayrağı gibi başkalarına aktarıp iletinceye değin...*

Andur, Bayan Tin'e sarılmış, gözlerini yummuş, sanki bu sözleri hiç duymuyor gibiydi. Boyuna:

– *Karıncalar.. Karıncalar!.. Karıncalar... diye mırıldanıp duruyordu. Bu sırada Sergen, Gereksin, Göğül, herkes acaba çıldırdı mı diye yanına koştu. Andur sonunda gözlerini açtı. Birkaç kez sağına soluna, göz atar gibi yaptığı o ünlü tikleriyle:*

– *Karıncalar gibiyiz işte, dedi, hani bir dev ayak üzerlerine basınca kimi ezilir, kimi yolunu sürdürür.. Öyle... Basanın da, basılanın da hani hiçbir çaresi yoktur, öyle... Artık iş işten geçmiştir. Karıncalar.. Ey karıncalar..*

– *Yaşam işte, dedi İncik, ne olsa iç evrenimizin dışında bir yazgı oluyor.*

– *Eksiksiz bir düzene varıncaya dek, evrim de sürüyor işte dedi Sun, bir gün belki, haksız yazgılarını da aşar insanoğlu... Ama bilinmez bu, kaç yüzyıl sürer. Büyüğü oluşturan şu küçük düzenler aksıyor şimdilik.*

Ama o sonsuz bilinç, tıpkı ölüp doğan, yeniden değişen hücrelerimizin yarattığı bütünlükte, sarsılmıyor bunlarla. Dizgesini sürdürüyor, daha bir aşama içinde, daha bir güçlenerek...

Sun, bunları dedikten sonra, Andur'un ellerinden tuttu:

– *O ansızın üstüne basılan bir karınca, değişti, dedi, o özverinin simgesi bir ustü, bir düşünceydi o!.. Büyük bilincin devingen bir üyesiydi, insandı işte!*

Bunları derken, hafif bir sancı içinde, yine, belini iki eliyle kavramıştı. Andur, gözlerinde beliren son pırıltılı damlaları, kirpikleriyle silmeye çalışarak, elleriyle, Sun'un uzattığı avuçlarını sıkı, sıkı:

– *Sağol, Sun, dedi, onu böyle yüceltici sözlerle anman, beni yüreklendirdi. Şimdi artık bana, son görevimi eksiksiz yapmaktan başka bir*

şey kalmıyor...

Bu sırada, yolcuları götürecek hava yastıklı arabalar, artık gelmeye başlamıştı. Andur, bir rüzgarın ittiği bir yaprak gibi, Sun'un kapiya çekmesiyle, yürümeye başladı. Mu, Bo, Yo ve Hey sıraya dizilmişler, hepsi onlara selam duruyorlardı. Son çıkış duyurusundan sonra, salonun gizli yükselticisi "Yunus" oratoryosundan bir parça çalmaya başlamıştı. Bay Eti, kapıda:

– *Lo gelemedi, dedi, biz yedi trenine ulaşmadan önce yine bozuldu. Annen komşulara söz vermiş, ille gideceğiz diye tutturdu. Ben 'Lo'nun bizim ev özdeklerini taşımasını istiyordum...*

– *Bu da bir yazgı işte, dedi Bayan Tin, bir kez benim dediğimi dinleyecek oldu: Lo kaldı, biz geldik işte!..* diye mırıldandı sevecenlikle. Andur'un koluna tutunup başını yasladı.. Artık yolcular, gelen araçlara binmek için, kordonlu kapılarda sıraya girmişlerdi. Sun hemen koştu, hava yastıklı helikopterden indirilen, videobant çantalarını ve oyuncak paketini alarak geldi. Son kez 'Yo'ya:

– *Hoşçakal Yo, dedi, size de iyi şanslar dilerim...*

– *Yooo, dedi Yo, biz sizinleyiz. Bizim de gitmemize var verilmek kararı!..*

– *Çok sevindim, dedi Sun, görüşeceğiz öyleyse...*

– *Bizim yok tinimiz, ama, var biraz usumuz, dedi Mu. Dolduracakmışız azalanların yerini. Biraz safça olsak da...*

– *Uçmak çok güzel bir şey, dedi Hey, yaşamı bütün derinliğiyle duyarak.*

– *Sevgi gibi, dedi Mu, su içmek gibi, her kanat bir özgürlüğün simgesi!..*

Bo, Yo, Mu, Ho, Hey, hepsi ona bir kez daha selam durdular. Bu sırada salonun, tek parça cam büyük penceresi, büyük bir kapı gibi yukarı doğru ağır ağır yükselerek açılmaya başladı. Son uzay yolcuları, birden yalaz gibi yüzlerini yalamaya başlayan havaya umursamayarak, onları götürecek araçların yanına döküldüler. Ortalık yeniden anacık babacık günü gibi olmuştu. Ünlemeler, seslenmeler, çocukların çığrıları, yaralıların inleyişi, salon yükselticilerinden duyulan çok sesli yürüyüş türküleri, birbirine karışıyordu. Sun, uzay gemisine doğru devinime geçerlerken, az sonra Tan'ı yanlarına getirecek olan, küçük hava yastıklı arabaya gözlerini dikerek:

– *Oh, Tan..., diye mırıldandı. Şu son dakikaları da bir atlatabilsek... Şu güneş, yavrusunu yutacak bir yaban kedisi gibi bize pençesini indirmeden, şu yeryüzü yuvarlağı bir dinazor benzeri üstümüze basmadan önce, evrenin sonsuz güzelliklerine, bitimsiz gerçeğine ölümsüz bilincine bir ulaşabilsek!.. Ne olur Tan, gecikme!*

...

Tan, Orta BİS'in denetlemesini yaparken, kopmuş bulunan bazı kabloların yanlış bağlandığını gördü. Bunları çarçabuk onardıktan sonra, kendi verilerinin bir kısmını fişleyebilmesi için, hemen yeni bir otomatik bağlantı kurdu. Bir gün önce yaptıkları tasımlamaya son bir göz attı. Sonra alnında boncuk boncuk terlerle, oradan oraya koşarak, uzay bağlantı teleekranlarını, telsizlerini, denetleme lambalarını çalıştırdı. Salonun planetaryumunu aydınlattı. Biltekin'le Göktekin de, uzay gemileri çağrı-görünlerinde, son kez yolcuların yerleşmesini izliyor, çıkış denetleme tasımlamasını gözden geçiriyorlardı...

Bereket uzay bağlantı salonu, oldukça sağlam duruyordu. Bomboş anfiteatr, izleyici görevlilerden yoksun olarak, yeryüzünün son boşalış gösterisini, yalnızlık içinde izlemenin ezgisi içindeydi. Bay Göktekin:

– *İşlemler tamamlandı Bay Tan, dedi, görevinizi tam yaraşırılığıyla yaptınız; artık gidebilirsiniz, on dakika geri sayma başlayacak. Tasımlamaya göre 'Doğu Yıldızı' nın giriş ve ambar kapıları, saat biri on geçte kapanmak zorunda. Ortalama ultralavlar olasılığı nedeniyle daha çok bekleme olanağımız yok... Size bir kez daha teşekkür eder, başarılar dileriz...*

Elini kaldırarak Bay Biltekin:

– *Bütün Sonumut'takilere selam!.. dedi kısaca.*

Bu sırada renkli çağrı-göründe, Andur'un yüzü belirdi. Yanında, Sergen, Göğül, Oklan, İncik yer almışlardı.

Andur:

– *Değerli başkanlarımız, diye seslendi, 'Doğu Yıldızı' komuta top-*

lumu yerini almış bulunuyor. Çıkış hazırlığı komutlarınızı bekliyoruz!

– *Başarılar Bay Andur, dedi Biltekin, sizlere Sonumut'ta daha nice esenlikler dileriz. Erinç içinde kalın, sağolun...*

Andur'un sesi bir kez daha duyuldu:

– *Uzman Tan yola çıktı mı?*

– *Çıkıyor, dedi Göktekin... Şimdi saat ayarlaması veriyorum: Gong sesinde saat biri bir dakika on dört saniye geçecek. Tamam. Bu son güneş saati oluyor. Uyum sağlandı mı? Tamam... Tam saat biri iki dakika otuz beş saniye geçince devinime başlıyorsunuz. Dikkat... Tamam!..*

– *Başlandı sayın başkanım! dedi Andur, ardından İncik'in tiz sesi duyuldu.*

– *Filo uzay gemileri eş güdümü sağlandı efendim!*

Sergen:

– *Motorları çalıştırmaya başlıyoruz, dedi, atom erki akışımını açıyorum!*

– *Bütün sayaçlar düzgün çalışıyor, dedi Oklan, Yan Orta BİS'ler ve küçük BİS'ler yanıt verebiliyor. Yönetimsiz devinim otomatiği düzenli.*

Tan, son kez, yüzyılların bilgisini, küçücük sarmal bantlarına sığdıran tasımlanmış orta BİS'e bir kez daha göz attıktan sonra, acıklı bir yüzle Bay Göktekin'le Biltekin'e dönmüştü ki:

– *Sizi bekliyorlar, dedi Bay Biltekin, sanırım koca filoyu geciktirmek istemezsiniz.*

Sonra, babacan gözleriyle ona okşar gibi bakarak:

– *Tam dokuz dakikanız var!*

Tan, çaresiz, salondan koşarak çıkarken:

– *Adınızı hiç unutmayacağız, dedi, size yine de iyi şanslar!..*

Sesi, boş anfiteatrda da yankılar yaptı... Kendiliğinden açılan kapılardan geçerek, araştırma ortamıyla, yolcu salonunu bağlayan yürüyen bantın üstünden de koşarak, yürüyen merdivenleri üçer beşer tırmandı. Issız, sessiz yolcu salonunu geçince, alandan püsküren

sıcak hava yüzünü yalayiverdi. Hemen küçük hava yastıklı arabasının yanına vardı. Yüzündeki tozları yıkayan terler içinde, aracın düğmesine bastı. Korkunç bir olgu: Motor çalışmıyordu!..

Hemen, kapağını açıp indi, hava yastığını sağlayan pervaneli disk-
lere, hava püskürtücülerine baktı. Sıcaktan diskler sanki birbirine yapışmıştı. İç serinleticinin borusunu keserek, akımın motorun içine yapılmasını sağladı. Kumanda vitesinin uzun ucunu sökerek, kaldıracağı kullanarak, yapışan diskleri araladı. Son bir kez hidrojen yakıtının göstergesine bakarak, bitkin yorgun, yeniden yerleşti, devinim düğmesine bastı...

Hava yastıklı küçük araba, bir iki sarsıldıktan sonra, yarım metre yükselerek, hızla yol almaya başlamıştı. Alandaki dumanlar tüten büyük yarıkların üstünden aşarak, sağlı denetleme yapıtlarının yanından uzay gemilerine doğru, her an duracakmış gibi ürkütücü sesler çıkararak ilerliyordu...

Tam o sırada birden, diskleri yeniden sıkıştırdı. Bereket iki üç yüz metre ileride, 'Doğu Yıldızı' on yedi kat yüksekliğinin görkemi içinde, bütün çekici güzelliğiyle duruyordu.

– *Hay aksi, diye mırıldandı Tan, geminin beni beklemesine olanak yok! Göz göre göre kaçıracağız... Demek yeryüzündeki engelli son maraton koşusu da bana düşüyor...*

Orada, bir yarığa çakılıp kalmış olan araçtan, hemen atladı. Var gücüyle koşmaya çalışıyordu. Bazen, yarıkları gerilerek atlıyor, püsküren dumanlar ayaklarını yakıyordu. Çevrede yalazlanan yapıtlar, göklerden bur canavar gibi ağışan bulutlar, ortalığı kıpkırmızı bir kan rengine boyamıştı. Arada bir tökezleniyor, kalkıyor, artık son gücünü harcıyordu. Önündeki, yer sarsıntısından oluşmuş bir çatlak, oldukça derin ve genişti. Ama çaresiz onu da aşması gerekiyordu. Ve bütün hızıyla sıçradı: Ayakları çukurun boşluğuna doğru inerken, elleriyle güçlkle karşı kıyısına tutunabilmişti. Toprak avuçlarını yalaz gibi dağladı. Yeniden son bir gayretle, kendini öte yana atabildi. Artık on onbeş adım kalmıştı ki, ayakları birden birbirine dolandı ve oracığa düştü uzanıverdi...

Giriş kapısında eşinin gelmesini bekleyen ve oradan olayı yakından izleyen Sun'u güçlkle tuttular. Hemen görevliler koşarak, Tan'ı

olduğu yerden kaldırıırken, görev için giydiği çelikon giysisini açarak, oksijen püskürtücüyü bedenine tuttular, yüzüne güç verici bir mask geçirerek, uzay gemisinin içine taşıldılar.

Kapılar kapanır kapanmaz da, 'Doğu Yıldızı' yerçekimini sıfırlayan ortamkaç güçlü yükselim motorlarını çalıştırıverdi.

Giriş bölümünde, maskı yeniden çıkarılarak, hava yastıklı bir kol-tuğa uzatılan Tan'ın hemen yanına ilişen Sun, onu kara saçlarından okşayarak öpüyor, tozlarla boyanmış, tuğla rengi bir toprakla palyaço gibi terlerle yapış yapış olmuş yüzünü göğsüne bastırarak, yanıklardan kabarmış avuçlarını durmadan öperken:

– Oh, hiç gelmeyeceksin sanmıştım diyordu, ne uzun zaman... Ne bitmek tükenmek bilmez dakikalarmış bunlar... Usumdaki acıları, belimdeki sancıları bile unutturdu... Nasıl, iyisin şimdi değil mi sevgilim?

Serinlik ve temiz oksijenli hava, güç verici ayıltıcı emler, Tan'ı kendine getirmişti:

– Ben sana soğukkanlı ol, dememiş miydim, sevgili Sun, dedi, işte korkulu düşümüz sona erdi, 'Kaos' bitti. Şimdi Sonumut Gezegeni'miz için son sıçrayışımızı yapıyoruz. Nice umutlarla, nice mutluluk düşleriyle...

Sun, pırıl pırıl ışılan, dalga dalga geçişli gözleriyle, Tan'a bir kez daha sarıldı. Onun tuzla karışmış ıslak dudaklarından uzun uzun öptü.

...

Şimdi, bir önceki 'Güney Yıldızı' filosu gittikten sonra, yüz yirmi yedi bin üç yüz kırk sekizinci filonun komuta gemisi olan 'Doğu Yıldızı', dokuz yüz seksen bir gemiden oluşan filosuyla birlikte havalanmıştı. Böylece yüz yirmi dört milyon dokuz yüz yirmi sekiz bin üç yüz seksen sekizinci uzay gemisinde yetmiş altı kişiyle birlikte, 'Güney Yıldızı' da kalkmış bulunuyordu.

Her üç saniyede bir, düzenli bir zamanlamayla, hepsi göklere fırladılar. Yanmış, yıkılmış yeryüzünü ve beş on saat içinde güneş ultralavlarına girerek kavrulacak toprakları, kendi yazgısına bırakarak, bungan kor rengindeki bulutları birer birer yarararak, ilk tatlı maviliğe

doğru atılmaya başladılar... Üçer saniye arayla bütün gemiler, tam kırk dokuz dakika üç saniyede, ‘Sonumut Kenti’ Uzay Havaalanını boşaltmışlardı...

Yolcular sevinçle birbirine sarılıyor, çocuklar çığlıklar atıyor, gençler uzay gemilerinin kalın camlı yuvarlak pencerelerinden, saydam bir ırmak gibi aşağılara doğru akan, ıslıl ıslıl gizemli yıldızlarıyla yanıp sönen gökyüzüne bakıyorlardı. Kimi:

– *Artık o ürkütücü yer sarsıntılarından, yangından, yalazdan kurtulduk!* diye seviniyor; kimi:

– *Yedi aylık bir dinlence, diyordu, bu çağda, bu, kime kısmet olabilirdi ki?*

Yaşlılar biraz daha tedirgindi. Sanki yaşam süreleri, onlara ‘Doğu Yıldızı’ denen bu koca kapalı kutunun içinde artık sona eriverecekmiş gibi geliyor, Sonumut’un yemyeşil kırlarının, masmavi göklerinin, özlemi, onlar için, sanki masallarda anlatılan, uykulu çocukların gözlerini yumdukları anda yitiveren düşleriymiş gibi geliyordu...

‘Doğu Yıldızı’ şimdi yapay uydular bölgesine varmıştı bile! Sun, daha yeni yerleşmeye başladıkları yatak odalarının, pancurlarını açmış, gittikçe uzaklaşan yeryüzünü, şaşkın, durgun, içli gözlerle izliyordu... Bir an artık dayanamadı, Tan’ı uzandığı hava yastıklı yatağından, bitkin yorgun uzanışına aldırmadan kaldırdı.

Usulca beline sarılarak, saydam yapılı pencerenin önüne getirdi:

– *Bu görüntüyü kaçırırsan, içim erinç bulmayacak, dedi, bak, yeryüzü çocukluğumuzda oynadığımız bir top gibi görünmeye başladı!*

– *Öyle, dedi Tan, onun avuçlarını sıkarak, mavi yeşil dallara takılı kalmış bir mavi top gibi... Hani güç erişilir ulu bir ağaca takılıp kalır da, onu düşürmek için minicik taşlar fırlatırdık...*

– *Bir yanı aydınlık, bir yanı karanlık... Sanki insanların bunca yıllık iç yüzlerini yansıtıyor...*

– *Ne yazık, yakında yok olup gidecek; bir çılğın miskin gibi, döne döne tutuşup kül olacak...*

– *Ultraviyole ve iyon tabakalarını da aşıyoruz sanırım...*

– *Evet, daha sonra güneş rüzgarları bölgesine gireceğiz...*

Sun, onun kuruyan terlerden yapış yapış olmuş yüzüne bakarak:

– *Haydi, sen de artık bir yıkan, dedi, yolcular bu görüntüne kahkahalarla gülebilir... Palyaço gibisin...*

– *Haklısın, diye gülümsedi Tan, ama yapay uydular bölgesini de geçelim ondan sonra...*

Sun koştu, banyo dolabında bir düğmeye basarak, kokulu bir sabunlu su içeren, sıktıkça alkolünü çıkarıp emen, bir çeşit hazır süngerden aldı geldi, eşinin, yüzünü şakaklarını, erinç veren incecik parmaklarıyla, yumuşacık dokunuşlarla silmeye başladı...

– *Bak, dedi Tan, burası en incelikli, ilginç yer; burada, rotamız, yapay uyduların arasından geçerken, ancak BİS'in ve radarların eşgüdümü içinde belirlenerek çatışmadan geçmemiz sağlanabiliyor...*

Bu sırada birden Sun'un elleri, Tan'ın yanaklarında kalarak, şaşkınlık içinde uzaklardan gelerek yaklaşan, 'Özgürlük Atı' nı izlemeye başladı. Sonra yoğun uçarkaçarların arasına düşmüşçesine, binlerce, saçaklı, aynalı, alıcılı, vericili, iletişim uydularının arasından, tereyağından kıl çeker gibi geçtiler. Sağlık-denetleme yapay uydusu "Ay Yavrusu", ardında boşaltılmış, kenetlenme ve ilk yardım uydularıyla birlikte, batıdan doğuya doğru süzüldü gitti...

– *Oh, işte, bu da kesinlikle 'Eros' işte... dedi Sun. Elindeki oku, sevgi dolu bir yüreğe bağlamaya çalışan, elma yanaklı, gözleri ıslıl ıslıl bir çocuk. Hangi yontucu düşünmüşse, gerçekten, yaratmış işte!...*

Bunları derken Sun, süngeri, çöp eriten kutuya attıktan sonra, ellerini Tan'ın boynunda kenetledi; Samanyolu'nun ötelerinden ışıyan bir pınar gibi pırıltılı gözleriyle:

– *En sonunda artık, acıları geride bırakıyoruz, kuşkularımız git-tikçe yerini utkulu erinçlerimize bırakıyor... Yokluk korkusunu yeniyoruz işte... Kaos, yüz binlerce ışın yılı uzağa kaçıyor bizden... Bilinci ve sevgiyi sonsuzlaştıran, en onurlu canlılardanız biz. Görkemli gücünle birleşen duyarlılığım, artık anılar makinasına ölümsüz bir düşünce, üreten bir tohum olarak düşecek... diye mırıldanarak, onun yeni silinmiş, pırıl pırıl güneş yanığı yanaklarından, kapkara, yıldızlı geceler gibi ışıldamaya başlayan gözlerinin hemen altından öpmeye başladı...*

– *Eros, seni büyüledi, dedi Tan, sanki daha bu gün, o hava deliğindeki merdivenleri güçlükle tırmanırken, gitmekten caymaya kalan Sun, sen değilsin...*

– *Yaşam yorgunluğu başarıya vardıkça diner dedi Sun, ama bunca ürkütücü acı olaylardan sonra, şu erinç veren dinlendirici gökyüzü, insanı sanki bir yöreşene götürüyor. Üzgüleri anılara gömmek, kişinin en ince ustalığı. Bu da olmasa, yaşama nasıl direnir, gerçeğe nasıl baş kaldırabilirdik?*

– *Haklısın sevgilim, dedi Tan, geleceğini sonsuzluk penceresine her koştüğümüz an onun görkeminde erirken, yine de içimizdeki umut aydınlanmaktan geri kalmıyor; o ışık, hemen bilince dönüşüyor içimizde, yepyeni bir ışın gibi gözlerimizden çevremize dağılıyor; doğa bir kat daha büyüyor bizimle, anlamlaşıyor yüceliyor...*

Bu sırada, dokuz yüz seksen bir gemi, ayı gölgeleyerek geçmeye başladılar. Tan, bir süre daha Sun'un menekşe kokulu kumral saçlarını okşayarak, başbaşa bu görüntüleri izledikten sonra:

– *Şimdi artık banyomu alabilirim, dedi, ardından meyve kokulu erklerimizi de içeriz... Ha... Bana iki yudum da sütalki doldurmayı unutma... Giyinip paklandıktan sonra, komuta odasına, Andur'un yanına çıkarız...*

Sun'la Tan, yeniden temiz pak giysilerini giyince, asansörle dokuz kat tırmanarak, altı saniye içinde, komuta odası yazmanlığının önüne geldiler. İncik, saygıyla eğilerek onları karşıladı. Sonra elini ışın demetinden geçirerek, komuta odasının kapılarının açılmasını sağladı.

Andur, komuta koltuğunda, dalgın, düşünceli oturuyordu. Büyük görüntü camında, bütün görkemiyle bir çağlayan gibi akan gök, sanki anılar makinesine aktarılan bir şerit gibi geçip duruyordu. Öyle dalgındı ki, Göğül'ün, Sergen'in, Oklan'ın, Tan ve Sun'a yüksek sesle:

– *Hoşgeldiniz..., diye seslenişlerini bile duymamıştı. Sanki yıllardır eğlenceye susamış da tam kadehi ağzına götürürken yumruk yemiş bir babacan denizci gibi, gözlerinin altı birkaç saat içinde çökmüş, morarmış, mavi saçlarına sakallarına kuruyup kalmış tuzlu sular gibi aklar yürümüştü...*

Yanlarına gelip durdukları sırada bile, bir süre onları görmedi!

İssız çöllerde su arayan, yalnız, yazıksız, bir düşkün benzeri, sanki yalınlara doğru bakmıyor; Leyla'sını yitirmiş Mecnun'casına durmadan mırıldanıp duruyordu:

– *Özşarı o çok severdi... özşarı çok severdi... Nasıl severdik. Ama özşar bitti... Son kalan özşarı da Gündur'la Özlen götürdü... Orada kim içecek özşarı... O olmayacak... Ama onun mavi gözleri, Sonumut'un denizleri olacak... Saçları yemyeşil bitki örtüsü... Özverili yüreğinin sesi... Duyuyor musunuz?.. Tüm gönüllerde türkülenip duracak böyle... Onun mavi gözleri, Sonumut'un denizleri... Saçları yemyeşil bitki örtüsü olacak... Meyve bahçeleri, çam ormanları... Süte duran buğdaylar... Pırıl pırıl, yeşil yeşil... Onun saçları... Onun mavi gözleri...*

Tan'la Sun, Andur'un çıldırmış olmasından korkarak:

– *Biz geldik!.. diye seslendiler. Andur bu kez o ünlü tikleriyle, iki yakaya göz kırpar gibi yaparak bakındıktan sonra:*

– *Sonunda gelebildiniz, dedi, ama artık özşar bitti!.. Her şey bitti kardeşim Tan... Güneşin, yeryüzünün sonu da geldi... Bakın, şu gök bir mermer anıt gibi!.. Çağlardır gidenlerin anılarına dikilmiş ölümsüz bir kubbe!.. Saydam, ak-mavi yaldızlı damarlarında, şimdiye dek söylenmiş ve seçilecek ne varsa pırıldıyor. Ta üstüne, tarihin en eski olguları işlenmiş bir yazıt gibi. Yıldız, yıldız ışıltıları, çağlarla eskiyen, derinliklerine gömülmüş iskeletlerden tüten bur fosfor gibi, kişiyi bir karanlığına, bir aydınlığına çekiyor... Tıpkı karanlıklarda ışığın savaşını içimizde de sürdürürcesine...*

Tan ile Sun, susmuş, artık ona hiçbir yanıt veremiyorlardı. Andur'un bunları söylerken, gözlerinde oluşmaya başlayan iki damla yaş, insancılığın belirtisini yansıtan iki küçücük inci gibi, yine de onun çıldırmadığını belgeleyen umut verici bir olguydu. Sun, onun omuzlarına tüy gibi ellerini koyarak:

– *Artık, acılar dolu yeryüzünü geride bıraktık, dedi, şimdi onun bile sonu olabileceğini düşünürsek, bizimkiler bu önemli olgunun yanında bir hiç kalır... Hani her son, yine de bir başlangıç demektir, dememiş miydik?*

– *Haklısın Sun, dedi Andur, çaresiz acımızı, durmadan herkesle*

paylaşmamız doğru değil zaten... Onların umutlu beklentilerini, çaresiz bir sonu anımsatarak gölgeleyemeyiz. Her sonun yeni bir başlangıç olduğu kuralını, yaşam süresince dirençli olabilmek için benimsemek zorundayız...

– Yoksa, yaşamın anlamı yiter, varlığın değerini ışıklandıramayız, dedi Tan, Sonumut Gezegeni için, bunca emeğimizin, çabamızın ne önemi kalır sonra?

Andur, yeniden ağırbaşlı kaptanlık görüntüsünü takınması gerektiğini belirtmek için, iki yakasındakilere birkaç komut verdikten sonra:

– Sana da geçmiş olsun Tan, diye mırıldandı, az daha seni de yitirebilirdik...

– Sağol kardeşim, dedi Tan, bereket hava yastıklı arabayı onarabildim ve iyi ki ancak son bozulması, yakın bir uzaklıkta oldu...

– Olsun, dedi Andur, daha olmadı, filomdaki tüm gemileri yollar, yine de gemimle, senin yetişmeni beklerdim...

Amansız bir sancı, bu sırada, yine ansızın Sun'un belinden kasıklarına değin uzanıvermişti. Sun, belli etmemeye çalışarak, ellerini beline götürüp usulca yana döndü, dudaklarını ısırmaya başladı.

– Siz gidip dinlenin artık, dedi Andur, ben iyiyim. Şimdi 'Doğu Yıldızı' filomu, şu çoğalan ultralavlar arasından sıyrarak geçirmekten başka bir düşüncem yok...

Şimdi, bütün gözler, birbirine degecek gibi uzanan iki yalaz rengi ukralavın arasındaki mavi-mor boşluğa doğru dikilmişti. Ayrıca teleekranlarda bütün filo, uçan daireleri andıran, ortamkaç güçlü gemileriyle, oraya doğru yöneliş içinde, birbirlerini izleyerek akan bir görüntü içinde yansıtılmaktaydı. Birden, yeryüzünden, Orta BİS'in yanıtlarını aktararak, zamanlama ve rotayı en ince ayrıntılarına dek belirten sesleriyle bir kez daha Bay Biltekin'le Göktekin'in görüntüsü büyük teleekranda aydınlanıverdi. Böylece büyük bir hızla, bu çok uzun sanılan aralığı da geçerek, son ultralavları da altlarına almış oldular...

Bay Bilkekin:

– Artık, son tehlikeli bölgeyi de aşmış oldunuz, dedi. Bizim de

görevimiz burada bitmiş oluyor... Son umutlarımızla, Sonumutlulara son duyurumuzdur:

– Söyleyin onlara ki, yılmadan çalışmalarını sürdürsünler, amaçlarımızı bir kuyumcu titizliğiyle bir bir işleyip, uygarlığımızı nakışlasınlar... Kimse yaşam savaşından yılmasın, çocuklarının gözlerinden mutluluk umudunu eksik etmesin. Gençler yepyeni buluşlar için çırpınsın, yaşlılar bilgeliklerini onlara iletсин... Duru gök sayrılansa, yağsız yer böğründen yarılrsa da, insanca yeteneklerini diri tutsunlar. Zamanlarını boş şeylerle yitirmesinler. Yitirmesinler ki, sonsuz bilinç bir gün onları da kucaklayarak, ölümsüz usuna, yitmez düşüne ulaştırsın... Hepinize mutluluk ve başarılar dilerim; hoşçakalın... diyerek konuşmasını bitirdi. Anlındaki boncuk boncuk terlere karşın, gözlerinde bir damla yaş bile oluşmamıştı. Sanki bir düğüne, bir bayrama katılacakmışçasına gülümsüyordu onlara...

Ardından, titreyen elleri, ıslacık gözleriyle, Bay Göktekin geçti alıcının tam karşısına:

– Şu anda çok heyecanlıyım, dedi, sizlere gönülden sevgilerimi iletirim. Siz de varanlara, bu duygularımızı iletin... Şu anda anımsadığım bir şiir var. Yüzyıllar önce yaşamış bir ozandan onu aktarmak istiyorum. Belki bilenleriniz vardır Köken Ozan'ın bu dörtlüğünü... Büyük betikliğimizdeki karkoteklerden geçirmiştım anılar makineme. Ama sözlerimi onunla bağılıyorum işte:

*'Gök yolcularıydı onlar, gün gibi bakışlarıyla derin,
Gittiler, içimizde özveriyi ve sevgiyi bırakarak,
Gittiler... Alınlarında yendikleri çizgisiyle kaderin...
Gittiler, uzaklaştılar; bir umut parıltısı olarak!*

Büyük teleekran birden kapanıvermişti. Seril, İncik, Sergen ve Oklan etkin duyarlıklar içinde birbirlerinin yüzüne bakakalmışlardı. Andur, ayağa kalktı, onları komuta odasının kapısına dek geçirdi. Sonra döndü, geldi, bir nokta gibi gittikçe küçülerek uzaklaşan yüzüne son kez bir göz attı. Güneş, yerinden çılgınca dönen bir büyücü gibi, ağzından dört bir yakaya korkunç yalazlar püskürtmeye başlamıştı... Sonra, Sergen'e dönerek:

– Yarın saat yedi on beşte, şu güneş dizgesinden çıkıncaya değin,

dedi, yine de içim erinç bulmayacak...

Gece miydi, gündüz müydü, belli olmuyordu. Çünkü parlaklığının etkinliğini gittikçe arttırarak varlığını sürdüren güneş, daha oradaydı. Saatler sabahın yedi on beşini gösteriyordu. Kaptan Andur, Sergen'e:

– *Yarı orta BİS'i çalıştırın, dedi ve, sorun bakalım, güneş dizgesinden çıktık mı?*

Sergen, Oklan'la birlikte, büyük bir aygıtın başına giderek, onu hemen devinime geçirdiler. Verileri aktardılar ve sonunda Oklan, Kaptan'ın sorusunu ona aktardı:

– *Güneş dizgesinden ne zanan çıkılıyor, ya da çıktık mı?*

Aygıt küçük bir şakırdamadan sonra küçük ekranında ışıltılı bir yazıyla birlikte, bunu duyuran ve belirten mekanik bir ses çıkardı.

– “GÜNEŞ DİZGESİNDEN YİRMİ BEŞ SANİYE ÖNCE ÇIKILDI! GÜNEŞİN EN SON UYDUSU PLÜTON YÖRÜNGESİNDEN – YİRMİ IŞIK SANİYESİ, YANİ– ALTI MİLYON KİLOMETRE UZAKTAYIZ. SAMANYOLU DİZGESİ İÇİNDEYİZ...” diye bir yanıt verdi. Bu kez Andur:

– *Radarlı büyük teleskobu açın!..*

Komutunu verdi.

– *Tamam açıldı!*

– *Teleekran bağlantısını kurun!..*

– *Tamam kuruldu sayın kaptanımız!..*

– *Bilgisayar büyüteçlerini ve fotometrik tamamlayıcıları çalıştırın...*

Görüntü dört buutlu teleekrana aktarılacak!..

– *Hepsi devinime geçirildi...*

– *Şimdi yeryüzünün son durumunu inceleyeceğiz. Görüntü ayarları yapılınsın!..*

Göğül, renk ve objektif ayarlarını yapar yapmaz, teleekran birden aydınlanıverdi:

Yeryüzümüz, sanki üç bin metre yakınındaymışsınız gibi bütün ayrıntılarıyla görünüyormuşti.

– Çok garip, dedi Seril, hiç bulut kalmamış yeryüzünde! Ama denizlerin maviliği de görünmüyor...

– Suları nereye gitti? Ne oldu, dedi Sergen, saçılacak bir şey...

Göğül, iri, kara gözlerini faltaşı gibi açarak:

– Sonumut'tan dönüşümüzde, Satürn'ün uydusu Rhea'nın durumunu izlemiştik, dedi, işte benzeri bir olay, yeryüzümüzün başına geliyor..

– Hak etti mi bilmiyorum ama, dedi Andur, bu da çaresiz bir olgu işte. Bakın güneş yayılması, ozon tabakasının ucuna dek gelmiş. Yeryüzü güçlü güneş rüzgarlarının içinde...

Bunları derken alıcıyı güneşe doğru kaydırıldı. Hepsi gözlerini elleriyle kapatmak zorunda kaldı. Çünkü göz kamaştırıcı ışıklar, teleek-ranı doldurmuştu...

– Şimdi yeryüzünün hava tabakası tutuşacak işte, dedi Göğül, ultralavlar eteklerini yalamaya başlamış...

– Oh, çok acıklı, dedi Sergen, Tanrı Bay Biltekin'le Göktekin'i Yöreşeni'ne kavuştursun...

– Anılarının önünde saygıyla eğiliriz dedi Andur, tüm yeryüzü topraklarında kalanların da...

Göğül'ün gözlerinden, tıpkı Rhea'nın tutuştuğu andaki gibi göz yaşları sızmaya başlamıştı. Andur, görüntüyü biraz daha uzaklaştırmak zorunda kalmıştı ki... Tam o sırada: Ultralavlar, Yeryüzünü yalayıp yutan bir canavar gibi ağzına alıverdi! Yine hava fişekleri atılmışçasına, yeryüzü, birden çevresine kıvılcımlar saçarak, önce beyaz sonra koyu mor bir dumanın içine gömülerek, yitti, yok oldu gitti...

'Doğu Yıldızı' kumanda topluluğu, o anda dillerini yutmuşçasına sessiz, şaşkın, olayı izliyorlardı. Nice anılar dizisi uslarında çakışıyor, doğanın bu son acımasızlığı önünde, yine de çaresiz, bungen ve ona boyun eğmişçesine duruyorlardı. Göğül, bir kez daha omuzlarını titrete titrete boşalarak, önündeki aygıtın üstüne kapanıverdi...

– Usumuza gelmeyen, başımıza gelir derler ya, dedi Oklan, bu kez bizim usumuza gelen başımıza geldi. Elimiz kolumuz bağlı, olayları izlemekten başka ne yapabiliriz ki?

– Hayır, dedi Sergen, işte, olayların üstündeyiz. Evreni bilinçsizlik

kaosundan kurtardık sayılır. Us ve düşünce, yazgıya yenik çıkmadı. Çıkmayacak. Çünkü, birer birer karıncalar gibiyiz ama, hep birlikte olunca evren bilincinin simgesi olabiliyoruz. Çünkü, yeryüzünün gerçek güneşi biziz!.. dedi, gitti, Göğül'ün omuzlarından tuttu. Göğül, serin gecelerde üşüyen bir çocuk gibi titreyerek, onun ellerini buldu. Var gücüyle sıkarak:

– Bizim şimdi Yeryüzü'müz olmasa da, 'Sonumut'umuz var, diye mırıldandı, iyi ki uygarlığımız bu olguyu aşabildi...

– Öyle, dedi Andur, altı ay yirmi dokuz gün sonra, artık onun yeşil kırlarına, mavi göklerine ulaşacağız. Suları, suyumuz, ormanları bahçemiz, ovaları tarlalarımız olacak... Yitirdiğimiz, o milyarda bir olasılıkla bir araya gelen güzelliğin yerini alacak, bizi doğa yeniden bağrına basacak... Usa durgunluk veren dizgesi, durmadan bizim için çalışıyor sanki ve bizimle birlikte sonsuz bilincini tazeliyor... Kalanlar el veriyor gidenlere, gidenler kalanların anısını yineliyor. Saydam su tozanlarını taşıyan sonsuz bir ırmak gibi sürüp gidiyor bu böylece... Geleceğin en yüce güzelliğini var etmek için...

Andur bunları söylerken, bir yandan da son görüntüyü kapatıvermişti. Tam o sırada Oklan:

– Sayın kaptanım!.. Sayın kaptanım... dedi. Çağrı-göründe bizi arıyorlar. Tam çıkartamadım ama garip sesler geliyor...

– Hemen, çağrı-görünün erkini artıralım, dedi Andur, ivedi...

Bütün gözler, şimdi çağrı-görüne çevrilmişti. Silik silik renkli gölgeler, mızıltı gibi sesler, uğultulu bir ısıklık... Çağrı-göründeki olguyu beklerlerken sanki yürekleri duruverecekmiş gibiydi.

En sonunda görüntü belirginleşti.

Başının üstünde tuğ gibi yükselen kıvrıkcık kara saçlarıyla, oldukça genç bir adam karşlarına çıkıvermişti. Ses bağlantısını beklerken, onları övünç içinde süzüyordu sanki. Enine boyuna oldukça iri, güçlü bir yapısı vardı. Gallops yıldızı simgeli saydam gömleğinin üstüne, aliminyumlu bir alaşımdan yapılmış, değerli taşlarla ışığa kumanda düğmelerini içeren bir yelek giymişti...

– Gallopsluların başkanı, Sayıl bu... dedi Andur yanındakilere. Gallops'ta görüşmüştük...

Konuşma bağlantısı da kurulunca, kara kıvrıkcık saçlı adam konuşmaya başladı.

– *Sizi saygıyla selamlarım Bay Andur. Başkanınızı kutlamak için bağlantı kurmuştum. Biz güneş dizgesini aşalı iki gün geçti. Gallops'tan sonuncu kalkan uzay filosundayız. Yeryüzünü gördünüz değil mi; ne acıklı... Size, erken davranış uyarılarınız için ve 'Sonumut'ta yer verdiğiniz için ayrıca teşekkür borcumuz var. Şimdi... Sayın başkanınız Biltekin'le görüşebilir miyim?*

– *Sayın başkanımız yeryüzünde kaldı, diye yanıtladı Andur, sanırım kamu eğilimini yansıtan BİS'ler, şimdi Tan'ı başkan seçecek. Yine de daha yeni yöneticilerimiz belirlenmiş değil. Bay Biltekin'le Göktekin, çıkış görevini üstlendiler ve büyük bir özveri gösterdiler...*

– *Başka özverililer de bulunabilirdi, dedi Sayıl, bizde sayısız gönüllü çıktı bu konuda...*

– *Oh elbet, bizde de, dedi Andur, ünlü tikleriyle göz kırparak. Ama başkan Biltekin, kesinlikle bunun önerisini bile geri çevirdi. Gençler, gözünde daha değerliydi çünkü...*

– *Üzüldüm, ama çaremiz yok, dedi Sayıl, o zaman tüm arkadaşlara utkularını kutladığımı iletin; yüreklerimizin sizinle birlikte olduğunu içtenlikle duyurmak isterim. Yol boyunca sorunlarımızı birimimize iletebiliriz ve komutlarınıza her zaman hazırız sayın kaptanım...*

Bunları der demez, Sayıl çağrı-göründe yitiverdi. Hepsi göğün, sonsuz boşlukları içinden gelen bu sesle bir hoş olmuşlardı. Şimdi sanki, filoları, evrenin yalnızlığından sıyrılmış ve sanki tüm uzaya yayılmışçasına, 'Sonumut' gezegenine doğru akıyordu. Kaptan Andur, gözleri güneşin son ışınlarını yansıtarak, komuta topluluğuna kısa bir göz attıktan sonra:

– *Şimdi bizden önce yola çıkan filolarla bağlantı kurmaya başlıyoruz, dedi, demedi; tam o sırada birden, uzay gemileri, sarsılırcasına allak bullak oldu. Tüm güneş dizgesini kaplayan ultralavlar, büyük atomcul patlamayla birlikte ısıdı ısıdı, söndü; artık güneş, birkaç saniye içinde, karışık erk durumuna geçmiş, bir kara leke oluvermişti. Birden, çevredeki bütün yıldızlar, yeryüzünün saydam bir gecesinde ki görüntülerinden daha parlak, ışımaya başladılar.*

• • •

Güneşin yittiği sıralarda, Sun'un sancıları artık iyice sıklaşmıştı. Gece biraz uyumuş, sonra kuş uykusunda iki yakaya dönerek, oturarak, zamanını geçirmişti. Tan, bitkinlikten, yorgunluktan, hava yastıklı yatağın içine gömülüp saatlerce uyumuştı. Uyandığında Sun'u sancılar içinde, odanın penceresinden kapısına, kapısından penceresine gezinirken buldu. İvedi doğruldu, kalktı. Onun biraz sancıları geçtiği sırada, şemsiyelikten iki yudum buzlu suyu bir bardağa koyarak ona içirdi. Çarçabuk, elini yüzünü yıkadıktan sonra;

– *Doktor Yener Gereksin'e sanırım artık çıkmamız gerekecek, dedi. Dilersen onu çağrı-göründen arayabiliriz... Ya da uçarkaçar bir koltuk getirtebiliriz...*

– *Oh sevgili Tan, dedi Sun, sanırım artık dayanamayacağım ama yürümem daha iyi olur...*

Tan onun terli yanaklarından öperek koluna girdi. Yıkayıp ütöleyen, kurutucu dolabın önünde bir süre durdular. Sun oradan ter alıcı üç beş iç çamaşırını aldı. Küçük paketleyiciye koyarak katladıktan sonra:

– *Haydi hazırım, sevgili can eşim!.. dedi. Tan odanın kapısını açmak için elini ışıklı süzgeçten geçirirken:*

– *Ama sağlık-doğum odası üç kat yukarıda, dedi, hiç değilse bir sayrıbakıcı çağırıydık...*

Sun ona dönerek, kahverenginin ayrıntılı geçişleriyle ışıyan gözlerini çevirip tatlı tatlı gülümsedi:

– *Oh çok büyütme sevgilim, dedi, alt tarafı yeryüzünün tüm kadınları gibi bir doğum yapacağım işte...*

Bunları söylerken, Tan'ın kollarına, yumuşak tatlı ağırlığını vererek, koridorun yavaş yürüyen bandına usulca atladılar. Asansörün önüne geldiklerinde, Tan, onun gittikçe aşağı doğru düşerek sivrilen karnına bir göz atarak:

– *Ama, dedi, sen karnında dört çocuk birden taşıyorsun. Kolay*

değil. Belki de Bay Yener Gereksin'in seni bayıltması gerekecek...

Asansör, üç saniyede, istedikleri kata gelip durmuştu bile. Sağlık-doğum odası hemen karşıdaydı. Oraya doğru yürürlerken, Sun, geçişli güzel gözlerini devirerek, başını Tan'ın omuzlarına yasladı:

– Oh benim iyi yürekli sevgilim. Doktor Gereksin, doğumumun çok kolayca olağan koşullar içinde olacağını söyledi. Üstelik bir gecedir, doğumu kolaylaştırıcı haplarından da içtim, sen de biraz dayanıklı olmalısın...

Doktor Gereksin, kapısı açık onları bekliyordu:

– Oh, oh, ne güzel, hoşgeldiniz, diye konuştu, onları ayakta karşılayarak, sanırım artık çiçeklerimiz açtı, meyvalarımız erdi...

Tan, yutkunarak onun soğukkanlılığına şaşkınlıkla baktı:

– Öyle oldu, diye mırıldandı, işte geldik!

Bay Yener, küçük BİS'inden çektiği, Sun'un çizelgesine son kez bir göz atarak, ellerini kavuşturdu.

– Nasılsın Bayan Sun? diye sordu, sanırım sancılarınız artık sizi üç dakikada bir yoklamaya başladı...

– Evet, dedi Sun, dişleriyle dudaklarını kısıtırarak, sanırım şimdi işte bir yenisi...

– Güzell!.. dedi, Doktor Gereksin sonra Tan'a dönerek ekledi: Siz de bizimle işlem odasına girmek ister misiniz?

Tan şaşırarak Sun'a baktı. Sun kıvranır gibi ellerini beline koyarken oradaki hava yastıklı bir koltuğa ilişip, gözlerini kısarak, başını iki yana salladı:

– Hayır, hayır... Tan'ın bulunmasına gerek yok... Bebekleri yıkan-dıktan sonra pırıl pırıl görmesi daha iyi olmaz mı?..

Bunu dedikten sonra, olağanüstü bir çabayla yerinden doğruldu. Tan onu kollarından tutarak, işlem odasının kapısına dek yürüttü. Sonra Gereksin, Sun'u, iki sayrıbakıcının yardımıyla, hava yastıklı özel doğum masasına yatırırken, buzul camlı kapı kendiliğinden kapanıverdi.

Küçük bekleme odasına, az sonra Bay Eti'yle, Bayan Tin de gel-misti. Tan'ı orada odayı adım adım arşınlarken buldular.

– *Nasıl, içeri gireli çok oldu mu?* dedi Bay Eti. Bayan Tin, ışınlı süzgeçle araladığı kapıdan, sayrıbakıcılardan birini yanına çağırdı. sayrıbakıcı gitti, Bay Yener’le iki söz konuştuktan sonra geldi, Bayan Tin’i de içeri aldı...

Az sonra olayı duyan, Göğül, İncik, ardından sırayla Andur, Sergen ve Seril de geldiler. Andur:

– *Sun iyi dayandı, dedi, kumandayı Yan Orta BİS’in kendiliğindenliğine bağlayıp gelebildik... Doğrusu bu olay acılarımı unutturdu bana, kardeşim Tan, mutluluğunu paylaşmak istedim...*

– *Buna nasıl sevindim, bilemezsin, dedi Tan...*

Tan bunu dedi ama yine de zaman sanki geçmiyor, saat durmadan geriye doğru çalışıyordu. Gelenlerin hepsi, Tan’la şakalaşüyor onu yatıştırmaya çalışıyorlardı... Derken Gereksin, elindeki koruyucu eldivenleri daha çıkarmadan kapıda görünmüştü. Tan, hemen açık kapıdan içeri koşacaktı ki, baktı işlem masası ıpıssız, işlem odası bomboş...

Doktor Gereksin, gülümseyerek Tan’ın omuzlarından tuttu:

– *Gün gibi ıslıl ıslıl iki kız, iki de oğlan, dedi, onları annesiyle birlikte dinlenme odasına aldık; oksijen koşullu, çok az yer çekimi güdümlemiş ve ılık... Bayan Sun da çok iyi... Hepsi sağlıklı ve esenlik içinde... Yandaki dinlenme odasına koridordaki kapıdan girebilirsiniz...*

Hepsi önce koridora, oradan dinlenme odasına doluştular. Dördüzleri görmek için yarış ediyorlardı sanki. Tan’ı bile bir yana iterek, Sun’u ondan önce kutladılar. Bu sırada Bayan Tin, çocukların çevresinde fır dönüyordu.

Sun, gülümseyen, tatlı çocuksu gözleriyle, sanki daha bir dinçleşmiş, daha canlanmış, anlatılmaz bir güzellik içindeydi. Yatıp uzandığı yerin, az ilerisinde, yararlı, ılık ışıklar içinde, birbirinin burnundan hık diye düşmüş, kartopu gibi bembeyaz özgür bir çıplaklık içinde, kollarını bacaklarını oynatan, dört küçücük bebek, minik hava yastıklı dört yatağın içinde, devinip duruyorlardı...

Tan, önce gidip, hemen Sun’un ellerinden tuttu, onu pırıl pırıl terli alnından öptükten sonra:

– *Geçmiş olsun sevgilim, dedi, doğrusu seni kutlarım!*

– *Sağol, dedi Sun, gördün mü bitti işte...*

Sonra Tan'ın avuçlarını bütün gücüyle sıkarak:

– *Nasıl, çok şirin şeyler değil mi?*

O zaman Tan, iliştigi yerden kalkarak, çocukların başucuna yürüdü:

– *Oh, elbette Sun, dedi, şunlara bak. Oğlanın biri daha şimdiden parmağını emmeye başlamış bile... Şu minik kızın gözleri daha yaşlı yaşlı... Öteki daha da bir bilgiç bakınıyor... Ya şu, şuna bak... İçi gülen gözleriyle, sevecen yüzü tıpkı gökçeler gibi...*

O bunları söylediği sırada Andur ayağa kalktı. Gösteri parmağıyla usulca çocukların çenelerine dokunduktan sonra:

– *Artık biz gidelim, dedi, sorumluluklarımız ve görevimiz sürüyor. Gecikmeyelim... Hepsi özenle büyüsün, esenlik içinde olsun. Sizlere de bir kez daha iyi sağlıklar dilerim, Bayan Sun...*

Eğildi, Sun'un ellerinden öptü, Tan'ın da iki yanağından...

'Doğu Yıldızı'nın komuta toplumundakiler çıkınca, Bayan Tin'le Bay Eti de, bir kez daha onları kutlayarak çıktılar... Odada, altı kişi, artık yalnız kalmışlardı. Tan, o zaman bir kez daha eğildi, bu kez Sun'a olan sevgisinin yanında ayrıca içten bir saygı duyarak sarıldı. Serin yanaklarından, sıcacık dudaklarından öptü. İncecik beline usulca ellerini koyarak:

– *Doğrusu mutluluğumuzun, bunca çabuk çoğalacağını ummamıştım, dedi bunca güzelliğin, bir anda, bir araya gelmesi, başımı döndürdü...*

Sun, ince, alımlı elini uzatarak, onun cebindeki anılar makinesini çevirirken:

– *Cambazları ve kumandalı oyuncak gemileri de getirdim, dedi, odamızda duruyor...*

Sonra Tan'ın alnının önüne düşen kara saçlarını, gösteri parmağına dolayarak büktü, çözüp açtı, oynadı. Samanyollarından gelen bir pınar gibi ışılan, gökçeler gibi meş'alelerle donanan geçişli gözlerini, onun gözlerinin içine yatırarak:

– *Haydi cankuşum, diye mırıldandı, onları ben yaşama getirdim,*

adlarını koyma hakkını da sana bırakıyorum...

– *Oh, zaten adlarını çoktan düşünmüştüm, benim güzel eşim, dedi Tan, hemen sana sayabilirim, ister misin!*

– *Elbette, dedi Sun, ozan yanını unuttuğumu sanma. Kimbilir ne güzeldir, haydi, dinliyorum...*

Tan, Sun'un elinden tutarak yeniden ayağa kalktı. Sun da sevinçle yerinden doğruldu. İkisi de gözlerini, yeryüzünden kilometrelerce uzak göklerin bu boşluğunda, oraları da canlandırırçasına hiçliğin içini aydınlatan bir anlam gibi evrene doğan, bu yaşam atılımı içindeki, minicik dört insana çevirmişti.

Tan, kesin ve son sözünü söylüyormuşçasına, bir kez daha Sun'un gökçe yüzüne baktıktan sonra:

– *Şu parmağını emen oğlanın adını 'Güneş' koyuyorum, dedi, insanlar bir daha güneşsiz kalmasınlar diye... Şu bilgiç bakılının adı da Biltekin olsun, kişilerin bilgeliklerini yücelterek, sonsuz bilince varabilmeleri için... Şu tatlı kızın adını da 'Su' koyalım, Su'yu sonsuzlaştırmak, iyiliği, sevgiyi, özveriye ölümsüzleştirmek için... Şu gökçe yüzlü minik kızın adını da, sevgili Sun, 'Sevi' koyuyorum işte. Bunun da nedenini sen benden daha iyi biliyorsun...*

BİTTİ

Halil Kocagöz'ün Yayınlanmış Betikleri

Bulutlar	– Çocuklara Şiirler, 1944
Adamlar (Resimleyen U. Bengisu)	–Şiirler, 1951
Yaşayanların İçinde (Resimler Fikret Otyam)	–Oyun, 1957
Yaşamak Türküsü (Yeditepe Yayınları)	–Şiirler, 1959
Yitik Duman (Yeditepe Yayınları, Kapak M. Eloğlu),	1961
Geyik Düşmesi (Yeditepe Yayınları)	–Şiirler, 1965
Atatürk'ün Işığı (Kovan Yayınları)	–Destan, 1965
Ötleğen Kuşu (Milliyet Çocuk Dizisi)	–Roman, 1971-1976
Uzay Duvarları (Resimleyen M. Eloğlu)	–Şiirler, 1971
Çiçekle Tüfek (Işın Yayınları)	–Şiirler 1980
Ötleğen Kuşunun Sonu (Milliyet Yayınları)	–Roman, 1980
Uzaya Kaçış	–Roman, 1997 (Yazıldığı Yıl; 1982)

Halil Kocagöz'ün Yaşam Öyküsü

1930 yılında Söke'de doğdu. Kocagözoğlu İlkokulu'nu, Galatasaray Lisesi'ni, İstanbul Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri çeşitli yerli ve yabancı dergilerde yayınlandı. Türk radyolarında şiir ve destanları yayınlandı, Fransa'da, Grenoble radyosunda okundu ve el yazmaları sergisinde sunuldu. 1963'te Türk Edebiyatçılar Birliği adına, Bruxelles, Knokke Le Zoute'daki yeryüzü ozanları toplantısına katıldı. 1967 yılında 'Haute~Academie Internationale De Lutece Paris'in, uluslararası gümüş madalya ödülünü aldı.

Türk Dil Kurumu üyesiydi. Bir kızı iki oğlu var. Eşini 1981 yılında amansız bir sayrılık sonucu yitirdi. Uzaya Kaçış isimli romanını 1982 yılında yazdı. 1984 yılında ansızın aramızdan ayrıldı.

UZAYA KAÇIŞ

HALİL KOCAGÖZ

"Uzaya Kaçış", dünyayı yutmak üzere olan Güneşten kaçarak "Sonumut" gezegenine topluca göç etmeye hazırlanan insanların nefes kesen öyküsü. İnsanlığın en temel güdüleri, üzüntü, sevinç, kıskançlık, erdem ve hepsinden önemlisi sevi ile yoğrulmuş bir yaşam felsefesi.

Uzaya Kaçış, Türk bilim kurgu edebiyatının ilk örneklerinden biri.

Şair, oyun yazarı ve romancı Halil Kocagöz'ün 1982 yılında yazdığı bu ilk örnek, yazılışından 15 yıl sonra ilk kez kitaplaştı.

1984 yılında aramızdan ansızın ayrılan Halil Kocagöz, Uzaya Kaçış romanıyla, Türkçe'nin bilim kurgu dilinin ilk kurucularından biri.

İnsanlığın ve dünyamızın geleceğini sorgulamada ve oluşturmada edebiyatın önemli örneklerinden biri olarak Jules Verne'den günümüze sürdürülen bilim kurgu, Türk Edebiyatı'nda da son yıllarda küçük kıpırdanmalarla yerini alıyor.

Halil Kocagöz'ün; edebiyatımızdaki bu yeni solugun ilk örneklerinden biri olan Uzaya Kaçış romanındaki duru ve temiz Türkçesiyle, bilim kurgu dilimizin ilk ustası olduğuna inanıyoruz.

H BOYUT